Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	B.S. Ingemann.
Titel | Title:	Prinds Otto af Danmark og hans Samtid : en historisk Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1835
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130016210146

Prinds Otto af Danmark

og

hans Samtid.

En hiſtoriſk Roman

af

B. S. Ingemann.

Anden Deel.

Kjöbenhavn 1835.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA · HAFNIENSIS ·

"Greven samler alle sine Mænd;
Han drager ad Slesvig frem.
Aldrig saae nogen Mand slig en Hær
Enten før eller siden dem."

Den Krigshær, en gammel dansk Folkesang saaledes omtaler, rykkede en smuk Morgen i Marts Maaned 1340, med vaiende Bannere og støiende Luurmusik, gjennem Slesvigs Gader og betragtedes af Stadens Indvaanere med den største Opmærksomhed. Der lød ofte Bifaldsraab til de anseeligste Krigsmænd og især til Høvdingerne, blandt hvilke den berømte Grev Gerhard fra Rendsborg reed i Spidsen for Rytteriet ved sin Søstersøns, den slesvigske Hertug Valdemars, Side. Hertugen var med et stort Følge draget Hæren imøde ved den holsteenske Grændse; men det hed, at han paa Veien var bleven ueens med sin Morbroder. En Deel af Hæren var Holstenere, og ved Gottorp ventede de slesvigske Ryttere paa deres Hertugs Befaling, for at forene sig med Hæren; men dens Ho-

vedstyrke bestod af leiede Krigsmænd fra Vestphalen og Rhinegnene, som, efter en bekjendt Yttring af deres mærkelige Feltherre, selv skulde hente deres Sold ved Plyndringer i Danmark, eller, hvis de faldt, fritage Hærføreren for at lønne dem. Disse for deres Vildhed og Grumhed berygtede Soldbander vare kjendelige paa deres lette Bevæbning og korte eensformige Vaabenkjortler, saavelsom paa deres svære Mundskjæg og Skrammer; de kaldtes af Almuen Grevens hurtige Hær. De 4000 Ryttere, der, som den holsteenske Greves Livvagt, nærmest fulgte hiin seiervante Hærfører, udmærkede sig ved glimrende Rustninger og stolt krigersk Anstand; blandt dem var der ogsaa mange Riddere og høibaarne Mænd. Efter Rytteriet og Fodfolket, med deres Slynger og Armbøsser, fulgte endeel Blider og andre Beleiringsmaskiner foruden en Hob Karrer med Vaaben, Fangeboier og Krigsfornødenheder.

Hæren drog forbi Domkirken og den gamle Kongsgaard, der nu kaldtes Sorte-Kloster, og ikke længer bebodes af nogen Fyrste, siden den af Kong Abel, til Bod for hans Konges og Broders Mord, var overladt til de fromme Augustiner-Munke. Her stod nu Prioren med sine Ordensbrødre udenfor Klosterporten og hilsede Hæren og dens Anfører med den latinske Kirkepsalme, som Grev Gerhard selv havde sjunget i Slaget ved Gottorp, og hvis vidunderlige

Kraft de fromme Brødre derfor tilskreve hiin Seier-vinding.

Greven reed paa en høi rød Stridshingst, der fulgtes af tre store graae Hunde. Hans Ansigt var næsten skjult af Hjelmen, der sad ham dybt ned over Panden og skjulte den Legems-Mangel, hvorfor han af sine Fjender forhaanedes med Spotnavnet den Kul-lede. Han slog nu endog Hjelmgitteret ned, idet han var Gjenstand for Mængdens gabende Nysgjerrighed; og medens hans skarpe Høgeblik gjennemtrængte Alt udenfor ham, syntes han at ville gjøre sit eget Aasyn til en lukket Bog for enhver Jagttager. Den krigerske Jernmaske, der ligesom havde meddeelt hans Miner sin Kulde og Ubevægelighed, hindrede nu vel Sles-vigerne i ret at beskue den Helt, de saa høilig beun-drede; men Enhver kjendte ham strax paa den stolte rolige Holdning, den kraftige bredskuldrede Skikkelse og paa det berømte Maria-Billede fra Itzehoe, som havde frelst hans Liv i hiint Slag ved Gottorp, og som han siden bestandig bar i en stor Guldkjæde om Halsen, naar han drog i Strid. Saasnart Munkene ved Sorte-Kloster saae ham, svang de Kirkebanneret med den hellige Jomfrues Billede og sang med høi Røst:

"Nos, hac die Tibi gregatos,
Serva, Virgo, in luccm mundi!" *)

---

*) For dig vi samles denne Dag —
Bevar os, Jomfru, til Verdens Lys!

"Ret saa! I fromme Herrer!" — lød en huul Krigerrøst fra Grevens Hjelmgitter — "den hellige Jomfru er med os. Hver dansk Oprører skal flye eller falde."

Prioren bukkede dybt og besvarede Grevens naadige Rik med Benedictionstegnet, medens Psalmen fortsattes.

"Min gamle Seiersang!" — hviskede Greven opmuntrende til den unge slesvigske Hertug, der med en urolig Mine reed ved hans Side og vendte Ansigtet bort fra sin Stamfaders skumle Slot og de syngende Munke.

"Fra Sorte-Kloster venter jeg ingen Velsignelse" — svarede Hertugen mørk.

"Hm! Børneskrupler!" — mumlede Greven ved sig selv og tæmmede sin Hingst. Han reed nærmere hen til den unge Hertug og lagde den pantsrede Haand paa hans Sadelbue. Under Munkesangen og Larmen af de klapprende Hesteskoe bøiede han sig, tilsyneladende fortrolig, over mod sin forrige Myndling og sagde med dyb dæmpet Stemme: "Hils Folket, Valdemar! husk paa hvad du hedder! Lad Ingen mærke din Vankelmodighed!"

Hertugen opløftede, ligesom med tiltvungen Kjækhed, det noget nedbøiede Hoved og saae sig om, for at gjengjælde Folkets Hilsener og Bifaldsraab, der dog mere syntes at gjælde hans berømte Morbroder, som

en Tidlang havde været deres Fyrste, og som man ventede snart at faae til Beherſker igjen. Det Rygte havde nemlig udbredt ſig blandt Almuen, at deres Hertug i forrige Maaned, under ſit Ophold i Lübeck, havde ſluttet en hemmelig Forening med ſin Morbroder og atter afſtaaet ham Slesvig, for ved Grevens Hjelp at blive Konge i Danmark.

Den unge Hertug Valdemar var en Sønneſøn af hiin fine liſtige Hertug af ſamme Navn, der hemmelig havde været Hovedmand for Marſk Stigs Sammenſværgelſe mod Kong Erik Glipping, og ſiden, ſom Rigsforſtander i Erik Menved Mindreaarighed, forgjæves havde ſtræbt at bemægtige ſig Danmark. Hvad hiin ældre Hertug Valdemar beſtandig havde drømt om og higet efter, men aldrig i ſit Liv opnaaede, havde hans Sønneſøn, ved den rendsborgſke Grev Gerhards Biſtand, alt i ſit tolvte Aar for en kort Tid dog drevet det til. Ved Chriſtopher den Andens Afſættelſe var den unge ſlesvigſke Hertug virkelig bleven valgt til Konge af de raadvilde og lidet enige danſke Stænder; men han var ikke bleven kronet og ſalvet. Folkets gamle Had til Brodermorderen Kong Abels Slægt og Misfornøielſen med det ſtrenge holſteenſke Formynderſkab var dog større, end Foragten for den uduelige Kong Chriſtopher, og ſelv Grev Gerhards Seiervindinger over denne ſvage Konge havde ikke kunnet ſikkre Grevens Myndling det tomme

Kongenavn, som han havde betalt med sit Hertugdom. For ti Aar siden havde den unge Hertug i sit femtende Aar seet sig nødt til at afstaae hiin Kongeværdighed og træde tilbage i sin forrige Stilling.

Siden Kong Christopher ligesom havde taget det gjenerhvervede Kongenavn med sig i Graven, havde nu Danmarks Throne i syv Aar staaet ledig. Prinds Ottos Nederlag paa Taphede og ulykkelige Fangenskab havde ligesom slaaet Folket med Lamhed. Den fangne Prinds var ført fra Segeberg til Rendsborg, hvor han endnu holdtes i strengt Fangenskab. Riget var adsplittet og i de fremmede Panteherrers Vold. Undertrykkelsen og Rygtet om hiint oprørende Mageskifte havde nu endelig bragt Folket til en rasende og næsten fortvivlet Kraftanstrengelse. Almuen slog de fremmede Skatteinddragere ihjel, hvor de kunde, og i Jylland stormede Ridderne det ene af Grevens Slotte efter det andet. I Opstanden var der dog hverken Orden eller Plan, under den almindelige Lovløshed, der adsplittede alle Danmarks Kræfter. Der var ingen Høvding eller Fyrste meer, til hvem Folket med Tillid kunde slutte sig. Om Junker Otto havde man opgivet Haabet: alle Underhandlinger om hans Løsladelse af Fangenskabet havde i sex Aar været frugtesløse, uagtet hans Svoger Markgrevens og Keiserens Bestræbelser, og hans yngre Broder opholdt sig som en Flygtning ved Keiserens Hof. Den fles-

vigske Hertug, der nu var bleven fuldmyndig og havde fyldt sit 25de Aar, haabede saaledes, ved sin berømte Morbroders Hjelp, lettelig at kunne tilbagevinde den Krone, han som Barn havde maattet give Slip paa. For Opfyldelsen af dette ærgjerrige Haab havde han atter bortlovet sit Hertugdømme; men han vaklede, naar han betænkte hvad han vovede ved det mod al Folkeret stridende Bytte, og selv den mægtige Hær, han nu saae udrustet for at iværksætte Planen, havde ikke overvundet hans Betænkeligheder.

Skjøndt Grev Gerhard ikke længer var Hertugens lovlige Formynder, havde han dog endnu en mægtig Indflydelse paa denne unge Herres Sind, og styrede ved sin Aandsoverlegenhed næsten ethvert af hans Skridt. I en vis ydmygende Følelse af denne aandelige Afhængighed, men uden Kraft til heelt at løsrive sig af de Baand, der fra hans tidligste Barndom havde omsnoet ham, udbrød Hertugen ofte i et Slags afmægtig Trods mod sin mægtige Frænde, idet han dog følte hvor nødvendig Grevens Venskab saavelsom hans Magt og store Feltherretalent var ham. Hertugens Mangel paa Selvstændighed viste sig tydelig i hans Aasyn og ubestemte Miner. Det skye Blik, hvormed han nu hilsede sine slesvigske Undersaatter, som han atter vilde bortskjænke for et Kongerige, røbede en svag urolig Sjæl, der havde et større Foretagende for, end han selv følte Kraft til at fuldføre,

men hvortil han dog følte sig hendraget af Omstændighedernes Magt og heftige indre Tilskyndelser. Hans Ansigt var ret smukt og ædeltdannet; men de matte lyseblaae Øine og det tynde gule Overskjæg saavelsom den fine letbevægelige Ansigtsfarve gav ham intet helteligt Udseende. I sin hertugelige Skarlagenskaabe, med sin prægtige Fjærhat og med de blaae slesvigske Løver paa Sadeldækket, overstraalede han vel i Glands og Pragt den simple Feltherre ved hans Side; men det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Alles Øine vare henvendte paa den tappre Greve, der, klædt i Jern fra Issen til Fodsaalen, beundredes af Folket, som en uovervindelig Helt og den største Statsmand i Norden.

"See, see!" — sagde en Slesvig Borger temmelig høit til en Anden — "det er den store Greve fra Rendsborg. Krone Død! det er en heel Karl; men Gud hjelpe os for hans spærlemmede Myndling hist! han bliver dog aldrig ret myndig, om han saa blev hundrede Aar."

"Ved St. Andreas! I har Ret" — svarede den anden Slesviger — "kan vi nu faae byttet det Drengebarn bort for den store Rendsborger og faae Holsteen med i Kjøbet, bliver det en god Handel; saa kan vi give vor Valdemar og alle Konger af Danmark Døden og Djævlen."

"Har Peblingen solgt os med Hud og Haar for en Barnekrone, burde vi pibe ham ud af Staden" — bemærkede den Første.

Et forbittret Blik fra den unge Hertug bragte Borgerne et Øieblik til Taushed og tilkjendegav, at han havde hørt nogle af disse Ytringer. Han taug med fastklemt Mund og skiftede Farve.

"Nei see vor smukke unge Herre!" — sagde en Spottefugl blandt Almuen — "han seer jo ud som en peen Jomfru, der vil daane i Dandsen."

"Det kan blive ham en heed Dands nok" — bemærkede en Anden.

"Fanden heller!" — brummede en Tredie — "han bliver jo her hjemme i god Ro og holder Bryllup."

"Det gjør han klogest i" — vedblev den Første — "saa kan Morbroderen sætte ham til Høistols i Danmark, naar Dandsen er ude. Den Karl er Mand for at holde paa Konge-Stolen med, hvis den rokker."

"Hvem er de fornemme Herrer, der ride foran Alverstorpe og Ridder Gotschal?" — spurgte en Dreng i plattydsk Mundart og stødte til sin Sidemand, der saae ud som en holsteensk Hestepranger.

"Kjender du ikke Herrerne fra Rendsborg?" — svarede Prangeren — "den Grønne hist er Ridder Hals, ham, der kjøbte vor brune Hingst ifjor. Den

Blaae paa Fuksen er Grevens Kammersvend, det er ham, der skal have den rigeste og deiligste Jomfru i Jylland. — Gud hjelpe hende for Ungkarl hun faaer! Den Sorte paa Pasgjængeren er Kapellanen, ham, Fanden knækkede Sidebenene paa. De følge jo altid vor Greve, med hans tre graae Hunde, og ere ham fast lige saa troe."

"Men den magre blege Ridder, der stirrer saa underligt hen for sig — han med det sorte Harnisk" —

"Det er den gamle Hartvig Rewentlo. Han har gjort vor store Greve til den Mand, han er. Uden ham var Greven bleven Tiggermunk eller sultet ihjel paa Kornloftet med sine Hunde, det har du vel sagtens hørt; han hjalp ham da ogsaa til Segeberg, kan jeg troe. Hm! det er intet Under, han er bleg og mager, den gamle Herre" — tilføiede Prangeren — "han har nylig gjort en streng Pilgrimsfart paa sin bare Fod; men siden han slog Greven og den unge Knøs paa Segeberg, er det nok ikke rigtigt fat med ham."

"Jesu Mariæ! er det ham, der slog sin egen Søn ihjel!" — hviskede Drengen — "med ham har det vist aldrig været rigtigt fat." Det varede længe inden Drengen kunde faae Øinene fra Ridderen med det sorte Harnisk, hvis frygtelige Daad og svare Anger var noksom bekjendt. Dog Synet af de andre meer pyntelige Riddere udslettede det Indtryk, Ridder

Hartvigs dunkle Skikkelse havde gjort. "See! der kommer Ridder Krummendik" — udbrød han — "og see! Ridder Lembek og Struven Ranzov ere ogsaa med."

Mange berømte Navne, som dog siden ere forglemte, nævnedes her af de opmærksomme Tilskuere, der næsten alle kjendte den rendsborgske Greves og Hertugens anseeligste Riddere og Vasaller.

Den første Afdeling af Hæren drog allerede over Broen i Langestræde ud imod den høie Taarnport, medens den anden og tredie Afdeling endnu ikke havde naaet Domkirken og den gamle Kongsgaard. Her stod endnu Prioren med sine Munke, for at hilse Høvdingerne og give Hæren sin Velsignelse med paa Felttoget. Grev Gerhards tvende Sønner, Grev Henrik og Grev Claus, anførte Hærens to sidste Afdelinger. De vare begge unge krigerske Herrer med et rask og kjækt Udseende; men den stærke Grev Henrik, der siden kaldtes Jernhenrik, tildrog sig især den almindelige Opmærksomhed. Han tumlede en ravnesort Hingst og var ligesom Faderen klædt i Jern fra Hoved til Fod; men han reed med aabent Hjelmgitter, og hans brune dristige Ansigt syntes kun at udtrykke ungdommeligt Krigermod og luende Kamplyst. Han var endnu høiere og rankere, end Faderen. Hans strenge forvovne Mine behagede vel de Fleste; men den Myndighed, han tiltog sig, havde dog, ved

Mangelen paa berømte Krigsbedrifter, et Anstreg af Storpralerie og forfængelig Efterabelse af Faderens Adfærd, der ikke undgik den skarpsynede Almues Bemærkninger. Den latinske Kirkepsalme, som han hørte noget paa, men ikke forstod, klang ham for alvorlig og sørgelig. "Vi drage ikke ud for at følge Liig, men for at vinde Seier og Ære" — sagde han høirøstet med ungdommeligt Overmod til den Ridder, der reed ham nærmest, og gav sine Krumhornblæsere Tegn til at overdøve Munkesangen. "De fromme Herrer maatte heller synge os een af deres lystige Drikkeviser" — tilføiede han overgiven — "men dem spare de nok til Refectoriet og deres lønlige Andagt."

Prioren havde strax givet sine Munke Vink til at tie. "I kan komme til at følge Liig før I venter det, høibaarne Herre!" — sagde den fortørnede Prælat med høi Røst — "men hvor tidt I skal høre eders Herre Faders berømte Seiersang, derfor raader Livets og Dødens Konge."

Grev Henrik blev pludselig alvorlig ved disse Ord, og der opstod en misfornøiet Mumlen blandt den urolige Folkeskare; men Lurerne og Krumhornene overdøvede enhver Røst, og Resten af Hæren drog uden Priorens Velsignelse forbi det sorte Kloster.

Veien fra Slesvig til Nørrejylland gik forbi Hestebjerget og Gottorp Slot. Det var et smukt Syn

at see den lange glindsende Krigerrække udmyldre af Taarnporten og opfylde Veiens forskjellige Høider og Bugter. Det var et mildt Frostveir. Træer og Buske paa Veien glindsede af Riimdiamanter i Solskinnet, og de muntre Lærker bebudede Foraarets Nærmelse. Grev Gerhard var med Hertugen redet noget forud for deres Følge.

"See, Valdemar! der sprængte jeg Kong Christophers Vognborg for femten Aar siden" — udbrød Greven med stolt Selvfølelse — "den Dag ryddede jeg Veien til din Kongehylding paa Viborg Thing. Troer du nu, jeg er for gammel til at sætte Kronen paa dit Hoved med Staalhandsken?"

"Ingen tvivler paa eders Kraft og Lykke, min kjække Morbroder!" — svarede Hertugen med blussende Kinder uden at see paa ham — "men jeg er ingen Tolvaars-Dreng meer, der kan bæres paa Thronen af sin Formynder. Jeg har nu, med eders Forlov, ogsaa en Villie. Det siger jeg Eder forud, Grev Gerhard!" — vedblev han heftig i en overspændt Myndighedstone — "kjøber jeg en usikker Krone for mit Hertugdom, en Skyggekonge agter jeg ikke anden Gang at blive."

"Ret saa! det lider jeg" — sagde Greven, idet han dog syntes at studse, og betragtede sin forrige Myndling med et forskende Blik. Han havde slaaet Hjelmgitteret tilside; i hans strenge skarpe Ansigt var

der ingen Bevægelse at see, medens alt hans Liv og hele hans Aandskraft ligesom var tilbagetrængt i de dybtliggende Øienhuler, hvorfra et klogt gjennemtrængende Herskerblik syntes at overse den hele Verden med dyb Foragt og med et skarpt Udtryk af List, forenet med den stolteste Overlegenhedsfølelse. "Siig frem, min Søstersøn!" — vedblev han i ligegyldig Tone — "hvad har du for Betænkeligheder? dine Indvendinger mod mit Gjennemtog, trods Ord og Aftale, maatte jeg lee ad; det var en Vendekaabe-Grille, der ingen Agt var værd. Din Mistillid til mine Hensigter tilgiver jeg dig. Dyb Menneskekundskab fordrer jeg ikke af din Ungdom. En stor statsklog Tanke veier meer for mig, end en Krone, seer du. Holsteen og Slesvig skal forenes; derpaa har jeg sat mit Liv; men — før du er kronet i Danmark, fordrer jeg ingen Fodsbred Land i dit Hertugdom. Om du vil drage med eller ei, beroer paa dig selv."

"Jeg drager ikke med" — svarede Hertugen med tiltvungen Kraft og Bestemthed — "Dansken skal ikke see mig første Gang i Spidsen for en fjendtlig Hær. Det hele Foretagende forekommer mig misligt, Hr. Morbroder! og høist betænkeligt. Jeg vinder dog aldrig Herredømmet over det danske Folks Hjerte, naar jeg skal løftes paa Thronen med eders Spydstager" — —

"Folkets Hjerte?" — afbrød Greven ham og loe huult, næsten uden at forandre en Mine — "Følerie, Valdemar! Paa Jomfruhænder vilde du vel bæres paa Thronen? — Vil du herske, maa du ikke ville Andet. Vil du opnaae Hensigten, maa du aldrig skruple over de nødvendige Midler."

"Men Keiseren, de tydske Fyrster" — — indvendte Hertugen høist urolig.

"Lad dem raadslaae! jeg vil imidlertid handle; saa vil vi see hvad der gjør Udslaget."

"Men regner I da Folkets Villie og Kjærlighed for slet Intet?"

"I Spidsen for min Hær er jeg dets Villie. Til Oprørernes Kjærlighed kan du beile, naar jeg har lært dem at lystre. Jeg veed, du har faaet Brylluпsgriller i Hovedet" — vedblev Greven ligegyldig — "Til den Ruus er forbi, gjør jeg ingen Regning paa dig. Men er det dig ikke nok, at omfavnes af en Prindsesse? skal et heelt Folk hænge dig om Halsen, fordi du med min Hjelp vil være saa god at herske det?"

"Ingen Spot, Hr. Morbroder! hvad der udrettes med Had og Vold, har vi seet. I har gjort Sværdet til jert Spiir; men mod Jernspiret er det jo netop Danskеn oprøres."

"Derfor skal de tugtes med Skorpionsvæber" — udbrød Greven med et frygteligt Blik — "Vil du lære

mig at kjende dette Folk? Jeg har kjendt det før du blev født; den Magt, de hade, kan de kun tvinges til at hylde. Det er ingen Flok Faar, som kan styres med Hyrdestav. Det er Ulve; de maae tæmmes med Staal. Naar jeg har brudt Tænderne ud paa dem, kan du klappe dem."

"I vil fare strengelig frem, Hr. Morbroder! men har I betænkt" — —

"Jeg har betænkt, hvad Danmarks Konger skulde betænkt for et Aarhundrede siden. De stive Halse i Danmark skal knækkes. Den hele fordærvede Adel skal udryddes; deres Røverborge skal sløifes. Den sidste Oprørshøvding i Jylland vil jeg see i Galgen, før jeg sætter Fod igjen over Eideren, hvad enten han er Ridder eller Bisp. Det har jeg lovet og svoret. Seer du hine Karrer? de bringe Lænker og Voier til Skrabet. De røde Kjøresvende ere Retfærdighedens Tjenere; de bringe Ører og Strikker til de høie Halse." Idet han sagde disse Ord, foer der som Lyn fra hans mørke Øine; men der foregik ingen Forandring i hans forunderlig jernkolde Ansigt. Han løftede kun den lange Hage med et bittert Udtryk af Stolthed og Foragt, medens han taug med fast sammenpressede Læber og knyttede den jernpantsrede Haand om sit Sværdhæfte.

Hertug Valdemar betragtede ham med et sky og uroligt Blik. De rede begge tause frem, og standsede

ved den saakaldte Pelesskov, hvor Feltherren vilde ordne sit Hærtog.

I Krattet, tæt ved Veien, ved det store Morads, hvori Kong Abels Liig, for dets formeentlige Spøgeries Skyld, var nedsænket, og hvor en stor sort Pæl endnu betegnede hans berygtede Gravsted, sad et Par tilsyneladende Jægere paa en Stub med deres Armbøsser i Haanden og betragtede den fremrykkende Krigshær med spændt Opmærksomhed. Det var Svend Trøst og den sorte Svend. De vare begge temmelig lange i Ansigterne, og saae ud til at have lidt megen legemlig Nød. De havde først for to Maaneder siden med uhyre Anstrengelse gravet sig ud gjennem Kalkfjeldet under Segeberg Fangetaarn; men de havde hver Nat i sex Aar lønlig arbeidet paa dette Værk og bødet haardt for deres dristige Forsøg paa at befrie den fangne Prinds Otto. De vare neppe vendte tilbage til Nørrejylland og komne til Kræfter igjen, førend de med den heftigste Iver havde taget Deel i Opstanden. Nu havde de vovet sig paa et farligt Udrider-Tog næsten lige til Slesvigs Porte. Svend Trøst havde lagt sig et stort krigersk Mundskjæg til og havde faaet en Mandighed i det livlige Fusentastansigt, som klædte ham godt. Hans Dine spillede endnu som før af lidt overmodig Kjækhed og Lyst til at trampe mod Braaden; men han syntes dog at have vundet et større Herredømme over sig selv,

om han end, som sædvanlig, mere fulgte sine eventyrlige Luner og Tilfældets Tilskyndelser, end nogen fast og bestemt Livsplan. Den sorte Svend var i sit grusomme og langvarige Fangenskab bleven endnu mere vild og hevngjerrig, end tilforn. Han havde undertiden Anfald af et Slags Sindsforvirrelse, hvori han selv troede, han var en Troldmand og havde lært den magiske Konst af sin henrettede Bedstemoder, der atter havde hentet sin Viisdom hos den berømte norske Seerinde Sulla Suk. Han havde ladet sit sorte Haar og Skjæg vore i al den Tid, han sad i Fængslet, og svoret, ikke at rage sig eller tvætte sit Ansigt, før han havde hævnet sin gamle Herre, sig selv og sin Bedstemoder. I sin lurvede Jægerdragt, med det sorte smudsige Ansigt og uredte Skjæg, saae han frygtelig ud, og han meente selv med Stolthed, at han, under visse Omstændigheder, kun behøvede at vise sig, for at skræmme Livet af sine Fjender. Han sad nu med Armbøssen i Haanden og stirrede med et glubsk Blik paa den store Krigshær, der nærmede sig, medens han sagte mumlede en af Sulla Suks og sin Bedstemoders Hexeformler. "Jeg udsender fra mig Gønduls Aander" — hviskede han og blæste — "een bide Jer i Ryggen! den anden i Brystet! den tredie Jer ramme med Alles Vrede og Had!" — derpaa spyttede han mod Hæren tre Gange. "See der kommer Grev Skaldepande med Pogekongen, han vil paa-

nøde os" — raabte han nu høit og sprang op — "kunde vi see vort Snit og skyde ham en Bolt gjennem Skallen, kunde det spare mangen brav Jyde Gods og Liv."

"Fy, Volle! intet Snigmord!" — sagde Svend Trøst med streng Røst og truede — "dertil har hverken Vorherre eller Morbroder Niels givet dig Ret."

"Men Skaldepanden spurgte hverken Vorherre eller jer Morbroder om Forlov, da han hjalp Ridder Hartvig paa Segeberg — og hvem har nu givet ham Ret til at røve og slaae ihjel i Jylland?" — mumlede den sorte Svend — "I er dog nogle Gjække med jer Ret og Uret, I fine Folk! Hvad mener I, kjære unge Herre! jeg vilde gravet med Jer som en Muldvarp for al den Tid, hvis jeg ikke vilde have min Frihed og slaae mine Fjender ihjel efter Hjertenslyst, naar jeg slap ud? See, der holder Ridder Hartvig" — vedblev han og pegede ud paa Veien — "ham har jeg fast ondt af — hans Liv hænger i et Haar; det kan man sagtens bortpuste; han har Øglen i Hjertet; den gnaver alt paa dets sidste Rod, trods hans lange Bodsreise; men den lumske Hund ved hans Side — ham maa jeg see blaa og blodig før jeg bliver glad."

"Hold dine Fingre fra Bøssen, Volle! og brug dine Glugger!" — afbrød Væbneren ham og lagde

sin Haand paa hans Armbøsse — "hvor mandstærke troer du de kan være?"

"Der er jo en myldrende Hærskare, som naar Jennikens *) Borg-Porte aabnes" — brummede Volle — "det faaer aldrig Ende. Der er vist over de 30,000 Lømler med Hestfolk og Skytter; men jeg er tilfreds der saa er de hundred Tusind, der skal ikke komme Hælvten af dem levende tilbage; det vil jeg sætte min Hals paa. Hør, jeg faaer et godt Indfald, unge Herre! og det veed jeg da, der ingen Synd er i — jeg vil springe op paa Veien og skjælde den kullede Greve Huden fuld, i mit eget og alle brave Jyders Navn."

"Jo, det var rigtignok et godt Indfald" — svarede Væbneren og loe — "saa kan du faae den Fornøielse at blive hængt her paa Stedet, medens han mønstrer sin Hær. Han holder stakket Retter-gang, veed du, og Bødler har han jo med sig i Snesetal."

"Hm! hænges skal jeg ikke i denne Verden, det har min Bedstemoder læst i min Næve. Lad dem binde mig og kaste mig i et Hundehul igjen, om dem lyster! jeg smøier deres Lænker og Boier af mig som Uldvanter, og her er intet Kalkbjerg at gjennemrode.

---

*) d: Djævelens.

Jeg har brudt ud af flere Taarne, end Greven har Borge i hele Jylland og Fyen."

"Men hvad kan det hjelpe Ridder Niels og vore Landsmænd, at du skjælder Greven ud og kommer i hans Vold igjen?"

"Maaskee lidt meer, end I troer, unge Herre! Sætte de mig her paa Gottorp idag, saa løber jeg ud igjen imorgen, og det gjør hverken fra eller til; men slæber Raden mig med sig, for at see, om jeg spaaer sandt, og lade mig hænge, hvis jeg lyver — saa kan jeg bryde ud, naar Tid er, og hjelpe gode Venner. En snu Kammerat i Fjendens Leir er tidt bedre, end hundrede Vovehalse i vor egen."

"Nu ja, der var dog nogen Mening i. Men bliver du steilet for det Indfald, vil du fortryde det, gale Volle!"

"Lad mig om det, unge Herre! Nu skal I see, hvor jeg skal gjøre dem bistre og nøde dem til at give mig fri Befordring. Giv kun Agt!" Med disse Ord sprang den lange Karl ud af Krattet ved Pøleskoven, og stod med faa Spring midt paa Landeveien, hvor han stillede sig med korslagte Arme ligefor Grevens og Hertugens Heste.

"Hvad vil den grimme Karl?" — spurgte Hertugen og studsede.

"Jeg vil kun vise dig din berømmelige Stamfaders Gravmæle, bitte Hertug!" — raabte den

ſorte Svend — "ſee! der ſtaaer det i Skarnet. Før ſkal han faae Fred i ſin Pøl, før Jyden ſkal lyſtre en Konge af Kong Abels Slægt."

Hertug Valdemar blev dødbleeg ved disſe Ord og greb til ſit Sværd. Nu bemærkede først Greven den ſmudſige Karl, der ſtod kæmpehøi paa Veien og ſyntes, affindig at ville ſpærre den for ham og hans hele Hær.

"Fra hvilken Daarekiſte er den Karl brudt ud?" — ſagde Greven ligegyldig og gav ſin Kammerſvend et Vink til at lade ham binde; ſelv agtede han ham ingen videre Opmærkſomhed værd, men var beſkæftiget med at tælle ſine Bannere og uddele Befalinger til Høvdingerne.

"Det er Spøgelſet fra Segeberg, Herre Greve!" — ſagde Kammerſvenden ivrig — "ham der vilde hjelpe Junkeren ud og ſkræmme Livet af eders modige Fru Søſter."

"Hei! du ſtore Slagter!" — raabte nu den ſorte Svend, idet han uden Modſtand lod ſig gribe — "tæller du dit Qvæg, før det føres til Slagterbænken? det vil blive nemmere at tælle, naar det løber derfra."

"Stop hans uforſkammede Mund!" — bød Kammerſvenden. — Men Fangen vedblev endnu mere høirøſtet med driſtige Yttringer om Snigmordet paa

Grev Adolph af Segeberg og Grev Gerhards Deelagtighed i hiin Riddingsdaad.

"En Knevl, en Knevl i Munden paa den Karl!" — afbrød Kammersvenden ham; men der var ingen Knevl ved Haanden, og han kom snart til Orde igjen. "See, see!" — raabte han og pegede paa Ridder Hartvig — "med Skaldepandens gamle Haandlanger er det ude; hans Haand er vissen: den skjar selv sin Livsaare sønder." Ridder Hartvig sank i dette Øieblik bevidstløs af sin Sadel og blev hastig af sine Væbnere baaren ind i et Bondehuus, hvor man anvendte de sædvanlige Midler for at bringe ham til Live igjen. Man vidste, han var sygelig og ofte plaget med Liigfald; det vakte derfor ingen synderlig Opmærksomhed; men Alle, som havde hørt Fangens Ord, studsede over hans mageløse Dristighed. Greven selv lod som han Intet hørte og lod sig ikke forstyrre i sine Feltherresysler.

Den sorte Svend var allerede sluttet i Lænker, men han syntes aldeles ligegyldig derved og loe høit. "See til, I holder fast paa mig!" — mumlede han — "ellers render jeg til Ridderne paa Hald og fortæller dem hvormange Kujoner der er iblandt Jer."

"Han er Speider for Oprørerne, Herre Greve!" — meldte Hans Wittighof — "vi behøve vel ikke at slæbe ham længer med? han tilstaaer det selv" —

"Saa hæng ham!" — svarede Greven ligegyldig, uden at vende Øinene fra sin Hær eller forstyrres i sin Beregning.

"Jeg kjender den gale Landstryger" — sagde Ridder Ove Hals og holdt sin grønne Kappe for Sollyset — "han er hverken ægtefødt eller christendøbt."

"Følgelig har jeg Intet at gjøre med hans Sjæls Frelse" — sagde Grevens skjæve Kapellan, den sorte Herre paa Pasgjængeren — "I kan hænge ham uden al Ceremonie."

Paa Kammersvendens Vink vare strax to af de røde Kjøresvende sprungne af en Karre. Med stor Behændighed havde disse Feltbødler allerede fastgjort en Strikke ved et Træ paa Landeveien, der syntes dem særdeles skikket til at gjøre Tjeneste som Galge. Paa Kapellanens gjentagne Forsikkring, at denne Synder, der selv engang havde forgrebet sig paa hans hellige Person, ikke hørte til det Slags Forbrydere, om hvis Sjæls Frelse man behøvede at bekymre sig, sprang Bødlerne strax til og grebe fat paa deres Bytte. Men den sorte Svend loe haanligt, idet han nikkede til Kapellanen og Kammersvenden, med et betydende Blik til Ridder Ove Hals. "Tænk I kun paa eders egne sølle Sjæle, hvis I har nogen, I tre høibaarne Slagtersvende!" — raabte han med høi Røst — "Saameget har jeg dog lært af min Bedste-

moder, at jeg kan sige Jer, hvorlænge I skal æde Luft. Seer jeg ret paa eders lange Fjæs, skal Ingen af Jer Tre see Skoven grøn iaar. Naar det Træ grønnes, I vil gjøre til min Galge, skal jeres visne Kroppe raadne under den brune Lyng."

Ved disse ildespaaende Ord blev Grev Gerhard pludselig opmærksom. Han reed tæt hen til Fangen, som man allerede kastede Strikken om Halsen paa. "Tøv lidt!" — sagde han til Bødlerne og betragtede den sorte Svend med et skarpt Blik — "Han skal ikke hænges før Skoven er grøn; men det Træ der — skal aldrig grønnes. Hug det om, Karle!"

Saasnart den sorte Svend saae sig befriet fra Strikken og hørte Øxehuggene paa Træet, hvori han skulde være hængt, loe han med en triumpherende Mine og mumlede: "ho ho! det skal dog skyde Blade i Grøften, naar de jydske Ravne holde Nadver med jeres Aadsler."

Greven hørte ikke disse Ord, men saae en ængstelig Mine i Kapellanens og Kammersvendens blege Ansigter. "Har du spaaet mine troe Mænd saa brat en Død, saa lover du vel ikke mig stort bedre?" — spurgte han, som det syntes med ligegyldig Spot, medens han dog betragtede den sorte Svend med Opmærksomhed.

"Husk paa Klokkerne, I veed nok, og hvad min Bedstemoder lovede Jer paa Baalet!" — raabte den

trodsige Karl med et hevngnistrende Blik — "Jeg lover Jer fuldt saa mange Dage at myrde i, som Ridder Hartvig har Hjertesuk tilbage, og som I selv har Haar paa eders høie Isse, velbaarne Herre! I kan jo altid være sikker paa, at eders Hovedhaar ere talte."

Denne forslidte Spot over Grevens bekjendte Haarmangel bragte vel En og Anden til lønlig at trække paa Smilebaandet, men paadrog den sorte Svend et vældigt Klingeslag over Ryggen af den stærke Hr. Ove Hals, medens Kammersvenden og Kapellanen betragtede deres Herre med betænkelige Miner. Greven selv loe huult og haanligt. "Fort! i Orden!" — bød han — "bind den dumme Landstryger til en Bøddelkarre! See til Hartvig, Kapellan! I kjender hans Svaghed.

"Hør! nu kalder han paa sin Søn og drager sit sidste Suk" — raabte den sorte Svend, idet man slæbte ham til Karren. Inden man endnu var i Orden til at rykke frem, styrtede een af Ridder Hartvigs Væbnere ud af Bondehytten og berettede Greven, at den syge Herre havde opgivet Aanden. Grev Gerhard foer med Haanden over Ansigtet, som for at skjule en usædvanlig Bevægelse. "Frem!" — raabte han med stærk Røst, og slog hastig sit Hjelmgitter ned — "Lad døe, hvo ei har Kraft til at følge mig!"

Inden Hæren naaede Gottorp-Slot, foer en raſk Rytter, med en ledig Heſt efter ſig, ud fra Krattet ved Kong Abels Grav og forſvandt i flyvende Fiirſpring paa en Sidevei.

"Atter en dumdriſtig Speider, Herre Greve!" — raabte Kammerſvenden — "ſkal der ſættes efter ham?"

Greven gav ikke Agt derpaa. Han ſaae tankefuld tilbage til Bondehytten, hvorfra man bar Ridder Hartvigs Liig ud, og til Bøddelkarren, hvorpaa den ſorte Svend loe hoverende i ſine Lænker. "Det førſte grønne Blad i Skoven er hans Dødsdom" — mumlede den mørke Feltherre — "blæſte han Livet af hiin Drømmer med et Ord? Min Gang ſkal Ingen rokke. Hine Klokker vil jeg høre — trods Gjøglerſnakken."

Kammerſvenden gjentog ſit Spørgsmaal om Flygtningen ſkulde forfølges og pegede paa Støvſkyen, der ſkjulte ham langt borte.

"Nei!" — ſvarede Greven — "han ſkal være Dødsenglen, der bebuder mit Komme. Den Skræk, der gav ham Vinger, ſkal følge ham i Hælene."

Idet Greven og den ſlesvigſke Hertug nu nærmede ſig Gottorp Slot, ſaae de gjennem den aabne Slotsport en Mængde prægtig opſadlede Heſte med fremmede Betjenter og Vaabenmærker.

"Det er dem" — udbrød den unge Hertug heftig glad — "Min Svoger Hertugen er alt kommen med

sin Søster. — Jeg kan ikke ledsage Eder længer, Grev Gerhard! Vil J ikke selv hilse paa dem?"

"For slig ridderlig Artighed standser jeg ikke med en Krigshær" — svarede Greven kold — "undskyld mig, Hertug! Medens du holder Bryllup, Valdemar! rydder jeg Veien til din Throne" — tilføiede han med dæmpet Røst — "Glem ikke Rytterne og vor Aftale! Om en Maaned møder du til Hylding i Viborg. Her skal snart høres Tidender om mig."

"Lykke og Seier!" — sagde Hertugen høit, med tiltvungen Overherre-Mine, og svingede sin Hat. "Jeg har lagt min Ret i eders tappre Haand, Greve! J er min Marsk og Feltherre, hvor man erkjender min Kongeret." Med disse Ord tumlede han rask sin Hest, og idet han endnu engang hilsede Greven og hans Riddere, reed han med sit Følge ind ad Gottorp Slotsport, uden at bemærke de Yttringer af Mishag, som hist og her lode sig høre blandt den holsteenske Greves Krigsmænd.

Medens Hæren drog forbi Slottet, ilede den unge Hertug, heelt let om Hjertet, ind paa sin Borg, og følte sig nu først en fri Fyrste og sin egen Herre, idet han forlod sin frygtelige Morbroder, fra hvis aandelige Formynderskab han forgjæves ved Miner og Adfærd i Folkets Øine vilde løsrive sig. I Slottets Forsal hilsedes han ærbødig af endeel fremmede

Herrer og sine egne Kammersvende, der aabnede Dørene for ham til Høienloftssalen, hvor hans Søster, Prindsesse Helvig, og hans Svoger, den unge livlige Hertug Erik af Sachsen Lauenborg, traadte ham imøde med hans Brud, der allerede inden hun forlod Hjemmet per procurationem var formælet med ham ved hans Vicarius og Brudefører. De vare komne Dagen før de ventedes, og at denne Overraskelse havde et vigtigt og statsklogt Øiemeed, syntes den sachsiske Hertug strax at antyde, idet han bemærkede, at han havde ilet, for at bringe sin kjære Hr. Svoger en dobbelt Opfordring til et lykkeligt og fredeligt Liv, medens den urolige og bevægede Tid endnu tillod det.

Prindsesse Regitze af Sachsen Lauenborg, der nu med ridderlig Artighed og ufordulgt Tilbøielighed modtoges af Hertug Valdemar, som hans Gemalinde og Hertuginde af Slesvig, var en ung lyshaaret Dame af udmærket Skjønhed og med et særdeles mildt og fordringsløst Væsen. Saasnart de festlige Ceremonier vare endte med Formælingens Stadfæstelse og Kundgjørelse, havde Hertug Erik en hemmelig Samtale med sin Svoger, medens hans Søster besaae Slottet med Prindsessen og med artig Ligefremhed bortfjernede sit Følge.

Prindsesse Helvigs noget stive Væsen og stolte Adfærd var paafaldende forskjellig fra den unge Hertugindes. Helvig havde en kjendelig Slægtlighed i

Ansigtsformen med Broderen, men der spillede et Liv og en Ild i hendes dybtliggende mørkeblaae Øine, og der var en Bestemthed og Kraft i hendes noget vel skarpe Blik, som Broderen saa aldeles manglede. Hun gjaldt ikke for nogen Skjønhed, men beherskede og henrev hvem hun vilde behage med et uimodstaaeligt Udtryk af Følelse, som hun dog pludselig ved en besynderlig frastødende Kulde kunde overstøre. Sin næsten ubetydelige Skikkelse vidste hun at hæve ved den rankeste Holdning. Ved Armbaand og kostbare Ringe droges ofte Opmærksomheden hen paa hendes fine Hud og de veldannede Hænder. Over hendes lange Haarflætninger, hvis glindsende brune Farve røbede omhyggelig Pleie og hyppig Brug af forskjønnende Salver, bar hun som oftest et kostbart Hovedsmykke. Saavel i hendes noget stive Dragt, som i Aasyn og Adfærd, var den samme Higen efter Høihed og Glands umiskjendelig, som hun deelte med den hele Adelske Fyrsteslægt. I hendes prægtige Gemak, hvor Hertuginde Regitze nu beundrede hendes Kostbarheder og Klenodier, laae der blandt andre Smykker et med Ædelstene rigelig besat Dronningdiadem, som hun dog hastig kastede et Slør over og syntes at ville unddrage sin ligefremme Svigerindes Opmærksomhed.

"Jeg er kommen hid i en urolig Tid, ædle Prindsesse!" — sagde Regitze — "Eders Morbroder er en

ſtor Mand, men viſt altfor ſtreng; han vil neppe fare lempelig frem i Danmark. Oprigtig ſagt, jeg er glad ved, at eders Hr. Broder ikke længer ſtaaer under hans Formynderſkab og ikke meer har ſaa farligt og oprørſk et Folk at regjere, ſom disſe Danſke."

"Hvorledes!" — udbrød Helvig forbauſet og betragtede ſin Svigerinde med et ſkarpt Blik — "ønſker I nu da ikke, ved min Morbroders Vaabenmagt og min Broders Ophøielſe, at blive Dronning i Danmark?"

"Nei, det veed Gud og den hellige Jomfru!" — ſvarede Regitze — "hvad Lykke og Glæde er der ved en ſaadan tiltvungen Høihed? Den forrige Konges Sønner har jo desuden billige Fordringer, og Folket ſelv har jo Valgret" —

"Kun Vedtægt — ingen Ret, men ædle Frænke!" — tog Helvig atter Ordet — "Med Fætter Ottos Fordringer er det ude, og Broderen er viſt for klog til at ville det Umulige; han tænker jo ogſaa kun paa Jagt og lyſtige Eventyr ved Keiſerhoffet."

"Ikke altid, Prindſesſe! han har jo allerede taget Deel i et Felttog" — —

"Ja, for at lade ſig fange og udløſe" — afbrød Helvig hende med et ſpodſk Smiil — "Fætter Valdemar har ſin Faders og Broders Krigslykke, men forſtaaer kun lidt bedre at hjelpe ſig med Hoved og Pen."

"Dermed kan dog mangengang udrettes meer, end med Krigshære og med alle disse plumpe legemlige Midler, der dog ere en Skjændsel for den fornuftige Christenhed" — svarede Hertuginden. — "Man har sagt, Prinds Valdemar stod sig ikke ilde hos Eder" — tilføiede hun med et frittende Blik — "og man har bygget Planer derpaa, som I vel kjender. Som jeg mærker, har han forspildt eders Yndest. Han skriver sig Arving til Danmark, veed I, og staaer i stor Gunst hos Keiseren. Min Broder er hans varmeste Ven. Jeg har selv seet ham. Hans muntre Kjækhed er særdeles indtagende, og han gjør stor Lykke hos alle de fyrstelige Damer ved Keiserhoffet."

"Ja saa!" — sagde Helvig og studsede — "man vil da vel snart høre om en statsklog Formæling. Hans Stadighed og Ærlighed berømmes just ikke. Men I har Ret — jeg har engang havt bedre Tanker om ham. Han har altid viist sig artig og forekommende. Han sendte mig ifjor denne Slangering, som et Arvegods fra Dronning Beengjerd."

"Ei, ei!" — sagde den unge Hertuginde med et skalkagtigt Smiil — "den Gave har I dog smukt holdt i Ære, Prindsesse! I bærer den jo endog paa den allerhelligste Finger, hvor jeg nu først tør bære min Brudering."

En flygtig Rødme fløi over Helvigs Kinder, idet hun uvilkaarlig foer sammen. Hun flyttede hastig

Ringen over paa en anden Finger, og hilsede med indtagende Mildhed og et næsten brændende Blik fra Vinduet til sin Kammersvend, den unge smukke Ridder Folqvard, der tumlede sin Jagthest i Slotsgaarden. "Jeg pleier sjælden at bære den Ring" — sagde hun i ligegyldig Tone — "den er plump og smagløs, som alle slige gammeldags Prydelser; dens fatale Slangeskikkelse behager mig heller ikke. Som en Erindring om min store Stamfader, Kong Valdemar Seier, og hans stolte miskjendte Dronning, har den dog altid et vist Værd for mig."

Samtalen blev nu afbrudt, idet de unge Damer hørte deres Brødres Stemmer udenfor Døren.

"Min Broder kan vist ikke længer afsee sin skjønne Brud" — sagde Helvig — "han gjennemsøger nok hele Slottet for at finde os." Hun aabnede idetsamme Døren og bad Hertugerne træde ind. Regitzes Broder var særdeles tilfreds; men over Hertug Valdemars Pande laae en ængstelig Sky, som han søgte at skjule. Efter den hemmelige Samtale med sin sachsiske Svoger havde han nylig udstedet et Herrebud, som høilig forundrede alle hans sædvanlige Raadgivere. Hans Marsk, der stod rede til at følge Grev Gerhard med de slesvigske Ryttere, havde, uden Angivelse af nogen Grund, pludselig faaet Befaling at blive og lade Rytterne drage hjem.

Medens Hertug Erik med sin Søster betragtede den smukke Udsigt fra Gottorp Slot, greb Hertug Valdemar heftig sin Søster Helvigs Haand og sagde med dæmpet Røst: "jeg har gjort et vigtigt Skridt, Søster! Morbroder er en Forræder — han vil være Despot baade i Danmark og her. Jeg tager ingen Deel i hans Bøddeltog. For hvad der skal skee, maa Tid og Lykke raade. Jeg opgiver maaskee Kronen; men en glimrende Lykke kan blive dig til Deel. Alt er en Hemmelighed. Meer derom i Lønkamret! Nu skal her kun være Bryllupsfest og Lystighed."

Prindsesse Helvig havde skiftet Farve. Det var som en stolt hemmelig Glæde udtindrede af hendes mørke ildfulde Øine, medens hun dog syntes slagen af Skræk og med et ængsteligt Blik betragtede Dronning Beengjerds gyldne Slangering paa sin Finger.

Medens Grev Gerhard med sin mægtige Hær nærmede sig Nørrejyllands Grændser, syntes nu Hertugen af Slesvig, i hvis Navn Danmark truedes med Undertrykkelse og Trældom, selv at have forglemt alle Statsanliggender og alle ærgjerrige Planer, for paa Gottorp Slot paa den meest glimrende Maade at feire sit Bryllup med den skjønne sachsenlauenborgske Prindsesse.

Svend Trøst, der fra Kong Abels Grav havde udspeidet Grev Gerhards Vaabenmagt, fortsatte i

flyvende Fart sin Tilbagereise foran Grevens hurtige Hær, og naaede Nørrejyllands Grændse med et betydeligt Forspring for Fjenden. Da han nærmede sig Kolding Aa og den lange Pælebro, der med sine skrøbelige Planker her forenede Nørrejylland med Slesvig, saae han med glad Forbauselse, at Broen var besat af jydske Ryttere, der just vare ifærd med at opslaae Leir paa begge Sider af Aaen; men hans Glæde blev næsten til Skræk, da han saae hvem der anførte Rytterne. Foran Høvdingsteltet paa den slesvigske Side af Broen holdt en høi Ridder paa sin Hest og havde Tilsyn med Arbeidet. Det var Grev Gerhards Marsk, den mægtige Sti Andersen af Bjørnsholm, der saaledes lod til at ville sikkre sin Herre Greven denne Overgang, hvor en god banet Vei tillod ham selv at medføre sine Blider og Beleiringsmaskiner.

"Den Forræder!" — udbrød Svend Trøst og standsede — "Saa havde Morbroder dog Ret." Efter nogen Betænkning rykkede Svend Trøst sin Hue ned over Panden, og reed i jævnt Luntetrav med tilsyneladende Ligegyldighed frem imod Broen, i det Haab, at man ikke skulde kjende ham, men lade ham ustandset ride fort. Dog deri tog han feil. Skjøndt Sti Andersen ikke havde seet ham siden hans lange Fangenskab, havde han dog strax kjendt sin forrige Væbner paa Hesten, som han selv havde givet ham, og Svend Trøst havde ikke naaet Broen, inden han paa Mar-

skens Vink saae sig omringet af fire Ryttere og afordret sit Værge.

"Tøv lidt, Landsmænd!" — sagde han til Rytterne og sprang af Hesten — "derom vil jeg tale med eders Herre. Men først et Par Ord til Jer selv!" — tilføiede han med dæmpet Røst og blinkede fortrolig — "Veed I hvad jer Herre har i Sinde med Jer her? Han vil forraade Jer og hele Landet til Fjenden. Imorgen kommer den kullede Greve med sin Hær; saa skal I hjelpe Tydsken over Broen og gaae over til ham med jer Herre eller — hænges."

De jydske Ryttere gjorde store Øine og saae forbausede til hverandre. "Det er en anden Sag" — mumlede de — "det har Husbond ikke sagt var Meningen."

"Men det tør jeg sætte min Hals paa" — vedblev Svend Trøst ivrig. — "Er I brave Jyder, kaster I nu Broen af for Sti Andersens Næse. Jeg skal holde ham med Snak, medens I løsner Plankerne. Giv mig kun et lille Tegn, naar I ere færdige! Jeg fører Jer til Hald og skaffer Jer en god Tjeneste hos Hr. Bugge. Er I troe danske Mænd, betænker I Jer intet Øieblik."

Rytterne vare fast blevne maalløse af Forbauselse. De lode den dristige Væbner beholde sit Sværd. Medens een af dem førte ham hen til Marsken og blev holdende i nogen Frastand med Hestene, opstod

der en hemmelighedsfuld Mumlen mellem de tre Andre, der strax rede tilbage til deres Kammerater, for at meddele dem hvad de havde hørt, og fornemme deres Mening om Tingen.

Den mægtige Eti Andersen holdt paa sin Stridshingst ved Aabredden i fuld krigersk Rustning. Hans spidse magre Ansigt var et tro Speilbillede af hans listige og urolige men dog kraftige Aand, som i saa bevæget og foranderlig en Tid syntes at ville bygge sin egen og Landets Lykke paa en klog Beregning af Begivenhedernes Udfald og en snild Benyttelse af Lykkens og Omstændighedernes Magt. Ved sin Forbindelse med de holsteenske Grever var han kommen i Besiddelse af betydelige Krongodser, uden at han dog havde taget Deel i noget fjendtligt Foretagende mod Landet. Under Opstanden havde han hidtil forholdt sig rolig paa sine befæstede Borge, og Mange haabede endnu, at han kun paa Skrømt var Voldsherskeren hengiven, for at gjøre ham tryg og forraade ham, eller maaskee formilde Folkets Skjæbne ved sin Indflydelse, hvis Opstanden fik et ulykkeligt Udfald. Nu, da Grev Gerhard truede Jylland med saa mægtig en Hær, fordulgte Eti Andersen ikke sin Beundring for Grevens store Talenter. Han erklærede Opstanden i Jylland for en afmægtig Trods mod Nødvendigheden, og han havde nylig paadraget sig stort Had blandt Ridderne paa Hald ved den Yttring, at enhver

klog dansk Mand i nærværende farlige Øieblik kunde virke gavnligst for Fædrenelandet, ved at understøtte Grevens store Planer og fremskynde det Kongevalg, der havde saa statsklog og mægtig en Beskytter. Ved nu at tage Post ved Nørrejyllands Grændse, havde han maaskee en mulig Mægling til Hensigt; men at han lige saa lidt agtede at afkaste Broen, som at forsvare den mod Fjenden, var øiensynligt I det Øieblik, han saae og kjendte sin forrige Væbner, som han selv havde opdraget og næsten elsket som en Søn, men som han nu vidste i sine Uvenners Tjeneste, var det ligesom han følte sin Harme forøget ved en lønlig Selvbebreidelse. Svend Trøst nærmede sig ham med frimodig Kjækhed, og det var som hans forrige Herre kunde læse i den unge Mands Blik, hvad Grev Gerhards danske Marsk forgjæves søgte at dølge sig selv, medens han her dog stod som en Overløber ved Broen mellem Fædrelandets Venner og Fjender.

"Ei, ei! Svend Trøst! — sagde Marsken og rynkede Panden — "skal vi mødes her? Hvad godt Nyt fra Slesvig?"

"Venter I godt Nyt fra den Kant, Herre Marsk!" — svarede Væbneren med bitter Eftertryk — "saa maa I dog ikke vente det af min Mund. Det Nyeste, jeg veed, er ikke godt og ei heller fra Slesvig: een de af snildeste og største Mænd i Dan-

mark har nu slaaet Leir ved Kolding Bro og vil selv hjelpe Fjenden over Grændsen."

"Hvo har sagt dig hvad jeg vil, Slubbert!" — afbrød Marsken ham heftig dog i mildere Tone — "holder du mig for en klog Mand, kan du vel vide, jeg vil sørge fuldt saa vel for Landets Bedste, som du og Narrene paa Hald. Siig frem! hvor har du været?"

"I Fjendens Land, som I seer, Herre! — men blandt eders gode Venner, desværre! Jeg vilde heller truffet min værste Fjende paa denne Post, end den Mand, jeg skylder Tak og Ære."

"Evindelige Dosmer!" — udbrød Marsken — "Hvem der i denne Stund er Danmarks Venner eller Fjender, veed du saa lidt, som de Gjække, du rider paa Speidertog for."

"At det ikke er vore bedste Venner, der vil gjøre os til tydske Trælle; det veed dog vel Enhver, der er dansk i Hjertet endnu."

"Pah med jer Danskhed og Frihedssnak! derfor giver jeg ingen Ørtug. Raade Jer selv, vil I; det er Meningen — Frihed for Lov og Ret, det er hvad vort Ridderskab har Mod paa. Ha! blinde og gale er I Alle tilhobe. Seer I da ikke, hvem der her har Ret som Magt til at lade Jer steile, som dumdristige Oprørere, med al jer Danskhed? Hvor saae du

Grevens Hær? hvor stærk var den? kommer Hertugen med? Bekjend Alt hvad du veed! eller, ved St. Andreas, det gaaer dig ilde."

"Vil I vide hvad jeg veed, saa sig mig først hvad I veed, Herre!" — svarede Væbneren trodsig — "paa hvilken Pante-Borg gjemmes Agnete Stidatter til Tyrannens Yndling? Jeg har i min Gravhule under Segeberg Taarn lovet hende Frihed og Hans Wittighof Døden og Djævlen." Svend Trøst havde stillet sig saaledes, at Marsken, ved at dreie sig mod ham, havde faaet Solen i Øinene. De jydske Ryttere flokkedes nu ved Brohovedet. Nogle hamrede og tumlede, medens Andre stillede sig for dem og lode som de nedrammede Teltpæle. "Dog — lad mig kun ride, strenge Herre!" — vedblev Svend Trøst pludselig i munter Tone, idet han med Glæde bemærkede, at hans Ord til Rytterne maatte have virket — "Hvad jeg veed er snart fortalt. Om eders Greve og hans Bøddelhær vidste Ingen Meer i Slesvig, end jeg i dette Øieblik; det er den rene Sandhed. Men jeg vinder et Væddemaal fra Ridder Frost, hvis jeg bringer ham en Hest fra Slesvig Marked inden tre Solemærker." —

"Et Væddemaal?" — gjentog Marsken og betragtede ham nøie — "tænker I kun paa slige Børnestreger paa Hald? Vil du binde mig Noget paa Ærmet? Vogt dig, Svend Trøst! Jeg lader mig

ikke spase med. Jeg har eengang lovet mig Meget af dig" — vedblev han med et forskende Blik og med en Mildhed i Tonen, der svarede slet til hans truende Stilling — "Din Raskhed og Snildhed har jeg havt Prøver paa. Nu har du prøvet hvad der kommer ud af at trampe mod Braaden. Vil du gaae i min Tjeneste igjen, skal Alt være glemt og tilgivet. Jeg lover dig derhos Ridderslaget inden Aar og Dag, og det baade med Borg og Fæste. Ja — hvad meer er, Svend Trøst!" — tilføiede han næsten hvisfende med et listigt Blik — "vil du sværge her strax, med Haanden paa mit Sværdhæfte, at du vil tjene mig tro og lønlig blandt mine Uvenner og blot give mig et Vink itide, naar de har noget Vigtigt for mod mig og mine Venner — saa — ja du maa vel gjøre store Øine — saa skal selv din forvovneste Barnegrille ingen bestemt Galskab og Umulighed blive."

Svend Trøst var bleven blussende rød; han stod som himmelfalden og stirrede paa Marsken, som hans Øine skulde briste ud af hans Hoved. Det var som om alle hans Tanker vare pludselig standsede, og som et eneste Ord kunde koste ham Liv og Salighed.

"Sværg strax! og din Lykke er gjort" — vedblev Marsken og rakte sit store forsdannede Sværdhæfte ned imod ham. Svend Trøst opløftede sin Haand; men intet Ord kom over hans Læber. Idetsamme hørtes der et vildt Raab blandt de jydske Ryttere,

medens de i stor Hast rede over Broen, og Nogle begyndte at løsne Broplankerne. Svend Trøst slog Marskens Sværd tilside. Som et Lyn sprang han til sin Hest, og medens Sti Andersen med Forbauselse saae paa sine Folks Bevægelse, uden endnu at ahne hvad det betydede, foer Svend Trøst med de sidste Ryttere over Kolding Bro, hvis løsnede Planker alt nedstyrtede i Aaen og bortreves med Strømmen. I den heftigste Forbittrelse havde Marsken slynget sin Daggert efter Flygtningen, medens hans egen Stridshingst ved den pludselige Larm sprang sky tilbage og steilede. Daggerten var faret hvinende forbi Væbnerens Øre, uden at krumme et Haar paa hans Hoved, og inden Marsken kunde naae den ødelagte Bro, saae han sig forladt af hele sin Rytterskare, der paa den modsatte Aabred istemte et hoverende Glædesraab og foer bort med den dristige Væbner i Spidsen.

"Ja saa!" — mumlede Sti Andersen med sammenklemte Tænder og nikkede — "Nu ja! ogsaa det kan være godt. Ha! den Væbner har jeg Ære af. Men den, der leer sidst, leer bedst." Han gav sin Hest et Slag med Klingen, og reed ene hen ad Slesvigveien.

Paa en lang høi Odde i Hald Sø, noget over en Miil sydvestlig for Viborg og ligeoverfor Ruinerne af det ældgamle Hald, laae det nye Slot af samme

Navn, som Ridder Bugge havde ladet opføre. Her var Samlingspladsen for Opstandshøvdingerne i Nørrejylland. Borgherren Ridder Niels Bugge var, næst Sti Andersen af Bjørnsholm, den rigeste og mægtigste Ridder i Landet. Han eiede betydelige Godser og Borge i Jylland, men havde stærkest befæstet Hald, hvor han førte et stort og næsten fyrsteligt Huus. Han kaldtes af Nogle den smukke, af Andre den stortalende Ridder paa Hald, og var en Svigersøn af den gamle Marsk Vendelboe. Mange unge Riddere beilede til hans Døttre og deeltoge i hans dristige Foretagender. Hans Indflydelse var stor blandt de høiere Stænder; men han var ingen Folkets Mand. Hans ødsle Pomp og storagtige Væsen mishagede den jævne jydske Bonde, og Almuen vilde heller slaaes paa egen Haand i adspredte Hobe mod de tydske Skatteindbragere, end slutte sig til Ridder Bugge og hans Venner. I sin aristokratiske Stolthed havde Borgherren paa Hald ofte ladet Ord falde, som ikke havde gjort ham elsket af den ringe Mand, og til hans Trudsler mod den fælleds Fjende satte man ingen stor Liid. Med Ridder Poul Glob, Brødrene Anders og Eske Frost og flere af sine Venner, havde han offentlig paa Viborg Thing vovet at undsige den mægtige Grev Gerhard selv. Dog derved havde han kun bragt Greven til det Forsæt at knuse Opstanden inden den var blevet til Andet, end en regelløs Feide. At

Ridder Bugge dog ikke blot var stortalende, havde han viist. Med sine 300 jydske Ryttere havde han alt stormet og nedbrudt den ene af Grevens Panteborge efter den anden, og han samlede stedse flere Riddere under sit Banner.

Rygtet om den store Hær, der rykkede mod Landet, var endnu ikke kommet til Hald. Fra Borgens Høienloftsvinduer skinnede Lysene en Aften muntert ud paa Søen. Der lød Sang og Bægerklang fra de høie Haller og blandt de talrige Krigsmænd i Borgestuen. Glæden var almindelig og larmende over en ny Seier, Ridder Bugge havde vundet over Statholderen Niels Lembek, hvis Borg han havde stormet og stukket i Brand. Statholderen selv var dog undkommen; men mange af hans Frænder og Venner vare tagne tilfange. Blandt Fangerne befandt sig en ung særdeles deilig Dame, som ikke var tydsk og som syntes meget vel tilfreds med sit artige Fangenskab paa Hald og den venlige Modtagelse af Fru Ingeborg og hendes livlige Døttre; men hun vilde paa ingen Maade tilkjendegive sit Navn, uagtet al den Flid, de unge Riddere gjorde sig for at bringe hende til at røbe sig. Hun sad nu, som en fornem Gjest, under den almindelige Spøg og Latter, mellem Fru Ingeborg og den gamle Peder Vendelboe, ved Aftensbordet i Riddersalen, og vidste paa en ret underholdende Maade at bortvise ethvert frittende Spørgs-

maal. Uagtet hendes Skjemt og tilsyneladende Munterhed, røbede dog ofte hendes store mørkeblaae Øine en dyb tilbagetrængt Veemod og undertiden en ængstelig Uro.

Blandt Ridder Bugges talrige og larmende Venner sad en stille alvorlig Riddersmand med glat nedhængende brune Haar, der adskilte sig over den usædvanlig høie Isse og kastede en Slagskygge over det store betydningsfulde Ansigt. Han tog ingen Deel i Samtalen, men stirrede ligesom drømmende hen for sig med et strengt grundende Blik, hvori der laae en forunderlig Kraft og Villiefasthed. Det var Svend Trøsts Morbroder, Ridder Niels, Ebbe Galts Søn, Herre til Brattingsborg og Nørreriis. Han sad ved Siden af den ærværdige Biskop Svend fra Aarhuus, som nylig var kommen til Hald i et vigtigt fædrenelandsk Anliggende, og med hvem den stille betænksomme Ridder samme Dag havde havt en hemmelig Samtale og en Ordstrid, der syntes at have forstemt dem begge. Man vilde endogsaa vide, at Biskop Svend havde negtet den alvorlige Herre Sacramentet.

Den seiersstolte Ridder Bugge greb nu en stor Sølvpokal og udbragte sin sædvanlige Skaal: "Leve hver Frihedens troe Ven! Død og Fordærvelse over Tyrannen og hans Venner!"

"Død og Fordærvelse over dem!" — udbrød den hidtil tause Ridder nu med mægtig Røst og reiste sig — "derpaa tømmer jeg dette Bæger med samme Kraft og Gyldighed for min Sjæl, som det var det Høihelligste." Derpaa benedicerte han selv Bægeret med Korsets Betegnelse og tømte det til Bunden. Alle saae forbausede paa ham; men han syntes ikke at bemærke det. Han satte sig atter taus ned i samme drømmende Stilling som tilforn.

"Tænk paa hvad jeg har sagt og paa eders udødelige Sjæl!" — hviskede Biskop Svend ham med formanende Stemme i Øret — "lad ikke de vilde og ugudelige Tanker faae Magt over eders Retsind og Gudsfrygt!"

"I forstod mig ikke, ærværdige Herre! her er Ingen, som forstaaer mig" — svarede Ridderen sagte og taug.

"Hvorledes skal jeg forklare mig eders særdeles Iver iaften, min betænksomme Hr. Ven og Nabo!" — tog nu den stolte Borgherre Ordet med en vis Overherremine, men dog i høflig Tone — "I er den eneste af alle mine kjække Venner, som har negtet mig sin Bistand i denne Tid. I har ikke rørt en Haand endnu mod vore Tyranner og Plagere, medens vi dog har stormet en Slump Borge. I synes ikke at mene Fjenden det stort bedre, end vi; men I lader det beroe med at drikke med en vis Høitide-

lighed paa deres Undergang. Naar I vilde, Ridder Niels! kunde I dog stille 100 Heste i Plade hvad Time det skulde være."

"Min Time er ikke kommen endnu" — svarede Ridder Niels af Brattingsborg og reiste sig — "Jeg er draget hid idag for at sige Eder og eders unge Venner et alvorligt Ord, Ridder Bugge! og det baade som eders og Danmarks Ven; men dertil har her endnu ikke været Drenlyd for Hoveren og store Ord om Smaating. I opreiser ikke Danmarks Throne ved at nedbryde alle kongelige Lehnsslotte. Det er for tidlig at holde Seiersfester paa vore Borge, saalænge Borger og Bonde endnu forgjæves slider i deres Lænker. Vort Ridderskab spilder kun Kraft og Blod i unyttige Smaafeider. Om I vinder hundrede Seire, som den idag, er dog Danmark ikke frelst."

"Lader I haant om vore Smaaseire, Ridder Niels!" — tog Hr. Bugge heftig Ordet i stolt fornærmet Tone — "saa er I vel kommen hid, for at erstatte os med vise Raad, hvad I lader os savne i Daad og trofast Bistand. Siig frem! hvad Stort har I da udfundet, i eders gode Mag paa Brattingsborg, til Landets og Rigets Frelse, medens jeg og mine unge Venner kun har spurgt vore skarpe Sværd til Raads og tugtet Fjenden hvor vi traf ham?"

"Skal Landet reddes ved sin egen Kraft, og ei ved et Lykketræf eller enkelt Mands Daad, maae vi

kunne møde Fjenden i aaben Mark med en ordentlig Hær" — svarede den alvorlige Ridder. — "Ingen vaabendygtig Arm blandt Borger og Bonde maae vi foragte eller støde fra os i overmodig Tillid til vort Riddersværd. Folket selv er Landets Marv, Ridder Bugge! men en Flok selvraadige Herrer og Riddere er ikke Folket."

"Den Tale kjende vi nok" — tog Ridder Bugge opfarende Ordet — "I vil gjælde for en Folkeven, en Almueforsvarer; det har jeg længe mærket. I vil ligesom min kjære gamle Svigerfader, der sidder, endnu holde paa det elendige Kongehuus; men det er Fjas med det Ene, som med det Andet. Hvilken fribaaren Ridder i Danmark maa ikke i sit Hjerte foragte den dumme ustadige Hob, der idag vil Et og imorgen et Andet? Skrab en Hær af hundrede Tusinde sammen af eders plumpe ubehøvlede Bønderknolde og før dem mod en ordentlig Hær med deres Høleer og Træsko og ellevilde Heste uden Mandstugt og Orden, og I skal see hvad det hjelper til. Rende de end ikke hjem til Madgryden, naar de see man slaaes med skarpe Sværd, saa lade de sig dog slagte som Qvæg, uden at forstaae Andet af Krigskonsten, end hvad enhver Ore og gal Hund forstaaer. Saaledes gik det jo paa Taphede, og saa vil det gaae fremdeles med de frivillig Klodderjaner, I kalder Landets Marv, selv naar de har een af de naadige

Junkere i Spidsen, der kalde sig Arvinger til vort frie Valgrige."

Den gamle Peder Vendelboe havde under sin Svigersøns heftige og uskaansomme Tale uden Opsigt reist sig fra Bordet og forladt Riddersalen. Fru Ingeborg blinkede urolig til sin Ægtemand.

"Det er en slet Fugl, der besudler sin egen Rede" — sagde nu Ridder Niels og opløftede sin Røst med ufordulgt Harme — "foragter I den ringeste danske Mand, der frivillig gaaer i Døden, for at frelse sit Fædreland, saa foragter I det Ædleste og Bedste her i Landet, og jeg kan ikke længer kalde Eder min og Danmarks Ven, om jeg end agter eders Kjækhed og Kraft."

"I er min Gjest og gamle Ven, Ridder Niels!" — svarede Hr. Bugge og søgte at overvinde sin opbrusende Heftighed og Stolthed — "Det gjør mig ondt, skal vi skilles ad iaften som Uvenner; Vi har dog i mange Aar kjendt og skattet hinanden. Har jeg maaskee for ringe Tanker om eders klodsede og stivsindede Træskomænd og vore uduelige Junkere, saa har I for liden Agtelse for det frie ædelbaarne danske Ridderskab, hvortil I selv dog hører. Lad os ikke i saa vigtig en Tid adsplitte vore Kræfter ved daarlig Splid om Meninger eller Fordomme! Sank I en Hær af vore Bønder, hvis de har meer Tillid

til Eder, end til mig! jeg samler saamange Riddere og hyrede Svende, som vil følge mit Banner; saaledes møde vi Fjenden forenet, saasnart han viser sig!"

"Jeg frygter, det er for sildigt" — sagde Ridder Niels — "Fjenden kan bryde over Grændsen idag eller imorgen; men en Bondehær kan ikke samles og øves i en Maaned. Jeg havde for længe siden gjort hvad I nu opfordrer mig til, Ridder Bugge, naar I ikke selv havde gjort mig det umuligt: ved eders Overmod og uforsigtige Adfærd har I vakt Almuens Uvillie mod enhver dansk Ridder her i Landet og givet den menige Mand Mistillid til os Alle. De ere nærved at ansee Jer for en forvoven Lykkejæger, der selv tragter efter Kronen. De holde hele vort Ridderskab for Smaatyranner, der kun vil afløse Tydskerne med at plage og plyndre Folket. Nu har de tilmed seet, der er aabenbare Forrædere iblandt os. Den falske Sti Andersen er jo draget Fjenden imøde for at forraade os og hele Landet."

Ridder Bugge var bleven rød i Ansigtet ved hiin Yttring om de ærgjærrige Ønsker, Almuen tiltroede ham. Han vilde svare; men Mændenes heftige Samtale afbrødes ved en urolig Bevægelse blandt de tilstedeværende Damer. Den fremmede Jomfru, der ikke havde villet nævne sit Navn, var ved den alvorlige Ridders sidste Ord blegnet og faldet i Afmagt.

Medens Fru Ingeborg og hendes Døttre kom hende til Hjelp, og man under denne Forstyrrelse reiste sig fra Bordet, stødtes der i et Horn fra Porttaarnet. Mændenes Opmærksomhed afdroges derved fra den skjønne Ubekjendte og den deeltagende Gruppe, der skjulte hende. Der meldtes Ridder Bugge, at en Flok Ryttere forlangte at indlades paa Borgen. Saasnart man hørte, det var jydske Krigsmænd, som vilde træde i Borgherrens Tjeneste, blev Porten strax aabnet, og Svend Trøst reed ind i Slotsgaarden med Overløberne fra Sti Andersens Banner. Snart stod den dristige Væbner midt i Ridderſalen og berettede Ridder Bugge og sin Morbroder hvad han vidste om Fjendens Fremrykken og Mængde, om den formeentlige Spænding mellem Greven og Hertugen, samt hvad der var forefaldet ved Pøleskoven og ved Colding Bro.

Efterretningen om Fjendens Nærhed og Styrke havde slaaet alle Ridderne med Forbauselse, og der var en urolig Mumlen iblandt dem om hvad man i denne overhængende Fare skulde gribe til.

"Op, alle mine Venner! i Pantser og Plade!" — raabte Ridder Bugge — "her er jo Intet at betænke sig paa. Vi maae møde Fjenden med Sværd i Haand — han skal kjøbe hvert Skridt paa Nørrejyllands Grund med sit Hjerteblod."

"Rask og nemt sagt, Hr. Bugge" — tog Ridder Niels med mørk Rolighed Ordet. — "Vil I med en Haandfuld Riddere og tre hundrede Ryttere standse en Hær paa saa mange Tusind Mand, saa maa I tilvisse forstaae Krigskonsten som en Heremester. En eneste Haand kan vel formaae Meer, end mange Tusinder, men en saadan Haand maa komme fra Himlen eller" — han holdt pludselig inde og syntes selv at grue for hvad han vilde sagt. — "Vil I følge mit Raad" — vedblev han og fattede sig — "saa holder I Jer rolig her paa Hald, til vi erfare hvorhen Fjenden vender sig. At ville standse den forenede Hærstrøm er Afsindighed. Fordeler Fjenden sin Styrke, maae vi see hvad der kan gjøres. Lad os være enige i hvad vi samlet og aabenbart vil foretage! Jeg rider inat til Brattingsborg. Imorgen skal der staae 100 Heste i Plade. Følg mig, min Søstersøn! hvor er du?"

Med al sin Iver for de vigtige Ting, der forhandledes, havde Svend Trøst dog pludselig faaet en ganske anden Gjenstand baade i Hoved og Hjerte. Han laae knælende for den ubekjendte Skjønne, der opslog sine deilige Øine paa ham. "Agnete! kjæreste Agnete! er det dig!" — udbrød han. — "Jomfru Agnete!" — vedblev han beskednere — "kjender I ikke meer Svend Trøst, eders Legebroder paa Bjørnsholm. — See! jeg har Huen endnu med de troe

Turteldver og Bæltet med eders Navn. — Jeg har tænkt paa Jer i sex lange Aar i den mørke Grube og ikke havt anden Sol og Maane, end Tanken i min Sjæl om eders himmelske Øine. I tier; I kjender mig ikke — Er det da ikke Eder selv? Er det ikke Sti Andersens lille Agnete, der nu er bleven saa stor og deilig og himmelsk over al Maade?" — —

Den unge Pige stirrede paa ham som maalløs af den heftigste indre Bevægelse. Blodet var kommet mange Gange tilbage og atter flygtet fra hendes fine gjennemsigtige Kinder, uden at hun endnu rørte sig, og uden at der kom en eneste Lyd over hendes Læber. Fru Ingeborg og hendes Døttre saae forundrede paa hende og den knælende Væbner. Nogle af de unge Riddere havde for et Øieblik glemt de vigtige Ting, der taltes om, for dette Optrin. "Sti Andersens, Forræderens smukke Datter" — hviskede de halvhøit mellem hverandre.

Svend Trøst vedblev at nævne det Navn, der var ham kjærest af alle, og erindrede hende om Bjørnsholm og alle Barndomsminder.

"Nei, nei!" — udbrød hun endelig som fortvivlet og holdt begge Hænder for Øinene — "jeg er ikke — jeg er ikke Forræderens Barn. Red mig fra det forvildede Menneske!" Dermed sprang hun op og kastede sig grædende i Armene paa Fru Ingeborg,

som med sine Døttre bortdroge hende fra Ridderſalen og de nysgjerrige unge Ridderes Nærværelſe.

Svend Trøſt laae endnu knælende paa ſamme Sted, med de foldede Hænder over ſin Pande og det fortumlede Hoved paa Knæet.

"Hvad er dette? Er du gaaet fra Forſtanden, Svend Trøſt!" — lød en dyb Stemme i hans Øren, og han følte ſin Morbroders ſtærke Haand paa ſin Skulder — "Hvad drømmer du om? Glem hiin Førræderſlægt! Den fremmede Jomfru kjendte dig jo ikke."

"Hun kjendte hverken mig eller ſig ſelv" — ſagde Svend Trøſt forvirret og reiſte ſig ravende — "I har Ret — jeg maa drømme eller være gal" — vedblev han og ryſtede paa Hovedet — "den hele Verden løber rundt for mig. — Der er ingen Sandhed til. — Kjærlighed er Drøm eller Galſkab. — Had og Fjendſkab er kun ſandt og virkeligt. — Drage vi ſtrax mod Fjenden? Morbroder! Jeg maa have noget Virkeligt at tænke paa" —

"Det ſkal du faae" — ſvarede Ridder Niels — "Til forud til Brattingsborg! Send mine Udridere ſtrax afſted! Betegn dem Veien! Enhver Bevægelſe af Fjenden maae vi vide ſaa ſnart muligt."

"Godt, Morbroder! ride kan jeg endnu — ſelv uden Haab og uden Sjæl. — Ingen ſkal bringe Jer haſtigere Budſkab, end jeg ſelv." Med diſſe Ord

var Svend Trøst ude af Døren, og snart foer han paa en vild snysende Hingst bort fra Hald Slot og Søe over den lange dundrende Vindebro, som forbandt Borgen og Odden med Landet over en Fæstningsgrav af 40 Alens Brede. En halv Time efter reed Ridder Niels samme Vei ad Brattingsborg til, ledsaget af en talrig Flok Svende. Den fromme nidkjære Biskop Svend reed taus og betænkelig ved hans Side.

Den velbefæstede Borg Brattingsborg, der siden kaldtes Kleitrupgaard, laae omtrent $3\frac{1}{2}$ Miil nordøstlig for Hald ved Kleitrup Søe. Borgen var vel hverken saa stor eller prægtig som Hald; men Søen tjente den ligeledes til et naturligt Værn, og Borgen var forsynet med stærke Volde, Fæstnings-Mure og Taarne. Det var over Midnat, da Ridder Niels med sin geistlige Gjest reed ind ad Taarnporten paa Brattingsborg, hvor Svend Trøst over for en Time siden havde været og sat hele Huset i Bevægelse. Alle Borgens Huuskarle og Svende havde rustet sig selv og deres Stridsheste og ventede med travl Uro paa deres Herres Befalinger. Endeel Udridere og Holdere vare fulgte med Svend Trøst for at udspeide og bringe Jilbud om Fjendens Fremskridt og Bevægelser. Paa et Vink og et Par Ord af den alvorlige Borgherre var al unødvendig Larm og Travlhed forbi.

Han lod kun Borgen bevogte som sædvanlig og de fleste Krigsmænd gaae til Hvile. Det var som hans blotte Nærværelse bortfjernede enhver Tanke om Uro og Fare. Han traadte nu op i Høienloftsbygningens Gjestestue med den geistlige Herre, der med Velsignelsens Tegn besvarede Huusmoderens Velkommen og stille Hilsen. Den vakkre Huusfrues Adfærd var besynderlig rolig. Hun hørte nu bekræftet af sin Ægtemand, hvad hun allerede havde erfaret af hans lidenskabelig forvirrede Søstersøn, og at her vel ikke for denne Nat var nogen Fare. Hun havde bragt de smaa Børn til Sengs og sjunget dem i Søvn denne Aften, som sædvanlig; hun yttrede ikke den mindste Ængstelighed, men syntes med ubegrændset Tillid at betragte sin alvorlige Ægtemands Aasyn og Miner. Kun nogle Øieblikke dvælede hendes Blik, spændt og ligesom med hendes hele Sjæls Hentabelse, ved hvad hun troede at læse i hans Øine, og hun var nu kun den gjestfrie omhyggelige Huusmoder. Hun besørgede selv Tvætvandet og den sædvanlige Aftendrik, med Alt hvad der hørte til en hædret Gjests Modtagelse paa denne Tid. I den sorte ærbare Huusdragt, med Nøgleknippet ved Siden og den lille Hue over Haarfletningen, havde den høie Fru Jutta endnu en næsten jomfruelig Skikkelse, men i Alt, hvad hun foretog sig, var der en mild Ro og Sikkerhed, der strax gjorde et hjemligt Indtryk paa den Fremmede.

Hun mærkede snart, at Mændene havde noget Hemmeligt at tale om med hinanden, og hun ønskede dem begge en rolig Nattehvile, hvorpaa hun forlod dem med samme trygge Mine, som i den lykkeligste og dybeste Fred. Ridder Niels bad sin Gjest om et Øiebliks Undskyldning, medens han fulgte sin Hustru til Børnenes Sovekammer, for at sige hende et kjærligt Godnat i Centrum, og kysse de smaa sovende Børn i deres Kurvesenge. Da han kom tilbage, var hans tungsindige Ansigt oplyst af en mild stille Glæde, der dog snart igjen forsvandt for den strenge næsten mørke Alvor.

"I er en lykkelig Husfader, ædle Ridder!" — sagde Bispen og greb hans Haand, da de nu vare ene i den store svagt oplyste Gjestestue, og havde taget Sæde ved Drikke-Bordet.

"Derfor takker jeg Gud og min Helgen hver Aften og Morgen, fromme Herre!" — svarede Ridderen — "dog al saadan Lykke og Velsignelse er forgjængelig. Den Tid vil vel snart komme, da ingen ærlig Riddersmand i Danmark tør tænke paa Hustru og Børn eller paa den Lykke, der har Huus og Hjem i Verden. Dog, ogsaa det!" — tilføiede han og støttede Haanden mod den vældige Pande, idet hans store kraftfulde Øine stirrede paa Flisegulvet — "Lad styrte, hvad der maa, og synke under Muld! naar vi saa dog kun vidste, der var et Danmark til og

blomstrede en lykkeligere Slægt over Gruset af vore Borge og vore nedtrampede Grave."

"Det vil der, med Guds Bistand — derover skal vi Alle glædes engang blandt de Salige" — svarede Bispen. Han sad i en høi Armstol med Albuen paa den fryndsede Borddug, hvorpaa Huusmoderen havde sat to blanke Bægere og en Sølv-Viinkande mellem tvende Vorlys i gammeldags Candelabrer. Lyset faldt nu stærkt paa den geistlige Herres Ansigt. Han havde ikke noget krigersk Udseende, uagtet han bar Skjæg over Mund og Hage, og skjøndt han, mod Bispers og Prælaters Skik i hans Tid, havde fulgt Biskop-Absolons og Andreas Sunesøns krigerske Exempel og grebet til legemlige Vaaben for Fædrenelandet og sin Konge. Han var høi, men yderst mager og af en temmelig svag Legemsbygning. Lærde Studier og dybsindig Nattegrandskning ved Lampen, saavelsom en svær indre Kamp med Verden og dens Begjæringer, men endnu mere hans brændende Iver, som Lovens og Evangeliets geistlige Forkynder, syntes at have dannet Hovedtrækkene i hans skarpe næsten prophetiske Aasyn. Over et halvt Aarhundredes Tanker og Idrætter havde efterladt dybe Spor i hans indfaldne Kinder og den høie furede Pande, som kun en fiin Krands af tynde graanende Haar adskilte fra Tonsuren og den sorte Fløielscallot. "Jeg har længtes efter at tale et Ord med Jer i Cenrum om den

vigtige og høist alvorlige Sag, I har betroet mig" — vedblev han i en Skriftefaders fortrolige og formanende Tone — "Jeg ærer eders dybe Sorg over Fædrenelandet; jeg er overbeviist om, at det fornemmelig er denne Sorg, men ingen lav Hevnlyst eller Krænkelsen over hin personlige Forurettelse, der har bragt Eder paa den fortvivlede og ufromme Tanke. Den Orm har altfor længe gnavet paa eders Sjælero og forstyrret Freden og den sande Gudstillid i eders Hjerte. Men husk paa, ædle Ridder! hvad der ikke er Guds Villie, er af Verden eller af Djævelen. Af hvad der er Ondt, kan der intet Godt komme evindelig. Ved Uret fremmes hverken Guds Rige eller noget Menneskes og noget Folks sande Lykfalighed her og hisset" — —

"Jeg veed Alt, hvad I kan og vil sige imod mit Forsæt, ærværdige Herre!" — afbrød Ridderen ham, og reiste sig — "Jeg har tænkt derpaa i flere Nætter, end jeg rimeligviis har Dage tilbage at handle i. Jeg kan ikke Andet, hvad enten I fordømmer det eller ei, og om jeg saa skal udstødes af Danmark, som en Misdæder, naar Landet er frelst, og alle Andre glæde sig."

"Finder I da selv et saadant Forsæt christeligt og ridderligt? ædle trofaste, men frygtelig forblindede Mand!" — spurgte Bispen og betragtede ham med

et veemodigt deeltagende Blik — "Er der da ingen Gudsrøst i eders Sjæl, der fordømmer en saadan Tanke, som ugudelig og en brav christen Ridder uværdig?"

"Nei, ved den retfærdige Gud, nei!" — svarede Ridderen og opløftede sin Haand, som han vilde sværge — "saaledes som jeg nu har betænkt det, vil jeg forsvare det for alle ædelbaarne Riddere i Christenheden og for den høieste Retfærdighedens Domstol over os Alle. Jeg er ikke længer tvivlraadig: saaledes som jeg vil det, er det Ret og forsvarligt — Følgen blive som den vil her og hisset! Dog — hist vil den Barmhjertige dømme — men om saa al Verdens Fyrster og store Herrer vil bryde Staven over mig, og selv I, fromme ærværdige Herre! I, hvem jeg af alle Guds og det hellige Ords Tjenere i Verden agter høiest — I, hvis milde Dom og Bifald i denne Sag vilde være mig kjærere, end den hellige Faders — ja selv om I vilde bryde Staven over dette Hoved og udstøde mig blandt de Fordømte — jeg kunde og maatte kun ville hvad jeg i dette Øieblik vil, og hvad jeg med den almægtige Guds Bistand ogsaa skal fuldføre."

"Den forbarmende Gud oplyse eders Sjæl! ædle Ridder! inden I i eders Forblindelse styrter Eder selv i timelig og maaskee evig Fordærvelse!" — Med disse Ord reiste Bispen sig heftig og traadte med hei-

tidelig næsten truende Mine hen for ham. — "Forlad hans Sjæl, du skuffende Blændværk!" — vedblev han ligesom besværgende og stirrede med et fromtbegeistret Manerblik i Ridderens store funklende Øine — "forlad hans Sjæl, du evige Løgner, som besmykker Forbrydelsen med Sandhedens og Retfærdighedens og Høimodighedens glimrende Kaabe!" Han slog med disse Ord et Kors i Luften for den forbausede Ridders Aasyn og foldede sine Hænder med en stille Bøn, medens han opløftede det magre Helgenansigt, og der glindsede Taarer i hans fromme Øine.

Ridderen taug til Biskpen havde endt sin stille glødende Bøn og atter stod rolig for ham, som han vilde læse Virkningen af sin gudelige Besværgelse i hans Aasyn.

"Havde jeg, som I troer, været besat af en ond Aand, fromme Herre!" — tog nu Ridder Niels mild og rolig Ordet — "den maatte visselig være flygtet for den Reenhed og Kjærlighed, der udstraaler af eders Aasyn og høie Blik, og for den Bøn, I nu opsendte til alle bundne Sjæles Frelser for min Salighed. Tak for eders ædle Omsorg for min Sjæl! men vær rolig, fromme Herre! Jeg har nu faaet Fred: der er ingen Tvivl og Uro længer i mit Sind" —

"Saa være den forbarmende Gud priset! Har I da opgivet hiint fortvivlede og fordømmelige Forsæt?"

"Nei, hjertenskjære Guds Mand, nei!" — svarede Ridderen heftig men hjertelig — "det opgiver jeg ikke, om I saa kunde nedbede alle Himlens forsonende Engle her om mig — jeg kan ikke" — —

"Saa hør mit sidste Ord til Eder, Forhærdede!" — udbrød nu Bispen med et fromt fortørnet Blik og traadte et Skridt tilbage — "Jeg ryster Støvet af min Fod og forlader denne Borg, inden den styrter sammen over en Ugudelig, der ikke vil høre hvad der tjener til hans Sjæls Frelse" — —

"I veed ikke Alt, Herre Bisp!" — afbrød Ridderen ham — "I veed ikke" — —

"Jeg veed Nok" — vedblev Bispen — "hvad jeg veed tynger alt som brændende Bly her" — han lagde Haanden paa sit magre Bryst og vedblev med stigende Iver: "Det usalige Forsæt, I har betroet mig, og som I nu ikke for Guds og min inderlige Bøns Skyld vil opgive — dets Tilværelse ligger beseglet i mit Bryst med Kirkens og det hemmelige Skriftemaals ubrødelige Segl. Men viid!" — tilføiede han og hævede med hierarkisk Myndighed sin Arm — "lader I det udtræde af eders egen Sjæl i gruelig Daad og Bedrift, skal min og Kirkens Haand aabenbart være opløftet imod Eder med den verdslige Retfærdigheds Dommerarm — saasandt" —

"Trudsler overbevise mig ikke" — afbrød Ridderen ham rolig — "vil J ei miskjende mig, saa hør hvorledes jeg vil handle!"

"Hvorledes Synden saa udøves, er den Synd — paa hvilken Maade J vil trodse Guds Bud, er det fordømmeligt" — tog Bispen Ordet med heftig Røst — "jeg vil Intet meer betroes. Kun hvor jeg kan være Sjæleſørger, vil jeg være Skriftefader. Jeg forlader dette Jammerens og Lovløshedens Land — i hvad Ærinde veed J. Lov og Ret skal, med Guds Bistand, vende tilbage her engang med mig; men fra eders Vei, som fra eders Tag, vender jeg mig bort med Sorg og Gru. Gud bedre eders Sind, Ridder Niels!" — tilføiede han veemodig, idet han greb sin Reisehue og kastede Kappen over sine spidse Skuldre — "Blandt Hedninger kunde J glimre ved Daad, som svarer til sligt Jern-Sind, og vinde udødelig Ære, som en Scævola og Brutus; men hvad der var Dyd og Storhed for den forblindede Hedning, det er Synd og Misgjerning i Guds og Sandhedens evige Rige. Tænk derpaa, medens J end har Frist, og kom mit Ord ihu, naar J ikke seer mig meer!" Med disse Ord vendte han sig bort og vilde gaae.

"Forlad mig ikke saaledes, fromme Herre!" — sagde Ridder Niels hjertelig og greb hans Haand — "Jeg vil ikke betynge eders altfor ømme og nidkjære Sind med hvad jeg selv, Gud skee Tak, kan bære;

men I skal see og selv tilstaae, jeg vil handle aabent og ridderligt."

"Som en hedensk Ridder maaskee, men aldrig som en Ridder, der bærer det hellige Kors paa sit Sværd, hvis I ei opgiver den Daad, hvorom Tanken alt er Ugudelighed" — vedblev den nidkjære Bisp — "Besmyk det, som I vil! blænd Verdens Øine, om I kan! Maaskee vil danske Hedninger engang reise Jer Ærestøtter derfor, hvis jer Misgjerning lykkes og glimrer som Heroernes — og hvis de Afsindige kunne troe, at Gud ikke kunde frelse Danmark uden ved et forblindet Menneskes Udaad; men viid" —

"Jeg veed hvad jeg vil og hvad jeg tør, men I veed ei hvad I fordømmer i eders blinde Helligheds-Iver, Herre Bisp!" — tog Ridder Niels nu Ordet med mægtig Røst og stødte sit Sværd mod Gulvet — "Der er en evig Lov i mit Hjerte, som frikjender mig. Der er en Dommerrøst i min Sjæl, der giver mig Fuldmagt til min Id og Magt over dette Menneske til Døden." Han støttede sig paa det store Sværd og stirrede taus og mørk paa Gulvet.

"Den Røst kommer fra Helvedes Afgrund, Ridder Niels, men ei fra den Retfærdiges Himmel" — raabte Bispen med en næsten frygtelig Stemme — "saalænge Guds Finger ei har udslettet det femte store Bud af sin evige Lovtavle, skal ingen Lovens Forkynder sige Ja og Amen til hvad I tænker paa, og ingen Evan-

geliets Lærer lyse Velsignelse over den Vei, I vil vandre." Derpaa vendte han sig hastig bort og gik med hastige Skridt mod Døren.

"Forbander I mig til Afsked, Biskop Svend!" — spurgte Ridderen med dæmpet Stemme, og udstrakte sin Haand, som for at holde sin fortørnede Gjest tilbage, medens hans Fødder dog stode som fastgroede i Fliserne.

"Vogt Jer for Forbandelsen!" — svarede Bispen og vendte sig endnu engang truende om — "vogt Jer for h a m, der var en Morder fra Begyndelsen og ei blev bestaaende i Sandhed!" Med disse Ord slog han et Kors for sig og forlod Salen.

Ridder Niels blev staaende midt paa Gulvet, lænet til sit Sværd, og stirrede længe paa Døren, hvorigjennem den Mand var forsvunden, for hvis Retsind og Gudsfrygt han bar en fast sønlig Ærbødighed. Han kastede sig mørk og taus i den store Armstol, hvori Bispen nylig havde siddet. Det gjæstfrit fyldte Bæger stod urørt paa Bordet, og snart hørte Ridder Niels i den stille Nat, at den ivrige Bisp reed med sine Svende ud af Borggaarden og forlod Brattingsborg.

Da Solen om Morgenen skinnede paa Kleitrup Søe og ind gjennem Høienloftsvinduerne paa Brattingsborg, sad Ridder Niels der endnu i Gjestestuen med Haanden under Kinden og Bispens urørte Bæger

for sig. Hans stille Huusfrue traadte nu ind til ham med et Barn ved Brystet og et andet ved Haanden; men han bemærkede dem ikke. Paa Fru Juttas deeltagende Spørgsmaal faldt hans stirrende Blik paa hende og Børnene, og han reiste sig. "Gud skee Tak for dig, kjæreste Sjæl!" — udbrød han med svært Aandedrag, ligesom der faldt en tung Steen fra hans Hjerte, og hans Ansigt lyste mildt og venligt i Morgensolen. — "Du bringer mig Liv og Kraft igjen med den kjære Guds Sol" — Han greb hendes Haand og betragtede hendes klare rolige Ansigt med Velbehag. "Siden vor fromme Gjest vendte sig fortørnet fra mig her inat og rystede Støvet af sin Fod paa hiin Dørtærskel, har jeg været heelt underlig tilmode. Det var mig, som han tog Velsignelsen fra Huset og al min Livskraft med sig. Det kom mig for, som jeg var den gamle Holger Danske, der skulde sidde her og tænke paa Danmarks Frelse, til mit Skjæg var groet gjennem Bordet, og Aarhundreder faret hen over mit Hoved. Nu, jeg seer dig og de velsignede Børn, er det godt igjen. Bring dog Børnene bort! Jeg har Noget at sige dig alene." Han kyssede Børnene og deres Moder. Hun gik stille ud med dem og kom bleeg men rolig tilbage.

"Du veed jo dog, jeg er intet nedrigt og ugudeligt Menneske?" — begyndte Ridder Niels igjen og tog hende kjærlig ved Haanden. — "See mig ret ind

i Die og Sjæl! sig mig, veed du med Vished, at det ikke er Djævelens, men Guds Villie, jeg vil gjøre her i Verden, saafremt der undes mig Leilighed til at foretage noget Vigtigt for vort ulykkelige Fædreland?"

"Ja, det veed jeg bedre, end al Verdens Bisper, om de aldrig ere saa fromme og vise" — svarede den høie Huusfrue med tillidsfuld Ro — "Kom der saa en Erkeengel herned fra Himlen og vilde rokke min Tro til Retsindigheden i dine lønligste Tanker, jeg vilde bortvise ham, som en Løgner og Bedrager."

"Men om jeg nu havde et Værk for, min Hustru, som vilde misbilliges af de Høie og Store, og selv dadles af vore frommeste Sjælesørgere — en Bedrift, som jeg selv fandt retfærdig, og som maaskee kunde redde Folk og Rige, men som kunde styrte mig selv i Ulykke og gjøre mig til en fredløs og forfulgt Mand" — —

"Vilde du saa spørge mig, om det var Ret?" — spurgte den blege Huusfrue med en Klarhed og Fred i Blik og Tone, der røbede den dybeste Følelse af Tryghed og Vished.

"Ja, det vilde jeg" — svarede han, efter et Øieblikks Betænkning, og betragtede hende nøie — "Det var en Drøm, troer jeg; men jeg saae dig inat i min besynderlige Livløshed. Jeg saae dig staae for mig i en Glands og Herlighed, som den, Sandhedens

evige Vidner straale i for Guds Throne, og det kom mig for, som det var mig beskikket at hør Sandhedens Bekræftelse paa min bedste og største Tanke af dine rene fromme Læber. Du er min gode Engel — siig, troer du, det er den retfærdige Guds Villie hvad jeg tænker paa?"

"Visselig! det troer jeg" — svarede Fru Jutta med fast og sikker Røst — "saasandt jeg glæder mig til engang at nævnes den største Ridders Hustru i Danmark."

"Vel, min Hustru! jeg tvivler ikke — Gud bevare dig!" Dermed forlod den alvorlige Borgherre hastig sin Hustru. Da hun stod ene, rullede der et Par store Taarer ned over hendes Kinder; men hun traadte kort efter ud paa Høienloftssvalen og nikkede med mild Rolighed til sin Ægtemand, som med en talrig Flok Svende reed til Hald. Inden Sol gik ned, kom han tilbage med et større bevæbnet Følge. Om Aftenen sad han i Høienloftssalen paa Brattingsborg ligeover for sin Hustru. Børnene vare bragte til Ro, og Alt var stille paa Borgen. Man hørte kun Taarnvægterens Sang og Skildvagternes sædvanlige Raab ved Afløsningen. I Husets daglige Skik og Orden var der ingen Forandring. Lampen brændte paa Bordet ved Haandtenen og Krønikebogen. Borgherrens Rustning og store Sværd stod blankt og pudset i Krogen ved Sanduhret. Maanen skinnede

ind derpaa gjennem de smaa Ruder, og man kunde høre Seens eensformige Skvulpen mod Seskandsen. Ridderen og hans Frue sade tause i den svagtoplyste Hal, hver i sine egne Tanker, og det var, som den Ene ikke vilde forstyrre den Andens Ro ved at give Tankerne Røst. Nu stødte Kuren i sit Horn fra Porttinden, og man hørte det sædvanlige Tegn til, at Borgporten aabnedes for en Væbner eller Udrider. Strax efter stod Svend Trøst for dem begge. Hans Aasyn og Miner udtrykte den heftigste Anstrengelse og en dæmpet lidenskabelig Sjælestorm. "Fjendens Hær har deelt sig" — sagde han forpustet — "Greven selv farer ad Randers til med de hurtige Ryttere. Der er ved de fire Tusinde med ham."

"Til Randers!" — gjentog Ridder Niels med et dæmpet Glædesudbrud, og sprang op — "har han glemt? — — hm, ja saa!" — tilføiede han og nikkede — "Vil han være vor Skjæbnes Herre, maa han jo vise os, han tør trodse sin egen. Godt! Naar kan han være i Randers?"

"Inden Sol staaer op, Herre Morbroder! hvor han farer frem, brænde Byerne efter ham. Jeg saae kun Gru og Forfærdelse allevegne."

"Og den øvrige Bøddelhær?"

"Den skjænder og brænder mellem Colding og Ribe. Skal det saaledes gaae fort i tre Dage, er det halve Land lagt øde. Veed I da slet ingen Redning?"

"Een, vil Gud! — Men gak til Ro, min Søsterſøn! du trænger høilig dertil. Imorgen kan jeg maaſkee ſige dig Meer."

Svend Trøſt betragtede ſin alvorlige Morbroder med et forſkende Blik, hvori der tindrede en vild fortærende Ild. "Et Ord kun, før vi ſkilles ad iaften, ædle Morbroder!" — ſagde han med tiltvungen Rolighed — "kan I bruge mit unge Liv til hvad I har for, ſaa ſpar eders eget! — I har Huſtru og Børn og et ſkjønt lykkeligt Liv at tabe. — Jeg har Intet at miſte eller vinde i denne Verden."

"Hm! min unge Ven!" — ſvarede Ridder Niels og betragtede ham med et ſtrengt opmærkſomt Blik — "er du ſaadan faren? Det Slags fortvivlede Heltemod giver jeg ikke Meget for. Ellers Tak for Tilbudet, Søn! Men gak hen og læg dig! bild dig aldrig ind, man udretter noget Stort med et Liv, man ei engang ſelv har Agt for!"

Derpaa vendte han ſig bort; men Svend Trøſt greb med næſten krampagtig Heftighed hans Haand. "Morbroder Niels! foragter I mig for mit Jilſind og det Galſkab', I nok har mærket mig af?" — ſpurgte han med halvqvalt Stemme.

"Sætter du Priis paa min Agtelſe, min Søſterſøn!" — ſvarede hans alvorlige Frænde ſtreng og rolig — "ſaa viis mig, at der lever et ſtørre Liv i dig, end det, der kan bortaandes af et vægelſindigt

Barn — og at du ikke er en elendig Myresjæl, der fortvivler over sin egen nedtraadte Tue, medens det hele Land omkring dig er nær ved at forgaae!"

Svend Trøst stod et Øieblik som sønderknuust ved disse Ord; men den ydmygende Følelse forbittrede ham og vakte hele hans Stolthed. "Ei engang af Eder, Morbroder Niels! vil jeg taale sligt Overmod" — udbrød han heftig — "I har været min Afgud fra jeg var lille, og jeg er endnu Gjæk nok til at lade mig sønderslide af et haardt Ord fra eders Læber — men nedtrykke mig skal I ikke, fordi jeg er ulykkelig og har Lyst til en fortvivlet Gjerning at sætte Livet paa. Det har I jo selv. Er det foragteligt at være haabløs i Verden, nu, i Guds Navn, saa foragt mig, om I vil og kan! men ydmyge mig skal ingen Ridder eller Keiser. At der ingen Myreaand er i mig, det veed jeg: for det var eders Søster, Ridder Ebbes stolte Datter, der fødte Svend Trøst til Verden. Godnat!" Dermed gik han hastig, og traadte saa haardt i Steenfliserne, saa det rungede i Høiloftssalen.

"Det hjalp: nu kom de Galters Blod i Kog" — sagde Ridder Niels og nikkede — "det kunde behøves." Han faldt atter i dybe Tanker.

Det var som Efterretningen, Svend Trøst havde bragt sin Morbroder, havde vakt et besynderligt, næsten overtroisk Haab i hans Sjæl. "Til Randers" —

gjentog han nogle Gange — "ret saa! de Randers Klokker havde mig altid en herlig Klang." Derpaa sagde han sin Hustru god Nat og rakte hende Haanden. Hun havde givet neie Agt paa hans Ord og Miner, medens hun ordnede Alt som sædvanligt i Stuen, for at gaae til Hvile. Hun saae nu paa ham med sit klare rolige Blik. "Timen kommer" — sagde hun med Vægt — "I Guds Navn! Det er mig intet Nyt. Du har sagt mig det for et Aar siden i Drømme."

Ridder Niels betragtede hende med et studsende Blik. Han trykte taus, men heftig, hendes Haand til sit Hjerte, og gik til sit Lønkammer.

Ved Midnat saae Skildvagten ved Udkigstaarnet paa Brattingsborg, at der steeg en høi formummet Skikkelse ud af Taarnkjælderen og gik med lange spøgelseagtige Skridt gjennem Gaarden. Han troede, det var et overnaturligt Væsen, og slog et Kors for sig, medens han bad sit Fadervor og lod det skride forbi. Det gik op ad Høienloftsbroen og forsvandt i den Deel af Bygningen, hvor Borgherren havde sit Lønkammer og hvorfra der endnu glimtede et eenligt Lys ud mod Søen. En halv Time efter kom den samme Skikkelse tilbage og gik ligeforbi Skildvagten, der hverken turde røre sig eller gjøre Larm. Krigsmanden saae nu med Gru et sort frygteligt Ansigt med et uhyre langt Skjæg. Den hemmelighedsfulde

Gjest holdt Fingeren for Munden og forsvandt gjennem Taarnkjælderen. I Dagningen meldte den forskrækkede Skildvagt sin Herre hvad han havde seet.

"Jeg veed det" — svarede Ridderen — "du har holdt Vagt som en Ærtekjærling. Det var en god Ven; men du har fortjent Taarn-Arrest i tre Dægn." Skildvagten saae forbauset paa sin Herre, og vilde gaae, for at underkaste sig sin Straf.

"Jeg veed, du frygter ellers intet Menneske" — tilføiede Borgherren mildere — "den, der vil følge mig herefter, maa ingen Djævel frygte. Man har havt dig til Nar. Gak hen og sov ud! Den Sag bliver mellem os."

Da Solen stod op, blev der pludselig Larm paa Brattingsborg. En anseelig Flok holsteenske Ryttere holdt udenfor Porten, og deres Høvding forlangte kun for sin Person at indlades med fredhellig Tryghed. Han bragte et forseglet Brevskab, hvorpaa han uopholdelig fordrede Svar.

Ridder Niels stod ene med Brevskabet i Haanden i sit Lønkammer. Han havde ladet Borgkapellanen kalde, for at hjelpe ham med Læsningen. Han betragtede det store Seglaftryk med den lukkede Hjelm og de tvende Horn, af hvilke der hævede sig 17 Fahner. Paa Omskriften: "Sig. Gerhardi Comitis Holsatiæ ad Causas" saae han, det var Grev Gerhards. Inden Borgkapellanen kom, havde Ridder Niels dog selv

udtydet Brevet. Det var ikke, som de sædvanlige Fyrstebreve, paa Latin, men paa Tydsk og skrevet med den klerkelærde Greves egen Haand. "Gerhard, Greve af Holsteen-Rendsborg, Herre af Nørrejylland, til Ridder Niels Ebbe Galts Søn paa Brattingsborg Hilsen med Gud og den hellige Jomfru" — saaledes begyndte det. Han kaldte Ridder Niels en tro Undersaat, der ei havde taget Deel i det formastelige Oprør, hvilket han nu var kommen for strengelig at straffe. At de ikke vare personlige Venner vidste han — skrev han fremdeles — men han ansaae den agtbare Ridder Niels for en Mand af Ære, der kunde forglemme en formeentlig Forurettelse og en smaalig Rettergangssag, for sit Fædrelands Vel. Greven indbød ham derfor til, under medfølgende sikkre Leide, at begive sig til ham i hans Leir ved Randers, for om muligt at være Mellemhandler mellem den retmæssige Panteherre og de formastelige Oprørere i hans Rige, forsaavidt der endnu kunde dagtinges med de Skyldige. Brevet var skrevet i en myndig Overherretone, og Greven kaldte flere Gange Danmark sit Rige.

Ridder Niels knugede Brevet harmfuld sammen og kastede det paa Gulvet. "Hans Rige?" — gjentog han og løftede den knyttede Haand — "den Uforskammede! vil han nu nævnes vor Konge? — Herre i Jylland! — desværre! det er han i denne Stund,

med Voldherskrens Ret — men — der er en Herre over alle Herrer."

Kapellanen havde alt staaet nogen Tid og ventet paa Borgherrens Befaling. "See her, fromme Fader!" — sagde nu Ridder Niels og tog Brevet op — "jeg har udtydet det selv. Lad mig dog endnu engang høre de store Ord! de ere kostelige."

Kapellanen læste Brevet, og Ridder Niels trampede i Gulvet, hvergang de overmodige Udtryk gjentoges, der i saa høi Grad havde oprørt ham. Han taug og syntes nogle Øieblikke i Betænkning.

"I stoler dog aldrig paa Leidet og hans Tryghedsløfte, ædle Herre!" — spurgte Kapellanen — "det er vist kun en forrædersk List, for at han kan faae Jer i sin Vold."

"Ræd skal han ikke troe mig" — svarede Ridder Niels stolt — "Hm! see ham vilde jeg dog idag, og for Alles Øine. Hans Leide kunde aldrig komme mig betimeligere, selv om han bryder det. Jeg reiser ikke værgeløs."

Paa Borgherrens Bud blev strax hans Hest sadlet, og hans sædvanlige Følge holdt snart rustet i Borggaarden. Svend Trøst kom nu med hans Harnisk. Væbneren hilsede og iførte ham Pantseret uden at sige et Ord.

"Er du vred endnu fra iaftes? Bruushoved!" — spurgte Morbroderen i godmodig Tone med et

opmærksomt Blik paa sin Søstersøns stille alvorlige Adfærd.

"Maa jeg følge Eder til eders Dødsfjender idag?" — spurgte Væbneren — "eller agter I mig kun værdig til den Jomfrudont, at spænde eders Rustning? Det er maaskee sidste Gang" —

"Du bliver her og vogter Borgen, hvis du vil tjene mig længer. Jeg har Svende nok med til Besøget idag. Er jeg her ikke igjen inden Sol gaaer ned imorgen, vil jeg betroe din Ungdom den Manddomsgjerning, jeg har tænkt paa i syv lange Aar. Forstaaer du mig? det er mit bedste Arvegods."

"Vel, Morbroder Niels! jeg forstaaer Eder" — svarede Væbneren og nikkede stolt — "men mig forstaaer I ikke. Vil I love mig at opsætte eders strenge Dom om mig, hvad enten I lider min Adfærd eller ei?"

"Det faaer jeg vel, naar du saa vil det, Trodshoved! forraade mig vil du vel ikke, hvor vred du er — men gjør mig ingen dumme Streger, Svend Trøst!"

Nu aabnedes Døren til Fruerstuen og den alvorlige Husfrue stod i Døren med de smaa Børn.

"Gud velsigne Jer!" — udbrød Ridder Niels og gik dem med aabne Arme imøde; men han lod Armene synke og gav sin Hustru et kjærligt Vink til at gaae tilbage: "Jeg seer Eder snart igjen, vil Gud

— med ingen Afſked nu! — det gjælder neppe Livet idag — men Æren."

Den høie Huusfrue var bleeg; men hun nikkede rolig, idet hun traadte taus tilbage med Børnene og lukkede Døren til Fruerſtuen.

Faa Øieblikke derefter reed Ridder Niels med tredive Svende ud fra Brattingborg ved Siden af den fremmede Høvding, hvis tredobbelt talrige Rytterſkare ſluttede ſig om Ridderen og hans Følge, ſom de vare deres Fanger. Leidet førte dem ikke ind i Randers Bye men til Marken Norden for Randers Fjord, hvor der var opſlaget mange Telte, og hvor Grev Gerhard den Dag øvede ſin Rytterhær.

"Ja ſaa!" — mumlede Ridder Niels — "her ſkal vi mødes idag? Hans Tid og Stund er ikke kommen — min ei heller, vil jeg haabe."

Saaſnart Greven ſaae den alvorlige Ridder fra Brattingsborg, reed han ham imøde. Den mærkelige Samtale, her forefaldt imellem dem, har med Mindet om den hele deraf følgende Bedrift ofte gjentonet i Folkeſangen fra danſke Mænds og Qvinders Læber. Ridder Niels af Brattingsborg kaldes i Folkeſangen, ligeſom ſiden beſtandig i Folkemunde, Niels Ebbeſen af Nørreriis, og den mægtige Grev Gerhard af Rendsborg kaldtes ſom bekjendt af den danſke Almue altid Grev Geert eller med Spotnavnet den kullede Greve.

Deres vigtige Møde her savnede ikke deeltagende Vidner blandt de opmærksomme Indvaanere af Randers Bye, der vare gangne ud for at see paa Mønstringen.

"Greven rakte Niels Ebbesen Haand,
Dermed de taledes sammen" —

hedder det i Sangen. —

"Saa lidt da var der Skjemt iblandt,
Og end fast mindre Gammen."

Uagtet deres personlige Fjendskab, syntes Greven dog iførstningen heelt fredelig sindet; han bød Ridderen velkommen og behandlede ham som een af Landets vigtigste Mænd, der dog endnu ingen Deel havde taget i Opstanden og vel kunde ansees for at ønske Fred og Forlig med den overmægtige Herfker. Greven spurgte om Folkets Hu og Sind og hvad nye Tidender der gaves. Han spurgte endogsaa nedladende til Ebbesens Frænder og Hustru og endelig, om han nu vilde fegte mod ham eller ønskede Fred.

Ridder Niels steg ikke af sin Hest; han svarede rolig med dybt tilbagetrængt Harme: "Huen staaer vel i Nørrejylland, Herre! hver Mand er ved trøstigt Mod. Tak for gunstig Tilspørgsel til mine Frænder og Venner!" — tilføiede han i kold høflig Tone og med tvetydig Mening — "de skulle være Eders Naade tilrede med Sværd i Haand hvad Time I selv lyster."

"I er en konstig Mand, Ridder Niels! og from derhos" — svarede Greven i samme Tone — "hvor I ei kan naae Fjenden paa den rette Vei, der rider I langt udenom, vil man sige. Med hvormange Svende kan I være mig tilrede?"

"Deres Tal veed jeg ei saa nøie, Herre Greve! men de ere trofaste Jyder tilhobe, og de følge mig alle villig, naar jeg fører dem mod deres — Fjender. Tredive har jeg kun med idag; men paa Mængden seer hverken de eller jeg."

"Saa faa nøies I ikke med hver Dag" — bemærkede Greven med et skarpt Blik — "Igaar holdt I i Hr. Bugges Gaard med hundrede Heste i Plade."

"Den Ridder eller Svend, der har mældt Jer det, foer dog med Usandhed, Herre Greve! over et halvt Hundrede var der ikke, det vil jeg svare eders Speider til med mit gode Sværd, hvis ham lyster."

"Derom vil vi ikke tale" — afbrød Greven ham rolig og kold — "Vil I nu ride for mig til eders gode Ven, Hr. Bugge paa Hald, og spørge, om han vil holde Tro og Love?"

"O ja, Herre Greve! ogsaa det, naar vi først veed eders Mening tilfulde."

"Hr. Bugges Mening kjender I dog vel?" — spurgte Greven med et haanligt Blik — "den stortalende Gjæk og hans Venner har undsagt mig for

længst — det vidste I vel før igaar? Een af dem seer jeg fremmerst i eders Hob. Jeg seer fleer Svende blandt eders Mænd, som ere rømte uden Orlov af min Tjeneste. Vil I nu med dem følge Hr. Bugges Raad, Ridder Niels, saa vil I faae at see — hvad der er min Mening tilfulde, og hvor det vil gaae med Jer Alle."

"Hr. Bugge raader sig selv" — tog Ridder Niels Ordet med ufordulgt Harme i Miner og Blik — "men mine Svende svarer jeg for. De Jyder, I negtede Orlov, har taget sig den selv. Det var saa gammel Sæd i Danmark, at den frie danske Svend, der ei vilde tjene længer, tog Orlov hvad Time han vilde. Ingen er viet tilsammen, udenfor det ægte Livs Stand, undtagen Munken og hans Kæppe."

"Men vi har en anden Sæd hos os" — svarede Greven og reed ham med et stolt Nik nærmere, uden dog at forandre en Mine i det haarde steenkolde Ansigt. — "den Tjener, der sviger sin Herre, hænge vi op, og lede ikke længe om Galgen. Jeg har nu hørt Nok af eders Mening, Ridder Niels! Nu skal I uden mange Ord høre min: Enten rømmer I af Danmark inden tre Solemærker, eller jeg lader Eder hænge, som en Oprører." — Han holdt inde et Øieblik og betragtede den frygtelige Forandring i sin Dødsfjendes bestemte Aasyn. "Fredhellig er I kommen hid idag" — tilføiede han og rykkede et Skridt

tilbage — "fredhellig maa I ride herfra; men var det ei for mit fyrstelige Ords Skyld, skulde I visselig faae Andet at vide."

"Vil I bryde det Leide, I gav mig, er det eders Sag" — svarede Ridder Niels med Haanden paa sit Sværd og med et Blik, som kunde skræmme den Stærkeste — "men det vil I fortryde. Tyve kan I lade hænge i Galgen for Ravn og Ørn, men ingen dansk fribaaren Ridder" — vedblev han — "Før jeg rømmer af Danmark fra Hustru og Børn, skal I vride eders Jernhænder til Blods over, at Grev Geerts Dine nogensinde saae Niels Ebbesen."

"Riid nu kun bort, Ridder Niels!" — udbrød Greven med høi Røst, og holdt paa et Vink omringet af alle sine Drabanter — "Jeg vil intet Ord meer høre af eders dumdristige Mund. Vil I levende herfra, saa skynd Jer! eller jeg lader knuse eders Brynie af Bødlen, saa vist jeg dertil har Ret og Magt."

"Aldrig saae Nogen mig saa ræd, at jeg skjalv for en Voldsmands Bødler" — svarede Ridder Niels og saae rolig paa Greven og hans truende Drabanthob — "Jeg er ligesaa lidt eders Undersaat, som Danmark er eders Rige. Hør nu et Ord af mig til Afsked, Grev Geert! See vel, I vogter Eder selv! thi fra denne Time gjælder det Liv og Død, hvor vi To mødes, om det saa var for Herrens Alter."

"Godt!" — sagde Greven og nikkede — "til Sol gaaer ned imorgen har I Fred og Frist for mit Ords Skyld, men intet Øieblik længer. Naar vi saa skal mødes, bliver min Sag; men I skal ikke glædes derved. Hils eders Frænder og Venner! Jeg skal snart være jer Gjest paa Brattingsborg og Hald. Paa Galgen skal I være saa sikkre, som Grev Geert er paa Danmarks Rige."

Dermed var denne Samtale endt, som den dristige Ridders Svende og flere Danske midt i Fjendens Leir vare forbausede Vidner til, og som næsten med de samme Ord siden gjentoges i Folkesangen. Hvad der var Ridder Niels meest om at gjøre ved dette Møde med hans mægtige Fjende, var at gribe Leiligheden til offentlig at undsige Greven, for derved i sine egne og sin Tidsalders Øine at befrie sig for enhver Anke og Øresplet, idet han, som en ærlig christen Ridder, vel vilde sin og Fædrelandets Dødsfjende tillivs, men uden derfor at ville brændemærkes for Samtid og Efterslægt med Navnet af en lumsk Stimand eller Snigmorder, om det end maatte skee ved Overrumpling. For at være ret vis paa, at denne hans Mening var tydelig forstaaet af alle Tilstedeværende, gjentog han den ham saa vigtige Undsigelse endnu engang høit, idet han forlod Greven og den fjendtlige Leir, og det hedder derom i Folkesangen:

"Bort reed Hr. Niels Ebbesen,
Slog op med hviden Haand:
Grev Geert! I lade Eder mindes vel:
Saa snart jeg kommer igjen."

At Niels Ebbesen holdt Ord, veed alle Danske.

Næste Dag var den store Beslutning ingen Hemmelighed længer paa Brattingsborg. Borgherren var kommen hjem om Natten; han havde ladet alle sine Svende og Stridsmænd sammenkalde saasnart det blev Dag. De vare kun 66 i Tallet, foruden Svend Trøst, som var den Eneste, med hvis Adfærd Ridder Niels ikke var tilfreds. Da han havde aabenbaret dem sit dristige Forsæt, endnu samme Dags Nat at overfalde Greven i Randers midt blandt hans Drabanter og Rytterhær, bød han den lille Skare gjøre sig tilgode med frisk og lystigt Mod. "Naar næste Nat er forgangen, maa det være lys Dag i Danmark" — udbrød han med begeistret Vished — "Dagen kommer ikke, før Solen skinner paa mange Liig og paa vores maaskee med; men saa maa der fare en ny stor Tidende om Land, om vi saa ikke skal høre den selv. — Den Svend, der er sin Herre fast og tro" — tilføiede han høitidelig og greb Evangeliebogen — "maa nu sværge mig ved den høieste Gud og sin Sjæls Salighed, at han ikke vil flye eller svige."

Af alle hans Stridsmænd var der ikke en Eneste som betænkte sig noget Øieblik paa at følge sin Herre;

de aflagde ham Alle den Eed, han forlangte, og svore at følge ham i Døden; men da Raden kom til Svend Trøst, traadte han tilbage og sagde stolt: "hvor langt jeg vil følge Eder paa denne Færd, vil jeg betænke mig paa under Veis, Herre Morbroder! At forraade Jer agter jeg just ikke; men jeg forsværger mig ikke til nogen Herre meer i Verden, hvad enten han er en Engel eller Djævel. Vil I ikke troe mig uden Eed, faaer I lade være; men jeg følger Jer intet Skridt længer, end jeg selv har Lyst til."

Ridder Niels saae harmfuld og forbauset paa sin Søstersøn. "Vel! du har din Frihed" — sagde han med dæmpet Stemme — "følg mig saa langt du vil, eller bliv tilbage!" Han greb ham heftig ved Armen og drog ham tilside fra de forundrede og forbittrede Svende, der alle betragtede ham som en Forræder. "Vil du for Sti Andersens og hans smukke Datters Skyld svige mig og dit Fædreland?" — hviskede han — "svar mig ikke! jeg troer dig endnu. Kjendte jeg ikke de Galters Blod i dit Hjerte, skulde du sidde i Brattingsborg Taarn, medens jeg redder Folk og Rige."

"Det vilde I kanskee fortryde imorgen, Herre Morbroder!" — svarede Svend Trøst — "medens I redder Land og Rige, vil jeg tænke paa den lille Tue, I veed nok."

Ridder Niels saae paa ham med store Øine og rystede paa Hovedet. "Du har valgt en uheldig Tid at gaae fra Forstanden paa" — brummede han og vendte ham Ryggen. "Bryd Jer ei om min Søsters-søns Griller!" — sagde han til sine Stridsmænd — "han har faaet nogle gale Fluer i Hovedet; men dem lader han vel flyve inden vi naae Randers."

Da man faa Timer efter bred op fra Brattingsborg, fulgte Svend Trøst i nogen Frastand den eedsvorne Skare, der sang lystig den hele Dag, men reed taus og hastig i Aftenskumringen ad Randers til med deres alvorlige Herre i Spidsen.

Det var Midnat, da man naaede Fruerlunden ved en Herregaard i Hornbek Sogn, tæt ved Randers. Her lod Ridder Niels sine Folk i al Stilhed stige af og binde deres Heste i Lunden; derpaa gik de tause ned mellem Engene Vesten for Randers til Broen over Næraa, der nu kaldes Dust Møllebæk, hvorfra der kun var $\frac{1}{4}$ Miil til det gamle Slot Randersborg. Greven havde besat Slottet med sin Ryttерhær, og enhver Adgang til ham syntes umulig. Dog Ridder Niels syntes sikker paa sin Sag. Hans troe eedsvorne Svende fulgte ham med blind Tillid til hans Klogskab og Lykke. Ingen af dem maatte mæle et høit Ord; men de hviskede mellem hverandre. Havde deres Herre ikke Venner og Hjelpere paa Slottet, meente de vist, det maatte være Hellig-

Knud, der nu gav ham den Dristighed, for de vidste vel, at han altid bar en Reliquie af Danmarks Skytshelgen paa sit Bryst. Det Rygte havde ogsaa udbredt sig iblandt dem, at han stod i Forbund med høiere Magter, og de fandt det ganske rimeligt, at Hellig-Knud vilde staae dem bi ved dette Foretagende.

Da de vare komne til Aabroen, vendte Ridder Niels sig om og talte sine Krigsmænd. De vare der alle 66, tilligemed Svend Trøst, der stod nærmest ved Broen. Enhver Kriger var bevæbnet med Sværd og Spyd, uden andre Vaaben. Fire af dem havde paa deres Herres Befaling medtaget store Allarmtrommer, hvis Anvendelse ved saa hemmeligt et Overfald dog syntes dem ubegribelig.

"Den Svend, der ikke vil følge med, kan nu tage Orlov" — sagde Ridder Niels med et skarpt Blik til sin Søstersøn, og til hans Forbauselse fremtraadte Svend Trøst, hvem han dog endnu allernødigst vilde mistroe, og syntes virkelig at ville modtage Tilbudet.

"Hertil vilde jeg følge Jer, men intet Skridt længer" — sagde Væbneren bestemt — "Den Bedrift, I ikke vilde betroe eders Søstersøn fremfor den ringeste af eders Svende, den vil jeg nu heller ikke dele Æren for med Eder og eders blinde Redskaber. Af een Haand meer eller mindre afhænger vel ikke Danmarks Frelse" — tilføiede han — "hvis ellers denne

natlige Færd kan bringe Frelse og være det danske Ridderskab værdig."

Det var som Dinene skulde styrte den forbausede Ridder Niels ud af Hovedet, idet han hørte disse Ord af sin egen Søstersøn. Sværdet foer ham af Skeden, og han var nær ved at knuse det unge Menneskes Pande; men da saae han en Mine i Svend Træsts Ansigt, som afvæbnede ham. "Fly, Elendige!" — udbrød han — "skjul for al Verden det Ansigt, som falskelig ligner Ebbe Galt og min stolte Søster! kom aldrig meer for mine Øine! den Skamplet, du sætter paa de Galters kjække Slægt, vil jeg i denne Nat udslette med mit Blod. Om min Bedrift inat er Ridderskabet og Danmarks Ære værdig, skal ikke du, men Aarhundreders danske Mænd bedømme. Nu følg mig, mine troe Mænd! lad Forræderen beholde det usle Liv, han vil spare til sin Skjændsel!"

Med disse Ord og med et foragtende Blik til sin Søstersøn gik Ebbesen over Broen, og Alle fulgte ham, undtagen Svend Træst, som, med de foldede Hænder knugede mod sit Bryst, nogle Øieblikke blev staaende paa Broen og saae efter dem. Neppe vare de forsvundne for hans Øine i Nattens Mørke, før han fremtog af en stor Lomme under sin Kappe en Haand-Øre tilligemed et Brækkejern og en Knibtang; herpaa gav han sig strax ifærd med at løsne Broens

Planker og udtrække Naglerne. Det var et svært og møisommeligt Arbeide. Sveden sprang ham af Panden, og Huden gik af hans Hænder; men han vedblev ufortrøden, indtil den sidste Planke var løsnet. Derpaa hvilede han sig et Øieblik og undersøgte endnu engang alle Plankerne. Da han fandt dem saaledes løsnede, at de i et Øieblik kunde afkastes, nikkede han veltilfreds og kastede et opmærksomt Blik hen mod Slottet og Staden. Alt var endnu roligt. Han greb Prinds Ottos gyldne Sværd, som han under Arbeidet havde lagt fra sig, og ilede med rask Iver op imod Slottet ad samme Vei, som hans Morbroder havde ført sin lille eedsvorne Skare. Svend Træst havde endnu nogle hundrede Skridt til Slottet, og nærmede sig Byens Vesterport, da han med Forbauselse hørte, at der ringedes med Stormklokken fra Slotstaarnet. Han fordoblede sine Skridt og hørte, at Trommerne rørtes baade paa Slottet og i Staden. Nu ringedes der ogsaa med Stormklokkerne i Byen; der hørtes Skrig og Vaabenlarm, og en høi Flamme slog op over Randelsborg Høienloftsbygning. Vaabenlarmen kom stedse nærmere. Svend Træst standsede nogle Øieblikke og drog sig langsomt tilbage imod Broen. Han var omtrent hundrede Skridt fra den løsnede Plankebro, da han i det svage Dagningsskjær saae sin Morbroder med den lille Kriger-Skare trække sig kæmpende tilbage, forfulgt af et stedse større Antal

Fjender, der dog snart strømmede frem og snart tilbage i den største Forvirring og Uorden. Det var som de troede, der maatte være en mægtig Hær bag ved dem, og at den Haandfuld Stridsmænd, de forfulgte, kun vilde lokke dem i en Snare. Imidlertid blev Kampen dog stedse heftigere og Niels Ebbesens Fare større. Han drog sig rolig og besindig tilbage og nedlagde Ridder Ove Hals med egen Haand. "Det var mig" — raabte han med høi Røst — "det var Niels Ebbesen af Nørreriis, der slog den stolte Grev Geert."— Han standsede atter ved en nedlagt Ridder, medens en ny Flok Fjender stimlede sammen imod ham. "Hør!" — raabte han atter høit — "nu ringe de Randers Klokker for Tyrannens Sjæl, alt som det var spaaet ham forlængst — det var Niels Ebbesen, der lod Trommen og Stormklokken røre — al Verden skal høre, jeg har holdt Ord og hævnet Danmarks Frihed, trods Jer Alle."

Den talrige Fjende ordnede sig nu i en formelig Slagorden imod ham; de anførtes af en Ridder, der dog selv holdt sig tilbage, medens han, som en kyndig Feltherre, samlede en stedse større Masse Krigere omkring sig.

"Tilbage! gjæve Morbroder!" — raabte nu Svend Trøst og sprang sine Landsmænd forbi med draget Sværd — "over Broen kun! og I er frelst — I skal see, jeg var Jer tro. — Tilbage!"

Ebbesen studsede, yderst forbauset, men fulgte sin Søstersøns Vink. Han fældede endnu en anseelig fjendtlig Ridder og trak sig rolig tilbage over Broen med største Delen af sit Mandskab. Den sorte Svend kom bag efter; han kæmpede sig frem som et vildt Dyr gjennem Fjendens Klynger og udbredte Forfærdelse blandt den overtroiske Mængde, der ansaae ham for en løsladt Djævel; han slyngede et blodigt Hoved med en sort Klærke-Callot paa Odden af sit Spyd ind blandt Fjenderne, og standsede ved Svend Træst, ligesom Væbneren løb sit Sværd gjennem Livet paa den fjendtlige Høvding. Det var Grevens Kammensvend, Hans Wittinghoff. Svend Træst kjendte ham først, da han saae ham i sit Blod. "Til Broen, Volle!" — raabte han nu med stærk Røst, medens Fjendens overlegne Skarer rykkede frem for at storme over Aaen — "hjelp mig med Plankerne, Volle! de ere løse." I faa Spring stode de paa Broen. I et Øieblik vare alle Broplankerne afkastede i Strømmen — og Niels Ebbesen med hans lille forvovne Skare var frelst.

De skuffede Fjender udstødte et rasende Harmskrig, da de nu med en Styrke af over 3000 Mand pludselig saae sig afskaarne fra den ubetydelige Krigerskare, de forfulgte, og som de med deres Mængde kunde have knuust. Niels Ebbesen og hans troe Svende naaede snart Fruerlunden ved Hornbek og stege paa deres Heste. Inden Solen stod op over

Randers Bye og det brændende Slot, hvor Grev Geert laae slagen, holdt Niels Ebbesen stille paa en Høi og saae tilbage over Aaen paa Fjendens raadvilde Bevægelser. Her indhentedes han af den sorte Skytte og Svend Trøst, som nu blev modtaget af de Brattingsborg Svende med et jublende Hurraraab.

Da Ridder Niels saae sin Søstersøn igjen, sprang han af Hesten og sluttede ham i sine stærke Arme. "Jeg har gjort dig svar Uret, Bruushoved!" — sagde han, hjertelig bevæget — "men, ved den høieste Gud, jeg vil gjøre det godt igjen i denne Time. Hvad min Løn vil blive i Danmark, veed jeg ikke; men du har visselig fortjent Ridderslaget af Niels Ebbesens Haand og paa denne Plet. Uden dig skulde vi nu ikke seet den Sol staae op, som med Guds Hjelp bebuder Danmarks Frihed."

I dette Øieblik stod Solen op over Randers Fjord og kastede sine Straaler paa Byen og den store Røgstøtte fra Slottet. Svend Trøst havde styrtet sig af Hesten i sin kjære Morbroders Arme. Han bøiede nu sit Knæ paa Høien, med det prægtige Syn for Øie, og modtog med overvættes Glæde Ridderslaget af den Haand, han altid havde agtet og æret høiest.

"Eder tilkommer Æren, næst Gud og Hellig-Knud, Morbroder Niels!" — sagde den nyslagne Ridder og reiste sig. — "Tilgiv mig mit dristige Ord imat mod eders store Bedrift! nu seer jeg, den er een

af de største, danske Mænd har udøvet i Verden; men det gik først op for mig i den Stund, jeg hørte Allarmtrommen og vidste, det var Jer selv, der lod den røre, som en ærlig Fjende. Siig mig kun" — tilføiede han med dæmpet Røst, idet han atter svang sig i Sadlen ved Ebbesens Side — "faldt Grev Geert med Sværd i Haand? Gav I ham Frist til ridderligt Forsvar i hans Ulykke?"

"Nei, han faldt som Forbryderen paa Retterstedet" — svarede Niels Ebbesen mørk — "men det vil jeg forsvare paa den yderste Domsdag. — Den, der har solgt Danmarks Rige og truet alle danske Riddere med Galgen, fortjente ingen bedre Død."

Svend Trøst taug og syntes et Øieblik heelt ilde tilmode. "Det var vel ikke som jeg helst gad havt det, kjære Morbroder!" — sagde han lavrøstet — "men I maa bedre forstaae den Ting. Hvorledes Tyrannen saa faldt, I har mageløst fuldført en Guds-Dom i Vorherres og Folkets Navn. Eder skylder Danmark en Hæderskrands" —

"Afsted!" — afbrød Ebbesen ham og kastede endnu et Blik tilbage mod det styrtende Randelsborg, hvorfra en Hob Fjender under vilde Hevnskrig udbar Geerts Liig. — "Det første Slag er kun gjort; men det maa vække hele Folket. Før Fjenden er ude af Landet, skal Ingen drømme om Seierskrandse i Danmark."

Derpaa reed man i stærkt Trav henad Veien til Brattingsborg. Allevegne, hvor Rygtet hørtes om Grevens Fald, var der stor Forbauselse og Glæde, og hvor Niels Ebbesen kom frem, vidste den fattige Bonde ikke hvad Ære han vilde gjøre ad ham. Inden de naaede Brattingsborg blev baade Ridder Niels og hans Svende hungrige, og paa denne Vei var det, han modtog hiint rørende Beviis paa den ringeste Allmues Glæde og Taknemlighed, ved hans Besøg hos den fattige Kone. Derom hed det siden saa smukt og simpelt i Folkesangen:

"Niels Ebbesen gjested sig en Kjærling;
Hun havde ikkun to Leve (ɔ: Smaabrød)
Det ene gav hun Niels Ebbesen:
Han slog den kullede Greve."

Paa Tilbageveien til Brattingsborg var den sorte Svend heelt lystig. "Saae I nu, min splinternye Hr. Ridder!" — sagde han til Svend Trøst — "jeg var ingen dum Hund, da jeg lod dem slæbe mig til Randelsborg, for at hænge mig, naar Skoven blev grøn. Endnu er Skoven ikke grøn, og nu ligger alt den kullede Greve hist med Næsen i Veiret, med samt Hr. Ove Hals og den sorte Kapellan; ham tog jeg da selv paa min Samvittighed, for min Bedstemoders Skyld, hvorvel han hverken havde Vaaben eller Værge. Jeg maatte slagte ham ligesom et andet Stykke Qvæg; men bedre Død var han ikke værd,

den Skabhals! For den Bedrift faaer jeg sagtens intet Ridderslag. Stort bedre haandterede vi ellers ikke med Grev Skaldepande selv; men hvad enten I vil kalde det ridderligt eller slagterligt, han fik den Ende, min Bedstemoder havde spaaet ham, før hun blev brændt, og mod hvad der staaer i Skjæbnens Bog kan al Verdens Ridderskab intet Muk have at sige."

Svend Trøst tvistedes med ham om den Vildhed og Grumhed, hvormed han havde taget Hevn over sine egne Uvenner, mere for sin egen og sin Bedstemoders Skyld, end for Fædrelandets Frihed og Frelse.

"I skulde kun tie stille med den storagtige Tale, unge Herre!" — svarede den sorte Svend — "slog I ikke selv Hans Wittinghof for Panden med god Villie, og havde derved nær forsømt at kaste Broen af? det gjorde I neppe for jer Vorherres eller Fædrelandets Skyld, men for den smukke Agnetes Skyld fra Bjørnsholm."

"Jeg kan vidne ved den høieste Gud, jeg kjendte ham ikke før han var faldet" — sagde Svend Trøst ivrig — "dog, jeg havde endnu mindre skaanet ham, havde jeg kjendt ham; det kan meget gjerne være, jeg havde glemt baade Broen og jer Alle, for at løse mit sidste Ord til Hans Wittighof" — —

"Ho, ho! seer I det!" — afbrød den sorte Svend ham og loe — "i det Stykke er vi nok Alle

lige rene. Mener I, jer fornuftige Morbroder havde sat sit Liv paa Spil ved saa fortvivlet et Vovestykke, hvis ikke den kullede Greve havde givet Sti Andersen Ret hiin Dag paa Viborg Thing? I den Time besluttede han Grevens Død; det saae jeg paa det Hvide i hans Øine. I maa sætte saa sød en Dyppelse derpaa, som I vil, det var dog Meningen igrunden."

"Nei, ved den levende Gud, nei! du gjør ham Uret" — udbrød Svend Træst ivrig — "du har jo selv sagt mig hvorledes han harmede sig syg over den Tanke, at man vilde dømme saa lumpent om ham."

"Snak med Lumpenheden! den Synd vil jeg æde op i et Stykke Suul. Jeg saae nok hvor glad han blev, da jeg kom til ham forgangen Nat paa Brattingsborg og lovede ham Hjelp og sikker Hevn over Greven."

Svend Træsts Indvendinger hjalp ikke. Den sorte Svend blev ved sin Mening og vilde ikke tiltroe noget Menneske større Høimodighed og Selvfornegtelse, end han selv besad. Af disse forskjellige Meninger om den sande Grund til Niels Ebbesens Bedrift hørte han selv nu Intet. Han reed stille og alvorlig i Spidsen for sin Rytterhob og tænkte paa hvad der fremdeles maatte skee for at redde Fædrelandet. Da de naaede Brattingsborg, sørgede han omhyggelig for

Borgens Bevogtning, og lukkede sig inde i sit Lønkammer med sin Hustru.

Om Aftenen var der lystigt i Borgestuen paa Brattingsborg. Her sad nu den sorte Svend for Enden af Drikkebordet og førte Ordet. Her var ogsaa Svend Trøst tilstede, for at høre hvorledes Alt var gaaet til. Hvad den sorte Svend selv havde seet og havt Deel i ved Overrumplingen af Randelsborg og Grev Geerts Fald, det blev nu selv i hans Mund her ved Drikkebordet til et Stykke af hiin Folkesang, der siden med andre Øienvidners Tillæg og Forandringer klang over hele Landet. Om sig selv fortalte han hvad der heller ikke er glemt i Folkesangen, ved Fortællingen om Ebbesens Ordskifte med Geert, der i sin Nød vilde tinge om Livet og give sig til Fange:

"Og det da meldte den sorte Svend,
Fordi han var ikke hvid:
Vi lægge nu denne lange Tale!
Vi lade Sværdene bide!"

"Den, der gjorde os bedst Tjeneste, var dog Jer, unge Hr. Ridder!" — sagde den sorte Svend tilsidst og vendte sig til Svend Trøst, der stod som slagen af Forbauselse og Gru over den raae Karls Beretning om Grevens Fald og formelige Halshuggelse over Sengestokken. — "Havde I ikke været snildere, end vi Alle tilhobe, havde nu Ingen af os siddet her."

"Jeg gjorde et Spotvers over Jer igaar, unge Herre!" — sagde een af Niels Ebbesens Stridsmænd — "det hviskede vi saa smaat om paa Veien til Randers, medens I reed bag efter. Det Ord, Huusbond havde sagt os, tyktes os vel værd at sjunge, seer I, og saa faldt det saaledes i Led for os, at I fik en Hib med det Samme, for vi troede dengang Alle, I var en Skjelm, unge Herre! Gud forlade os den Synd! nu fortryder det mig."

"Syng mig kun jeres Spotvers!" — sagde Svend Trøst — "idag har jeg faaet Ære nok for Lidt og kan sagtens taale at høre hvad Galt I tænkte om mig igaar."

"Ja, naar I ikke vil blive vred, unge Hr. Ridder! det faldt os saadan i Lag, seer I, efter hvad vi havde hørt og seet:

"Ikke kommer Dagen førend Solen skin,
Saae saae vi Tidende ny —
Hvilken Svend sin Herre er fast og tro,
Han maa ikke fra hannem flye.

Op da stode vi Svende heelt trøst
Og svor ham Tjeneste paany
Foruden Niels Ebbesens Søstersøn
Han vilde da fra hannem flye."

"For Fanden! det var jo ikke min Mening, I Taaber!" — udbrød Svend Trøst ærgerlig — "I skulde aldrig synge Viser om nogen Gjerning før den

er halv endt. Den Hib var der da heller ikke stort Vid i, kan jeg troe."

"Tænkte jeg det ikke nok, I blev vred, kjære Herre!" — sagde den trohjertige Vaabensvend — "det skulde jo ikke være Andet, end den rene Sandhed; men Gud skee Tak, det blev Løgn! Jeg slaaer mig nu hjertensgjerne paa min Mund og sluger det dumme Ord i mig igjen, hvad enten det var raat eller sødent."

"Lad kun Visen blive som vi har nemmet hende! men hør, hvad jeg har sat til idag! — "sagde den sorte Svend — "det er endnu det bedste Stykke Vise, jeg har gjort, og det skal alle danske Piger synge efter mig. Giv Agt, Karle, at I kan lære det med, og fyld Krusene! Ridderen af Randers Bro skal leve!"

Snart gjenlød nu Borgestuen af Hurraraab for Svend Trøst, medens man ikke blev kjed af at gjentage hvad den sorte Svend sang til hans Ære:

"Niels Ebbesen kom til Randers Bro
Der vanked saa gode Hug;
Der fandt han da hiin liden Svend Trøst,
Som førre Orlov tog.

Niels Ebbesen gaaer over Randers Bro,
De Holster efter hannem hasted;
Efter gaaer hin liden Svend Trøst
Og Broen han efter hannem kasted.

Tak have Niels Ebbesens Søstersøn!
Han var sin Morbroder tro:
Han kasted i Aaen de Fjælle saa brat
De Holster funde ingen Bro *)."

"Lad der være Maade med min Berømmelse, Godtfolk!" — sagde Svend Træst noget undseelig — "hvad jeg frelste idag, var dog kun en Myretue mod hvad I og Morbroder Niels maaskee har bjerget, saasandt selv den bedste Ridder i Danmark og hans Svende kun er en ringe Deel af Folk og Rige. Ha! Tilsidst bryder enhver dansk Mand sig nu meer om sin egen Frelse, end om det Hele, og det er Landets Pest og Ulykke" — tilføiede han ivrig, da de halvberusede Krigsmænd vedbleve at raabe Hurra for ham og gjentage Visen om Broen — "Gjør I mig meer Væsen over den lumpne Bro, var jeg tilfreds, I aldrig vare komne levende over den. Her er Andet at tænke paa, end at hytte vort eget og vore gode Venners Skind." Med disse Ord forlod han Borgestuen, og den overdrevne Begeistring for hans Bedrift havde Ende.

Svend Træst havde forladt den qvalme Borgestue i en besynderlig Stemning og var gaaet ud paa Høienloftssvalen under den stjerneklare Nathimmel. Det var Aftenen efter Søndagen "Judica" d. 1ste April,

---

*) Fragment af Folkesangen.

der, som Grev Geerts Dødsdag, var bleven saa mærkelig en Dag i Danmarks Aarbøger. Ingen af de Brattingsborg Krigsmænd havde tænkt paa Ave eller Messe den hele Dag, og Grev Geerts Banemænd havde endnu ikke tvættet Blodet af deres Vaaben og Klæder. Niels Ebbesens forbausende Daad og den mægtige Geerts Fald havde gjort et stort Indtryk paa den unge Ridders Sind; men han havde faaet en Forestilling om hiint Tyrandrab, der midt i hans stolte Glæde forstemte ham. Hvor vigtig end denne Bedrift maatte være for Danmarks Frihed og Lykke, forekom den ham dog nu, i den sorte Svends raae hevnglade Beretning, hverken saa ædel eller ridderlig, som hans gamle Beundring for hans Morbroders stormodige Sind fordrede det. Billedet af den mægtige Geerts Endeligt, som en lav Forbryders Henrettelse, var ham modbydeligt. Det Had, han før havde næret mod Danmarks Undertrykker, syntes næsten forsvundet for Tanken om den faldne Fjendes Navnkundighed, som Helt og Feltherre. "Nu er der da een mærkelig Mand mindre i Verden" — sagde han ved sig selv — "men er Danmark dermed reddet?" Han løftede sit Blik mod de tindrende Stjerner "Hvi forstaaer jeg ikke hvad hist staaer skrevet med Guds Finger?" — vedblev han — "Hvad vil Enden blive? hvor vil det gaae Geert den Stores Banemand? Hm! min Lykkes lille Fjende er ogsaa

falden" — vedblev han fast mismodig og bitter — "Tyrannens Haandlanger skal nu aldrig holde Bryllup med Agnete — men — Svend Træst kjender hun dog ikke meer, er jeg nu end Ridderen af Randers Bro og har faaet Lov for Lidt af den sidste Nats Helte." Riddernavnet var en Hæder, Svend Træst i mange Aar havde higet efter. Nu, da denne Lykke var opnaaet, forekom den ham næsten barnagtig, for-fængelig og slet fortjent — det overdrevne Bifaldsraab i Borgestuen klang ham næsten som Spot, siden han dog kun havde taget mindst Deel i den natlige Heltefærd.

Nu hørte han at Døren aabnedes til Høienlofts-salen fra Borgherrens Lenkammer; han traadte ind fra Svalen og mødte Ridder Niels, som med et Lys i Haanden vilde begive sig til sit Sovekammer.

"Tænker I paa at sove i denne Nat? kjære Morbroder!" — spurgte Svend Træst og betragtede med Forundring Ebbesens rolige og tillidsfulde Aasyn, der dog bar Præg af en mægtig men opløst Sjælsspænding.

"Hvorfor ikke? min Søstersøn!" — svarede Ridder Niels og standsede — "jeg tænker nu første Gang i sex Aar at sove roligt. Fra denne Dag maa et nyt sundt Liv begynde i Danmark; dertil hører Hvile saavel som Daad." Han satte Lyset paa Bordet og tog Plads i den store Armstol. "Har du

endnu Skrupler over min Gjerning? Svend Trøst!" — tilføiede han — "jeg meente dog, du havde faaet bedre Tanker om mig og min Færd, da du hørte Trommen og Stormklokken i Randers."

"I har givet mig Ridderslaget idag, Morbroder Niels!" — sagde Svend Trøst og greb hans Haand — "skjænk mig nu ogsaa den Tillid og Fortrolighed, I hidtil har negtet mig! Siig mig kun Eet! og jeg er eders Æres Ridder og jer fuldtroe Mand til min Dødsstund: var det for Danmarks Friheds Skyld alene, at I slog den stolte Grev Geert?"

"Det vil jeg haabe, Søn!" — svarede Ebbesen og foer med Haanden til den store Pande — "havde jeg tvivlet derpaa forgangne Nat, havde den største Tyran i Verden endnu levet. Dog — hvo kjender hver hemmelig Tanke i sin Sjæl? — hvo seer hvert Gran paa Bunden af Tankedybets Afgrund? hvo tør sige om sin bedste Gjerning, den var reen for Guds Aasyn?"

"Gud velsigne Eder, ædle Morbroder!" — tog Svend Trøst heftig Ordet og trykkede hans Haand til sine Læber — "Jeg skal ære og høiagte Eder saalænge jeg lever, og aldrig meer spørge om eders Tanker: nu veed jeg, de ere saa retfærdige, som nogen Engel kan fordre det af et syndigt Menneske. Men siig mig nu ogsaa, hvad agter I fra denne

Stund at foretage til Fædrenelandets og eders egen Frelse?"

"Først Fjenden ude af Landet og en retmæssig Konge paa Danmarks Throne!" — sagde Niels Ebbesen med freidigt Blik og stod op — "saa kan vi maaskee tænke paa den Fred, der kan blive tilovers for Landets Befriere og Venner i Neden. Nu maa hver ærlig Mand holde sammen, og hele Folket staae os bi med Lyst og Mod. Rygtet om Grevens Fald skal flyve foran os med Skræk, og den døde Tyrans Hær adsplittes, som en Bisværm uden Dronning paa Heden."

"Godt, kjære Morbroder! men hvo styrer saa Folk og Rige? Er der tænkt paa et Kongevalg?"

"Jeg vil betroe dig hvad endnu er en Løndom: Biskop Svend er reist til Brandenborg med Hyldingsbrev til Junker Valdemar. Landets vigtigste Mænd har underskrevet det; mit Navn staaer først derunder; men Ridder Bugge og hans Venner har andre Tanker."

"Og Otto — den ædle Junker Otto — skal han sidde forglemt og forbigaaet i sit Fængsel?" — udbrød Svend Træst med smertelig Iver — "hvor kunde I fremskynde det Valg, Morbroder!"

"Det har smertet mig dybt, som nu dig; men det er Nødvendighed — den eneste Udvei: Prinds Ottos Fangenskab har gjort hans Valg umuligt; selv om

vi nu kunde befrie ham med Vaabenmagt — han har tabt Folkets Tillid. Broderen har de vigtigste Stemmer; til ham staaer Alles Haab. Otto maa opgive hine Fordringer og vente sin Frihed af Broderen med hele Landet. Det er ingen Forbigaaelse. Folkets Villie er her Lov. Danmark er endnu et frit Valgrige."

Svend Træst stod ved denne Meddelelse fast nedslagen og betragtede med en inderlig veemodig Følelse Prinds Ottos gyldne Sværd, som han holdt i Haanden. Saa var ogsaa det kun en smuk bedragerisk Drøm, som alt andet Skjønt og Herligt!" — sagde han med et dybt Suk — "Jeg saae ham ved den store Absalons Grav, den Aften, de begrov hans Fader i Soer; jeg var i den Time dog saa vis paa, det maatte blive ham, der engang skulde bringe Lykke og Velsignelse tilbage over Danmark."

"Det var mit med hele Danmarks Haab for ser Aar siden" — svarede Ebbesen veemodig — "Blodstrømmen paa Taphede har udslukt det. Ulykken er med ham. — Statsmand er han jo ikke; det skal Broderen være. Hans Statsklogt bliver maaskee min Ulykke" — tilføiede Ebbesen og tog sit Lys fra Bordet — "dog — Danmarks Lykke vil vi nu kun tænke paa. I Guds Navn! lad Valdemar raadslaae med Bispen og Fyrsterne som han vil og maa! — jeg har ryddet ham Veien til Thronen, gaaer den ogsaa

over Brattingsborgs Gruus og det, der er bedre — jeg maa dog ønske ham Lykke paa Veien, for gamle Danmarks Skyld."

Ridder Niels trykkede sin Søstersøns Haand og gik med faste rolige Skridt til sit Sovekammer.

Svend Trøst saae længe efter ham, og der trængte sig Taarer i hans Øine. "Han og Otto" — sagde han — "de to bedste Sjæle, jeg kjendte blandt danske Mænd — skal de nu begge gaae tilgrunde for den kolde Statsklogt? — og han, den overmodige unge Herre, der truede mig med Jagtpidsken — han vor Konge — han den store Statsmand, man har Bud efter! Gud bedre det! de ere blinde. Hvad skal Danmark med Hovedet uden Hjerte? Mod har han ei engang, det tør jeg døe paa." Han gav nu ret sin Harme Luft, og talte saa høit med sig selv, at det rungede i Salen: "Ha! lad os nu da udslette Løverne og Hjerterne af Danmarks Skjold, og sætte lutter smaa Slangehoveder istedet! saa kan det blive som hiint Hedningskjold, der forstenede Hjerter og Sjæle; men oplive vil det aldrig i Evighed — aldrig!" — —

Som Svend Trøst i sin Iver udraabte disse Ord, stod den sorte Svend for ham i den dunkle Høienloftssal. Han havde endnu ikke afvasket sit smudsige Ansigt eller kæmmet sit uhyre Skjæg, og hans Klæder vare endnu blodige fra den sidste morderiske Nat.

"Ih, Fusentastens, der blev besat ved at see hende, ham skal hun jo have et godt Die til. Maaskee er Fuglen kun fløiet fra Hald, for at lade sig fange af den nybagte Ridder med Randers Bro i sit Skjold, og han skylder hende jo en Brudgom for den, han slog istykker for hende sidste Nat."

"Gaa din Vei, Volle!" — svarede Svend Trøst med et dybt Suk — "Broer kan jeg kaste af og Slyngler kan jeg slaae for Panden; men den Fugl, du taler om, fanger jeg aldrig. Det var en Drøm med den lille Agnete fra Bjørnsholm; Jeg er ikke meer til i hendes Sjæl, og i min er der nu kun et deiligt Billede tilbage, men uden Sandhed og Kjærlighed" —

"Ei hvad! lidt Løgn er der i al Elskov, det veed vi jo nok, og holder hun af Jer, er det snarere for Meget, end for Lidt" — mumlede den sorte Svend. Men den unge Ridder vendte ham Ryggen og gik med et Lysglimt i sit urolige Blik til sit Sovekammer i Ridderloftet.

Næste Morgen fulgte Svend Trøst sin Morbroder til Hald med største Delen af Borgens Mandskab. Han var adspredt og svarede bagvendt til Alt. Den sorte Svend var bleven vasket og pudset; han fulgte Toget med lystig Sang.

"Hvad tænker du paa, min kjære trove Søstersøn!" — spurgte Niels Ebbesen med venlig Røst og

lagde sin Haand paa den unge Ridders Skulder — "er det Danmarks Fremtid eller min og Junker Ottos Skjæbne, du grunder saa dybsindig paa?"

Svend Træst blev rød over hele Ansigtet; men den sorte Svend loe hemmelig og traf paa Skuldrene.

"Gud bevare Danmark — og Eder med, kjæreste Morbroder!" — udbrød den forlegne Drømmer og rev sig ud af de Forestillinger, der syntes at fængsle ham — "tænkte jeg end hverken paa at tjene Fædrenelandet eller Eder og den brave Junker Otto i denne Stund, saa var det, sandelig, ei fordi jeg har nogen bedre Idræt i Verden at bruge Liv og Tanke til. Tydsken har I jo alt givet Been at gaae paa, saavidt jeg hører."

Hvor man kom, hørte man virkelig, at Fjenden allerede var paa Tilbagetoget ud af Landet, og at Rygtet om Grevens Fald havde opløst og adsplittet hele hans store Hær af tydske Soldtropper. Paa Hald var der Jubel og Glæde. Ridder Bugge og hans 300 Krigsmænd holdt i Pantser og Plade i Gaarden, for strax at bryde op og forfølge den flygtende Fjende. Niels Ebbesen forenede nu sin Skare med Hr. Bugges og blev modtagen af ham og alle Ridderne paa Hald som en Hædersmand.

"Nu skal Ingen sige Jer paa, I har siddet ørkesløs, medens vi Andre sloges, brave Ven og

Nabo!" — raabte den høirestede Ridder Bugge og rystede Ebbesens Haand — "for den ene Bedrift vilde jeg give alle mine Seire tilhobe og Hælvten af dem, jeg endnu agter at vinde. Vil I føre Befalingen over vore Krigsmænd, træder jeg selv tilbage. I har viist os, at I er den fiffigste og derhos den dristigste Riddersmand i Landet."

"Tak for eders bedre Tanker om mig, Ridder Bugge! hvorvel jeg heller vil hedde ærlig, end fiffig" — svarede Ebbesen — "før I kun Befalingen, som det sømmer sig, hvor I selv fast lønner alt Krigsfolket! Und mig kun et Ord med i eders Raad paa dette Tog! Nu mener jeg, vi lade ringe med Stormklokkerne over hele Landet mellem Dette og Ribe, at Folket kan komme paa Benene, og hver Jyde, der har en sund Arm, vil hjelpe os at følge Tydsken til Ørs."

"Som I vil! dennegang skal Niels Ebbesen raade" — svarede Hr. Bugge — "hvorvel jeg meer stoler paa os Riddere og vore krigsvante Mænd, end paa alt det Skrab, I vil ringe sammen med Kirkeklokken." Paa Hr. Bugges Bud foer der strax en Snees Svende forud, for at kalde Folket til Landstorm mellem Viborg og det Slesvigske. Ridder Bugge og Niels Ebbesen droge selv i samme Time ud fra Hald med en stedse voxende Hær. Fra Landsby til Landsby ringede Kirkeklokkerne foran dem, og Folket strømmede

med stor Jubel sammen, for at slutte sig til den lille udvalgte Rytterskare, i hvis Spidse de saae Landets Befrier. "See! der rider han" — lød det fra Mund til Mund — "med Niels Ebbesen alle Mand! det var ham, der slog den kullede Greve." Med Ebbesens Navn til Løsen fulgte Bønderne Toget i store Skarer tilhest og tilfods med Øxer og Leer. Ridder Bugge taug, men rynkede Panden over dette Optog, og saae med Ringeagt paa den uordentlige og sletbevæbnede Almuehob.

Paa Ribeveien stødte en anseelig og velbevæbnet Rytterstrop til dem, med en svær geistlig Herre i Spidsen. Det var den krigerske Bisp fra Ribe, Magister Jacob Split eller stærke Mester Jacob, som han i Almindelighed kaldtes af Almuen. Han havde vel ikke Biskop Svends geistlige Værdighed i Aasyn og Adfærd, men langt mere krigersk Anseelse. Han sad paa en hei sort Stridshingst med et Brystharnisk over den sorte Prælatkjortel og med en Feltherres Myndighed i det store fyldige Ansigt. Han var af høiadelig Byrd, men var fri for den gjængse aristokratiske Hovmod og viste sig jævn og ligefrem som en Bonde. Han var, ligesom Biskop Svend, høit agtet for sin Lærdom, som han tilligemed Magisterværdigheden havde erhvervet sig paa udenlandske Høiskoler. Som Biskop beskyttede han med Kraft og Myndighed sine underordnede Geistlige mod de verdslige Magtha-

veres Gjesterie og Undertrykkelse, og naar Bandstraalen ikke vilde virke, greb han uden Betænkning Sværdet. Han havde været Hovedmand for hiint Forbund mod de holsteenske Grever, hvori Biskop Svend ogsaa havde deeltaget i Kong Christophers Tid. Med en Magt af nogle tusinde Mand havde han, især i Fegtningen ved Hadersleb, indlagt sig stor Berømmelse. Da Ridder Bugge og Niels Ebbesen saae denne Mand i Spidsen for den betydelige Rytterskare, der kom dem til Hjelp, hilsede de ham med stor Ærbødighed og Velvillie. Ved Bispens Side rede fire svære Krigsmænd, der gave Agt paa ethvert af hans Vink; det var hans Venner og nærmeste Frænder, der altid fulgte ham som Væbnere; den ene lignede ham temmelig i Høide og Styrke, det var hans kæmpestærke Broder Hans Split.

"Tak og Ære for Vovestykket i Randers, djærve Ridder Niels af Brattingsborg!" — sagde Bispen og rakte Niels Ebbesen Haand — "I har gjort et dygtigt Dommedagsslag i Danmarks og Vorherres Navn, hvorvel jeg ikke tør sige, det var ganske efter min Ethica, som vi hørte den paa de høie Skoler; men den Gjerning maa nu forsvare sig selv. Hvad Tak I end faaer derfor af de Store og Mægtige paa Jorden, jeg tænker dog nok, vi skal undskylde det for St. Knud og den kjære Herre Gud, der bedst kjendte vor Nød og jer Villie."

"Det er ogsaa min Fortræstning, Herre Bisp!" — svarede Ebbesen — "enddog eders fromme Collega Biskop Svend strengelig fordømte mit Forsæt og truede mig svart, hvis jeg satte det i Værk."

"Det har han gjort som en from og nidkjær Guds Mand" — svarede Bispen — "det vilde jeg gjort med i hans Sted. Nu, Gjerningen er skeet, er det en anden Sag. Nu siger jeg: Gud skee Tak for hvad han tillod til vor Frelse! og nu vil jeg hjelpe Jer frit og aabenbart ved høi lys Dag med hvad I har begyndt i Mulm og Nat paa eders egen Fare. I have ogsaa Tak, Ridder Bugge!" — tilføiede han og vendte sig til den stolte Ridder fra Hald, der syntes først at have ventet Bispens Hilsen og Tiltale — "I har først undsagt Tyrannen og begyndt aaben Feide mod ham. Er det skeet med et gudeligt Sind, i Folkets og Kronens Navn, og ei af vor fribaarne Stands Egenraadighed, som jeg vil haabe, saa fortjener I visselig ogsaa alle brave Dannemænds Tak. Her er Landet alt ryddeligt" — vedblev han, uden at vente paa Ridderens Svar — "jeg har ogsaa hjulpet Fjenden til Ters paa egen Haand, efter ringe Evne, og sendt En og Anden lidt hovedkuls ind i Skjærsilden; men det er en ærlig og forsvarlig Sag i denne lovløse og kongeløse Tid. Vil I nu som jeg, drage vi ad Veile og Colding til og vise Fjenden Vinterveien, hvor han findes."

Man antog Bispens gode Raad, og forfulgte Fjenden i den Retning, han angav.

Paa en Landsbykirkegaard, en halv Dagreise fra Colding, havde en Flok holsteenske Ryttere forskandset sig, for ikke at overrumples om Natten, medens de hvilede sig i den opbrudte Kirke. Det var Morgengry, da man opdagede denne Forskandsning og stormede den. Til sin Forundring saae man nogle danske Krigsmænd forlade Skandsen og løbe over til deres jydske Landsmænd for at overgive sig paa Naade og Unaade. Men Forbittrelsen mod disse Overløbere var fast større, end mod Fjenden selv. "Landsmænd! Forrædere!" — udbrød Ridder Bugge og Niels Ebbesen paa eengang og studsede. Paa Hr. Bugges Befaling bleve Overløberne strax bundne, og han truede høirøstet med at lade dem hænge, saasnart Skandsen var tagen.

"Vil I hænge eders egne Landsmænd, saa hold Jer først til vor Husbond! han har bundet os med Ed" — sagde een af de fangne Overløbere, og Svend Trøst troede at kjende een af Sti Andersens Skytter fra Bjørnsholm. Han meddeelte strax sin Morbroder denne Opdagelse, og Niel Ebbesen skiftede Farve. Daggryet oplyste det heftige Kampoptrin, som nu ved Ebbesens Iver blev afgjørende. Den lille holsteenske Trop forsvarede sig fortvivlet; men hele Kirkegaarden var omringet, og snart stod Ebbesen med

Ridder Bugge og den krigerske Bisp indenfor den stormede Kirkegaardsmuur, tilligemed Svend Trøst og et Par hundrede Stridsmænd. Vaabnene faldt de overvundne Fjender af Hænderne, og Jyderne ventede paa det sædvanlige strenge Bud fra Ridder Bugge: "Hug dem ned!" men nu traadte der en høi Mand ud af Kirkens Vaabenhuus, og man kjendte Sti Andersen af Bjørnsholm. "Hold inde, Landsmænd!" — raabte han med stærk Røst — "mener I det ærligt med Danmark, saa lader I mig drage fri herfra med mine Folk. Jeg har ikke baaret Vaaben mod Fædrelandet, men oppebiet Kampens Udfald her, for i ethvert Tilfælde at gavne baade Jyder og Holster. Havde den store Grev Geert seiret, skulde min Forbøn have formildet Folkets Skjæbne. Nu er det min Agt at være Fredsmægler mellem den faldne Greves Sønner og vor forskudte Kongeslægt. Jeg seer min Uven Niels Ebbesen i eders Spidse" — vedblev han — "har han Fædrelandet kjærere, end sin egen Hevn, vil han selv være den første, som frikjender mig."

"Nei, Sti Andersen!" — svarede Ebbesen med dæmpet Harme — "frikjende Jer vil jeg aldrig: I er og bliver en Magthaver-Ven, som Ingen skal stole paa; men gjælder mit Ord noget her, skal I drage fri herfra og forsvare Jer for Danmarks Folk og den danske Krone, naar Tid er. Opfyld denne min Bøn, Ridder Bugge! Var Sti Andersen min

Ven eller Broder, som han er min afsagte Fjende, vilde jeg rødme ved at bede for hans Liv."

"Paa denne Mands Forbøn kan I drage fri herfra, Ridder Andersen!" — raabte Hr. Bugge med en stolt Overherremine — "paa dette Tog lader jeg Ebbesen raade, fordi han slog eders Herre Despoten; men vogt Eder, hvor vi mødes igjen, Ridder Sti! faaer I end al Verdens Fyrster til Venner med jeres Rævekonster, mig har I til Uven til min Dødsdag, saasandt jeg hader alle Tyranner og Tyrantjenere."

Uden at svare et Ord steeg Sti Andersen paa sin Hest og reed med en stolt og listig Mine, i Spidsen for sine Krigere, ud af sin bestormede Skandse. Paa Høvdingernes Bud gjorde Jyderne ham Plads; men der mumledes høit og misfornøiet om Riddernes Skaansel mod en Forræder af deres egen Stand, og den gamle Bemærkning hørtes gjentaget, at de store Skjelmer lod man dog altid løbe, men de smaa hængte man op. Dog den Skaansel, man havde viist Sti Andersen, blev heller ikke negtet hans jydske Svende. Paa Ebbesens Ord bleve Fangernes Baand strax løste, og man lod dem gaae hvorhen de vilde.

Medens Sti Andersen og hans Følge forsvandt paa Veien til det Slesvigske, fortsattes de adspredte Soldtroppers Forfølgelse lige til Colding. Man indhentede og nedsablede mange Hobe, der havde givet

sig for lang Tid til at plyndre paa Tilbagetoget; men man naaede ikke den Deel af Grevens hurtige Hær, der med begge Geert Sønner i Spidsen førte den faldne Greves Liig ud af Landet.

Intet var i disse Dage almindeligere i Slesvig og Holsteen, end Synet af flygtende "Ghunzhower" eller hine letbevæbnede vestphalske og rhinlandske Soldryttere, der havde staaet i Grev Geerts Tjeneste, og som nu i større eller mindre Bander gjennemfore disse Egne og bekræftede Rygtet om Grevens Fald og hans Hærs Opløsning.

I et Herberg paa den holsteenske Side af Eideren, hvor Veiene stødte sammen fra Rendsborg, Itzehoe og Segeberg, sad en Aften i hiin første mærkelige Uge af April en Flok af 16 slige Soldryttere ved det lange Drikkebord paa Dilen eller Tillien, der baade var Kjøkken, Stald og Folkestue. Deres Heste fik Foder i samme store Stald-Stue mellem Qvæget, og Arnerøgen trængte ud gjennem det aabne Loft og Tag. Ilden fra Arnestedet og en Tranlampe over Bordet oplyste det store Selskab af Mennesker og Dyr. De mange blanke Kobberkar vidnede om Kromandens Rigdom, og over Kreaturerne bugnede Høstænget af Foder. Den tykke holsteenske Krovert skjænkede flittig for de Fremmede og hørte med nysgjerrig Deeltagelse paa deres Samtale. De havde spændt de spydlange

Sværd af og lagt deres Stridskolber paa Drikkebordet mellem Ølkrusene, medens de strakte sig paa Bænkene og hvilede sig mageligt paa store Bylter af Ransgods fra de jydske Herregaarde og tildeels fra Kirker og Klostre. Een af dem havde fremtaget en forgyldt Alterkalk, hvoraf han med Frækhed og overmodig Seierherre-mine drak sit Øl, medens han høirøstet førte Ordet blandt sine Kammerater. Det var en vestphalsk Veteran med et uhyre langt Mundskjæg, der hang ham i tykke Flætninger ned paa Brystharnisket; han syntes at kunne være Fader til hele Flokken, og hans vilde Vagabond-Ansigt var saa gjennemflænget paa Kryds og Tværs af Skrammer, at der ikke var Plads til fleer.

"Nu har vi da sat Skræk og Angest i det Folke-slag med" — brummede Vestphaleren med hæs Rav-nestemme og satte den tømte Alterkalk paa Bordplan-ken, saa det klingrede — "Det er dog et lumpent fattigt Folk, disse Danske, og glubske dertil som Ulve. Det er sidste Gang, jeg lader mig hyre mod de Bulbidere. Havde vi ikke hørt en Messe iblandt og taget vor Sold, som en Guds Gave, hos de fromme Klerke, var vi, Herren hjelpe mig, komne ud af Landet som Prakkere og Kjæltringer. Det fede Bytte, Greven lovede os i Marsken, det kan vi nu skyde en hvid Pind efter.

"Havde vi kun ikke taget os Orlov paa egen Haand, kunde her maaskee endnu være Noget at fiske"

— bemærkede en lang skeeløiet Karl, af hvis Vaabentrøie der fremstak et Sølvcrucifix — "Man siger jo, de unge Grevesønner flux vil hyre en ny Hær mod Dansken."

"Lapperie med de Hanekyllinger!" — brummede Veteranen — "hvor skal de tage Lønningen fra? kunde den gamle Stridshane ei engang skrabe vor Sold sammen paa de danske Meddinger, men maa gaae som vor Skyldner i sin Grav, hvad vil Sønnerne saa tænke paa? En Nar hvem der tjener for Sladder og tomme Løfter herefter! Nei, Solden forud, Kammerater! i Lommen eller i Halsen! og saa slaaes for den, som brave Karle, det er der Mening i — hvad har man ellers for sit Liv, naar det ryger ad Helvede til i Herretjeneste? De stormægtige Herrer love altid Guld og grønne Skove, naar de trænge til os; men før de faae Stridskolberne betalt, der skal vinde dem Riger og Lande, kan det være ude som et Lys med al deres Magt og Storhed, og hvad har vi frie løse Krigsmænd saa Andet, end Skrammer og lange Næser? Den store Greve var en allerhelvedes Karl, det er sandt; men han var aldrig god at plukke Haar af, og hvor høit han bar sit Hoved, sad det dog for løst i Randers."

"Det kan aldrig være gaaet rigtigt til, Kammerater!" — bemærkede en rhinlandsk Soldrytter, der havde smykket sin Vaabenhue, som en Turban, med et

Stykke af et rødt Fløiels Alterklæde — "naar har man hørt, at saa stor og mægtig en Feltherre er bleven slagen midt i sin Leir mellem saa mange tusind Strids-mænd, og det af en eneste Ridder med en Haandfuld Vovehalse? Der var Trolddom med i Spillet; det tør jeg sætte min Hals paa. Husker I den lange sorte Karl, der spaaede os Alle Død og Ulykke ved Pølesfoven? ham, Greven vilde hængt naar Skoven blev grøn — han har jo heret Fjenden baade ind og ud paa Randers Slot, vil man sige. Men det maa du vel bedst vide, Jochum Vestphaler! du havde jo Nattevagt ved Grevens Sovekammer."

"Ja vist, Kammerat! derom veed jeg Besked" — svarede Veteranen og brystede sig — "med Trold-dommen havde det sin Rigtighed; men hvad bryder jeg mig om en Flok Troldkarle? den sorte Heremester har jeg selv taget mig af med en halv Snees Lømler af samme Suurdeig. — Hjalp han Fjenden ind med sine Djævelskonster, ud har han, den Sorte annamme mig, hverken hjulpet nogen Anden eller sig selv, for jeg flækkede hans Pande i tre Stykker og jog mit Sværd tværs igjennem hans Liv med det samme."

"Det var Fanden til Hug, Jochum Vestphaler" — bemærkede Rhinlænderen — "du tager altid Mun-den vel fuld. Men hvor blev han af, den raske Vo-vehals, der blev sidst tilbage og kastede Broen af for jer Næse?"

"Hvor han blev af?" — brummede Vestphaleren — "ja, det maa du spørge de Randers Lar om; for jeg drev ham mit Kastespyd gjennem Bugen, saa det kom heelt ud igjen af hans Ryg i det selvsamme Øieblik, han vilde springe derfra — og saa styrtede han selv ud i det vilde Hav med den sidste Planke."

"Det var som Pokker, Kammerat!" — udbrød Rhinlænderen — "kunde du see Spydet komme ud af hans Ryg og det ved Nattetide? du fik det dog igjen, seer jeg — men var det i Havet, han faldt? jeg meente, det var kun en lille Flod, den Bro var over."

"Fanden heller! de Danske har jo ingen Floder, som andre christne Folkefærd; men Hav og Sæe har de Nok af, de Hunde! Du veed kun lidt af det: du kom jo ikke langt over Rendestenen ved Grændsen."

Medens de endnu talte herom, var der traadt et Par nye Gjester ind paa Dilen med deres Heste. De vare klædte som holsteenske Ryttere; men det var Svend Træst og den sorte Svend. De mærkede først hvad Selskab her var, da de allerede vare heelt inde paa Dilen, og de kunde nu ikke gaae tilbage uden at røbe sig. De satte sig tause ved et andet Bord, med en Kande Øl for sig, uden at indlade sig med Soldrytterne.

"Hvor mon vore Grever vil hen med vor store Herres Liig?" — spurgte nu Kromanden — "har I ikke seet Toget underveis? Godtfolk!"

"Vi slap dem forbi mellem Flensborg og Sles-vig" — svarede Rhinlænderen — "De vil nok til Itzehoe med ham; men nu give de sig vel Stunder, siden de har faaet ham lykkelig ud af Nørrejylland."

"Kalder I det, at faae ham lykkelig ud?" — mumlede Kromanden med et mørk Blik — "I veed kun lidt hvad det er, at miste en saadan Herre; men det vil Dansken faae betalt, kjender jeg vor store Greves Sønner. Nu slipper den danske Prinds al-drig levende fra Rendsborg."

Svend Trøst udbrød i et uvilkaarligt Suk og foer halvt op af Bænken; men den sorte Svend kneb ham i Armen, og han satte sig taus igjen paa sin Plads. "To af de Karle var med at slagte min gamle Herre paa Segeberg" — hviskede Volle — "lad I kun mig raade her!"

"Ei, ei, et Par nye Krigskammerater!" — sagde den stortalende Vestphaler og blev nu først de to Fremmede vaer — "Seer jeg ret, var de med at narres April i Randers. Hei, Karle! saae I ikke hvorledes jeg kløvede Panden paa den sorte Troldkarl, og hvorledes jeg stak den fordømte Hund ned, ham der havde afkastet Broen?"

"Tilvisse!" — raabte den sorte Svend paa galt Tydsk med et forfærdeligt grovt Mæle — "Det er vist og sandt i alle Maader; det kan jeg og min Kammerat bevidne. Men hørte I, hvad den sorte

Heremeſter lovede Jer, medens han ſatte ſit Hoved ſammen igjen, ſom en Daaſe? han vilde flyve efter Jer med Gønduls Aander og ſtoppe Munden paa alle Storpralere og Haſeſmørere iblandt Jer."

Soldrytterne gjorde ſtore Øine og nogle forſede ſig. "Hvor er du fra? Kammerat!" — ſpurgte Veſtphaleren og greb til ſin Stridskolbe.

"Ja gjæt engang, Farlil!" — ſvarede den ſorte Svend og vendte det Hvide ud af ſine Øine imod ham — "at jeg har været med i Randers, kan I jo høre, ſiden jeg veed ſaa god Beſked med jeres Bedrifter. Den Ungerſvend, I ſtak ned af Broen, forſtod ogſaa den ſorte Konſt: han reed iland paa Ryggen af en Lar, men trak først jert Kaſteſpyd ud af ſit Liv, da han havde ædt Davre ſamme Morgen og vilde ſtange ſine Tænder."

"Nu forraader du os jo ſelv med din gale Spas, Volle!" — hviſkede Svend Træſt.

Soldrytterne ſaae forundrede til hverandre og til den driſtige Spasfugl, hvis mørke Anſigt var halv ſkjult af Hjelmhuen. Medens en urolig Mumlen opſtod mellem de ſexten Krigsmænd ved Drikkebordet, ſtillede den holſteenſke Kromand ſig mellem dem og de to nye Gjeſter, ſom han betragtede nøie. Den ſorte Svend blinkede hemmelighedsfuld til ham med et fortroligt Nik: "Det er ganſke rigtig dem, Landsmand!"

— hviskede han paa godt Plattydsk — "lader I de Karle slippe levende herfra, er I en daarlig Holster: de var alle sexten med at forraade vor Greve i Randers."

Den svære Holstener nikkede og gav de to formeentlige Landsmænd et betydningsfuldt Vink. I et Øieblik vare de alle Tre ude af Dilen, og der begyndte nu en ivrig Trætte mellem Rytterne ved Drikkebordet. Nogle paastode, den Fremmede var en Nørrejyde og ingen Anden, end hiin sorte Troldkarl selv; men Nogle bandte paa, det maatte være den livagtige Satan, som nu vilde annamme dem, der havde betynget sig med Kirkeran og forraadt den store Greve til hans Fjender. Jochum Vestphaler holdt ikke af den Snak; han stak hastig Kirkekalken i Lommen, og drak sig en drei Hjertestyrkning af Tinkanden. Karlen med Sølvcrucifixet og han med Alterklædet om Huen syntes heelt ilde tilmode og reiste sig urolige.

"Troe I, her er Ugler i Mosen, Kammerater! saa lad os strax bryde op!" — tog Vestphaleren temmelig sagtmælet Ordet — "den tykke Vert er ikke at lide paa. Disse Holster see skjævt til os, fordi vi ikke bedre har hyttet deres Afgud. Er her Noget i Veien, maae vi ærlig holde sammen. Det var rigtignok Løgn, hvad jeg sagde før om den Sorte; saae jeg ret, var det ham selv, her sad; har jeg ikke flækket Panden paa ham før, kan det skee endnu;

men lad os see os for med den Karl! Alle Mand tilhest!"

Rytterne ravede fra Drikkebordet og opsøgte deres Heste. Enhver havde grebet sine Bylter og Vaaben, og de nærmede sig den lukte Dileport; men den Ene saae urolig til den Anden, og Ingen havde Lyst til at trække sin Hest først ud. Endelig traadte Vestphaleren frem og sparkede Porten op; han vilde selv holde sig tilbage, men blev stødt ud gjennem Porten af de utaalmodige Kammerater. Der var bælmørk paa Veien udenfor. Der hørtes et dæmpet Skrig, og Ingen vovede at følge efter. Men nu styrtede Kroverten og den sorte Svend med en heel Deel holsteenske Huuskarle ind til dem med Øxer og Sværd, og der begyndte en frygtelig Myrden paa Dilen.

"Kom, Volle!" — raabte Svend Træst paa Dansk, og trak sin Hest ud af Huset — "med den Handel vil jeg ikke smitte mit Sværd — du er en vild blodgjerrig Satan."

"Lad mig og Gønduls Aander om det! unge Herre!" — svarede den sorte Svend og vedblev at kløve Pander paa de forfærdede Soldryttere, der syntes at see en virkelig Djævel i ham. Arneilden og den matte Tranlampe oplyste det vilde blodige Optrin. Kroverten og hans Huuskarle sloge drabelig ned blandt de fortvivlede Krigsmænd, som i deres halve Ruus og overtroiske Skræk forsvarede sig slet

Han med Alterklædet om Hjelmhuen laae allerede med knuset Hoved paa Gulvet blandt flere Saarede og Døde. De løse Heste sprang ud over Ligene. Det forskrækkede Qvæg rev sig løs, og Husets Indre gjenlød af Qvinders og Børns Skrig. Den lange Soldrytter, med det ranede Sølvcrucifix, havde taget sin Tilflugt til dette Klenod i sin Nød; han var krøbet under Drikkebordet, hvor han laae knælende med Crucifixet til sine Læber, medens hans skelende Blik foer vildt omkring til alle Sider; men den sorte Svend trak ham frem ved Haaret og halshuggede ham formelig over Kjøkkenblokken med en vild Latter. Medens Værten og hans Huuskarle forfulgte de Andre udenfor Dilen, sprang den sorte Svend efter sin Hest og trak den ud. Da han gik forbi Arnen, greb han en Brand og kylede den op paa Høstænget. "Puust til, Bedstemoder! puust til, Gønduls vevre Aander!" — mumlede han og reed ud af Dilen efter Svend Trøst, som han snart indhentede paa den mørke Vei, medens man endnu kunde høre Skrigene og Myrderiet ved Kroen.

"See saa! dengang hjalp de stærke Gamle!" — sagde den sorte Svend munter og tørrede Blodet af sit Sværd, medens han med et veltilfreds Nik saae sig tilbage, hvor allerede Huset stod i Flammer — "saadan skal de have det Alle tilsammen."

"Du er et vildt rasende Dyr, Volle!" — udbrød Svend Trøst heftig forbittret — "hvad var din

Hensigt med det unyttige Blodbad? og — hvad seer jeg — Huset i Brand! — Er det ogsaa dit Værk, Mordbrænder!"

"Hvad Andet, kjære Herre! det er jo i sin Orden. Hvad bedre Hensigt er der med det hele Slagterie og Mordbrænderie, de Store kalde Krig og Feide i Verden? Hvor jeg træffer mine Fjender, slaaer jeg dem ihjel paa Stedet, hvis jeg kan, for min egen Fornøielse, og gjør dem hvad Ondt, jeg formaaer, af et oprigtigt Hjerte. Det er naturligt, veed jeg: det gjør de uskyldige Dyr, som jeg; det tykkes mig meget ædlere og bedre, end at myrde Folk for Penge og efter Konst og Regler eller leie fremmede Slyngler dertil, for at vinde Kroner og Herskabsret og siden pine Folkene tildøde med Skatter og Afgifter. Er det Uret, at slaae en Snees lumpne Karle ihjel i en Kro og svie et Huus af, for at redde Livet, saa er det vel større Uret, at slaae en Snees tusind brave Folk ihjel paa en Valplads og brænde hele Byer af for ingen Ting; men det kalder man stort og fyrsteligt, og det skammer ingen christen Ridder sig ved at tage Deel i. Nogen Nytte var det dog til, jeg gjorde lyst i Kroen" — tilføiede han — "havde jeg ikke givet dem Andet at tænke paa, havde vi nu begge været hængte, og hvem skulde saa tage sig af Junkeren i Rendsborg? En gammel Regning fik jeg da ogsaa betalt med det samme."

"Er dette Veien til Rendsborg?" — spurgte Svend Trøst hastig — "viis mig paa den Vei, og forlad mig saa! Vi To passe ikke længer sammen."

"Mod hvilket Verdens Hjørne vi ride, kan jeg først sige Jer, naar Stjernerne komme frem" — svarede Volle og saae sig om — "I maa ikke være vred paa mig, kjære Herre!" — vedblev han i bønlig godmodig Tone — "jager I mig fra Jer, rider jeg tilbage til Brandstedet og lader dem spidde mig eller kaste mig i Flammen. Jeg har nu eengang faaet Godhed for Jer, baade fra Bjørnsholm og fra den Tid vi deelte Ondt sammen paa Segeberg. I har to Gange reddet mig Liv og Lemmer, som en brav Karl, og jeg har besluttet at tjene Jer tro til min Dødsdag, om I saa vil sparke mig fra Jer hver Dag, som en skabet Hund."

"Du er mig et underligt Menneske, Volle!" — svarede Svend Trøst — "du hader og elsker lige sært. Om hvad der er Godt og Ondt dømmer du altid paa din egen Viis, og mangengang farer der ligesom en Djævel i dig. Siig mig oprigtig: er du christendøbt? paa Bjørnsholm var der Mange, der tvivlede paa det."

"Hvem kan huske det saa nøie? unge Herre! i alt Fald har det neppe bidt paa mig, siden jeg er bleven saa sort. Om min Peblingetid veed jeg ei Andet, end hvad min Bedstemoder har sagt mig, før

hun blev brændt, og hvad jeg husker fra mine Hundedrengsdage paa Segeberg; men lad det aldrig bekymre Jer! Med den Børnetvæt, jeg har faaet, vil jeg neies. Den eneste Klerk, der har taget sig af min Tro, har jeg taget mig af igjen efter ringe Leilighed — det var Grevens Kapellan. Hvad I kalder Kirke og Klerefie gjør jeg ikke saa overvættes meget af; det vil jeg gjerne tilstaae Jer, for I vil dog ikke angive mig og lade mig brænde derfor af Christen-Kjærlighed eller hvad Kapellanen kaldte Omhu for min Sjæl?"

"Men har du da slet ingen Tro eller Noget at holde dig til, hvad Sjæl og Salighed angaaer?" — spurgte Svend Træst med et deeltagende Blik.

"Jo vist har jeg det" — sagde Volle — "jeg troer paa Jorden og Stjernerne, paa Ild og Vand og Staal — paa Guld og Sølv med og paa Gendhuls store Aander, dem der styre baade Ild og Luft og Hav. Jeg troer ogsaa paa hvad min Bedstemoder har lært mig af Sulla Suks stærke Ord: dem er der meer Magt i, end i Alt hvad jeres Bisper og Primere præker om. Derhos troer jeg paa mig selv og paa mine gode Næver" — tilføiede han — "og paa hvad der ret levende falder mig ind, naar jeg tænker paa min Bedstemoders Øine eller seer paa de gamle Stjerner. Men lad nu det være godt altsammen, kjære Herre! Om min Dyd skal I aldrig

bekymre Jer: jeg gjør mine Venner hvad Godt jeg kan og mine Fjender hvad Ondt jeg kan; det er ærligt og naturligt, og det gjør I Andre igrunden med, naar det kommer til Stykket. Jeg tager min Føde hvor jeg finder den, ligesom Himlens Fugle. Hvad jeg føler Drift og Trang til, skal Ingen bilde mig ind er Synd eller Uret; jeg er aldrig freidigere tilmode, end naar jeg ret af Hjertenslyst har brugt min Frihed, hvad enten man vil klappe mig eller hænge mig derfor. For min Sjæl og Salighed kan I være rolig, hvorledes det saa hænger sammen med hiin Tvæt, I spurgte om. Der har jo levet og er døet mange tusind Menneskeslægter i Verden, før der var Vievand og Døbefonter til; værre end dem, vil det vel ikke gaae den sorte Svend, hvad enten jeg er vadsket af en Klerk eller ei. Jeg har slaaet mange Slyngler ihjel, som vare christendøbte og bare Helgenbilleder og Crucifixer paa Brystet, og jeg mener, jeg skal blive fuldt saa salig baade som Grevens Kapellan og den kullede Greve selv og de fleste store Fyrster og Riddere i vor Tid. Jeg er tilmed nøisom og vant til ringe Kaar, unge Herre! jeg forlanger ikke nær saa megen Salighed, som I fine og fornemme Folk. Naar jeg kun har frisk Luft og min Frihed og en Bid tørt Brød i Taſken, bryder jeg mig kun lidt om alle de Livsens Kroner, I spidse jeres Næser paa. Jeg forlanger ligesaalidt at synge omkaps med jeres Engle,

som at blive tilbedet af eders Efterkommere blandt jeres kogte og stegte Helgene."

"Hvilket grueligt Hedenskab lever din Sjæl dog i, arme Volle!" — udbrød Svend Trøst med hjertelig Bekymring — "din raae forvildede Sjæl staaer det vel ikke i min Magt at oplyse og frelse; men nu vil vi dog ikke skilles ad for det Første. De Aander, du altid raaber paa, er sagtens noget Djævelspak" — vedblev han — "dem maa du aldrig bede om Raad og Hjelp til min Tjeneste, om du saa kunde frelse mit Liv derved — det skal du love mig"—

"Det er et svært Løfte, Herre! det maa I unde mig Frist til at betænke mig paa; det er som jeg vilde forlange af Jer, at I aldrig maatte bede til eders allerhelligste Jomfru og hendes Familie eller Svogerskab, som jeg nok veed I holder svarlig paa" —

"Ti stille, Hedning! forhaan ikke, hvad du ingen Ahnelse har om, med din vantroe Tale" —

"Der seer I, kjære Herre! hvor urimelig I er: jeg maa ei engang tale høfligt om de Guder eller Aander, I tilbeder, og I vil have Lov til at kalde mine usynlige Venner Djævelspak. Nei, lad os hver beholde sin Tro i Fred, unge Herre! det vil nok vise sig engang, hvem der har de bedste Hjelpere her i Verden."

Svend Trøst saae fast ængstelig paa sin sorte Følgesvend, som i dette Øieblik havde faaet Øie paa

nogle fremtindrende Stjerner og atter mumlede een af Sulla Suks hemmelighedsfulde Besværgelser, idet han snart saae paa Stjernerne, snart paa alle Træer og Buske ved Veien. "Lad ham fare hvileløs i Gruben — i de onde Vætters Vold!" — mumlede han og spyttede. — "Her kommer Liigtoget imorgen, Herre!" — udbrød han høit med hoverende Glæde — "den Stads bliver værd at see. Vi er paa Veien til Itzehoe."

"Ja saa! Men den fører ikke til Rendsborg" — svarede Svend Trøst.

"Til Grevernes Fangetaarne kan vi tidsnok finde Vei, Herre! men maaskee seent nok tilbage. — Skal vi dog fare avet om i Fjendens Land og sætte vor Hals i Vove paa Udrider-Eventyr, saa lad os give vel Agt paa hvad de unge Ulve tude om, hvor den gamle nu skal tie for evig!"

"Hm! du kan have Ret" — svarede Svend Trøst og nikkede — "Det Tog vil jeg see: — det bliver fast et glædeligere Sørgetog for Danmark, end det, jeg saae i Soer." Man reed fort i rask Trav, og den sorte Svend sang en plattydsk Storpraler-Vise med en temmelig overdreven Efterligning af de Krigsmænds Fagter, hvis Vaaben og Klæder han havde frataget dem med deres Liv.

Da det ringede til Høimesse næste Dag i Itzehoe, var det, som det aldrig skulde ophøre med Klokkeklan-

gen, og den udbredte sig fra Kirke til Kirke over hele Holsteen. Det var Liigklokkerne, der lød for den mægtige Grev Geert. Paa Korsveien udenfor Staden havde Svend Trøst og den sorte Svend alt holdt i nogle Timer blandt en talrig Almueskare fra Omegnen, der ventede paa det Syn, Ingen her glædede sig over, uden de to forklædte Danske. Svend Trøst var dog heelt alvorlig og næsten veemodig stemt. Den Deeltagelse, han saae i Alles Aasyn, og den Beundring, han hørte Holstenerne yttre for deres vidtberømte faldne Herre, tilbagetrængte hans veltilfredse Følelse, som Dansk, over det Optog, han her med Livsfare vilde beskue. I den sorte Svends raae hoverende Miner var derimod Glæden over tilfredsstillet Hevn temmelig synlig; han rykkede forsigtig sin holsteenske Hjelmhue dybt ned over Panden og det sortebrune Ansigt, for ikke at røbe sig blandt de talløse Fjender, der ofte udbrøde i vilde Trudsler og Forbandelser mod alle Danske.

Gjennem en stor Støvsky paa Rendsborgveien glimtede nu en fremrykkende Landseskov i Solskinnet, og snart saae man den anseelige Krigerskare, der med Geerts Sønner i Spidsen førte den faldne Greves Liig mod Itzehoe. I de unge Grevers Aasyn var den dybeste Sorg og en frygtelig Harme synlig. Grev Claus syntes mildest bevæget, og der kom hyppigt Taarer i hans Øine. Den stolte Grev Henrik

var bleeg; men der var en iisnende Ro over hans mørke kraftige Ynglingsaasyn. Der var ingen Taarer i hans skarpe Falkesine; men hvergang han saae sig tilbage til Liigkisten med Faderens Liig, som førtes paa en stor aaben Rustvogn, omgivet af hans sørgende Livvagt, foer der frygtelige Hevnlyn fra Grev Henriks mørke Blik, og hans Bleeghed afverlede med blussende Rødme. Inden Toget naaede Itzehoe Stadsport, mødtes det af en stor Sørgeskare fra Segebergveien. Blandt mange gamle holsteenske Riddere, som formedelst deres Alder ikke havde deeltaget i Felttoget, saae man her to høie sortklædte Damer tilhest. Den ene var en aldrende Frue med et skarpt spidst Ansigt og et uroligt stedse verlende Blik, hvoraf Sorg og bitter Harme syntes at udtindre, under en idelig næsten krampagtig Blinken, medens hun med stolt Mine holdt Hovedet opreist og iøvrigt iagttog en sørgende Dronnings Anstand og Selvbeherskelse. Det var den faldne Grev Geerts Gemalinde Sophia, en født Fyrstinde af Werle og en Datterdatter af den myrdede Kong Erik Glipping i Danmark, med hvem man havde villet finde en betydelig Liighed i hendes Væsen og Ansigtstræk. Den anden sørgende Dame var Grev Geerts Søster, den stolte Fru Elisabeth fra Segeberg, der endnu ofte benævnedes med Dronningnavnet, men hvis Mod og Stolthed nn næsten syntes knækket af den store uventede Ulykke med Broderens Drab. Liig-

toget og Hæren holdt stille, medens Grev Henrik og Grev Claus stege af deres Heste og modtoge deres Moder og Faster med et heftigt Udbrud af Sorg og bitter Smerte, som nu endogsaa fremkaldte en Taare i den jernfaste Grev Henriks Øine. Saasnart han havde kysset sin Moders og Fasters Haand, førte han deres Heste taus hen til Rustvognen, som han selv steeg op paa. Han lod løfte Laaget af Liigkisten. "Har I endnu Kraft og Mod, min høifyrstelige Moder! — har I eders sædvanlige Sjælsstyrke, min høie Faster!" — udbrød han med fast og kraftig Stemme — "saa seer her hvorledes en dansk Snigmorder har mishandlet eders Gemal og Broder, min berømmelige Herre Fader, den største Krigshelt og Seierherre i Norden! See, det er hvad Verden har tilbage af Holsteens Grev Gerhard den Store; men, ved den levende Gud! og ved den mægtige Himmeldronning, som selv i sit Billed har bragt ham Seier og udødelig Ære!" — Her tog han det berømte Mariabillede fra Itzehoe med den store Guldkjæde ud af Liigkisten og hang det høitidelig om sin Hals — "saasandt dette vor Slægts Klenod, vort evige Pant paa Storhed og Seier, nu er vorden min Fædrene-Arv! den Mægtiges Aand er ikke bortfaren: den lever i hans Blod og Afkom. Hører mig, ædle Frænder og Venner!" — vedblev han med endnu stærkere Røst — "hører, mine brave Holster! I gjæve Riddere og fri-

baarne Mænd, hvad jeg, Grev Henrik af Holsteen, her lover for Guds Aasyn og al Verden! — ingen anden Tanke skal leve i min Sjæl, end Hevnens og Gjengjældelsens retfærdige Tanke, til jeg har stødt min store Faders Sværd i Brystet paa hans Morder og hevnet det Blod, her skriger mod Himlen, paa Danmarks Folk og Tusinders knuste Pander." Med disse Ord greb han Faderens store Slagsværd af Kistelaaget og lagde sit eget istedet. "Jeg lover dig et Blodoffer, som skal ryge til Himlen, min Faders Aand!" — udbrød han atter med frygtelig Røst — "saasandt hjelpe mig Gud og hans hellige Ord! derpaa vil jeg tage det høihellige Sacramente." Han havde lagt sin venstre Haand paa sin døde Faders Bryst, og med den høire vendte han Spidsen af Faderens Sværd mod Himlen, medens han kysede paa det korsdannede Hæfte og knælede paa Rustvognen foran Kisten. Der var i nogle Øieblikke dødsstille blandt de mange tusinde Mennesker omkring ham. Derpaa reiste han sig taus. Paa hans Vink lagdes Laaget paa Kisten igjen. Grev Henrik steeg paa sin Hest. De sørgende Damer havde tilhyllet deres Aasyn i de lange Sørgeflor og græd. Grevinde Sophie var nær ved en Afmagt, og man maatte understøtte hende nogle Øieblik; hun havde dog ikke seet Liget; men Fru Elisabeth havde seet stift og længe paa sin Broders blodige Liig, der laae som en halshugget Forbryder i Kisten. Sørgetoget drog nu

langsomt og høitideligt videre, og en latinsk Liigpsalme istemtes af en talrig Skare Klosterbrødre og Chorherrer, som med alle Holsteens Prælater var draget Liget imøde fra Itzehoe og nu, med Vorkjærter i Haand og den hellige Jomfrues Kirkebanner imellem sig, stillede sig i Spidsen for Sørgeskaren.

Den store Almuehob fulgte Toget med deeltagende Udbrud; men Svend Træst blev ene tilbage paa Korsveien med sin Ledsager. Han sad stille paa sin Hest i alvorlige Tanker, medens Psalmetonerne og Klokkeklangen endnu rungede i hans Øren, blandet med Folkehobens Klager og Mumlen. "Bort!" — udbrød han og vendte sin Hest — "det var ikke smukt, vi vilde see paa deres Jammer. Jeg glædede mig fast dertil; men det var en ond Glæde."

"See! nu kommer han dog som en stor Mand i sin Grav, det Bestie!" — mumlede den sorte Svend og rakte Tungen hemmelig ud efter Liigtoget — "et heelt Folk hyler over det Aadsel, som deres Afgud. Havde jeg Magt som god Villie idag" — tilføiede han med et vildt Blik — "jeg stjal dem endnu den skaldede Hund ud af Liigkisten og slængte ham i Rakkerkulen hist." Han vedblev at mumle med hevngjerrige Miner.

"Fy, Volle! farer dine onde Aander i dig igjen?" — afbrød Svend Træst ham med streng Røst og truede — "Lad vor tappre Fjende fare med Fred

i sin Grav! han gjør ikke flere Ulykker i Verden. Den forbarmende Gud være ham og alle Syndere en naadig Dommer!"

"Gønduls Aander flide hans Sjæl!" — mumlede den sorte Svend, dog saa sagte, at Svend Trøst ikke hørte det. "I har Ret, unge Herre!" — vedblev han høit — "der var dog ingen stor Fornøielse ved den Liigfærd: de høie Herrer og Fyrster maae være saa store Slyngler, de vil — de komme dog altid med Hæder og Stads i deres Grav. En saadan Jordefærd faaer eders brave Morbroder aldrig i sine Levedage — eller efter sin Død skulde jeg sagt — og han har dog mandelig frelst det Folk og Rige, denne storagtige Varulv vilde opsluge."

"Stadsen kan de Døde undvære. Gud give dem det, der er bedre! Naar jeg engang udskifter Sjælegods, til Bod og Bøn for de Dødes Fred" — vedblev Svend Trøst alvorlig og kastede endnu et Blik tilbage til det store Sørgetog — "saa vil jeg vel ogsaa tænke paa din Sjæl, Volle! men først dog paa vor store Niels Ebbesen og selv paa den henrettede Grev Geert. De to Navne vil dog aldrig glemmes saalænge Danske og Holster er til." Med disse Ord sporede han sin Hest og reed fort, uden at vide hvorhen, under den stedse voxende Liigklokkeklang, medens han ikke uden Uro tænkte paa den jernfaste Grev Henrik med det opløftede Blodhevnersværd paa Liigvognen.

Ogsaa i Rendsborg forkyndte nu Kirkeklokkerne den almindelige Landesorg over den Navnkundigste af alle holsteenske Fyrster. I det stærkeste Fangetaarn paa Borgen sad her Prinds Otto af Danmark i en mørk hvælvet Steenstue ved et i Muren fastnaglet Bord, hvorpaa der kun faldt nogle faa Lysstraaler gjennem et lille Gitter i Muurfordybningen. Ligefor ham stod en aldrende Herre med den tydske Ordens Kors paa sin sorte Kjortel og en hvid Kappe med samme Ordenstegn over Skuldrene. Det var Ordenens Høimester, Broder Henrik Thussener, som var den første Fremmede, man i syv Aar havde tilstedet Adgang til Prindsen. Ved Kaminen knælede en gammel graaskjægget Tjener og pustede i Glederne, for at opvarme den fugtige Taarnstue. Det var gamle Arvid Smaalænding, som her havde opsøgt sin Herre og faaet Tilladelse til at dele hans Fangenskab, for at besørge hans personlige Opvartning.

Prindsens Ansigt var bleegt, men forunderlig mildt og roligt. Paa Bordet laae en tillukt Evangeliebog i sort Fløiels Bind, mærket med den tydske Ordens Sigil, tilligemed et opslaget Haandskrift, der indeholdt hiin geistlige Ridderordens Statuter og nogle historiske Beretninger om Ordenens Bedrifter i de hedenske Lande, samt en begeistret Udvikling af dens Fortjenester og ophøiede Planer. Prindsen hvilede Armen paa det opslagne Haandskrift og hørte med

velvillig Opmærksomhed paa Høimesterens Tale. Det var en anseelig Herre med en Prælats geistlige Værdighed i Miner og Adfærd, forenet med Ridderens Artighed og den fine Hofmands statskloge Forsigtighed. "Det glæder mig, høibaarne Herre!" — sagde han med en artig Bøining — "at finde Eder saa gunstig stemt for vor hellige Orden og dens store Formaal, som I nu af dette mit ringe Skrift tilstrækkelig kjender" — —

"Tag Plads, værdige Fader og Herre!" — afbrød Prindsen ham — "I er ikke her ved Hove. Jeg taaler ikke selv at staae længer. Savnet af den friske Luft begynder næsten at borttage mine Ungdomskræfter."

"Tillad mig at blive staaende, som det sømmer sig i min fyrstelige Herres Nærværelse!" — svarede Høimesteren med ærbødig Mine. — "Gid det kun var lykkedes mig før at faae personlig Adgang til eders Naade! — Med min Kundskab om eders christelige Sindelag og den fromme Resignation, jeg ærer i eders Tænkemaade, kunde jeg maaskee have understøttet Keiserens og eders Frænders Bestræbelser for eders Frihed. Et formaaende Ord fra den hellige Fader skulde min ringe Indflydelse vel have udvirket, og det vilde neppe have forfeilet sin Virkning. Med al sin Strenghed og Ubøielighed i verdslige Sager, var eders mægtige Fjende dog altid en lydig Søn af

St. Peders Stol, som han var en hengiven Tilbeder af vor himmelske Naadens og Herlighedens Dronning. Hør! nu ringe Liigklokkerne for hans Siæl, høibaarne Herre! bærer I Nag til ham endnu for hans Haardhed mod Eder, saa vil vist disse Toner forvandle Naget til fromme Bønner for hans Salighed. Kun med et saadant forsonligt Sind vil I heelt erkjende Aanden i vort selvfornegtende Samfund, der selv Intet fordrer af Verdens Magt og Gods og Herlighed, men kun har Guds Rige og vildfarne Menneskers Salighed for Øie."

"Vor Herre og Dommer være nu mildere mod min døde Fjende, end Geert var mod Danmark og mig!" — sagde Prindsen med et Suk og foldede sine Hænder — "hans gruelige Endeligt har rystet mig" — vedblev han med kraftigere Røst — "men hans bratte Død har viist mig, at Den, der raader evig over Folkenes Skjæbne, ikke behøver Fyrsters og store Høres Hjelp for at udføre sine retvise Domme. Seer I, værdige Fader! denne sienlige Gudsdom i hiin mægtige Tyrans Fald, medens jeg sad her afmægtig i hans Fangetaarn — det Lynslag har lagt den største Vægt til en længe næret Tanke i min Sjæl, som eders Meddelelser og fromme Iver nu ogsaa har bestyrket mig i. Mig trænger Verden ikke til, det har jeg seet. — Vil Danmarks Folk, som I siger, nu række min yngre Broder Kronen, og føler han Kraft

og Kald til at bære den med Ære for Gud og Verden — i Guds Navn! saa vorder jeg eders."

Ved disse Prindsens Ord reiste Arvid Smaalænding sig urolig fra Kaminen med en smertelig bedende Mine, idet han foldede de store Hænder og rystede paa Hovedet; dog Prindsen gav ikke Agt paa ham; men Høimesteren bemærkede den Gamles sære Adfærd og stillede sig mellem ham og Prinds Otto. "Udsig Løftet! høibaarne Herre!" — sagde han hastig — "der ligger Evangeliebogen. — Lad eders gudelige Forsæt aldrig rokkes! bekræft det for eders Fædrelands Ro, saavelsom for eders egen Sjælefreds Skyld, med den Eed, der vistnok, med Hensyn paa mig og min hellige Orden, er overflødig, hvor inderlig kjært det end vil være os engang at kunne omfavne en saa ædel Fyrste, som vor frie Ordens Broder og vor Medstrider for Guds og Sandhedens Rige."

Prindsen reiste sig nu med en pludselig Ild og Heftighed, der vidnede om Fangens angrebne og let bevægelige Nerver; han opløftede sit Hoved og det fromme Blik mod sit Fængselsloft, medens gamle Arvid forgjæves gjentog sine advarende og betænkelige Miner. "Den alvidende Gud er mit Vidne" — sagde Otto med Haanden paa sit Bryst — "hvad jeg i denne Stund beslutter, skeer ikke i Haab om nogen timelig Fordeel, ei engang i Haabet om min Frihed

i denne Verden, men for Guds og den evige Sa=ligheds Skyld, til Danmarks og min kjære Broders Lykke. Jeg lover og tilsiger Eder da, værdige Fader og Herre, at jeg, uden Fordring paa no=get timeligt Gods og Herredømme, engang vil ind=træde i eders hellige Orden, for at fegte med Eder under Korset for Guds Ære, saafremt jeg skal leve og atter indaande Guds frie Luft udenfor disse Fæng=selsmure. Modtag dette mit frie Løfte, ærværdige Herre og Fader! jeg nedlægger det i eders Haand og i eders Sjæl med Haanden paa dette høihellige Evan=gelium. Jeg er eders og Ordenens Tjener, naar jeg engang seer Danmark befriet og lykkelig uden mig."

"Amen! saasandt hjelpe Eder Gud og dette hans hellige Ord!" — tilføiede Høimesteren med høitidelig Røst, og hans Øine tindrede af Glæde, idet han lagde sin Haand fast over Prindsens paa Evangelie=bogen. — "Jeg modtager eders ubrødelige-Løfte i Gud den Almægtiges og vor hellige Ordens Navn. — See saa! Nu kan jeg først tage Sæde hos Eder, som min tilkommende Broder og Medtjener under Korset og det mig betroede Banner" — vedblev han i fortro=ligere Tone og satte sig. — "Nu vil jeg da ogsaa forklare Eder, hvad I fast har anseet for et Under, hvorledes det blev mig muligt, at faae Adgang til Eder her, og hvorledes jeg netop i dette mit ringe Skrift og i mit sanddrue Vidnesbyrd om vor hellige

Orden kunde bringe Eder det Beskikkelsens høiere Vink, I syntes at vente paa. Uden Besindighed og Klarhed er al vor Begeistring Sværmerie, Herre Broder! selv det Helligste og Høieste aabenbarer sig kun for os under naturlige Betingelser. Eders fromme Sind har længe været mig bekjendt, og hvad I nu saa ædelt har besluttet, har længe været mit saavelsom Keiserens og eders Frænders inderlige Ønske."

"Hvorledes?" — spurgte Prindsen og studsede — "er I da ei kommen hid af egen Drift, efter hiin Aandens fromme Indskydelse, I med saa megen Salvelse omtalte, men som en verdslig Affending fra Keiseren eller selv fra min Svoger og Broder?"

"Om just ikke directe, saa indirecte, min tilkommende Herre Broder og Ven!" — svarede Høimesteren, noget forlegen, og syntes at frygte for at have sagt for Meget. — "Selv de frommeste og gudeligste Foretagender" — vedblev han og rømmede sig — "staae altid i et vist Forhold til Verden og ere ofte betingede af det ydre Livs Omstændigheder. Det er ogsaa vor hellige Ordens Pligt at forene Verdensklogskab med Fromheden og ikke overse hvad der tjener til Folkenes og Rigernes timelige Vel, idet vi dog fornemmelig har deres evige Frelse og Salighed for Øie. Misforstaa mig derfor ikke, ædle Herre! jeg vil oprigtig tilstaae Eder, at verdslige Bihensyn finde Sted ved dette mit Besøg; men det gjælder eders egen som

Andres timelige Lykke. Paa eders høimodige Tænkemaade har eders Frænder og Venner bestandig bygget, hvergang der raadsloges om eders kjære Fædrelands Frelse og eders egen Befrielse af dette Fængsel. Det blev mig derfor paa en Maade overdraget, at overtyde mig selv tilligemed eders Venner og Fjender om eders selvfornegtende Sindelag, med Hensyn paa den problematiske Successions-Ret, hvis Afsigelse fra eders Side er bleven Betingelsen for Fredsunderhandlingerne i de høie Herrers Raad. Uden et saadant statsklogt Øiemeed skulde den strenge Grev Gerhard aldrig have billiget min gudelige Hensigt med at besøge Eder her; dog den oprørte Sindsstemning, hans uværdige Fald nu har fremkaldt hos hans Sønner, vil i dette Øieblik gjøre Frugterne af alle foregaaende Underhandlinger tvivlsomme og selv maaskee forøge Mistilligheden i eders Stilling, hvis jeg ikke ved Meddelelsen af eders fromme Løfte kan være saa lykkelig at afvende Faren."

"Mit Legems Frihed, maaskee selv mit Liv er i syndige Menneskers Vold" — udbrød Prindsen yderst spændt og reiste sig heftig — "det veed jeg; men min Sjæl og min frie Villie troede jeg hverken mine Fjender eller mine Venner vilde formaste sig til at raade over. Efter hvad jeg nu hører, Hr. Høimester! har altsaa eders fromme Besøg havt et statsklogt Hoved-øiemeed, som I hidtil uredelig har fordulgt mig.

Det var altsaa Keiserens og min Svogers og selv min kjære Broders Ønske, at I skulde udforske mig her og aflokke mig den Afsigelse og det Løfte, jeg troede at overraske dem med, som et Offer af min egen frie Villie, som den reneste Tanke i min Sjæl, men ingenlunde som en Frugt af Trudsler og fremmed Indflydelse eller af Venners og Fjenders egennyttige Statskløgt."

"Eders Uvillie smerter mig, min Prinds!" — svarede Høimesteren, der ligeledes havde reist sig — "den viser mig en Skygge af Svaghed i eders ædle Sjæl, som jeg troede Eder fri for: den sande Selvfornegtelse fordrer aldeles Intet i Verden, ei engang Æren for sin egen Tilværelse. At jeg ikke har nævnet Samstemmelsen af mit og eders Venners Ønske med hvad I selv i eders stille gudelige Sind har besluttet og nu ved et helligt Løfte har bekræftet, det er ingenlunde skeet af Underfundighed og trædsk Statskløgt, som I troer, men netop af Ærbødighed for eders christelige og moralske Frihed og af Ærefrygt for vor rene hellige Sag, der er hævet over alle verdslige Hensyn. For Guds og Kirkens og vor hellige Ordens Anliggender maatte enhver timelig Hensigt træde tilbage; derfor er det først nu, da jeg har modtaget eders fromme ubrødelige Løfte, at jeg kan omtale dets Overeensstemmelse med en fornuftig Statskonst og med eders deeltagende Venners og

Frænders Planer, for at I nu selv ved et aabenbart Document kan gjøre eders Beslutning frugtbringende."

"I har hørt mit Løfte" — svarede Prindsen koldt — "benyt det, som I vil forsvare det for Gud og eders Samvittighed! men vent intet Skridt meer af mig efter eders Planer! jeg forskriver mig hverken til Mennesker eller — Djævle. Den Svaghed, I troer at have opdaget i min Sjæl, er jeg stolt af: jeg var i Sandhed en elendig Fange, kunde jeg føle mig aandelig hildet, uden at krympe mig og foragte de Midler, hvormed man har villet besnære mig. Siig mig dog, før I forlader mig" — tilføiede han med bitter Vee-mod — "bringer I mig intet kjærligt Ord fra de Frænder og Venner, der overdrog Eder at bearbeide mit Sind og min frie Villie? Jeg har nu i syv lange Aar intet Ord hørt fra min Broder og Svoger. At min kjære Søster Markgrevinden er død af Sorg over vor Faders og min Ulykke, var den eneste Efterretning, man har undet mig."

"Jeg har de kjærligste Hilsener til Eder fra eders Svoger Markgreven og eders Farbroder, saavelsom fra eders høifyrstelige Herre Broder" — svarede Høimesteren med en høflig Hilsen — "hvad der kan udrettes for eders Frihed og Lykke, vil være dem i høieste Grad magtpaaliggende, og jeg kunde forlade Eder med det bedste Haab i denne Henseende, hvis I ei

blot vilde tillade mig at aabenbare saavel Fjender som Venner, hvad I saa fromt har besluttet og lovet, men selv kunde overvinde Eder til at medgive mig et synligt Certificat derpaa, for den vantroe og forsigtige Verdens Skyld. See! det er allerede opsat — I behøver blot at underskrive og besegle disse faa Ord" — Dermed fremtog han et beskrevet Pergamentsblad.

"Nei, aldrig i Evighed!" — afbrød Prindsen ham heftig — "Jeg fordrer Intet fordulgt, ei engang den Svaghed, I har bebreidet mig. Min Beslutning fortryder jeg ikke: den kom fra min Sjæls Inderste; den var i syv Aar min bedste Tanke; I har ikke fremkaldet den, men kun givet den Ord og Skikkelse for Gud og mig selv. Hvad der fortryder mig, er kun Tanken om den Besmittelse, der klæber ved alt Menneskeligt, og at selv mit bedste og reneste Forsæt skulde udtræde i Verden gjennem eders Statskløgts smudsige Længange. Det er mig en smertelig Forestilling, at min egen kjødelige Broder, for hvem jeg frivillig vilde opoffre enhver Tanke om verdslig Magt og Høihed, har sat dette Offer til Betingelse for sin Broderkjærlighed og min mulige Befrielse af dette Fængsel, medens han selv fri vil bestige den Throne, jeg stod nærmest."

"Det Ord, I der siger, er aldrig kommet over mine Læber, høibaarne Herre!" — svarede Høimesteren forlegen — "saaledes staaer det ikke heller i det

Document, jeg her har medbragt. Det er en falsk Slutning, I har uddraget af mine Yttringer. Saavidt jeg kjender eders høifyrstelige Hr. Broders Sindelag, nærer han den broderligste Kjærlighed til Eder, om han end er for statsklog til ikke at indsee, at eders formelige Afsigelse nu vil blive en nødvendig Fordring saavel for eders Frihed som for hans egen sikkre Thronbestigelse" — —

"Godt!" — afbrød Prindsen ham heftig med et stolt bestemt Blik — "I har hørt mit Ord og betingede Løfte; men før vil jeg døe i dette Fængsel, før jeg nogensinde giver et eneste skriftligt Ord fra mig om hvad jeg indenfor disse Mure kun har lovet Gud og mig selv. Lad dem myrde mig her, om de vil og tør! Prinds Otto af Danmark fornedrer sig aldrig til at handle med egennyttige Venner eller Fjender om Frihed, Liv eller Ære. Siig det til dem, der udsendte Jer!" Med disse Ord vendte han Høimesteren Ryggen og greb i en Klokkestræng. Fængselsdøren aabnedes udenfra, og Vagten traadte ind. Den tydske Ordens Høimester skjulte hastig det fremtagne Document tilligemed Evangeliebogen under sin hvide Kappe, og forlod den fangne Prinds med en taus ærbødig Hilsen, hvorpaa Fængselsdøren atter lukkedes og stængedes efter ham.

"Arvid! gamle Arvid!" — udbrød Prindsen, dybt rystet, og styrtede sig i den gamle Tjeners Arme —

"nu er du den eneste Menneskesjæl i Verden, jeg vil støtte mig til. Fra denne Time skal du være min sidste Ven og Broder — udenfor disse Fængselsmure har jeg — ingen. Det Menneske, der nu forlod mig, medtog kun mit Afkald paa en Krone og al verdslig Lykke; men havde jeg nu ikke dig for Øie, vilde han have medtaget mit Afkald paa al Troskab og Kjærlighed i Verden."

"Ak, ædle unge Herre!" — sukkede den Gamle og kysſede hans Haand — "hvi turde jeg ikke tale høit og advare Eder! — hvi saae I ikke min Sjæleangest og mit Hjertes ydmyge Bøn, da I lod Eder aflokke hiint Løfte og hiin sørgelige Eed? En saadan Ordensridder maa jo ei engang gifte sig og fortsætte sin Slægt. Siig mig nu kun Eet, Herre Junker" — vedblev han og rynkede den store Pande — "agter I at opfylde det Løfte, naar I engang bliver fri? — vil I da ikke lade den hellige Fader gjøre det dødt og magtesløst?"

"Kan du spørge derom? Arvid!" — spurgte Prindsen og traadte tilbage — "mener du, der ikke er en eneste Fyrste meer paa Jorden, som holder Tro og Love og agter Eden hellig, han svoer i sit Hjerte?" —

"Tilgiv mig min Tvivl, Herre Junker!" — udbrød Arvid heftig bevæget og omfavnede hans Knæ — "Jeg har mangengang seet de Store i Nød

og Ulykke; men jeg har Ingen seet stor og from i Ulykken som Eder og min lille Kong Magnus Birgersen: han bad for sine Fjender, medens de huggede hans deilige Hoved af paa Helligaandsholmen."

"Saa from tør jeg ikke love dig at see mig, Arvid!" — svarede Prindsen — "jeg har mangengang havt Møie med at dæmpe Naget i min Sjæl til mine Fjender — og idag har jeg ikke været langt fra at hade og foragte mine Venner."

"I sex Aar har jeg ikke hørt et haardt og ubilligt Ord af Eder om eders Fjender — nu har I selv tabt Haabet om Troskab og Kjærlighed hos Venner og Frænder — og dog" — —

"Dog vil jeg ikke være en Meeneder" — afbrød Prindsen ham og smilede — "finder du det saa stort og beundringsværdigt, Arvid! — Maaskee gjør jeg dog min Broder Uret" — vedblev han roligere — "jeg læste jo ikke hiint fatale Document — han veed jo dog hvor høit jeg altid har elsket ham og Danmark. Kunde Broder Valdemar frygte, jeg nogensinde vilde vække Borgerkrig, naar jeg blev fri, og fegte mod min egen Moders Søn om en blodig Krone?"

"Sligt er intet Nyt i vore Tider, Herre Junker!" — sagde gamle Arvid med et dybt Suk — "Fyrsternes Broderkjærlighed er mangengang heelt gruelig, det har jeg seet; men hvad eders Herre Broder saa troer om Eder, tro I kun Godt om ham

saa længe I kan, ædle Herre! han er jo selv endnu landflygtig og hjelpeløs. Det kan vist ikke være hans Skyld, I har siddet her saa længe, og nu maa han vel føie sig efter de Mægtiges Raad, som vil hjelpe ham til Riget. See! nu ride de Fremmede herfra" — vedblev han og saae ud af Fængselsgittret — "Der er to fornemme Herrer med den tydske Høimester. Seer jeg ret, er den ene eders Farbroder, den milde Grev Johan selv."

"Hans Mildhed er vel altsaa med i Raadet om min Skjæbne" — sagde Prindsen med et dybt Suk — "Min Fader talte heelt underligt om ham paa sit Yderste." Prindsen kastede sig i dybe Tanker paa Løibænken; men Arvid blev staaende i Muurfordybningen ved Gitteret og gav længe Agt paa Alt hvad der foregik i Borggaarden.

Liigklokkeklangen over Grev Geert var forstummet. Det blev Aften og Morgen og Aften igjen. Fra Gitteret i Prinds Ottos Fangetaarn stirrede den gamle troe Arvid atter ud i Slotsgaarden, medens hans Herre slumrede paa Løibænken. Det var mørkt. Fuldmaanen var tilhyllet af tunge Regnskyer, og han kunde ikke tydelig adskille nogen Gjenstand; men han bemærkede med Uro en stor Bevægelse af Heste og Krigsfolk i Gaarden, og nu hørte han en mægtig befalende Stemme. "Vi tage Ingen til Fange" — lød det — "Liv for Liv! Tusinders Blod for den

ſtore Grev Gerhards! hans Morder ſkal klæde Hjul og Steile!"

Et vildt bifaldende Raab af mange krigerſke Stemmer afbrød den ſtrenge Krigshøvdings Tale, og ved Lyſet af de Fakler, der nu antændtes, ſaae Arvid en høi Ridderſkikkelſe ſtige tilheſt i en ſort glindſende Ruſtning. Stigbøilen holdtes af den alvorlige Borgfoged ſelv. "Vogt Pantet for min dyreſte Blodhevn, Borgfoged!" — lød det atter for hans Øre med den jernklædte Krigshøvdings Malm-Stemme. — "Er det ikke indløſt, naar Fuldmaanen atter ſkinner paa hiint Taarn — ſaa veed du paa hvilket Hoved den ſkal ſkinne."

Arvid ſaae i det gniſtrede Fakkellys, at den mørke Borgfoged nikkede og pegede op mod Borgens høieſte Skandſebakke, hvor der ſtod en høi ſort Pæl med et Hjul paa. Ridderen nikkede bekræftende, og Borgfogden veeg tilſide for hans fnyſende Stridshingſt. Høvdingen og hans Krigerſkare foer haſtig ud af Slotsporten, og der blev atter ſtille og mørkt ſom i en Grav. Men nu traadte Fuldmaanen frem gjennem de tunge Aprils-Skyer. Arvid ſaae tilbage til ſin ulykkelige Herre, ſom endnu laae rolig og ſlumrede paa Løibænken. Maanelyſet faldt paa Taarnet og oplyſte Fangens blege Aaſyn, der dog ſmilte mildt i Drømme. Arvid knælede ved hans Leie med foldede Hænder og ſukkede med dyb qvalt Stemme: "forbar-

mende Gud! om en Maaned? — nei, det forbyde den Almægtige! her er jo ikke Helligaandsholmen — det Syn skal jeg dog aldrig see anden Gang" —

"Fæst Korset paa mit Bryst, værdige Fader!" — hviskede nu Otto med sagte Røst i Drømme — "See! hvor Maanen skinner deiligt paa Gravene! — Danmarks Throne staaer dog endnu. — En bedre Slægt opblomstrer omkring den. — Lad os nu drage i Kamp for Guds Rige!"

"Lad hans fromme Drømme opfyldes! Herre min Gud!" — bad Arvid — "lad mig følge ham under Korset til din Throne!" Dermed bøiede han sit graae Hoved mod Løibænken og slumrede rolig ind paa Steengulvet ved sin Herres Fødder.

Hvad gamle Arvid Smaalænding havde hørt og seet hiin Aften fra Gluggittret i Prinds Ottos Fangetaarn, bevarede han som en mørk gruelig Lønbom i sin Sjæl. Næste Morgen var han ikke aldeles vis paa om han havde hørt ret, og om det blodige Hoved, næste Fuldmaane skulde skinne paa, ei maaskee dog var et Foster af hans egen Indbildning, hvori de mørke blodige Erindringer fra Fortiden ofte blandede sig med hans tungsindige Henstirren paa Fremtiden.

Snart fløi Rygtet imidlertid over Danmark og Holsteen om Grev Henriks Hevntog mod hans Faders Morder og alle Danske. Nogen stor Hær kunde de unge Grever vel ikke strax skaffe tilveie; derpaa

stolede man i Danmark. Dette krigerske Foretagende ansaae man kun for et vildt regelløst Udbrud af Grev Henriks mørke Lidenskabelighed, og Krigen med Geerts Sønner betragtedes mere som een af de smaa personlige Hevnfeider, der saa ofte fandt Sted mellem enkelt Borgherre og Ridder, end som noget farligt og betydende Foretagende for Land og Rige. I Jylland hed det, kort efter Geerts Begravelse i Itzehoe, at Grev Henrik havde gjort Landgang i Sjælland med en Haandfuld rasende Holstenere; men i Holsteen selv talte man hoverende om en stor Seier, den forbittrede Blodhevner skulde have vundet ved et Sted, man kaldte Marienborg, men som Ingen vidste Besked om, og hvor han med 300 Holstenere skulde have nedhugget over 2000 Danske. Ingen vidste hvad han skulde troe af disse Rygter, som daglig forøgedes og forandredes. Det hed endogsaa i nogle Dage over hele Holsteen, at Grev Henrik havde fanget Niels Ebbesen selv og ladet ham levende radbrække og lægge paa Steile. Men disse Rygter modsagdes snart igjen og vare kun Yttringer af den herskende Forbittrelse og den Hevnlyst, alle Holstenere deelte med Geerts Sønner. Saameget var kun vist, at der var forefaldet blodige Fegtninger mellem Jyder og Holstenere, og at Grev Henrik allerede havde givet Prøver paa den Standhaftighed og det urokkelige Mod, der erhvervede ham Tilnavnet den Jernhaarde. I de første 4 Uger

efter Geerts Fald og næsten hele Tiden mellem Paaske og Pindse, medens Mark og Skov grønnedes, og Foraaret udbredte sin Herlighed over Danmark og Holsteen, herskede der en mørk Stemning og den fjendtligste Spænding hos begge Folk. Snart talte man om en ny frygtelig Krig, hvori Keiseren og mange tydske Fyrster vilde understøtte den danske Prinds Valdemar og hans Landsmænd mod de holsteenske Grever og Hertug Valdemar af Slesvig, der atter gjorde Fordring paa den danske Krone. Snart hed det igjen, at der blev mæglet Fred ved Grev Johan den Mildes, Sti Andersens og Biskop Svends Bestræbelser, og at der var sluttet en foreløbig Overeenskomst i Spandau, der inden Mai Måaneds Udgang skulde stadfæstes ved et vigtigt Fyrstemøde i Lübeck. Endelig hørte man med Forundring, at et Forlig virkelig var sluttet mellem de stridende Herrer og Fyrster i Lübeck Søndagen før Christi Himmelfarts Dag, og at dette Forlig skulde være ligesaa hæderligt for Danmark, som tilfredsstillende for de holsteenske Grever og Hertugen af Slesvig.

Under alt dette sad Prinds Otto endnu i sit Fængsel paa Rendsborg Slot. Fuldmaanen skinnede atter paa hans Fangetaarn, og gamle Arvid Smaalænding bævede for den unge Fyrstes Liv. Men Alt blev ved det Gamle. Man saae hverken Fjender eller Venner. Den strenge Borgfoged holdt Taarn og

Fæstning stærkt bevogtet. Den fangne Prinds og hans Tjener modtoge deres Fornødenheder paa sædvanlig Tid gjennem en Luge i Loftet, og naar det var Helligdag, kunde de i Taarnkamret høre Chorsangen fra Slotskapellet.

En Morgen opvaagnede Prindsen med et veemodigt Suk. Foraarssolen skinnede venligt ind paa hans Leie, og der kimedes festligt med Kapelklokken. "Er det ikke vor Herres Himmelfartsdag idag? Arvid!" — spurgte han — "jeg drømte, jeg var fri og i Kirke, og det lød saa deiligt hvad de smaa Chordrenge sang om vor Herres og Frelsers Seier og Himmelflugt. Naar skal jeg dog have den Hjerteglæde igjen, at knæle i en christen Kirke? hør, nu ringer det jo til Ottesang."

"Tilvisse er det en høihellig Dag" — sagde Arvid adspredt og saae ud af Gittret — "Men see! nu kommer her Fremmede, Herre Junker! Der rider en sort jernklædt Herre ind ad Slotsporten. Det er vist Grev Jernhenrik selv, som de jo kalde ham. — Eders Farbroder er med og mange fornemme Herrer. Gud give, det maa være for det Gode!"

"Det venter jeg ikke — dog, i Guds Navn! lad der komme hvad Gud Almægtigst har beskikket! Vore Hovedhaar ere alle talte." Prindsen stod op og fuldendte rolig sin Paaklædning.

"Den raske Svend Trøst er med" — vedblev Arvid — "men han seer heelt tankefuld ud; han bærer ikke eders gyldne Sværd meer. — Han rider ved Siden af en bunden Svend mellem Rytterne."

"Fangen altsaa" — sagde Prindsen med deeltagende Røst — "maaskee atter for min Skyld. Er han Ebbesens Frænde, kommer han vist til sin Ulykke til Rendsborg."

"Det forbyde Gud og St. Erik! han var en egensindig Galning for syv Aar siden; men Grunden i ham var ægte Guld. — Hvad han syndede mod eders ulykkelige Herre Fader, vilde han gjøre godt imod Jer. See, nu løfter han sit Hoved, som han var slagen til Ridder af den store Thorkild Knudsen selv. Ak, Gud bedre det!" — sukkede han — "hvor er der nu et Riddersværd i Verden, som Marsk Thorkilds? og det bred vore Bødler istykker paa Skafottet" — —

"Er du atter inde i din blodige Fortid, min troe gamle Ven!" — sagde Otto — "kun hvad der er forbi og hvad der kommer, lever du dog heelt i. Hvad mener du denne Dag vil bringe os?"

"Det vil vi snart faae at vide, Herre Junker! Jeg hører alt, man aabner Taarndøren dernede. Hvergang den piber paa de rustne Hængsler, husker jeg paa den Søndagmorgen, de aabnede Døren til vore Hertugers Hungertaarn paa Nykjøping. Man

skulde altid smøre Hængslerne paa disse gamle Taarnporte" —

Man hørte nu Fodtrin paa Taarntrappen, og snart aabnedes Døren til Prindsens Fængsel. Hans Faders Halvbroder Grev Johan den Milde traadte ind, ledsaget af den høie Sti Andersen af Bjørnsholm. Ridder Sti vendte sit spidse Ansigt om i Døren, med et tilbagevisende Vink til Vagten, og vilde lukke Døren efter sig; men den aabnedes igjen paa Klem. "Jeg beder Eder, kjære Herre, for eders gamle Kjærligheds Skyld" — hviskede en lønlig Stemme udenfor, medens en bestøvlet Fod hindrede Døren i at lukkes — "Lad mig blot komme et Skridt indenfor og see ham! Det var kun derfor, jeg overgav mig til eders Høimodighed og lagde mit Liv i eders og jer nybagte Konges Haand."

"Dumdristige Vovehals! var det Meningen?" — brummede Sti Andersen — "Tak din Helgen, kan jeg bringe dig levende herfra! Du kan tidsnok komme i Grev Henriks Taarne. Kom da, Galning! du skal høre din Dom" — tilføiede han truende, dog i mildere Tone — "men du tier som en Muur, eller du er dødsens."

"Gud velsigne Jer, Hr. Sti!" — hviskede Svend Trøst og traadte heelt ind ad Døren, hvor han blev staaende ved Tærskelen, taus og stille, efterat

han havde hilset Prindsen med inderlig Deeltagelse og givet gamle Arvid Smaalænding et venligt Nik.

Prindsen havde med rolig Tilbageholdenhed halvt unddraget sig sin artige Farbroders Omfavnelse og tillige bemærket det besynderlige Ordskifte i Fængselsdøren, hvorfra han havde ventet at see Grev Henrik selv indtræde; da han nu saae, det var Svend Træst, der trængte sig ind, som en blot nysgjerrig Tilskuer, overfoer en uvilkaarlig Harm-Rødme hans blege Kinder; men den unge Ridders deeltagende Blik og beskedne hjertelige Hilsen bortfjernede øiebliklig hiin Følelse af Uvillie. Prinds Otto besvarede hans Hylding ret mildt, medens han kun værdigede Sti Andersen en kold og formelig Opmærksomhed.

Efter en Strøm af høflige Ord, hvori den milde Grev Johan bevidnede sin "kjære fyrstelige Herre Brodersøn" sin Deeltagelse i hans sørgelige Stilling og forsikkrede, at hans Befrielse i mange Aar havde været hans Venners og Frænders inderligste Ønske og alvorligste Bestræbelse, kom han endelig frem med sit Hovedanliggende og overrakte Prindsen et Document, med 11 Segl ved, som han bad ham behageligst at gjennemlæse. "Jeg har troet, det vilde være Eder kjærere at modtage dette vigtige Fordrag af en Vens og Frændes Haand, end af Grev Henriks" — sagde han — "derfor har jeg paataget mig alene hvad der ligesaafuldt var Grev Henriks og hans Bro-

ders Pligt. Ligesom det mylig er lykkedes mig, med Ridder Eti og Biskop Svend, at mægle hæderligt Forlig mellem eders Herre Broder og de holsteenske Grever, saaledes haaber jeg nu ogsaa, at min Mellemkomst her vil være af gode og velsignede Følger. I seer her det Sonebrev, der sikkrer eders Herre Broder Danmarks Throne og forelebig hæver alle Fjendtligheder saavel med det grevelige holsteen-rendsborgske som med det hertugelige slesvigske Huus. De Betingelser deri, som angaae eders paa Vedtægt grundede Rettigheder, som ældste Prinds af Danmark, saavelsom eders personlige Frihed, haaber jeg, I ikke vil tage i Betænkning at besegle, helst da eders fromme Løfte at ville indtræde i den hellige tydske Orden, efter hvad Ordenens værdige Hæimester har berettet os, allerede indirecte indeslutter Alt hvad her fordres."

Prindsen havde taget Documentet i Haanden, men uden at see paa det. Efterretningen om Forliget og hans Broders Lykke syntes at gjøre et dybt, dog blandet Indtryk paa ham. Alles Øine vare hendte paa ham, undtagen gamle Arvids; han havde stillet sig i en Krog ved Kaminen, hvor han beskeden kun syntes sysselsat med sine Tjenestepligter, medens han dog opmærksom lyttede til hvert Ord og undertiden foldede sine Hænder med en sagte Mumlen. Eti Andersen betragtede Prindsen med et snu forskende Blik. Den milde Grev Johan smilte venligt, som

sædvanlig. Han holdt nu inde og ventede Prindsens Svar.

"Jeg takker Eder, Hr. Farbroder, for den Deeltagelse, I forsikkrer mig om, men som jeg i syv Aar ei har været saa lykkelig at bemærke" — tog Prinds Otto Ordet med sagtmodig Røst, dog ei uden en bitter Følelse, der bragte hans fine Mundmuskler til at bæve — "I være ogsaa takket for den Skaansel, hvormed I nu befrier mig for en oprørende Underhandling med mine aabenbare og grusomme Fjender! Det Budskab, I bringer mig om min Broders Ophøielse, bør gjøre mig denne høihellige Dag til en Glædesdag, ogsaa i verdslig Henseende, om end ikke min Frihed, som jeg dog havde haabet, bliver en ubetinget Følge af hans Lykke. Behag at lade Forliget oplæse for mig! At kunne læse et trøstende Ord, har hidtil været mig en Husvalelse; men det svage Fængsellys har nu svækket mit skarpe Syn. Saavidt jeg mærker" — tilføiede han — "kan dette Document dog Intet indeholde, som behøver min Stadfæstelse, siden det allerede uden mig er sluttet og beseglet."

Grev Johan modtog Documentet med et høfligt Smiil og overrakte det til Sti Andersen, som herover blev noget forlegen. "Jeg læser slet, velbaarne Herre Greve!" — sagde han undvigende — "saagodtsom slet ikke; men der staaer min forrige Væbner,

den unge Ridder Træst — ham har jeg ladet oplære i Sligt. Han har intet Andet at gjøre her. Tillader I, han oplæser det? derfor lod jeg ham træde herind med."

Paa Grev Johans indvilligende Mine og Sti Andersens Vink fremtraadte Svend Træst og greb Documentet; han fæstede dog først sine Øine paa Prindsen med et ærbødig spørgende Blik, og paa hans Vink begyndte han nu med stigende Forbauselse og bævende Stemme.

"Til det Første" — stod der — "skal Junker Otto, Hr. Valdemars Broder, blive hans Fængsel qvit, naar denne Sone er forvisset, og skal han antvordes til Lübeck til Markgreven eller Kong Valdemar, hvem der ham fordrer; dog skal Grev Henrik og hans Broder Claus item Grev Johan tage Forvaring af ham tilforn, saa han skal afstaae al hans Tiltale til Danmark; thi der i Riget skal Ingen flere regjere med Guds Naade uden Kong Valdemar" — —

Her standsede Svend Træst paa Prindsens Vink. Blodet var veget fra Ottos Kinder; han holdt sig fast ved Bordet og vaklede. "Forstod jeg de Ord rettelig" — sagde han med dyb Smerte i den bittreste Følelse af krænket Hæihed og Menneskeværd — "saa er den Frihed, her tilsiges mig, ei stort Andet, end et nyt og langt mere oprørende Fangenskab. Vil man antvorde mig, som en Træl eller et Gods, i andre

Menneskers Vold, ei til min egen frie Raadighed? — og den nye Voldshersker over min Person er min Svoger eller min egen Broder? — store Gud! er jeg nu da solgt af mine Fjender og ei befriet, men kjøbt af min egen Slægt? Raser I eller jeg? — Lad mig selv see hvad der staaer!"

Svend Træst rakte Prindsen Documentet. Otto stirrede paa de nysoplæste Ord; men det svortnede for hans Øine, og han kunde intet Ord læse.

"I er i en stor Vildfarelse, min ædle Herre Brodersøn!" — sagde Grev Johan hastig — "hvor kan I saaledes mistyde disse Ord og tiltroe eders ophøiede Svoger og Broder en saa lav og uværdig Fremfærd? Eders Overantvordelse til dem under den nævnte Betingelse er jo kun et maaskee uheldig valgt Udtryk for eders Befrielse af Fjendens Magt under eders Venners Værge og Leide. Hvilken mulig Hensigt kunde der tænkes med at lade Eder ombytte eet Fængsel med et andet?"

"Gud give, jeg gjorde Eder Uret!" — svarede Prindsen, der imidlertid selv havde læst hine Ord — "jeg vilde give Resten af mit spildte Ungdomsliv for, at jeg i dette Øieblik bedrog mig; — men Hensigten er jo klar — de ansee mig for en farlig Medbeiler til Thronen — de behandle mig jo allerede her som deres egen Fange, idet de foreskrive mig hvad jeg

skal love dem, inden denne tvetydige Frihed kan forundes mig."

"Det klinger stødende; det indrømmer jeg, min ædle Brodersøn!" — vedblev den milde Greve — "men det er kun en statsklog Formalitet, som man fandt nødvendig. Eders Hr. Broder var selv bekymret for, at denne Betingelse skulde krænke Eder og bringe Eder til at miskjende hans broderlige Tillid og Kjærlighed; men det stod ei i hans Magt at gjøre det anderledes. — Jeg selv har beseglet Forliget, som I seer, og havde det været mig muligt" — —

"Læs kun videre!" — sagde Prindsen og satte sig, idet han rakte Documentet tilbage til Svend Træst.

"Ydermere" — læste Svend Træst — "skal Hertug Valdemar af Slesvig give Junker Valdemar af Danmark sin Søster Prindsesse Helvig tilægte, og Medgiften skal være 24,000 Mark ledige Sølv" — —

"Her drives altsaa ikke blot Handel med mig og min Ret, som Fyrste og Menneske" — udbrød Prinds Otto bitter — "men selv med en værgeløs Dames Lyksalighed og med det hellige Ægteskabs-Sacrament."

"Ved denne Pagt forenes begge fyrstelige Personers frie Tilbøielighed med Staternes og Rigernes Velfærd" — forsikkrede Grev Johan — "hvad bevæger Eder, min ellers saa ædle og veltænkende

Frænde! til at betragte dette Skridt med Hobens sædvanlige mistroiske Blik, der kun seer Egennytte og smaalige Hensyn i enhver Forbindelse mellem Personer af vor Stand?"

"I har Ret, Hr. Farbroder! Dette er hans egen Sag og hendes maaskee" — sagde Prindsen — "Af saa beleilig og statsklog en Kjærlighed venter jeg ikke stor Lyksalighed; gid dog Udfaldet maa vise, at jeg ogsaa heri har været i en stor Vildfarelse! Lad os høre videre!"

Efterat Svend Trøst nu havde oplæst hvorledes Medgiften skulde anvendes til for en Deel at indløse Jylland og Fyen af de fremmede Panteherrers Hænder, og hvorledes Valdemar og de holsteenske Grever forbandt sig til gjensidig Hielp med Krigsfolk, kom han til det Punkt i Forliget, der paa ham selv gjorde det største Indtryk, og han blev dødbleeg, medens han nu læste: "Ydermere skal Junker Valdemar ikke forsvare dem, som myrdede Grev Geert, men skal være deres Fjende og alle deres, som dem ville forsvare" — —

Svend Trøst tabte Documentet af Haanden. "Morbroder Niels forladt og forraadt!" — udbrød han — "Retfærdige Gud! det er de store Herrers Taknemlighed! Det er Lønnen, den Mand faaer, der reddede Danmarks Frihed og Krone!"

"Ti stille, Dummerjan!" — hviskede Sti Andersen ham i Øret, og greb ham heftig om Armen — "hører Grev Henrik hvem du er, kan du blive hængt her imorgen med den sorte Vildttyv." Han bøiede sig selv og tog Documentet op. "Tillad nu mig et Ord, Herre Junker!" — tog han høit og myndig Ordet — "Lad mig nævne Eder de Mænds Navne, der har beseglet dette Forlig, og I vil maaskee tilbageholde eders ugunstige Dom over hvad I synes at misbillige. Foruden eders høifyrstelige Hr. Broder, vor ved et retmæssigt Hyldingsbrev udkaarne Kong Valdemar, og eders Svoger, Markgrev Ludvig af Brandenborg, og eders værdige Herre Farbroder, Grev Johan, som her staaer, saavelsom Hertug Albert af Sachsen og Grev Günter til Schwartsborg, har den fromme værdige Biskop Svend af Aarhuus sat sit Segl herunder, og der er vist ingen Ridder eller Klerk i Danmark, der vil tvivle paa Fromheden og Retsindigheden i hvad denne brave Guds Mand kan underskrive og besegle."

"Om saa een af de hellige Erkeengle havde beseglet denne Pagt" — udbrød Prindsen med fast og rolig Stemme — "jeg vilde dog vidne for Guds Aasyn, den er uretfærdig og jammerlig, som jeg nu blues derover paa min Broders og Danmarks Vegne. Hvad det sidste Punkt angaaer, da er det et feigt og skjændigt Forræderie mod dansk Aand, Troskab og

Fædrelandssind. — Jeg underskriver det ikke. Hvad der mistroisk og uædelt her fordres af mig, er ei Andet, end hvad jeg selv forlængst har besluttet og lovet den alvidende Gud, for Danmarks og min mis-ledede Broders Lykke; men det er et betinget Løfte og en fri Samvittighedssag. Jeg lader mig intet Ord aftvinge. Jeg vil troe, min Broder mener det bedre, end det seer ud til, og at han her kun med Uvillie har givet efter for sine hjerteløse Raadgiveres Stats-klogt; men min Beslutning er fattet: kun som en fri Mand vil jeg bestemme hvad jeg vil opoffre. Førend dette sidste oprørende Punkt i Forliget bortfalder — før den troe Niels Ebbesen erklæres fri og frank, som en brav dansk Undersaat, under Beskyttelse af den Krone, han med sin kjække Daad har bevaret — før opgiver jeg ikke ved nogen verdslig Afsigelse min Ret til at tale et vægtigt Ord med om hvad der nu skal være Lov og Ret i Danmark — om jeg saa aldrig meer skal see Dagens Lys og udvandre fra disse Fængselsmure." Med disse Ord bukkede han for Sti Andersen og den forbausede Grev Johan og vilde intet Ord mere høre.

Grev Johan begyndte nogle Gange paa at ud-vikle ham Nødvendigheden af hvad der var foretaget, og hvorledes han, til ingen Nytte for Niels Ebbesen og hans Partie, kun gjorde sig selv ulykkelig og maaskee til Statsfange paa Livstid ved slig afmægtig Trods;

men Prindsen afbrød ham hver Gang med et alvorligt afslaaende Vink og med en Høihed og Rolighed i de bestemte Blik og Miner, som næsten forvirrede ham.

"Nu vel, min kjære Ven og Frænde!" — sagde den milde høflige Grev Johan tilsidst, uden at hans smilende Mine forlod ham — "vil I endelig være en Martyr for eders altfor fine Æresfølelse og for et fælsomt Ædelmodigheds-Sværmerie, der kun lidet passer til den virkelige Verdens Fordringer og den Klogskab, vor bevægede Tid kræver af os Alle — saa forlader jeg Eder nu kun med det Ønske, at I ikke alt for smerteligt maa føle Savnet af den Frihed og Lykke, I selv nu behager at bortstøde fra Eder. Gid de ophøiede Drømmerier, I synes her at leve i, maae kunne erstatte Eder den Verdens Glæder, som I synes at finde en smigrende Tilfredsstillelse i at have Mod til at foragte!"

"Betænk Eder vel, Hr. Junker!" — sagde Sti Andersen — "I Grev Henriks Vold vil jeg ikke raade Jer eller Nogen af Niels Ebbesens Velyndere at forblive en Time længer, end nødvendigt. Enhver, der forsvarer hans Faders Morder, har han svoret Død og Fordærvelse. Imorgen lader han hænge een af Ebbesens Haandlangere — eller maaskee to." Her faldt hans Blik paa Svend Trøst.

"Frels denne brave unge Mand, hvis I kan, Herre Morbroder!" — sagde Prindsen og vendte sig

til Grev Johan med et deeltagende Blik til Svend Trøst. — "Om mig skal I ikke bekymre Jer, om det nu end gjælder mit Liv. Meld min Broder hvad jeg har sagt! bed ham, for Danmarks og sin egen Saligheds Skyld, ikke forraade sit Fædrelands stormodige Befrier! Jeg gjentager for sidste Gang min urokkelige Beslutning: Jeg afstaaer ikke formelig min Tiltale til Danmarks Rige og det Spiir, min yngre Broder har grebet, før det beskærmende er udstrakt over den bedste Ridders Hoved i Danmark. — Dermed Gud befalet!"

Sti Andersen aabnede nu Fængselsdøren og kaldte paa Vagten, hvorpaa han og Grev Johan hilsede Prindsen koldt og forlode Taarnkamret.

Svend Trøst havde længe staaet som en Billedstøtte og betragtet den rolige Høihed og Selvopoffrelse i Ottos klare Blik. Han styrtede sig nu med den høieste Beundring og Kjærlighed for hans Fødder og trykkede hans Haand til sine Læber. "Tak! Tak! om det ogsaa er forgjæves, ædle hrimodige Herre!" — udbrød han — "I redder dog Danmarks og Kongehusets Ære i eders Fængsel. Skal den troe Niels Ebbesen nu gaae tilgrunde med Eder selv og hvad der er det Største og Bedste i Danmark — Ingen skal dog sige, al Troskab og Taknemlighed er udød i danske Hjerter."

Sti Andersens Røst kaldte høit og strengt udenfor, og Svend Trøst ilede bort med et venligt Haandtryk af Prinds Otto og et kjærligt Nik af gamle Arvid, der stod stille beskeden i Kaminkrogen, men med et Aasyn, der straalede af Stolthed og Glæde over hans kjære Herres Fængselsbedrift, medens Bekymringen for dens Følger dog havde bortjaget hver Bloddraabe fra hans furede Kinder.

"Nu kan han faae Tid til at blive en Drømme-Martyr inden fire Vægge" — sagde Grev Johan kort efter med et medlidende Skuldertræk, da han stod med Sti Andersen i Høienloftssalen paa Rendsborg Slot, hvor de ventede Grev Henrik.

"Det vil være Broderen en fortrædelig Tidende" — sagde Sti Andersen betænkelig. — "Det vil neppe behage ham at synes saa streng, som Nødvendigheden og Landets Ro her fordrer det."

"I har dog kastet eders Tærninger godt og redet Jer selv snildt ud af det, Ridder Sti!" — bemærkede Grev Johan, og betragtede den snue Statsmand med et listigt Smiil — "I var den store Grev Gerhards Ven, og er nu snart den nye Kong Valdemars høire Haand."

"En Klods hvo der ei svømmer ovenpaa og bjerger hvad han kan i dette Skibbrud!" — hviskede Ridder Sti med et selvtilfreds Nik — "Den Konst

forstaaer I ogsaa, Hr. Greve! I har bevaret det gamle Pantebrev og hængt Femern derved til god Besegling. — Dog det opveier kun ringe eders Fortjenester af Kronen og Riget" — tilføiede han hastig i smigrende Tone — "De, der see skjævt til vor Mægling, skulde betænke, at det dog igrunden bliver os, der redder Danmark, men hverken Ebbesen eller Hr. Bugge eller Nogen af de glubske Bulbidere."

"Jeg har holdt paa Thronen efter Evne" — bemærkede den milde Greve — "Jeg haaber, mine Brodersønner saalidt, som min høisalige Halvbroder, skal faae virkelig Grund til at beklage sig over mig. Kan Otto reddes endnu, skal det være mig kjært. Hans Sværmerie vil finde sine Beundrere. Kunde man endnu redde Ebbesen, vilde det maaskee endog være klogt. Almuens Yndlinger og stupide Meninger skal ingen viis Regjering foragte."

"Lad der være Maade med Mildheden, Hr. Greve! Hvormed skulde vi tæmme denne rasende Jernhenrik, beholdt han ikke det Stykke Vildt at jage sig træt paa?" — hviskede Sti Andersen og saae til Døren — "Lad Ebbesen kun med egen Haand forsvare, hvad han paa egen dumdristig Haand har begyndt! Den Fyrste, der vil sidde sikker paa Thronen, skal ikke aabne Festen med at lyse Fred over Fyrstemordere."

"Det var ogsaa Biskop Svends Mening, hvor ondt det gjorde ham for hiin Vovehals. Eder gaaer

det neppe saa nær til Hjerte. I har et gammelt Horn i Siden paa hiin brutale Brutus."

"Det skal jeg aldrig negte; dog ikke derfor, men af min fuldeste Overbeviisning om hvad der for Øieblikket er Landet gavnligst, stemmer jeg paa hans Undergang" — —

"See der!" — afbrød Grev Johan ham — og saae ud i Slotsgaarden — "der gaaer Ebbesens Søstersøn Grev Henrik forbi og hilser ham ikke engang. Har I betænkt hvad I vover her ved at beskytte det Menneske? Saae I Grevens skarpe Blik baade til Jer og ham, da man kjendte hans sorte Følgesvend og lod ham lænke som een af Morderne?"

"Bliver han hængt, er det hans egen Sag; det har han længe nok fortjent, den Slubbert!" — brummede Sti Andersen, og saae hastig ud af Vinduet — "hvad vilde han her, den Gjæk! Lad os dog see, om vi kan frelse ham!"

De forlode begge hastig Høienloftssalen.

Midt i Slotsgaarden stod den mørke Grev Henrik med Haanden paa sin Faders Sværd og det berømte Madonnabilled over sit sorte Brystharnisk. Han uddeelte Befalinger til Borgfogden og sine Huuskarle. Hans Stridshest stod rustet ved Slotstrappen, og en Flok jernklædte Ryttere holdt tause og alvorlige ved Stalden. Svend Trøst gik som en Drømmer over Gaarden og syntes kun beskjæftiget med sine egne

Tanker; men Grev Henrik betragtede ham med et skarpt mistænkeligt Blik. Nu traadte Grev Johan ud og søgte strax at fængsle Grev Henriks Opmærksomhed ved en ordriig Meddelelse om den fangne Prinds, hvis Vægring ved at opfylde Betingelserne for hans Frihed han fremstillede i det mildeste Lys, som en blot forsængelig Betænkelighed, der vel snart vilde bortfalde. Grev Henrik hørte adspredt derpaa uden at svare, medens hans skarpe Blik ikke forlod Svend Trøst.

"I min Konges Navn!" — raabte nu Sti Andersen med høi og streng Røst til sine Svende, idet han pegede paa Svend Trøst — "bagbind min forløbne Væbner der! pas vel paa ham! han var med i Forræderiet mod Kong Christopher. Derfor skal han dømmes af vor Konge; men nu tænker han paa at søge Beskyttelse her."

Ridder Sti's Svende udførte deres Herres Befaling, og Svend Trøst saae høist forbauset til Sti Andersen, men syntes at mærke hans Hensigt og lod sig rolig binde.

"Undskyld den Strenghed, jeg her nødes til at udøve i eders Gaard mod een af min Konges Fjender, Hr. Greve!" — sagde nu Sti Andersen og vendte sig høflig til Grev Henrik — "Den samme Forfølgelsesret, Forliget i Lübeck indrømmer Eder mod eders Herre Faders formastelige Mordere, den samme Ret

maa I billig indrømme min Konge mod dem, der har forraadt og forfulgt hans ulykkelige Fader."

"Hm! var I ikke selv blandt dem?" — mumlede Grev Henrik og studsede — "hvad eders Væbner dengang har foretaget, maa vel være skeet paa eders egen Befaling. — Dog, I er en Statsmand, Hr. Marsk! I maa vel vide hvad I gjør. Eders Retfærdighedspleie kommer mig ikke ved. Ingen Forræder finder Beskyttelse hos mig." Grev Henriks Mistanke til Svend Træst syntes nu aldeles forsvunden, og han gav ikke længer Agt paa ham. "Hæng den sorte Hund under Gluggen hist før det ringer til Messe imorgen!" — bød han sin Borgfoged, idet han steeg til Hest — "han behøver hverken Præst eller Sacrament."

Grev Johan og Sti Andersen stege nu ogsaa til Hest og forlode Rendsborg paa samme Tid med deres Følge, hvoriblandt den bundne Svend Træst befandt sig. Strax udenfor Rendsborg forlod Grev Henrik dem, taus og hemmelighedsfuld, med sin mørke Krigerskare, og Ingen vidste hvor de droge hen.

"Han har et nyt Hevntog ihu" — hviskede Grev Johan — "og see kun til! han bryder Forliget, saasnart det kan skee med Fordeel."

"Saalænge han har Ebbesen at drage til Felts mod, tænker han neppe paa større Ting" — svarede Ridder Sti og nikkede — "Inden han er færdig med

Blodhundejagten, vi gav ham Lov til, maae vi selv kunne holde ham Stangen." Paa Sti Andersens Vink blev Svend Trøst befriet fra sine Baand, og han fulgte de tvende Herrer paa Veien til Gottorp og det Slesvigske.

Næste Morgen før det ringede til Messe i Rendsborg hørte gamle Arvid Smaalænding, medens den fangne Prinds endnu sov, en underlig Bevægelse udenfor Fængselets Gluggitter. Han hørte den strenge Borgfogeds Røst: "Klyng ham op, det Beest, om han saa er Djævlen!" hvorpaa der fulgte megen Larm og en raa vild Latter af Huuskarlene. Arvid formodede en Henrettelse, og vilde ikke see ud af Gitteret. Den hæslige Latter vedblev, medens Borgfogden gjentog sin Befaling: "Ingen Sladder, Karle! vor naadige Herre vil adlydes punktlig, og han har Ret: han behøver hverken Præst eller Sacrament, det forte Beest" —

"Han bider" — raabte Nogle. — "Skynd Jer!" — skreg Andre — "den lede Satan stikker i ham — han er en Troldmand — det veed vi jo nok — det er eet af hans gamle Kneb — træk til!"

Arvid syntes nu at høre den hæslige Lyd af en Hængts Rallen og Sprætten paa Taarnmuren. Han saae endelig ud, og der hang en virkelig død fort Hund under Gluggen. Det var een af Grev Geerts gamle Hunde, som man havde fundet i den forte

Svends Halsjern i Hundehulsfængslet, medens den listige Vovehals selv ingensteds var at opspore paa Slottet. I Stalden var desuden Grev Henriks bedste Hest forsvunden, og man maatte opsætte den dumdristige Flygtnings Forfølgelse, medens Nogle i raa Spøg, Andre med overtroisk Alvor ordret fuldførte den strenge Borgherres Befaling om hans Henrettelse.

I Pindseugen var der store Festligheder paa Den Als. Den slesvigske Hertug Valdemar holdt Hof dette Foraar paa Sønderborg Slot med sin unge Gemalinde; men hans Søster Prindsesse Helvig var i disse Dage Festernes Dronning.

Man havde her modtaget den vigtige Gjest, paa hvem hele Nordens Opmærksomhed var henvendt, og som nu skulde forandre Tingenes Skikkelse i Danmark. Junker Ottos yngre Broder, Prinds Valdemar, som nu allerede kaldtes Danmarks Konge, havde, med en prægtig Skare af nogle danske, men mange baierske, schwabiske og brandenborgske Riddere, gjort sit Indtog paa Sønderborg den 28de Mai. Samme Dag var Forlovelsen mellem ham og Prindsesse Helvig stadfæstet, og den 4de Juni var det allerede deres Brylupsdag.

Enhver, der havde seet den unge danske Konge, var fuld af hans Berømmelse, og kunde ikke noksom beundre hans raske kjække Udseende og hans artige

ridderlige Adfærd. Prindsessen var ogsaa særdeles tilfreds, forsikkrede de geskæftige Terner paa Slottet. Hendes Broder Hertugen var meget mild og naadig. Han vilde nu opgive sine gamle Fordringer paa Danmark med den ædleste Resignation — hed det blandt Hofmændene — det var en statsklog Plan, han længe havde forudseet og selv virket for; ved hans Søsters Ophøielse til Danmarks Dronning, endtes nu alle Tvistigheder mellem de tvende Fyrstelinier paa den hæderligste Maade for det slesvigske Fyrstehuus, der ved Kong Abel nedstammede fra Valdemar Seier og billig kunde gjøre Fordring paa at dele Kronens Glands.

Blandt de mangfoldige nysgjerrige Mennesker, som hiin 4de Juni Morgen opfyldte Slotsgaarden paa Sønderborg og ikke talte om Andet, end om alle de store Herskaber i Slotssalene, befandt sig en fremmed ung Ridder, som ikke indlod sig med Nogen, og som hverken holdt sig til Herskaberne eller de andre Riddere, men gik stille og saae paa Festlighederne med et bittert tungsindigt Smiil. Det var Svend Trøst, der nu vel havde faaet sit gyldne Sværd tilbage og ikke længer behandledes som Fange, men dog syntes en heel uglad og udeeltagende Tilskuer af al den Pragt og Herlighed, der omgav ham. Ridder Sti havde lovet ham, ved Leilighed at forestille ham for Kongen og om muligt udvirke ham et Beskyttelses-Tilsagn,

som den, der ikke personlig havde taget Deel i Grev Geerts Drab, hvorvel man vidste, han havde været med paa hans Morbroders natlige Tog til Randers. Om slig Gunst havde Svend Trøst dog ikke selv yttret det Mindste til sin forrige Vaabenmester, der nu var saa mægtig og formaaende en Mand; men han havde modtaget det gunstige Tilbud, blot for at faae Kongen i Tale i et andet og, som han meente, langt vigtigere Diemeed. Paa Veien fra Rendsborg til Sønderborg havde Sti Andersen bestandig brummet paa sin forrige Væbner, ligesom han pleiede paa Bjørnsholm, og kaldet ham en gal Eventyr-Ridder, som man Ingenting kunde bruge til, og som aldrig gjorde Andet i Verden, end dumme Streger; men han havde dog ikke kunnet skjule sin gamle Velvillie for ham, idet han lovede at sørge for hans Skjæbne og halv truende tilføiede, at den ikke skulde blive meget værre, end han nok vidste, han havde fortjent det ved Colding Bro. Svend Trøst havde paa den hele Vei været saa beskæftiget med sine egne Tanker, at han kun lidet havde givet Agt paa hvad man talte om. Saaledes gik han nu ogsaa her, som en tungsindig Drømmer, uden at Nogen bekymrede sig om ham, og uden at han endnu havde fundet Leilighed til at nærme sig Kongen, hvem han i sin Forstemthed ligesaa meget syntes at undgaae som at søge. Sti Andersen var selv saa beskæftiget om Kongens Person

og havde saa mange vigtige Statssager at tænke paa, at han siden Ankomsten til Sønderborg syntes reent at have glemt sin forrige Væbner, der aldrig havde følt sig saa ubetydelig og tilovers nogensteds som her. Han stod nu i Slotsgaarden paa et Sted, hvor Brylupsskaren skulde forbi til Kapellet. Ved Folkeskarens Bevægelse og Udraab: "See, see! der er de!" gav han først Agt paa hvad der foregik.

Brudeskaren drog over Høienloftsbroen, og han saae nu den unge Kong Valdemar ret tydelig. Det var ikke længer hiin halvvorne lattermilde Herre, der havde truet ham med Jagtpidsken i Prentzlow Fruerlund. I de sidste Aar havde Junker Valdemar udviklet sig til en anseelig betydningsfuld Skikkelse. At han havde gjennemgaaet Artighedens og Ridderlighedens Skole ved det fine glimrende Keiserhof, var synligt i alle hans Bevægelser og i hele hans frie raske Adfærd; i hans muntre Miner og livligt spillende Blik laae der nu tillige en Besindighed og en Bevidsthed om Forstandsoverlegenhed og Verdensklogskab, der dog i Svend Trøsts Øine havde noget koldt Beregnende, Underfundigt og næsten Grusomt. Imellem den unge Fyrstes eiendommelige fiint uddannede Liniamenter kom mange af Faderens Træk umiskjendelig frem, skjøndt i langt skjønnere og heldigere udviklede Former. Svend Trøst maatte indrømme Alt, hvad der hørtes rundt om ham til Berømmelse for den

kongelige Brudgoms kjække, kloge og majestætiske Udseende; men den høit priste Dagens Helt var ham dog af inderste Hjerte forhadt, naar han tænkte paa, at han kunde lade sin storsindede Broder blive siddende i Rendsborg Fangetaarn, medens han selv lod sig kalde Konge af Danmark og nu gik her i al Pragt og Herlighed, som den lykkeligste Fyrste, til Brudeskamlen. Svend Træst stod med blottet Hoved mellem den jublende Skare; men han kunde ikke bequemme sig til at bøie sit Hoved eller istemme Hyldestraabet for den Fyrste, der i dette Øieblik forekom ham saa ubroderlig og hjerteløs. Kongen saae stift paa den mutte unge Ridder og syntes at gjenkjende ham; han smilte høflig og tvang den trodsige Beskuer til en Hilsen; men Svend Træst blev blodrød af Harme over sig selv og den Magt, den forhadte Ynglings Majestæt dog imod hans Villie syntes at udøve over ham.

Af Prindsesse Helvig havde Svend Træst kun eengang seet et flygtigt Glimt paa Gottorp Slotsaltan. Nu gik hun ham tæt forbi, og han fandt hende langt smukkere, end han havde forestillet sig hende. Det høie glimrende Diadem og hendes ranke noget vel kneisende Holdning gav hende al den Anseelse, man pleier at vente af en Dronning. Den Følelse af Majestæt, hun syntes at være sig alt for bevidst, var dog forenet med en Opmærksomhed for Andre, der borttog det Egoistiske og Stolte, man ellers vilde have fundet i

hendes Adfærd. Hun fæstede vel ikke sit Blik længe paa nogen enkelt Tilskuer, men det udstrakte sig til des flere, og idet hun gjengjældte Folkets Hilsen, troede næsten Enhver at have modtaget en Gjenhilsen. Hvad hun manglede i regelmæssig Skjønhed, var tildeels erstattet ved den glimrende Pragt, men dog meer ved hendes veltilfredse Miner, der især syntes livlige, naar hun af og til vexlede et artigt Ord med sin kongelige Brudgom, hvorved hun gjerne med en smuk Bøining bevægede Haanden med de glimrende Ædelstene, hvoriblandt en plump gammeldags Slangering stak besynderligt af. Undertiden syntes man dog at bemærke en halvskjult Uro i hendes stolte Blik, især naar den unge smukke Ridder Folqvard Lovmandsøn viste sig i hendes Nærhed; og Nogle hviskede om, at den unge Ridder Folqvard var hendes hemmelige, men nu opoffrede Elsker.

Af de andre fyrstelige Personer lagde Svend Trøst Mærke til den vakkre livlige Hertuginde Regitze og hendes Gemal, den lidet mandige, men ziirlige Hertug Valdemar af Slesvig, hvis Mangel paa selvstændig Fasthed endnu var synlig i hele hans Væsen og Adfærd, uagtet han nu dog ikke meer havde sin frygtelige Morbroder ved Siden og den strenge Geerts Formynderskab at frygte for.

Blandt de geistlige Herrer i Brudeskaren kunde Svend Trøst ikke uden en besynderlig bitter Følelse see

den ærværdige Biskop Svend af Aarhuus, hvis Fromhed og Retsindighed alle Danske priste saa høit, og som selv Niels Ebbesen agtede høiest af alle Bisper og Prælater i Landet, men som dog havde beseglet det Forlig, der holdt Junker Otto tilbage i Fængslet og gav Ebbesen, som en fredløs Mand, til Priis for Hevn og Forfølgelse. Nu, da Bispen gik Svend Trøst forbi, og hans fromt opløftede Blik mødte Ridderens urolige Aasyn, syntes Bispen at læse i den unge Mands Miner hvad han tænkte; han kjendte Niels Ebbesens Søstersøn, og han lagde den venstre Haand paa sit Bryst med et inderligt Suk, medens han med den høire tilvinkede ham en Velsignelse, der dog snarere saae ud som en betydningsfuld Advarsel.

Svend Trøst skiftede Farve og vendte sit urolige Blik fra Bispen til Ridderne og Kongens vigtigste Mænd. Kong Christophers forrige Marsk og Drost, den gamle ærlige Peder Vendelboe, nikkede venligt til ham. I Marskens høitidelige Festaasyn troede han dog at læse en skjult Bekymring. Den formaaende Sti Andersen gik derimod med et triumpherende Smiil blandt de verdslige Herrer af første Rang, der næsten alle vare Fremmede; blandt disse Herrer, som Svend Trøst med patriotisk Harme betragtede, hørte han nu nævne, som vigtige og betydende Mænd, den nye Marsk, Ridder Frederik af Loken, og de hidtil ubekjendte Riddere, Hr. Reimer Skarpenberg og Hr. Jens af

Plesse. Men Ingen syntes at staae høiere i Gunst og Fortrolighed hos den unge Konge, end en vis Ridder Henning Podebusch fra Rügen, en ung smuk Herre med et rask, men letfærdigt Væsen, i hvem man allerede saae den tilkommende Drost. Han havde kjendt Kongen fra Keiserhoffet og var nu kommen til hans Bryllup, for at følge ham til Danmark med hele sin Familie, der dog kun bestod af Moderen og en Søster, den lille deilige Jomfru Tove. Denne fremmede Dame var den skjønneste af alle Dronningens Brudepiger og betragtedes stundom af den muntre Brudgom med et meget kjærligt Blik.

"Gud hjelpe os for Herskab, vi faae!" — mumlede Svend Træst og vendte Brudeskaren Ryggen, uden at ville see meer af al den Pragt og Herlighed, han hørte alle Folk beundrede. Istedetfor at slutte sig til de yngre Ridderes Skare, blandt hvem Adgangen stod ham aaben saavel til den kirkelige Formælingsfest, som til alle Dagens andre Festligheder, tog han sin Hest og reed i Fiirspring ud af Slotsporten, for at aande frit i Fruerlunden og give sine urolige Tanker en anden Retning.

Da han kom tilbage, var det Aften. Det gamle Slot var prægtig oplyst, og han hørte Dandsemusik og festlig Tummel i de høie Sale. Han gik op i den store Ridersal og saae paa Dandsen. Den unge Konge dandsede med sin Brud, og Alles Opmærksom-

hed var henvendt paa det fyrstelige Brudepars ziirlig afmaalte Bevægelser, men næsten endnu meer paa det andet Par, der paa samme Tid bevægede sig over det bonede Gulv og ofte verlede Blik og dandsede rundt med Brudeparret: det var den rügenske Ridder Podebusch og hans Søster, den lille deilige Brudepige Jomfru Tove. Medens begge de skjønne rügenske Sødskende ligesom i fortryllende Kredse omsnoede Kongen og ofte bortdroge hans artige Opmærksomhed fra hans Brud, stod Ridder Folqvard Lovmandsen hældet til en Muurpille og betragtede den unge allerede forsømte Dronning med et brændende Blik.

Svend Trøsts Øine forfulgte Parrenes Miner og Bevægelser med et bittert Smiil. Nu følte han en Haand paa sin Skulder. "Vær paa Haugesvalen om en halv Time!" — lød Sti Andersens Røst ham i Øret — "saa kan det maaskee være et gunstigt Øieblik. Men hvad Djævlen fattes Jer?" — tilføiede han forbauset — "I staaer jo som I drømte — leer I det høie Herskab ud? Hvad Fluer I saa har i Hovedet, min sære Hr. Ridder! tee Jer dog ikke saa galt, at man maa spærre Jer inde!" Med disse Ord vendte Sti Andersen sig fra ham, for at sige en Artighed til Kongens Yndling, Ridder Podebusch, som nu traadte ud af Dandsen med sin Søster.

De tvende Hofmænd talte hemmeligt sammen, og Svend Trøst troede at høre Agnetes Navn i deres

Underholdning. Det var som den hele Verden løb rundt med ham, og en Række af Forestillinger indstrømmede i hans Sjæl, som han ikke kunde forklare sig. Han tumlede bort blandt de talrige Bryllupsgjester og betragtede nu først de unge Damer med Opmærksomhed; men han saae ikke en eneste, som han kjendte, eller som lagde Mærke til ham, for de mange fornemme og prægtigere klædte Riddere.

En halv Time efter stod han paa Haugesvalen med Hatten i Haanden og kjølede sit brændende Hoved i den stille Juniaftens Luftning. I Slotshaugen brændte der hist og her Fakler mellem de grønne Løvtræer, og der bevægede sig prægtige Ridderskikkelser i de brede Buegange. For Enden af den midterste Havegang, ligefor Riddersalen, glimrede Valdemars og Prindsesse Helvigs Navnetræk, med Kroner over, i en konstig Lygtekrands mellem Løvværket. Her bevægede sig ogsaa nogle pyntelige Dameskikkelser. Svend Trøst glemte for et Øieblik alt Andet, og syntes at see den skjønne Agnetes Skikkelse i dem Alle; men han udrev sig af disse Drømmerier med en bitter Latter. Fra Riddersalen tonede Fidelmusikken og Dandsesangen i Frastand. I den mat oplyste Haugesal, paa hvis Svale han befandt sig, stod et prægtigt Drikkebord opdækket til de fyrstelige Herrer. Svend Trøst stod længe her og ventede; men Ingen lod sig see. Han søgte at samle sine Tanker og berede sig paa den

vigtige Samtale, han ventede med Kongen. "Har han et menneskeligt Hjerte, maa han høre mig" — sagde han ved sig selv — "kunde jeg kun uden Bitterhed sige ham Sandheden! Maaskee er han dog misledet. — Hvor henter jeg Verdensklogskab og Besindighed fra? — hykle kan jeg dog ikke. Dette glatte falske Væsen gjør mig rasende. Her drives en lønlig Handel med Hjerter og Sjæle — under Spil og Klang. Der er ikke Troskab og Sandhed i Nogen af dem — og Agnete — Agnete var ogsaa Talen om" — .— Han havde den hele Dag i sin Forstemmelse og urolige Spænding ikke tænkt paa nogen Vederqvægelse, og han leed af en brændende Tørst. I sin tungsindige lidenskabelige Stemning traadte han ind i Haugesalen og kastede sig paa en Stol ved Drikkebordet. Han fyldte og udtømte et Bæger, der stod ligefor ham. Idet han ligegyldig satte det tilbage paa Dugen, saae han en Medaille derpaa og betragtede den opmærksomt. Han saae i dens Præg det samme Vaabenmærke, han havde seet i eet af Seglene under Forliget, han havde oplæst for Prinds Otto i Fængslet; det hang der under Prinds Valdemars Navn. Paa den ene Side var der afbildet tre Løver eller Leopardere og en Hjelm med to Vesselhorn; men paa den anden Side, hvor Rigets Vaaben skulde staae, var der Intet. "Ha, rigtig!" — mumlede Svend Trøst og nikkede — "Hjerterne mangle — Riget er endnu ikke

hans." Derpaa stødte han Bægeret heftig fra sig, som han havde brændt sig derpaa, og stod op. Idetsamme hørte han en munter Latter og saae den unge Kong Valdemar staae midt i Salen med Sti Andersen.

"Ei, ei! min artige Hr. Ridder!" — sagde Kongen med lidt tydsk Betoning og loe — "geneer Jer ikke! Jeg beder Eder! bliv siddende! I tager Jer fortræffeligt ud paa min Brudgomsplads. Nu, nu!" — tilføiede han, da han saae den unge Ridders blussende Aasyn — "der er ingen Ulykke skeet. I vil ikke være den Sidste, der drikker eders Konges Skaal iaften. I vil strax vise mig paa godt bredt Dansk, at I mener mig det ærligt og ikke skammer Jer ved at drikke af Kruus med mig."

"Det var ikke min Mening, Eders Naade!" — svarede Svend Trøst alvorlig, medens Sti Andersen rømmede sig og gjorde sig synlig Umage for at finde paa en ret sindrig Undskyldning for sin ubehøvlede Klient; men Indfaldet udeblev. "Det var, saa sandelig, ikke den unge Mands Mening, naadigste Herre!" gjentog han kun. Kongen loe endnu høiere.

"Ei hans Mening, at mene det godt med mig?" spurgte han spøgende.

"Jeg har en alvorlig Bøn til Eder, høie Herre!" — begyndte Svend Trøst nu, fuldkommen fattet, og gjorde Vold paa sig selv, for ikke at røbe den Bit-

terhed, der atter rørte sig i hans Sind ved Synet af Kongens lystige Mine. — "Denne Dag er en Glædesdag for Eder; den burde være det for alle Danske, der i Eder tør vente en kjærlig og retfærdig Konge. Min Bøn gjælder ikke mig selv: det er Danmarks første Fordring til eders Hjerte og danske Sind — Frihed for eders Broder! Retfærdighed mod Ebbesen, Herre!" — —

Kongen saae forbauset paa den dristige Ridder, og Sti Andersen blinkede urolig til Svend Trøst; men han vedblev trøstig med stigende Iver: "Gud tilgive dem, hvis Raad I har fulgt, da I beseglede Forliget i Lübeck, Herre Junker! Havde I med mig seet eders fromme Broder i Fængslet og Niels Ebbesens Aasyn Natten efter Geerts Fald — I vilde aldrig bære Danmarks Krone, før de to ædleste Mænd, der droge Sværd for Danmarks Frihed, stode frie og hædrede ved eders Side."

"I undres nok over min Taalmodighed, Ridder Sti!" — sagde nu Valdemar og vendte sig ligegyldig til sin Ledsager — "det morer mig dog at høre, hvorvidt vore jydske Riddere har drevet det i den rørende Talekonst. De kan gjøre mig det broget nok paa de kedsommelige Danehoffer, hvis jeg ikke faaer lært dem at tænke herefter før de mæle. Mener I, jeg ikke meget godt veed alle de smukke Ting, I kan sige mig om denne ubehagelige Sag, Ridder Trøst og

Haab! — eller hvad I hedder" — vedblev han og vendte sig atter til Svend Trøst — "Er min Broder og denne Ebbesen kloge, gjøre de nu som jeg, og finde sig som fromme Christne i Nødvendigheden. Kommer Tid, kommer Raad. Man kan aldrig høre Messe og bede Harer paa eengang. Nu intet Ord meer om den Sag! I har meent det godt, og jeg tilgiver Jer eders ubehøvlede Indblanding i mine Sager. Jeg troede, I havde en Gunst at udbede for Jer selv, og klogelig vilde benytte eders Konges gode Lune paa hans Bryllupsdag, istedetfor at forstyrre det."

"Nei, Herre Junker!" — svarede Svend Trøst og kunde ikke længer skjule sin Forbittrelse — "vort Haab staaer til Sandhed og Ret, men ikke til nogen Herskers gode Lune. Er eders Hjerte lukket for eders egen høihjertede Broder og den største Ridder i Danmark, saa har jeg ligesaa lidet at vente af Valdemar Christophersøn, som det danske Folk; men endnu er I hverken min eller Danmarks Konge."

"Ei, ei, min høflige Hr. Ridder! var det eders Mening" — sagde Valdemar og traadte studsende tilbage. — "I har Ret" — vedblev han i munter Tone — "der mangler en Smule Hylding endnu. I har vel seet, der er god Plads i mit Vaabenmærke til Riget; dog — der kommer en Dag efter denne."

Ja, tilvisse! en stor Dag, Herre Junker!" — sagde Svend Trøst med Vægt, og pegede ud mod

Stjernehimlen — "det er iaften eders ædle Broders Trøst i Rendsborg Slotstaarn — og Niels Ebbesens bag Brattingsborg Mure."

"Guds Død!" — udbrød Valdemar blussende og stampede, idet han satte Foden tilbage — "Er det den angergivne Ridder, I vil gaae i Forbøn for? Ridder Sti! — han synes mig snarere opsat paa at undsige mig paa min Bryllupsdag, end bede om Beskyttelse og Naade for sine dumme Streger" —

"Han maa have en Skrue løs, Eders Naade!" — stammede Sti Andersen forlegen, og truede hemmelig ad Svend Trøst — "han maa, saa sandelig, have beruset sig, i sin Hengivenhed for Eder, af eders eget kongelige Bæger" —

"Haha!" — loe Valdemar — "I vil redde hans Ære. Nu vel! jeg giver Jer Ret." Derpaa dreiede han sig ligegyldig om paa Hælen og vilde gaae.

"Har I saa længe været i Keiserens Gaard, Herre Junker!" — tog Svend Trøst Ordet — "at I har glemt, danske Mænd tør mæle frit og djærvt uden at være berusede eller affindige? Jeg forlanger ligesaalidt eders Beskyttelse, som jeg nogensinde vil betle til eders Naade."

"Tag Jer iagt! det kan blive Jer et dyrt Ord" — sagde Valdemar og vendte sig hastig imod ham — "I er en Partigjænger og Ebbesens Haandlanger.

Jeg husker Jer fra Prentzlow. Nu er den Tid forhaanden, jeg ventede: nu er det snart forbi med Lovløsheden og Egenraadigheden i Danmark."

"Med Ærligheden og Retfærdigheden — vil I vel sige, Herre Junker!" — svarede den forbittrede Ridder trodsig — "Dog saa megen Troskab og Djærvhed er der endnu tilbage blandt det danske Ridderskab, at vi tør see den Uretfærdige under Øine og nævne hans Uret uden at ræddes."

"Hvo slog dig til Ridder? Uforskammede!" — spurgte Valdemar, heftig opbragt, med Haanden paa sit Sværd.

"Den Mand, som befriede Danmark, medens I dandsede ved Keiserens Hof, men som I nu har forladt og forraadt" — svarede Svend Trøst bitter — "og vil I vide hvo der gav mig dette Værge" — tilføiede han med et dristigt Slag paa sit Sværd — "det var den Fyrste, der stod Thronen nærmest og var den værdigst — han, der mandelig hævede sin Arm mod Danmarks Fjender, medens I lærte at spille Skak og lege med Hjerter, som med Tro og Love, ved det falske Keiserhof."

"Nu seer jeg, man har fuldelig Ret, Sti!" — sagde Valdemar og vendte sig fra den forvovne Ridder med et truende næsten frygteligt Blik — "det er kommet vidt med Dumdristigheden og Tøileløsheden i Danmark. Har min Broder slige Tilhængere, er hans

Fromhed ikke at stole paa. — Slog Grev Geerts Morder Jer til Ridder" — tilføiede han, og vendte sig atter mod Svend Trøst — "saa hold Jer nu til ham og deel hans Skjæbne! I er fra denne Time fredløs, hvor jeg raader. I mener vel, jer Frændes dumdristige Daad har gjort al Verdens Fyrster rædde for det jydske Ridderskab; men giv Tid! det er endnu ikke alle Dages Ende."

Med disse Ord forlod Kongen hastig Haugesalen med Sti Andersen. Svend Trøst stod alene tilbage med Haanden paa sit Sværd og i en frygtelig Spænding. "Fredløs, hvor han raader!" — gjentog han — "her vel altsaa med? — Ha, hvad Andet ventede jeg? Sandheden maatte han dog høre. — Men nu herfra! — Er der Gnist af Troskab og Ærlighed tilbage i Danmark, skal den Junker aldrig hyldes paa Viborg Thing." Han gik med hastige Skridt ud af Haugesalen, for øiebliklig at forlade Sønderborg; men i de andre Sale var der næsten Trængsel blandt de talrige Bryllupsgjester, og han maatte standse sin Jil. For at komme til en Udgang, skulde han gjennem Ridderssalen, hvor den unge Konge nu allerede stod, munter og spøgende, hos sin Brud mellem Damerne og nogle fremmede Riddere. Svend Trøst vilde skride dem forbi; men Kongen havde seet ham og traadte ham med et besynderligt Smiil i Veien. "Lad mig forestille Jer for eders tilkommende Dron-

ning, min vakkre frimodige Ridder Trøst!" — sagde han hastig med et satirisk Smiil og førte ham frem for Prindsessen — "Der seer I et udvalgt Exemplar af vort unge jydske Ridderskab, ædle Prindsesse!" — vedblev han i tvetydig Spøgetone — "Denne unge Mand har allerede givet mig en overraskende Prøve paa den Ligefremhed og ædle Oprigtighed, der udmærker vore tilkommende Undersaatter. Det er en Frihedens og Aedelmodighedens Ridder af første Skuffe."

Svend Trøst syntes et Øieblik noget forlegen, og Prindsessen vidste ikke hvorledes hun skulde forstaae denne Anbefaling. Hun gjengjældte Ridderens tause Hilsen med et af de sædvanlige Smiil, som Enhver kan udlægge som han vil. Men nu havde Svend Trøst fattet sig; han tede sig pludselig ligesaa beleven og fri, som den muntre Konge og de fine Hofmænd, idet han skjulte sit Hjertes Bitterhed i en ironisk Begeistring over den Lyksalighed, han her var saa lykkelig at være Vidne til, og som nu fra Kong Valdemars og Dronning Helvigs Bryllupssal vilde udbrede sig over hele Danmark "med Troskab og Broderkjærlighed, med usminket Oprigtighed og retfærdig Paaskjønnelse af de største fædrelandske Bedrifter." Det var som en hævnende Aand lagde ham alle de Ord paa Tungen, der indeholdt den meest skjærende Modsigelse til hvad han saae i denne Bryllupsfest og

hvad han meente, Kongen selv lønlig maatte føle i sin dyrtkjøbte Lykke. Det faldt ham ikke vanskeligt at bevare en vis Lethed i Tonen og en Artighed i den berømmende Spot, som skuffede de Uindviede. Damerne og de fine Hofmænd syntes at tage det Altsammen for gode gjængse Hof-Varer; men Prindsessen rødmede, og hver Braad i Svend Trøsts Artigheder ramte den unge Konge heelt føleligt, medens han dog smilte med stolt Ligegyldighed. Han afbrød hastig den ubeleilige Underholdning med en tvungen Spøg og rakte sin Brud Armen, for at føre hende til en Dands. Med Kongen og hans Brud fulgte den hele hyldende Skare af Damer og Hofmænd; men Svend Trøst fortsatte, tilsyneladende rolig, sin Gang gjennem Riddersalen.

"Besatte Menneske!" — hviskede Sti Andersen ham i Øret i Forbigaaende — "Lig nu, som I har redet! — Jeg kan ikke meer redde Jer."

Svend Trøst agtede ikke derpaa. Han havde seet Kongen skifte Farve ved den dristige Ironie i hans Lykønskningstale, og han følte en hemmelig Glæde over dog maaskee at have vakt en Nemesis i hans Sjæl. Nu saae han Valdemar dandse med det livligste Ansigt igjen ved den stolte Prindsesses Haand, medens Brudgommens Opmærksomhed dog syntes fængslet til hiin smukke rügiske Brudepige, og Ridder Folqvard Lovmandsøn atter lønlig forfulgte Bruden

med sine brændende Blik. Svend Trøst forlod Ridersalen med en bitter dæmpet Latter. Han vidste ikke selv hvor han gik hen, og Sti Andersens Advarsel klang nu først tydelig i hans Sjæl, da han saae en Række bevæbnede Krigere for sig, og man spurgte ham i barsk Tone hvor han agtede sig hen.

"Ud — ud i det Frie!" — sagde han, og saae nu først, at han stod i een af de indre Slotsgaarde ved en Gitterport, der førte til Slottets Fængselsbygninger.

Vagten saae mistænkelig paa den fremmede Ridder og gjorde ham opmærksom paa, at han endnu var i det Frie, men var paa Veien til Fangetaarnet. Han vendte hastig om og fordybede sig i den dunkle Baggaard, medens han søgte en Udgang til den store Slotsgaard og Stalden, uden atter at betræde det ham forhadte Slot. Han fandt endelig Udgangen og stod i den ydre Slotsgaard ved Fruerstuloftet. Idet han her standsede et Øieblik, for at betænke sig, hørte han en deilig qvindelig Stemme, som sang:

"Nu vil jeg være i saa mørkt et Huus,
At jeg seer hverken Ild eller Ljus" — —

Det var Visen om Kong Valdemar den Store og hans ulykkelige Søster, som døde i Dandsen med sin strenge Broder. Den Vise havde han ofte i sin Barndom grædt over med den lille Agnete paa Bjørns-

holm, og nu forekom det ham, som det var Agnetes deilige Stemme, der sang. "Agnete!" — udbrød han — "Jomfru Agnete! er det Eder?"

Vinduet klirrede over hans Hoved i Fruerstuloftet, og han saae ved Fakkellyset i Slotsgaarden den samme fortryllende Skikkelse, han sidst havde seet paa Hald, men som dengang ikke vilde kjende ham og ikke kaldes Sti Andersens Datter.

"Fly, fly, Svend Trest!" — hviskede den kjære velbekjendte Stemme — "I er i stor Fare."

"Jomfru Agnete!" — gjentog han — "I her? og I kjendes ved mig og vil nu dog redde mit Liv fra disse smilende Ulve?" —

"Fly! skynd Jer!" — vedblev den venlige Røst ængstelig — "I skal kastes i Taarnet. — Jeg har hørt Faders strenge Bud til Portvagten."

"Eders Fader? saa vil I nu dog hedde hans Datter? — nu, han atter er en Tyrans Haandlanger" —

"Jeg har ingen Fader og ingen Ven i Verden" — lød atter den skjønne Jomfrustemme fra Vinduet — "men bryd Jer ikke om mig! — For Himlens Skyld! fly!" —

"Jeg gaaer ikke af Stedet, om det saa koster mit Liv, før I siger mig, om I endnu har mig kjær, som i vor Barndom — eller jeg har drømt om Eder som en afsindig Daare alle mine Dage" —

"Ak! tænk aldrig meer paa mig, Hr. Ridder!" — lød nu Jomfruens Stemme mere fremmed, men ligesom bævende. — "Jeg skal ægte Ridder Podebusch eller gaae i Kloster."

"Kongens Yndling? hiin Kobler fra Rügen!" — udbrød Svend Trøst forfærdet — "vil I da ægte ham?"

"Nei, aldrig! Derfor sidder jeg indelukket her. — Jeg vil døe i Klostret."

"Siig mig kun, har I mig kjær, skjønne velsignede Agnete! og — saasandt jeg lever! I skal hverken ægte Hr. Podebusch eller døe i Klostret."

"Fly! fly! — Man kommer!" — hviskede den bævende Stemme. Vinduet lukkedes hastig over ham, og det skjønne Ansigt var forsvundet. Svend Trøst blev staaende og stirrede op til det lukte Vindue. Han troede at høre Sti Andersens Røst indenfor. Men nu lød der Fodtrin af mange Krigere og Raslen af Vaaben i Nærheden. Han drog et dybt Suk og forlod den usikkre Plads. Han gik langs med Slotsmuren i den stærkeste Skygge hen mod Stalden. Her fandt han sin Hest og trak den ud af en Bagdør, som han spærrede efter sig. Hesten var endnu sadlet fra hans forrige Ridt. Det var første Gang, han saaledes havde forsømt sin Hests Pleie. Han svang sig strax i Sadlen og reed ud af den ubevogtede Baggaardsport til Foldet og Marken. Neppe var han

dog kommen hundrede Skridt fra Slottet, før han bemærkede en Flok Ryttere, der ilede ud af den almindelige Slotsport og lod til at forfølge Nogen. Han benyttede sit Forspring og foer bort som en Piil i Natten.

Formælingsfesten paa Sønderborg var endnu ikke forbi. Biskop Svend havde tidlig trukket sig tilbage fra den verdslige Larm til sit Studerekammer i et afsides Havehuus, der kun beboedes om Sommeren, naar der var mange Gjester paa Slottet. Her sad han ved et Bord med en Lampe og endeel Skrifter for sig, og han syntes at ville tilbringe den festlige Nat med vigtige og alvorlige Arbeider. I disse Sysler blev han nu afbrudt, idet en ung Ridder traadte ind til ham med et forstyrret Blik og en næsten fortvivlet Lidenskabelighed i det særdeles smukke men blege Ansigt. Det var Ridder Folqvard Lovmandsøn, den eneste Søn af Drost Lovmand eller Lovgiver, som hans afdøde Fader Drost Peder Hessel undertiden kaldtes af Almuen. Den unge Ridder havde den hele Dag været i en lidenskabelig Spænding, som ikke var undgaaet den strenge Biskops Opmærksomhed. Den geistlige Herre havde ogsaa hørt Rygtet om Ridder Folqvards formeentlige Kjærlighedsforhold til Prindsesse Helvig, og at der idetmindste fra den unge Ridders Side ikke gik Røg af Branden uden Ild, havde den fromme Herre nu troet sig overbeviist om. Bispen

havde været Ridder Folqvards Skriftefader og Læremester i boglig Konst. Han havde i sin Ungdom været en god Ven af hans afdøde Fader og siden altid taget sig faderlig af Sønnen. Inden han forlod Bryllupssalen, havde han givet den forstyrrede Ridder et alvorligt Vink og bedet ham komme hid i denne Time. Nu stod det ophidsede unge Menneske for Bispen, men uden at sige et Ord. Bispen rakte ham sin Haand, og han trykte den heftig til sine Læber.

"Jeg har jo neppe seet dig i alle disse Dage, min kjære Søn!" — sagde Bispen — "og det er nu dog over et Aar, du har tumlet dig om her paa de farlige og slibrige Hofveie, uden at lade høre fra dig. Du har dog vel ikke forsømt dine boglige Konster? Har du intet Forsøg i den ædle **Ethica** eller udi **Logica** at meddele mig? slige Syssler berolige og forædle Sindet og afdrage det fra den forfængelige Verdens Forvildelser og Fristelser.

"Ak, nei, jeg har kun digtet en Sang, fromme Fader!" — svarede Ynglingen — "men den forstaaer Ingen i Verden, uden jeg selv."

"Saa er der vel ingen sund Logica og Forstand deri, min Søn!"

"Det kan gjerne være, der kun er liden Forstand deri for Andre" — svarede den unge Ridder, og opløftede sit kjække Hoved — "men det veed jeg, al min Sjæls Liv og Tanke har jeg begravet deri, og

naar jeg engang skal opstaae af min Grav paa den yderste Domsdag og skrifte for den Alvidende al min hemmelige Synd og al min Qval og alt mit Haab i denne forunderlige Verden, saa har jeg ingen anden Røst, end denne Sang, der nu Dag og Nat toner i min Sjæl, men som intet Menneske i Verden kan eller skal begribe."

Bispen rystede paa Hovedet. — "Hvad der er reent og klart i os, pleier ikke at skye Lyset eller være mørke Taler for de Fromme" — sagde han betænkelig — "Jeg er bange, du bedrager dig selv, min Søn, og gjør selv Mørket i din Sjæl til din Afgud. Lad høre hvad du mener, der skal saa stor Viisdom til at forstaae!"

"Er hver Menneskesjæl ikke sig selv en Gaade? fromme Fader! og hvorledes skulde en Række af Ord kunne udtømme den uendelige Rigdom i vor udødelige Sjæl? Dersom jeg havde min Strængeleeg ved Haanden, skulde jeg maaskee kunne antyde Eder hvad jeg mener, men hvad intet menneskeligt Sprog har Ord for. Dog — vil I nøies med de Toner, jeg har i mit eget Bryst, og mere lytte til Tonerne, end til de fattige Ord, skal jeg gjerne paa denne Maade nedlægge mit hemmelige Skriftemaal i eders Sjæl."

Bispen nikkede, og det unge Menneske begyndte nu med dæmpet Røst og bævende Læber paa en underlig hemmelighedsfuld Elskovssang, som endnu to

hundrede Aar derefter var alle hemmelige og ulykkelige Elskeres Yndlingssang, og selv, som en ganske ny Vise, opskreves af det 16de Aarhundredes Damer. Hans veemodige Stemme fik stedse mere Liv, og de dunkle Ord bleve til de skjønneste Toner paa hans Læber, medens hans Øine snart fyldtes med Taarer, snart tindrede af en lidenskabelig Dristighed og et fortvivlet Mod, der trodser Qval og Død. Det var som hans Sjæl var en døende Ørn, der med forbrændte Vinger svang sig op mod den Sol, der fortærte den.

I Førstningen saae Bispen med deeltagende Veemod paa ham, medens den unge Ridder med bævende Stemme halv hviskede, halv sang:

"Lad fare, min Sjæl! din høiest' Attraa!
"Lad fare saa stolt en Begjære!
"Lad sidde den Frugt, du ikke kan naae!
"Besvær dig ret aldrig mere!

"Hvi bærer du Ved saa til det Baal,
"Som dig kan selver brænde?
'Naar det opstander, oplues det vel
'Og staaer ei til at vende.

"O ringe Creatur! elendige Trøst!
"O fattige Haab og Sinde!
"Som ei var værd at have den Lyst,
"At Solen skulde over dig skinne!"

Men nu blev hans Stemme faſtere; nu tindrede hans Blik af et vildt driſtigt Haab, medens han i et livligere og haſtigere Tonefald vedblev:

"Hvi ſiger du det umuligt være,
"Som alt kan ſkee og hænde?
"Sjelden tiendes Bud kan Meget bære,
"Umuligt til muligt vende.

"Aldrig ſidder Frugten ſaa høit paa Qviſt,
"Som modnes af Solen om Sommer,
"At den jo falder engang for viſt,
"Gud give, inaar det kommer!

"Aldrig ſidder Falken ſaa høit paa Hald
"Og Dyrene er aldrig ſaa vilde,
"At de jo maa frygte dem for et Fald,
"Om Jægerens Raad ere ſnilde.

— "Min Styrke er ſtørre, end du forſtaaer:
"Jeg den uſynlig dølger;
"Jeg er ei ene; ihvor jeg gaaer,
"Tryg Vagt mig altid følger.

"Et villigt Fængſel og lyſtig Tvang!
"Let Byrde, ſom gjerne drages!
"Sød er den Graad, ſom endes med Sang —
"Kort Nat, ſom lyſtig dages!" — —

"Ak ti, Elendige, med de forvovne affindige Tanker!" — afbrød Biſpen ham bekymret — "den Sang, du drømmer, der ſkal ende din Graad, den

gruer jeg for. — Den lystige Dag, du skimter i din Synds og Forvildelses Nat, forfærder mig, naar jeg tænker paa din Fremtid."

Men det unge Menneske hørte ikke hans Ord; han vedblev med stigende Begeistring og høiere Røst:

"Hvi skal jeg ei forøge det Baal,
"Som kan baade slukke og tænde?
"Det lædskes af Dug, som brændes af Sol —
"Trods dem, det kan forvende. —

"Hvi skulde jeg frygte den Livets Nød,
"Som mig kan holde i Live?
"Kort er den Tvang, ringer' den Død,
"Som mig kan Livet give." — —

"Ti, ti! Jeg veed Alt, Ulykkelige!" — udbrød nu Bispen og greb hans Haand — "Din Sang saavelsom dine Øine skjuler kun slet hvad Enhver kan see der foregaaer i dit daarlige Hjerte. Har du din Salighed kjær, min unge Ven! saa sluk den Brand, der lønlig fortærer dig! Har du dit unge Liv kjært, saa forlad det danske Hof! see aldrig meer den ophøiede Dame, du veed nok!"

"For mit Livs Skyld flygter jeg ikke" — svarede Folqvard heftig — "jeg er mig ingen Forbrydelse bevidst. Min høieste Glæde og Qval maa min Sang og mit Blik røbe for al Verden, som for Eder; men endnu har min Tunge ikke nævnet det for nogen Menneskesjæl."

"Heller ikke for hende?" — spurgte Biſpen.

"Nei, ved den levende Gud, fromme Fader! hvor ſkulde jeg have vovet det? jeg har jo heller aldrig talt med hende uden Vidner."

"Godt, min kjære Søn!" — ſagde Biſpen beroliget — "ſaa er Ulykken, Gud ſkee Tak, mindre, end jeg frygtede. Men — du maa bort: ei blot dit Liv — din Sjæl er i Fare."

"Hvad er mig Livet, hvor hun ikke er!" — vedblev den lidenſkabelige Yngling — "for min Sjæls Saligheds Skyld var det daarligt at flygte: al den Salighed, jeg kjender, er i hendes Nærhed og i Glandſen af hendes fortryllende Øine" — —

"Afguderie, min Søn! hedenſk gruelig Forblindelſe! — Øienslyſt, Kjødslyſt" — —

"Forſynd Eder ikke, fromme Herre!" — afbrød den unge Ridder ham med ſtolt Heftighed — "ſaa er det ogſaa Synd og Ugudelighed, naar I knæler for den hellige Jomfru og tilbeder den rene Salighedens Moder" — —

"Med disſe unge Hjerters Caſuiſtik er der dog ingen Udvei" — vedblev Biſpen — "Jeg kjender den Affindighed; men jeg veed Raad derimod. Er din Følelſe ſaa from og reen, ſom du troer, ſaa viis mig det! Er det ikke dig ſelv og din egen Øienslyſt, du elſker, men den Sjæl, du formaſtelig forguder, ſaa kan du dog ikke ville gjøre din egen Afgud ulykkelig?"

"Gud forbarme sig! hvorledes mener I? ærværdige Herre!"

"Er du da saa forblindet, at du ei kan see, hvortil en saadan Lidenskab fører? kjender du saa lidet til de Store og Mægtige i Verden? mener du, Iversyge, Mistanke og krænket Stolthed ei kan bringe Retfærdighedens Skaal ud af Ligevægt, selv i den bedste Haand, Folk og Riger kan betroe deres Skjæbne? Ønsker du at leve den Dag, da du hører om Splid og Tvedragt i det danske Kongehuus — og for din Skyld? Vil du, for at mætte dine blødagtige Øine med et smukt Billede, der dog kun opfylder din Sjæl med Uro og Fortvivlelse, eller, hvad værre er, med syndig og ugudelig Lyst — vil du, for et saadant usselt selvsygt Velbehag, forstyrre et maaskee ellers tilfreds Familieliv og ei blot selv vove Liv og Ære, men maaskee bringe Skjændsel og Livsfare over det Hoved, du med sværmerisk Glæde kunde dø for?"

"Store Gud!" — udbrød Folqvard og blev dødbleeg — "en saadan Mulighed kan I tænke Jer? til et saadant Uhyre skulde hun i sin stolte Forblindelse have henkastet sig!"

"Dem ikke ubilligt om den Fyrste, Danmark vil betroe sin Lykke, men du nu er paa Vei til at forraade! — kunde han blive uretfærdig og grusom i sin Fortørnelse, var det menneskeligt" —

"I har Ret" — tog Folqvard Ordet — "jeg var den usleste Ridder i Danmark og ikke den store Drost Peders Søn, kunde jeg bringe en saadan Ulykke over hende. I har forfærdet mig, fromme Fader! Jeg drager herfra i denne Time. Jeg seer kun endnu engang hendes fortryllende Øine i Lyset af disse rædsomme Brudekjærter — og saa — farvel Liv og Glæde i denne Verden! — Godnat!" Han vilde styrte bort; men Bispen greb kjærlig hans Haand.

"Modtag nu min bedste Velsignelse, min værdige Peder Hessels Søn!" — sagde Biskop Svend glad og reiste sig, medens han lagde sin Haand paa Folqvards brændende Hoved — "Nu seer jeg, det er ingen lav uædel Lidenskab, der fortærer dig, om det end er en ulykkelig Vildfarelse. Fat mandigt Mod, Søn! og lær at bruge det Liv, du nu ringeagter! brug det til Fædrelandets og den store Herres Tjeneste, der gav dig det! En christen Ridder maa ikke blot føle og drømme — han maa handle" — —

"Vel, Herre Bisp! det vil jeg ogsaa" — udbrød Folqvard, stolt og bestemt — "bliver end denne Konge, I har hentet os, min Fjende derved. — Hvor er der nu Handling og Bedrift i Danmark, uden under den ædle Ebbesens Banner, om han end er fordømt i de Mægtiges Raad, og selv af Eder" —

"Vogt dig for den Vei, Søn!" — sagde Bispen og traadte studsende tilbage — "Lad dig ikke

blænde af den falske Glands! Miskjend heller ikke hvad der endnu er dig dunkelt i min og Kongens Fremfærd mod Ebbesen! Jeg havde en Gjerning til dig i den retmæssige Landsherres Tjeneste; jeg vilde vise dig en daadrig Vei til Hæder og Lykke" — —

"Fromme Fader!" — afbrød Folqvard den statskloge Bisp med et skarpt Blik, og greb hans Haand — "I har viist mig den Afgrund, jeg stod ved, og hvori jeg var nær ved at styrte den Sjæl, jeg tilbeder; men — tilgiv mig min Tvivl! — staaer I ikke selv her paa en slibrig Grund? og leder I denne frygtelige Konge rettelig?" —

"Næst Guds Bistand, Søn!" — svarede Bispen alvorlig og foldede sine Hænder — "disse onde Tiders Svig fordrer Raad, som ikke ethvert fromt og ærligt Hjerte strax i sin Eenfold kan billige; men, med Raadelysets og den hellige Aands Bistand! vor unge vise Konge vil tilsidst faae Ret for Den, der klogelig veier Tider og Omstændigheder. **Cras nobis respondebit justitia nostra** — der kommer en Dag efter denne, og den skal aabenbare vor Retfærdighed" — —

"Det maa jeg lide, Hr. Bisp! I præker over min Yndlingstext for det unge Menneske" — lød nu Kongens muntre Stemme fra den aabne Dør, og saavel Bispen, som Ridder Folqvard traadte studsende tilbage. — "Hvad er her ellers paafærde?" —

vedblev Kongen — "hvad har I for hemmelige Ting at afhandle med denne blufærdige Herre, som følger mig og min Brud med saa deeltagende Blik idag, uden dog endnu at have bragt os sin Lykønskning?"

"Tillad mig at forestille ham for Eder, som en udmærket Mands Søn, Herre Konge!" — tog Bispen hastig Ordet med rolig Fatning — "Eders høisalige Farbroders troe Ven, Dropt Peder Hessel, vår denne unge Mands Fader, og jeg haaber, Ridder Folqvard vil træde i sin ædle Faders Spor og blive Eder en ligesaa tro og hengiven Mand med Tiden, som min nu i Herren hensovede Ven fordum var Kong Menved og det danske Kongehuus."

"Ei, ei! en Søn af den Dropt Hessel, som i sin Ungdom var Dronning Agnes's ridderlige Tilbeder?" — sagde Kongen med et tvetydigt Smiil. — "Nu ja, han var jo en brav Mand forresten. Det skal glæde mig, vil hans Søn følge hans priselige Fodspor."

"Jeg har udseet ham til et Foretagende, hvortil han behøver eders naadige Orlov" — vedblev Bispen og slog Øinene ned — "jeg har meent, han kunde vise sin Iver og Dygtighed, som eders tilkommende Tjener og troe Mand, ved at give Adel og Almue et Vink om den selvfornegtende Mildhed, hvormed I vil tiltræde Regimentet, for derved at indvirke paa Haand-

fæstningen og berede eders ubetingede Hylding paa Viborg Thing" — —

"Ja saa!" — afbrød Kongen ham og stødsede — "dertil havde dog en ældre og erfarnere Statsmand været meer skikket. Den unge Mand kan tie, mærker jeg vel, og det kan være meget godt til sin Tid; men om han ogsaa kan tale, og uden at sige for Meget, det er en Egenskab, jeg endnu ikke er saa lykkelig at kjende hos ham. Dog — siden I allerede har indviet ham i den Sag, Hr. Bisp! maa han reise strax. I har min Tilladelse, Ridder Folqvard! men see til, I hverken misforstaaer eller misbruger den!"

Ridder Folqvard saae forundret baade paa Kongen og paa Bispen, der hemmelig blinkede til ham.

"Dersom det vilde behage eders Naade, selv at meddele mig eders Villie, vilde dette Andragende være mig lettere at udføre til eders Tilfredshed" — tog han nu Ordet, medens han med Møie søgte at skjule sin Uvidenhed om hvad der meentes og sin høist forvirrede Sindsstemning. — "Den Mangel paa Frimodighed og Verdensklogskab, I synes at tiltroe mig, høie Herre! gjør mig det til et betænkeligt Hverv" — —

"Det maa I selv om. Jeg har nu ikke Leilighed til at tænke paa Sligt" — afbrød Kongen ham med et skarpt Blik — "følg denne værdige Herres Forholdsregler! hans og eders er Ansvaret. — Gud

befalet!" Derpaa vendte han sig fra Ridder Folqvard, der med en forvirret Hilsen og blussende Ansigt styrtede ud af Døren.

"Hvad var der i Veien med eders unge Client?" — spurgte Kongen, da han var ene med Bispen — "Han er den anden danske Ridder, man iaften har forestillet mig. Skal jeg af disse Herrers Adfærd slutte til Resten, maa det unge danske Ridderskab lide af Feber eller Hjernebetændelse."

"Med Ridder Folqvard er det paa en Maade Tilfældet, Herre Konge!" — svarede Bispen — "han lider virkelig af en feberagtig Uro i det unge Blod, som jeg intet bedre Raad veed imod, end øiebliklig Virksomhed, og netop i et saadant Andragende, der fordrer Besindighed og Klogskab. I skal see, mit Valg var ei slet. Den unge Mand vil vist ikke gjøre min Tillid og Anbefaling Skam."

"Det vil Tiden vise" — svarede Kongen med et ubestemt Blik. — "Nu om andre Ting! Jeg er fast træt af Gjøgleriet her idag. Jeg fik Lyst til at tale et Ord med Jer i Enrum. Jeg har nu bragt det Offer, Statskonsten og Danmarks Lykke fordrer. Det var min egen Plan, som eders. Jeg har Intet at beklage mig over. Jeg er nu bundet til en Gemalinde, som kun rækker mig Haanden, for at kaldes Dronning af Danmark. Det vidste jeg. Maaskee har hun endogsaa en anden Yndling i Hjertet. Det

vidste jeg ikke. Men, lad gaae! Om mit eget Hjerte kunde jeg maaskee ogsaa have Et og Andet at skrifte. — Dog, det er Fjas og Gjøglerie tilhobe. Paa Hjertesager forstaae I geistlige Herrer Jer ogsaa kun slet. Alt gaaer endnu ret godt, som sagt. Min Broders Egensindighed ligger mig kun paa Hjerte. Den Betænkning har gjort mig disse Dages Lykksalighedsmaske noget besværlig. Det var min Agt, som I veed, at udløse ham strax af Grevernes Fængsel, uden alle Betingelser; men nu mærker jeg, han har et Partie, og det af forvovne, farlige Sværmere."

Kongen meddeelte nu Bispen sin Samtale med Svend Trøst og hvorledes han havde fundet det fornødent at give Befaling til den trodsige Ridders Paagribelse, for at han ikke skulde udbrede sin fjendtlige Stemning blandt Folket og bringe Ottos Tilhængere til at modsætte sig Hyldingen.

"Det smerter mig" — svarede Bispen betænkelig — "dog slig Strenghed er maaskee nødvendig for en kort Tid. Selv med eders Herre Broders Frigivelse maa det vel under disse Omstændigheder bero, til Hyldingen er forbi og eders vigtige Thronbestigelse sikkret. For Landets og Rigets Skyld maae vi nu Alle opoffre, hvad Nøden fordrer — og, Herre Konge! eders Offer er neppe det mindste; dog — med Guds Bistand vil det føre baade til eders og Danmarks Lykke" —

"Det vil ogsaa Tiden lære" — sagde Kongen afbrydende — "i alt Fald, I skal aldrig høre mig klage. Hvad jeg selv har villet, vil jeg aldrig plage mig med at fortryde. — I raader mig altsaa dertil?" — vedblev han — "I vil ikke anse mig for en hjerteløs Broder, naar jeg nu lader Otto blive, hvor han er, til jeg, uden Fare for Land og Rige, kan udløse ham og lade hans Afsigelse berove paa hans eget Lune?"

"Efter hvad jeg hører, maa jeg anse det for en sørgelig Nødvendighed, Herre Konge!" — svarede Bispen med et smerteligt Suk — "I handler ikke her blot i eders egen Sag og kan ikke følge eders egen Lyst og de broderlige Tilskyndelser i eders Hjerte; det gjælder Thronens Sikkerhed og Danmarks Lykke baade for denne og de kommende Slægter. Her maa den Enkeltes bedste og skjønneste Ønsker hjemodig opoffres for Fædrelandet og Alles Vel" —

"Godt! det maa da saa være. Nu ingen Skrupler meer derover!" — sagde Kongen hastig — "Har I opsat Amnestie-Brevet?"

"Her ligger det, min naadige Konge! Det gjør eders Hjerte som eders Klogskab Ære. Derved vil I strax vinde hele Folkets Hjerte. Jeg har med eders Tilladelse selv udstrakt eders hjemodige Tilgivelse til dem, der nu frygte for Følgerne af de forrige Dages Lovløshed og Dumdristigheden med eders ulykkelige

Herre Fader. I dette Stykke handler I visere og forsonligere, end eders høisalige Farbroder, den ellers ædle og priselige Kong Menved, og — sandelig! Det er skjønnere at tilgive, end at straffe og forfølge."

"Godt!" — sagde Kongen og nikkede — "hvad der kan vindes ved et Pennestræg, behøver jeg ikke at udøse Blod for." Han gjennemlæste hastig det Document, Bispen rakte ham. "Vel! Forglemmelsesacten gjælder Alle — undtagen Ebbesen og hans Venner. De maae være og blive mine Fjender. Det har I selv beseglet. Falder han ikke for Geerts Sønner, maa han forfølges. Dog — dermed har det ingen Hast."

"Det er dog sørgeligt, Herre Konge!" — tog Bispen atter Ordet med bekymret Aasyn — "og det ligger mig svart paa Sinde, at selv de største Foretagender i vor ulykkelige Tid maae mangle den Reenhed og Klarhed, der kan bortfjerne alle Tvivl i den Gudfrygtiges Sjæl og besegle Folkenes Lyksalighed med den høieste Sandheds og Retfærdigheds Indsegl. Hverken Ebbesens vigtige Daad eller den statskloge Plan til Danmarks Frelse, jeg selv med Eder har maattet billige og besegle, kan jeg kalde reen og uden Plet for Guds Aasyn. Det er vor syndige Tids Forbandelse, at den kaster sin Skygge over Alt, og at ingen Sjæl, der vil tage Deel i Tidens Handeler, kan udgaae reen fra dens Besmittelse."

"Gjør Tiden om, fromme Hr. Biſp!" — ſagde Kongen med utaalmodig Raſkhed — "omſkab Jorden til et Himmerig, om I kan! tænk ſaa paa at gjøre os til Helgene, der kan ſtaae i Glorie og med Palmer i Tidens Bog, ſom de hellige Martyrer i eders Billedbibel! Vil I følge mig fremdeles paa min knudrede Vei, min gudfrygtige Herre! ſaa plag mig aldrig med eders Skrupler over hvad der eengang er ſkeet eller beſtemt! Gjør mig ſaa mange Indvendinger, I vil, mod hvad jeg endnu ikke har beſluttet! men ikke en eneſte om hvad der er afgjort! — hvorledes ſkulde jeg ellers faae Tid til at bringe Rede i dette Chaos?"

"Tillad mig dog et Ønſke, Herre Konge!" — vedblev Biſpen — "det gjælder eders egen tilkommende Lykſalighed og gjør, ſaavidt jeg veed, intet Brud paa hvad I allerede har beſluttet" — —

"Hvad er det? ſiig frem, Hr. Biſp! men fat Jer kort! man ſavner mig. Ridder Podebuſch venter mig herude med et artigt Gudinde-Optog."

"Ak! vogt Jer for falſke Guder og Gudinder, naadige Herre!" — udbrød Biſpen ivrig — "iſær for disſe rügenſke Sødſkende! det var netop dem, jeg vilde bede Eder give Afſked og ikke bringe med Jer til Danmark" — —

"Hvi ſaa? Biſp! — ſpurgte Valdemar og rødmede — "hvad har I mod de vakkre underholdende Menneſker?"

"Hvad den eenfoldige Almue drømmer om Koglerie og Fortryllelse, er vel kun Overtro og Levninger af Hedenskabet" — vedblev Bispen — "men skulde jeg tiltroe Mennesker slig overnaturlig og djævelsk Koglekonst, maatte det være denne rügiske Herre og hans forføriske Søster. Tro mig, Herre Konge! de lægge Snarer for eders ungdommelige Hjerte; de vil hverken bringe Eder Lykke eller Velsignelse med til Danmark" — —

"Lad mig om det, min gode Bisp!" — afbrød Valdemar ham hastig og loe — "skulde jeg finde min Sjæl engang besværet af de Trolddomskonster, I frygter for, skal jeg maaskee henvende mig til Jer i Skriftestolen — men skal jeg udholde alt det Vrøvl, her nu vil blive, inden jeg faaer de urolige danske Hoveder under een Hat — saa kan jeg ikke undvære muntert Selskab og noget Smukt at see paa idetmindste." Derpaa forlod Kongen hastig det eensomme Haugehuus, og Bispen hørte, at han i Slotshaven blev modtaget af en Festsang, hvori en særdeles deilig qvindelig Stemme med en fremmed men fortryllende Sølvklang fremhævede sig, med en henrivende Magt over Sind og Sands.

Disse Toner gjorde selv et forunderligt blandet Indtryk paa Bispen. Han lyttede længe med uroligt Velbehag og spændt Opmærksomhed paa den kjælne smeltende Sirenesang, der efterhaanden tabte sig i det

Fjerne og blandede sig med en eenlig Nattergals Elskovskluk i den stille Sommernat, medens en Natugle fra Slotstaarnet forenede sin skjærende og sørgelige Hylen dermed.

Det var sildigt. Brudeblussene udsluktes i Slotshaugen, og efterhaanden forstummede den sidste Lyd af Musik og festlig Larm paa Slottet. Biskop Svend blev siddende i dybe Tanker ved sin Lampe og syntes hverken at have Ro til Studering eller Hvile. Han foldede ofte sine Hænder og bad, ligesom i Tvivl og Kamp med sig selv, og der trængte sig dybe Suk fra hans bekymrede Hjerte, idet han snart nævnede Kongens, snart Ebbesens og Prinds Ottos Navn. Ogsaa for Svend Træst, som han troede fangen paa Slottet, og for den unge Ridder Folqvards Forvildelse var han inderlig bekymret. Det begyndte alt at dages, da han slukkede sin Lampe og begav sig til sit Sovekammer. Det vendte ud mod den ydre Slotsgrav og Landeveien. Han aabnede Vinduet, for, inden han lagde sig til Hvile, at indaande den friske Morgenluft. Ridder Folqvard reed nu langsomt bort fra Sønderborg; men han saae ikke til Haugehuus-Vinduet, hvor Bispen stod og tilvinkede ham sin Velsignelse. Den unge Ridders Ansigt var vendt mod Dagningen, og han sang nu med dæmpet Røst:

"Skin, Sol, du klare, med kraftigt Skin!
"Tænd op den, gjerne vil tændes!

"udsmelt som Snee ved Varmen din
"Det Haab, som saare længes!"

"Thi der er Ingen i Verden til,
"Der dig dit Hjerte kan tvinge,
"Undtagen Een — om du saa vil —
"De Andre er alt for ringe."

"Gud hjelpe os for de Forelskedes Logica!" — sukkede Bispen og rystede paa Hovedet — "Vor Herre bevare hans Forstand og frelse hans forvildede Sjæl!" Under dette Hjertesuk lukkede Bispen Vinduet og gik til Ro, medens Ridder Folqvard reed som en Drømmer hen ad Veien og fortsatte sin Elskovssang.

Inden han endnu havde endt denne Sang, der røbede en besynderlig Uklarhed og hiin fortærende Lidenskab, der ei engang var sig sin egen Usalighed bevidst, blev han indhentet af et Par andre unge Riddere, der ligeledes forlode Sønderborg og droge til Jylland. Den ene var Sti Andersens Søn, dentæileløse Ridder Offe Stisøn, som Faderen gjerne vilde danne til en fiin og kløgtig Statsmand, uden at det dog ret vilde lykkes. Saavel denne lystige Herre, som hans uadskillelige Ven og Drikkebroder, Ridder Peder Andersen, hørte til de selvraadige Aristokrater, der i den lovløse og kongeløse Tid havde sluttet sig til Ridder Bugge paa Hald og fundet særdeles Behag i det raske ubundne Liv, man hidtil

havde ført, med Sværdet til sin Lov og sin egen Villie til Landeret. Efter Sti Andersens Tilskyndelse havde dog disse Frihedsriddere fundet sig i at tilbyde den unge Konge deres Tjeneste. Som Bryllupsgjester paa Sønderborg, vare de blevne saa indtagne af Prinds Valdemars raske muntre Væsen og den snilde Opmærksomhed, han havde hædret dem med, at de nu, som hans ivrigste Talsmænd, droge forud, for at berede hans Hylding og udbrede hans Berømmelse blandt deres urolige Venner. I den nye Regjerings Planer troede de sig allerede med hædrende Fortrolighed indviede, og saavel til Ridder Bugge paa Hald som til mange andre anseelige Riddere i Jylland havde de vigtige Hilsener og halve Løfter baade fra den formaaende Sti Andersen og tildeels fra Kongen selv. Endnu halv berusede af Bryllupsvinen og al den Ære, man havde viist dem, tumlede de deres Heste med overgiven Lystighed, og medens den lidenskabelige Ridder Folqvard drømte sværmerisk om sin hemmelige Elskov, sang Offe Stisøn plat og lystig bag ved ham en bekjendt Parodie paa Ridderligheden og den romantiske Helteaand:

"Ramund gik sig i Stuen ind
Alt til den netteste Skræder:
Hør du Skræder, baade faur og siin!
Vil du gjøre Ramund Klæder?
Hvorfor ikke det? sagde Skræderen —
Da gjør du meget vel, sagde Ramund den unge."

Hans Reisekammerat loe af fuld Hals og stemte i med, og nu skrege de begge i raa Svirebrodertone:

"Halvtredsindstyve Alen til Buxetøi,
Og femten til Buxeremme!
Det skal du gjøre mig stærk og drøi,
Om du skal Buxerne sømme.
Dette er mig meget trangt, sagde Ramund,
Jeg kan ikke skræve min Gang., sagde Ramund den unge.

Ramund gik sig ved salten Havbred" — —

De 11,000 Jomfruer omfavne mig!" — raabte Ridder Stisen og holdt inde med den overgivne Sang — er det ikke vor elskovslagne Ridder Folqvard, der rider! Hei, Folker Spillemand!" — vedblev han i fortrolig Spøgetone og slog ham paa Skulderen — "flagrer I som en blindet Nattergal fra Bryllups-gildet og synger Miserere, medens der nu messes Gloria i alle raske Patrioters Hjerner?"

"I maa nok see Solen dobbelt paa Himlen, mine Herrer!" — sagde Folqvard og betragtede begge de overgivne Ridderes Solskins-Ansigter og lykkalige Blik.

"Hvad Andet? Folqvard! tredobbelt, om I vil" — svarede Stisen og svingede sin Hat — "Nu er det ikke Tid til at sukke for Maanen over de knipske Jomfruer — nu kommer der jo atter hei lys Dag til

Danmark med Kong Atterdag og den grønne Skjær-sommer."

"Gid der kun kom Glæde og Kjærlighed med, Landsmand!" — sukkede Folqvard — "og fremfor Alt dansk Ærlighed og Troskab!"

"Ei, hvor vil I hen?" — tog Hr. Stisøn atter Ordet med en skjelmsk Mine — "Hvo kan bringe større Glæde og galantere Kjærlighed med sig, 'end en rask munter Brudgom, som har lært Konsten ved Keiserens Hof? Hvor ærligt han vil holde sin Brud-gomstro, det kommer jo forresten hverken Jer eller os ved; men den Tro, han vil love os ædelige Landsens Herrer, den skal det danske Ridderskab nok lære ham at holde, med samt hans Haandfæstning."

"Saa maae vi først lære selv at holde Aalen ved Halen" — mumlede Folqvard — "see til, I ei pynter Jer et Fastelavnsriis! Dem, han først vil tugte, bliver nok os Riddere; dog derom vil vi ikke tale, før I har faaet disse Dages Ruus heelt ud af eders hede Pander."

"Ei! hvad er det for Kjætterier, Folqvard!" — raabte den runde rødmussede Peder Andersen — "har ei engang vor statskloge Bisp faaet Jer om-vendt? Er I bleven stokblind af den ubegribelige Deilighеds-Glands, I sukker for? Lad den Fugl Phoenix flyve og fang Jer en anden! saa har jeg gjort mange hundrede Gange, uden det har taget paa

mit Huld. Tag nu baade Hoved og Hjerte iagt og hjelp os at gjøre lyst for vor nye Kong Salomon!"

"Jo, I er mig de rette Vendekaaber!" — udbrød Folqvard — "for en Maaned siden vilde I sprænge Junker Ottos Taarn og føre ham til Hylding paa Viborg Thing; men nu blæser I alt i Trompet for hans fiffige Hr. Broder; den Herre forstaaer Konsten, at angle Kroner med Menneskehjerter."

"Omvend dig, vildfarne unge Menneske!" — svarede Hr. Stisen i pudseerlig Præketone — "Vi har alle været Syndere og paa gale Veie; men nu er jeg og min gode Ven blevne satte og fornuftige unge Mænd, der kan bruges i Statssager og engang sidde i Kong Valdemars vise Raad, saagodtsom Biskop Svend og min meget formaaende Herre Fader. Kom I ogsaa til Forstand, Folqvard! og lad fem være lige! Det nytter dog ikke, vi stampe mod Braaden, og Verden bliver ikke et Haar bedre ved alle Suurmulerier. Denne lystige Konge skal nu bringe Liv og Lystighed i os Alle. Sidder den Guds Engel, I sukker for, paa en Herreborg eller i et Kloster, ei hvad! saa siig frem, og vi skal ærlig hjelpe Jer at tage hende med Storm, paa frie Ridderes Viis. Vor lystige Landsherre vil maaskee selv sige Ja og Amen til slig Spas."

Ridder Folqvard blev blussende rød; men den rundkindede Peder Andersen udbrød i en høi Latter.

"Nei, Kammerat! dertil siger Kong Valdemar aldrig Ja og Amen; derpaa kan I bede de 11,000 Jomfruer favne Jer tildøde. Hvor har I havt eders Øine, Offe Stisen! har I for de smukke Brudepiger da ikke seet hvad enhver ædru Karl kunde see paa Folqvard med et halvt Øie. Den Herreborg, hans Hjertes udvalgte Dronning kommer til at throne paa, vil jeg aldrig raade vor elskovssiagne Ven at sætte sin Fod i, naar han ei vil lade sit Hoved i Stikken. Alvorlig sagt, Ven Folqvard!" — tilføiede han — "See til, I ikke kommer den Sol for nær, I allerede har sjunget vel høit og kjælent om! — Den brænder Jer, Gud døde mig, til Aske. Vor unge Herre har Falkesine i Hovedet og ingen Lyst til andre Kroner, end den synlige."

"Ho, ho!" — udbrød Stisen og gjorde store Øine.

"Den Sol, I advarer mig for, drager jeg nu bort fra" — svarede Folqvard med et lynende Blik — "og fra Falken med, der snart vil hakke Jer de blinde Øine ud af Hovedet. Gjør I kun denne Valdemars Hyldingsreise til et Triumphtog, om I kan! men den Seier, der skal gaae forud, før det er Tid at raabe Victoria i Danmark, den vil jeg nu hjelpe Landets troe Venner at vinde paa egen Haand." Med disse Ord sporede Folqvard sin Hest og reed i Fiirspring fra dem. De to lystige Riddere loe, medens de dog

beklagede den ubehændige "Dronning=Elsker", der ikke snildere vidste at skjule sine skuffede Forhaabninger eller søge den rette Vei til Hæder og Lykke, som de selv nu troede heelt sikkert at have fundet.

Valdemars forestaaende Hylding og det statskloge Ægteskab, hvormed han havde sikkret sig Kronen, var nu mellem Pintse og St. Hans=Dag Gjenstanden for hele Danmarks Opmærksomhed. Enhver, der gjaldt for at have Forstand paa Statskonsten, lovede sig store Ting for Land og Rige af en saa forstandig ung Fyrste, der lod til at kunne underordne sit eget Hjertes Følelser for Statskløgten og Rigets Vel. Prinds Ottos Venner havde opgivet alt Haab; deres Partie var ogsaa for lidet til at gjøre sig gjældende. Den høirøstede Beundring over Niels Ebbesens dristige Daad, man for en Maaned siden havde hørt allevegne baade blandt Høie og Lave, tog nu mærkelig af, og Opmærksomheden for denne Folkets Helt maatte vige for hvad der syntes vigtigere. Blandt Almuen gjaldt dog Ebbesens Navn endnu meer, end nogen Fyrstes. Den Ridder, der slog den fullede Greve, var i Bondens Øine Landets vigtigste Mand, og saasnart man hørte, han af Fyrsterne og de Store var overladt til sig selv og truedes med en frygtelig Hevnfeide af Geerts Sønner, strømmede der betydelige Skarer af jydske Bønderkarle til Brattingsborg, for at vove Liv og Blod for Geerts Banemand

og Danmarks Befrier. Men herom bekymrede man sig kun lidet blandt de høiere Stænder. Man kaldte nu Geerts Drab et heldigt og dumdristigt Foretagende, der kunde have sin Nytte; men den nye Konges Talsmænd fandt det i sin Orden og meget fordeelagtigt for Land og Rige, at denne Bedrift og dens Følger betragtedes som en privat Strid mellem en jydsk Herremand og Greverne af Holsteen-Rendsborg. Det var en Sag, der maatte gaae sin egen Gang, hed det, og hvorfor man ikke kunde sætte Kronen og Landets Velfærd i Vove.

Uagtet der nu paa en Maade var Fred i Landet, ifølge Forliget i Lübeck, saae man dog ikke sjelden tydske Krigerskarer drage frem og tilbage mellem de jydske Borge, der tildeels endnu vare i Panteherrernes Hænder, og snart var Ebbesens Navn igjen paa Alles Læber med Rygtet om de Seire, han paa egen Haand tilkæmpede sig over Geerts Sønner.

St. Hans-Dag, den 24de Juni, var der en stor Folkemasse samlet i Viborg og dens Omegn, men med det gladeste og fredeligste Udseende. Kong Valdemar havde modtaget Stændernes Hylding paa Viborg Thing. Han havde, uden mindste Indvending, med et muntert Smiil beseglet sin Haandfæstning og lovet Stændernes Udsendte Alt, hvad de fordrede. Ridder Bugge fra Hald med de anseeligste jydske Riddere og Prælater vare tilstede. De havde alle mod-

taget ſmigrende Beviſer paa den nye Konges Gunſt, og vare henrevne af hans indſigtsfulde Yttringer og indtagende Artighed. Han havde ſamme Dag udſtedet ſin milde Forſoningsact over alt det Forbigangne, og den ſtore Hyldingsfeſt endtes nu med et høitideligt **Te Deum i Viborg Domkirke.**

Paa Thinget havde man dog blandt de fjerneſt ſtaaende Bønder hørt enkelte misfornøiede Stemmer, ſom havde raabt Junker Ottos Navn og fordret ham til Konge; men de vare ſtrax blevne overdøvede af det almindelige Hyldingsraab for Valdemar. Ogſaa Ebbeſens Navn ſyntes man at have hørt hiſt og her blandt Bønderne, uden at dog Nogen tydelig havde tilkjendegivet hvad dermed meentes. Da nu Kongen mellem Biſkop Svend og Sti Andersen, blandt ſit talrige Følge af tydſke og danſke Riddere, traadte ud af Domkirken og ſteeg til Heſt udenfor Kirken, for ſtrax at drage videre til Hylding over hele Landet, blev han atter hilſet med et larmende Hyldeſtraab af de talrige Folkeſkarer, der med nysgjerrig Trængſel opfyldte Stadens Gader og ſtrakte ſig langt ud ad Aalborg-Veien. Kongen gjengjældte disſe Bifaldsraab med indtagende Mildhed, og Alle ſyntes berusede af Glæde over den ſmukke raſke Konge. Men længſt udenfor Stadsporten, hvor den egentlige Folkeſtimmel var ophørt, ſtod en Flok alvorlige Bønder, der fordetmeſte vare bevæbnede og over dobbelt ſaa talrige

ſom Kongens hele Følge. De toge ogſaa deres Hatte og Huer af, da Kongen drog forbi; men af dem hørte man intet Hyldingsraab. De raabte derimod Alle ſom med een Røſt: "Frihed for Junker Otto! kongelig Beſkyttelſe for Ebbeſen!"

Kongen ſtudſede; men han fattede ſig ſiebliklig. Han vinkede venlig til Bønderne med et meget lovende Nik. Nogle af de nærmeſte i Flokken ſvingede ſtrax Huerne i Luften og raabte Hurra for Kongen, hvilket ſnart iſtemtes af de Fleſte. Blandt denne ſtore Flok Misfornøiede, der nu dog beroliget adſpredtes, ſaae man to Riddere i fuld Ruſtning, men med aabent Hjelmgitter. Det var Svend Træſt og Ridder Folqvard Lovmandſen. Ingen af dem unddrog ſig Kongens Opmærkſomhed. Han ſaae ſkarpt paa dem begge og afnødte dem paa ſin egen uimodſtaaelige Maade en viſtnok taus og kold Hilſen. De holdt her begge tilheſt med endeel Svende; men Kongen og hans Følge var neppe draget dem heelt forbi, førend de to driſtige Riddere næſten befandt ſig ene paa Veien og rede bort i en modſat Retning.

Paa Brattingsborg ſaae det imidlertid heelt alvorligt ud. Efter adſkillige Seiervindinger over de unge holſteenſke Grever, var Niels Ebbeſen vendt tilbage til denne ſin bedſt befæſtede Borg, hvor han i tre Uger havde været indeſluttet og beleiret af den raſende Grev Henrik. De Beleirede havde gjort

hyppige Udfald, og der var forefaldet mangen blodig Fegtning udenfor Borgen; men hver Aften havde Ebbesen trukket sig tilbage bag Brattingsborg Mure med et stedse ringere Antal Krigere. Nu var hans lille troe Skare saaledes sammensmeltet, at han ikke længer kunde tænke paa noget Udfald, men maatte indskrænke sig til at afslaae de idelige Stormforsøg af den overlegne og forbittrede Fjende. Grev Henrik havde viist den meest rasende Tapperhed ved ethvert Angreb; men med sin ungdommelige Hidsighed gjorde han kun Kampen vildere, uden endnu i Krigskonst og Besindighed at kunne maale sig med den rolige Ebbesen. Geerts stolteste Søn fnyste af Harme over de mange betydelige Tab, han havde lidt. Hans Broder Claus var nu kommen ham til Hjelp med nogle hundrede Ryttere og med de Beleiringsmaskiner, han hidtil i sin ubændige Iver havde forsmaaet. Nu var Borgen først efter alle Krigskonstens Regler ængstet, og Brattingsborg truedes med et afgjørende og tilintetgjørende Angreb, medens Svend Trøst og Ridder Folqvard rede mismodige fra Viborg Thing, og det blotte Syn af den nye Konge syntes at have fortrængt enhver anden Forestilling hos den store Hob.

En Aften gik Niels Ebbesen med et dæmpet Suk ned fra Skandserne paa sin beleirede Borg. Han traadte heelt alvorlig ind i sit Lønkammer og betragtede tvende aabne Brevskaber, der laae paa hans

Bord. Det ene var en Afskrift af Hyldingsbrevet, Biskop Svend havde overbragt Junker Valdemar, og hvorunder Ebbesens eget Navn stod først blandt de troe danske Riddersmænds, der havde tilbudt ham Kronen. Det andet var en Afskrift af Forligene i Spandau og Lübeck, hvorved den nye Konge forpligtede sig til at være alle Deres Fjende, som havde Deel i Geerts Drab. Dette sidste Document var med et stolt lidenskabeligt Feidebrev oversendt ham af Grev Henrik. "Hm!" — sagde Ebbesen med et bittert Smiil og rullede begge de mærkelige Brevskaber sammen — "Det Vidnesbyrd om vor Tids Aand skal gjemmes til Efterslægten. Den Skat skal man udgrave engang under Brattingsborgs Ruiner." Han forvarede Papirerne i et Hul i en stor grundmuret Pille. Nu hørte han sin Hustru synge for Børnene i Ammestuen med sædvanlig Rolighed, og det var som hendes urokkelige Tillid til Retfærdighedens og den gode Sags Seier gav ham den Sindsro tilbage, han et Øieblik savnede. Idet han nu vendte sig om, saae han Døren til Borgens underjordiske Løngang aabnet, og en høi Qvindeskikkelse stod for ham i det dunkle Lønkammer. Et sortebrunt Ansigt og et Par vildt funklende Øine kom tilsyne under den smudsige Hovedduug, tilligemed et sort filtret Skjæg.

"Gønduls Aander vil frelse Jer, Herre!" — lød den sorte Svends Røst, og den forklædte Skytte

gjorde et Glædeshop, hvorved Skjørterne næsten fløi ham om Ørene.

"Hm! dig, gale Volle!" — udbrød den alvorlige Borgherre forbauset, og traadte et Skridt tilbage — "bliv mig fra Livet med dine hedenske Aander! Jeg troer saa lidt paa dem, som paa Vind og Veir — og Menneskehjelp" —

"Saa er I meer vantro, end jeg, Herre!" — afbrød Volle ham — "hvem skulde Mennesker kunne hjelpe uden de stærke Livets Aander i Kjød og Blod og det mægtige Staal?"

"Guds er Aanden og Magten" — sagde Ebbesen — "men det Folk, den Retfærdiges Aand har forladt, stoler jeg ikke paa. Har nu Danmarks Folk, med Bisp og Konge og alle de Mægtige paa Jorden forladt mig, som en fredløs Udaadsmand, vil jeg give mig Gud i Vold og døe. — Imorgen vil jeg falde med Sværd i Haand paa den sidste Steen af min Borg, som en fri christen Ridder; men af dine Aander eller Djævle vil jeg ikke frelses" —

"Ei heller, strenge Herre! naar de komme som brave danske Mænd og med eders egen raske Søstersøn i Spidsen?" — spurgte den Sorte og loe.

"Det er en anden Sag, Volle! Lad kun dine fære Talemaader fare! dermed gjør du mig selv den ærligste Hjelp mistænkelig. — Hvad har min brave Svend Trøst for?"

"Han og Ridder Folqvard har samlet en Hob raske Knøse. De vil gaae i Døden for Jer. De staae en halv Miil herfra i Skoven. Naar I ved Midnat vil vove et Udfald, vil de falde Fjenden i Ryggen og give Jer en god jydsk Haandrækning."

"Vel! det er en ærlig Sag" — udbrød Ebbesen glad — "kan du bringe Budskab tilbage, saa siig dem Tak! Ved Midnat skal jeg gjøre Grev Henrik det Besøg, han mindst venter. Imorgen skulde Brattingsborg falde."

"Denne Gang staaer Brattingsborg vel, og I med, kjære Herre!" — sagde Volle og nikkede hemmelighedsfuld — "har jeg læst rettelig i Bedstemoders Bog, skal Ingen fælde Geerts Banemand, uden den, der svinger den Kulledes Sværd — og seer I, Herre! det er nu eders med samt Trolddoms-Skabilkenet, hvormed han altid koglede os Seiren af Haanden." Med disse Ord fremtog den forklædte Svend et stort Slagsværd, som han havde skjult under sine Qvindeklæder, tilligemed det Madonnabilled fra Itzehoe, som var de holsteen-rendsborgske Grevers Seierspalladium, og som Grev Henrik paa sin Faders Begravelsesdag havde taget fra Ligets Bryst og hængt om sit eget.

"Hvad er dette?" — udbrød Ebbesen forbauset — "Geerts Sværd og berømte Klenod! hvor kom du til dette Bytte? Volle!"

"I Jern-Henriks Leir — i hans eget Telt, Herre, medens han selv, lidt før Dag, laae en halv Favn derfra og sov. See! nu er disse Sager i eders Vold, Herre! Jeg tænker, I vil ikke forsmaae dem, men passe vel derpaa, helst I nu veed, I dermed har eders eget dyre Liv i jer Haand. Kun derfor gjorde jeg mig den Møie, og det havde nær kommet mig dyrt nok at staae. Jeg vilde bragt Jer Grev Henriks krusede Hoved med, seer I; det laae mig just lige for Haanden; men saa reiste han sig paa Loibænken i Sovne og saae paa mig med et Par Øine, som jeg ikke skjætter om at see anden Gang: for de stirrede livagtig paa mig ligesom den kullede Greves, da hans Hoved laae ved vor Fod og gloede paa os i Maaneskinnet."

"Fy, Volle! — du er en Bøddelsjæl og dumdristig Ransmand. — Mener du, jeg vil hæle med dig og beholde dette Tyvegods?"

"Gjør hvad I vil, Herre! det er eders egen Sag, om I vil leve eller døe" — svarede Volle fortrydelig — "men jeg meente dog, jeg havde forskyldt lidt bedre Tak for det Konststykke, end at skjældes Huden fuld" —

"Du har Ret — du har meent mig det godt, Volle!" — svarede Ebbesen og klappede ham paa Skulderen — "du har vovet dit Liv for at redde mit, skete det end af dum Overtro og paa en Maade, jeg

forägter. Men det siger jeg dig" — tilsøiede han med streng Alvor — "havde du lumskelig myrdet min tappre Dødsfjende i Søvne og bragt mig hans stolte Hoved, som du tænkte paa — ved den retfær-dige Gud! jeg havde til Tak derfor ladet dit eget sorte Hoved bringe til Fjendens Leir med samt dit Ransgods."

"Hm! det maa nok have ahnet mig, strenge Herre!" — svarede Volle og nikkede — "for jeg blev saa ræd for Grev Henriks Hoved og stive Øine, som det gjaldt mit Liv, hvis jeg tog det med. Derfor lod jeg det ogsaa sidde, og listede mig bort med hvad jeg havde bjerget, inden han blev levende eller kom til Forstand. For de Øine, han slog op paa mig, var der ikke denne Verdens Liv og Forstand i, men des meer af de Dødes. Hans Krigsmænd havde jeg gjælet i Søvn med Sulla Suks stærke Ord. Jeg vilde hugget Hovederne af en god Slump til God-morgen; men jeg var bleven lidt ræd, som sagt, og det ahnede mig nok, det var ikke efter eders ridderlige Kogebog, hvorvel det igrunden havde været lige saa reen og ærlig en Sag, som vort raske Nattebesøg i Randers" — —

"Satan!" — udbrød Ebbesen heftig — "vil du besmitte min Ridderære i min egen Sjæl, fordi jeg havde dig til Veiviser hiin store Nat! — Dog nei, Volle!" — tilføiede han roligere — "jeg holder

dig hverken for nogen Djævel eller Heremester; men du er en raa forvildet Hedningsjæl; du kjender hverken den levende Gud eller hvad en christen Ridder kalder Ære. — Gak strax tilbage den Vei, du er kommen! Siig de brave Landsmænd Tak! Ved Midnat skal Fjender som Venner høre Ebbesens Trommer før vi mødes."

"Godt! strenge Herre!" — svarede Volle og trak paa Skuldrene med et pudseerligt Smiil — "Eders Dyd og Ære forstaaer jeg mig rigtignok ikke paa, og det maa jeg tilstaae: eenfoldige Folk, som mig og mine Lige, kunde det aldrig falde ind at lade tromme for os, naar vi vilde overrumple vor Fjende; men det er nu eengang eders Maade, og I har viist, det lader sig gjøre. For jer Liv og Lykke maa I nu selv raade. Tro mig, Herre! Byttet, jeg har hentet Jer, kan bringe Jer Liv eller Død, eftersom I selv lyster. Det er eders med al Ære. Den faldne Ridders Vaaben tilhøre jo altid Seierherren. Saasnart vi høre de berømte Trommer, I har sat eders Dyd og Ære i, skal I høre paa vore Kohorn og Dreslag, at Gendruls Aander ere vaagne til jer Bistand." Derpaa sprang den sorte Svend ned i Løngangen og var forsvunden.

Ebbesen stod længe taus og betænkelig med Geerts store Sværd og Madonnabilledet i Haanden. Han opløftede det berømte Feltherresværd, hvorfor

hele Danmark nylig havde skjælvet. "Hm!" — sagde han ved sig selv — "hvad skal Erobrerens Jernspiir i den Haand, der kæmper for Frihed?" Han kastede Geerts Sværd hen paa Bordet og lagde Mariebilledet derover. Efter et Ord til Gaardsfogden, traadte han siden ind til sin Hustru i den huuslige Børnestue. De, der her saae Ebbesen faa Timer før den nye blodige Natte-kamp, der ventede ham, fristedes til at ansee hans be-leirede Borg for en stille Fredens Bolig, medens dog de Brattingsborg Krigsmænd sleeb deres forhuggede Sværd, og der paa Borgherrens Befaling skete de alvorligste Forberedelser til Nattens farlige Bedrift.

I Grev Henriks Leir udenfor Brattingsborg Mure var der nu fuldkommen roligt. Alt var beredt til den afgjørende Storm, der ved Dagens Frembrud skulde begynde. De ved Beleiringsmaskinerne udmat-tede Krigere skulde nu styrke sig ved Søvn og Hvile til Kampen og den Erobring, der skulde gjøre den følgende Dag mærkelig. Grev Henrik selv havde lagt sig til Hvile i sit Telt; men hans urolige Sjæl forbød ham at sove. Det dumdristige Ran forrige Nat af hans Blodhevner-Sværd og hans fyrstelige Huses Palladium havde den hele Dag opfyldt ham med Harm og Uro. Han laae i den stille Sommernat paa sit Feltleie med aabne Øine og glødede af Længsel efter Morgenen og Hevnens Time. Vagtblusset brændte udenfor Teltet, og to Skildvagter hviskede

ængstelig om den formeentlige Trolddom, der sidste Nat havde koglet deres Kammerater i Søvn og ført dem i Ulykke.

"Det har været den lede Satan selv" — hvi=skede den Ene. — "Uden Djævelens Hjelp havde aldrig de Danske faaet Bugt med vor store Greve."

"Derom er der ingen Tvivl, Landsmand!" — svarede hans Kammerat — "Enhver veed jo, denne Ebbesen har forskrevet sig til den Sorte med Huud og Haar. Mange har jo seet ham livagtig ved hans Side. Før Accorden er udløbet, komme vi dog ingen Vei med ham. Vi hente os kun blodige Pander ved hver Dyst."

"Men maaskee kan den Accord være ude imor=gen" — bemærkede den Første — "saaledes som vi nu har ham i Klemme, skal han neppe med Djævels Vold slippe derfra."

"Pas paa, vi komme dog tilkort" — hviskede den Anden — "Vore unge Grever maa kagle saa rask, de vil, de skal æde mangen Skjæppe Salt, før de blive halv saa kloge og stærke som deres Fader. — Og nu er hun jo Fanden i Vold — vor hellige Frue fra Itzehoe — uden hende kunde jo gamle Geert selv aldrig vinde Seir over Dansken. Havde han bare havt hende hos sig hiin forbandede Aprils=Nat i Ran=ders! saa skulde den jydske Satan aldrig krummet et Haar paa hans Hoved."

"Nu ja, det kunde vel være, helst der ikke var Stort at krumme" — sagde den første Krigsmand halv skjemtende — "men lad os ikke mæle for høit, Kammerat! mærker Jern-Henrik vor Snak, er han istand til at lade vore Hoveder kige Stjerner hist blandt Sævnetrynernes fra sidste Hundevagt."

Grev Henrik havde hørt nogle Ord af Skildvagternes Samtale udenfor Teltet, og var faret forbittret op i Leiet. Han syntes i Begreb med et overilet Hævdingsbud; men han betænkte sig og lagde atter sit gledende Hoved tilbage paa Feltleiet. "Hm! Jerniet, Ingen skal bøie, maa være koldt" — mumlede han. Henved Midnat faldt han i Blund; men han havde neppe lukket sine skarpe Øine, før han vaktes af en fjern Trommehvirvel og Skildvagtens Raab: "Fjenden, Herre Greve! Fjenden! — Trommerne fra Randers!"

Grev Henrik sprang i fuld Rustning op fra sit Leie og foer ud af Feltherreteltet. Han kaldte forbittret sine Krigere til Vaaben, under de stedse stærkere Trommehvirvler og Forposternes Larmskrig. Inden man endnu vidste hvor Fjenden var, og inden Grev Henrik og hans Broder havde faaet samlet de sævndrukne Krigsmænd, saae man Beleiringsmaskinerne ved Søen i Brand, og Vagten, der skulde bevogte dem, flygtede med Forfærdelse ind i Leirens Midte. Grev Henrik svang sig paa sin Stridshingst

og havde udstedet vigtige Befalinger til Leirens Forsvar, da en flygtende Forpost-Kriger til hans store Forbauselse bragte ham hans Faders lange Sværd og det berømte Madonnabilled.

"Fra Ridder Ebbesen, Herre Greve!" — sagde den skjælvende Kriger — "jeg var den Første, der faldt i hans Vold hist ved Søen; men han gav mig fri og bød mig bringe Jer dette. Hvad hans ringeste Svend tog med Tyvehaand, medens I sov, vil han selv tage med Staalhandske, naar I er vaagen; det var hans Ord. Men fly, Herre, fly! — her er Djævelskonster i Spillet — her er Fjender baade for og bag og allevegne — hør, hør!"

Grev Henrik havde hængt Guldkjæden over sit Brystharnisk og Sværdet ved sit Bælte, uden at mæle et Ord, medens hans lynende Blik foer frem og tilbage i den mørke Leir, hvor Fjendens Trommer og Lurer lød fra begge Sider med Vaabenklang og dobbelt Hærraab. Nu faldt hans harmfunklende Blik paa Krigeren, der havde bragt ham de vigtige Klenodier og som uagtet den overhængende Fare syntes at vente en øiebliklig Belønning. "Den Første, der flyer eller lader sig fange i min Leir, er dødsens" — raabte nu den jernhaarde Henrik, og hans Faders Slagsværd foer ham af Skeden — "har du glemt det Bud i din Skræk? feige Usling!" Med disse Ord kløvede han Panden paa den forfærdede Flygtning og

reed frem over hans Liig. — "I Kreds, Karle!" — bød han strengt og opløftede sin Malmrøst — "den, der viger et Fodsbred uden Ordov, skal døe paa Stedet."

"I Kredsorden!" lød det fra Høvding til Høvding; men inden den befalede Forsvarsstilling var indtagen, brød Fjenden ind fra begge Sider paa de urolige Kriger-Flokke, og rundt om dem stod Leiren i Brand. Grev Henrik selv og hans Broder vare i faa Øieblikke saaledes indeklemte mellem deres egne Krigsmænd, at de hverken kunde komme frem eller tilbage med deres steilende Heste. De søgte forgjeves ved Raab og Trudsler at bringe Orden i de larmende Klynger, der trængte sig sammen i en forvirret Knude og selv forhindrede hverandre i at forsvare sig. Et hastigt Tilbagetog var den eneste Redning; men et betydeligt Blodbad var alt anrettet, inden Grev Claus kunde formaae sin rasende Broder til at redde sig selv og Hæren ved det ham saa piinlige Feltherreraab: "tilbage!" Endelig lød dette Ord fra Grev Henriks fraadende Læber; men Tilbagetoget var dem nu fast umuligt. Ebbesen trængte frem fra Søsiden med besindig Kraft i sluttet Slagorden, medens Svend Træst og Ridder Folqvard med den jydske Bondehær omfløiede den brændende Leir og udbredte Skræk og Ødelæggelse blandt de tilbagekastede Krigermasser. Det var næsten Morgen, da det

endelig lykkedes de unge Grever at redde sig selv og deres Adelsfylking, ved at hugge sig gjennem den svageste Arm af Bondehæren, og nu fulgte Resten af Grevernes Hær deres Herrer.

Da Solen stod op over Brattingsborg Søe, mødtes Ebbesen og Svend Trøst paa den ryddede Leirplads og ilede glade i hinandens Arme. Der var ingen levende Fjende meer at see, og Brattingsborg var reddet. Ogsaa Ridder Folqvard rakte Ebbesen Haand og lykønskede ham med stille Glæde i det blege veemodige Ansigt; men den sorte Svend sprang lystig om mellem de brændende Telte og plyndrede de rige holsteenske Ridderes Liig, under en vild Takkesang til Gønduls Aander.

"Sluk Branden! sørg for de Saarede!" — bød Ebbesen — "Byttet skal bevares og deles — Hælvten er Krigsfolkets, Hælvten Landsherrens."

"Kongens?" — gjentog Svend Trøst — "hvad tænker I paa, Morbroder! han har jo Fred med vore Fjender, men truer Jer med Undergang."

"Derfor er han ligefuldt vor Landsherre" — svarede Ebbesen — "det er kun i Kronens og Danmarks Navn, jeg fører Sværdet."

Saasnart det Nødvendige var besørget og en Flok Udridere udsendt, for at give Agt paa den flygtende Fjende, reed Ebbesen fra Mand til Mand gjennem Bondehærens Rækker og rakte hver Krigsmand Haand

med Tak og Roes for deres Kjærlighed og Kjækhed. Hvor han viste sig, hvirvlede Hatte og Huer i Luften under et vældigt Hurraraab.

"Her, Fa'er Ebbesen!" — raabte en rask Bondekneс, der reed frem som hele Flokkens Ordfører — "vi drage nu med Jer den hele Sommer, hvorhen I vil føre os. Saalænge her er en Fjende i Landet, vil vi ingen Anden lystre, end Jer, om vi saa skal hænges derfor tilhobe. Det har vi Alle lovet og svoret som een Mand ved hellig Knud og alle Helgen."

Denne Yttring ledsagedes af et høit og eenstemmigt Bekræftelses-Udraab af den lille frivillige Bondehær.

"Tak, Børn, Tak! i Landets og Kronens Navn!" — svarede Ebbesen — "Jeg skal føre Jer ærlig mod Danmarks Fjender saalænge Gud under mig Liv og Kraft, hvad Tak vi saa faae for det tilsammen."

Der blev nu rigelig sørget for Krigernes Pleie, og man drog ind paa Brattingsborg med saa Mange, der kunde rummes. De Andre leirede sig i hvad der var reddet af de fiendtlige Telte, og Luften gjenlød af Sang og Glædesraab den hele Dag.

Af Svend Træst og Ridder Folqvard hørte nu Ebbesen Alt, hvad de vidste om den nye Konge og hans Sindelag. Svend Træsts Beretning var den mindst trøstelige, og Ebbesen blev heelt alvorlig til-

mode. "I Guds og hellig Knuds Navn! mine troe brave Venner!" — sagde han dog rolig — "vi vil gjøre hvad vi kan for Landets Befrielse og den danske Thrones Tryghed, uden at bekymre os om hvad der i Fyrsternes og de høie Herrers Raad maa kaldes Ret eller Uret. Den fine Statsklogt forstod jeg mig aldrig ret paa; men jeg veed, det er en ærlig Sag, at vove Liv og Blod for sit Fædreland, og den Id vil jeg forsvare baade for Gud og Danmarks Folk nu og til evig Tid. De, der føre Vaaben mod Landets Fjender, ere visselig Landets troe Sønner, hvad enten de nyde Lovens Beskyttelse og Landsherrens Gunst eller ikke."

Derpaa slog man sig til Ro paa Brattingsborg den Dag, og der feiredes en Seiersfest, hvorved Ebbesen var saa tilfreds og glad, som endnu Ingen havde seet ham siden Geerts Fald. Hans stille Husfrue fyldte Festbægrene for ham og de troe Venner, og rundt om det befriede Brattingsborg lød de jydske Bønderkarles Jubel med Hædersraab for Ebbesen, som deres og Danmarks bedste Ven og Fader. Svend Trøst glemte den Dag hvad der laae tungt paa hans Hjerte, og der tindrede selv en Gnist af Glædesild i Ridder Folqvards mørke glødende Øine. Det var een af de skjønneste og lykkeligste Dage paa Brattingsborg.

Medens Kongen med Biskop Svend og sine Riddere drog hele Jylland igjennem lige til Aalborg, og

derfra over til Sjælland, hvor han i Roeskilde mod-tog Kongehylding af Sjællænderne og de andre danske Deboere, fortsatte Niels Ebbesen, i Spidsen for sin lille kjække Bondehær, paa egen Haand, den mærke-lige Feide med de holsteenske Herrer i Jylland. I den nye Regjerings Dine paadrog han sig derved Udseendet af en egenraadig Partigjænger, medens han erhvervede sig en Folkeyndest, som ingen privat Mand i Danmark nogensinde har eiet. Baade paa Brattingsborg og Nørreriis var der den hele Sommer og selv langt ud paa Vinteren et krigersk Liv og den største Virksomhed. Fra begge disse Ebbesens Borge skete der idelige Feidetog mod de fremmede Kriger-skarer paa de endnu pantsatte Kronborge, hvergang hine forhadte Landeplagere vovede at lade sig see, for med Magt at inddrage Skatter af Almuen. Den lille Krig førtes med en Bitterhed og Lidenskabelighed, der stedse gjorde den blodigere. Svend Trøsts Iver var heftig; men han savnede Morbroderens Besindighed. Ridder Folqvard higede utaalmodig efter farlig Daad og Bedrift; han var som i en bestandig Feberhede og syntes tidt med vild Heftighed at søge Døden; men Ebbesen reed som oftest ved hans Side og reddede mangen Gang hans Liv. Til Grev Henrik selv saae man dog Intet. Han var draget tilbage til Rends-borg; men han rustede sig her af al Magt med liden-skabelig Iver, og det lod dennegang ikke blot til at

gjælde Ebbesen, men Kongen selv og hele Danmark, medens Prinds Otto blev bevogtet strengt, som en Livsfange.

Paa Hald var siden Kongens Hylding det krigerske Liv ophørt. Ridder Bugge og hans aristokratiske Venner vare fordetmeste traadte i Kongens Tjeneste og forholdt sig rolige; men de vare misfornøiede med Alt, hvad der foretoges, og der taltes ofte høit og dristigt mod Kongen og hans Raad i deres Gilder og Jagtselskaber. Man priste derimod den kongeløse Tid, da den frie dristige Ridder uden Fare kunde raade sig selv. Nu ansaae man det dog for klogest, at holde sig fra Ebbesen, som en fredløs Mand, der tilmed plettede sit Adelsskjold ved at være Almuehøvding. Ridderne paa Hald droge ofte med stor Pomp paa Jagt, naar Ebbesen med sin graakoftede Bondeskare drog ud paa Feidetog. Den stortalende Ridder Bugge traf paa Skuldrene ad Bondehelten, som han kaldte ham, og saae med et fornemt Smiil paa den fattige Træsko-Hær, der fulgte Ebbesen med Folkesangen om Toget til Randers og den kullede Greves Fald.

Vinterkulden havde endelig nødt Ebbesen til at lade Sværdet hvile og trække sig tilbage til sin bedst befæstede Borg, Brattingsborg. Bondehæren var opløst, men skulde atter samles til Vaaren og var

kampberedt hvad Øieblik man saae Blodfanen vaie fra Ebbesens Borg.

Man levede imidlertid bag Brattingsborgs Mure paa streng Krigsfod. Vindebroen var bestandig optrukken, og der holdtes aarvaagen Vagt Nat og Dag paa Skandserne. En Flok Udridere var desuden i bestandig Bevægelse. Den sorte Svend var en snild og ivrig Speider, og der kunde Intet af Vigtighed skee i Landet, som man ei snart havde Underretning om paa Brattingsborg.

Paa eet af de sidste Feidetog var saavel Svend Trøst som Ridder Folqvard bleven saaret; men ved den omhyggelige Huusfrues Pleie vare de snart blevne helbredede. Juleaften sade begge de unge Riddere i Fruerstuen hos deres Saarlægerinde. Folqvard sad ved Kaminen med en Strængeleeg i sin Haand og stirrede i Flammen, medens han for den deeltagende Huusfrue gjentog hiin lændomsfulde Elskovssang, som han sang med saa besynderligt et Udtryk, at ingen Qvinde kunde høre det uden Taarer. Hans mørke Øine glødede, medens han sang; men om Gjenstanden for hans Sange og hans lønlige Elskov var der aldrig kommet noget Ord over hans Læber.

Svend Trøst saae den fortærende Lidenskab i Folqvards Blik; han trykte heftig bevæget Riddernes Haand; han var selv denne Aften i en lignende Stemning. Den sorte Svend havde for en Time

siden bragt Nyheder til Brattingsborg: Sti Andersen af Bjørnsholm var alt steget saa høit i den unge Konges Gunst, at han var udnævnt til Kongens Høvedsmand og Statholder i Estland; mellem Juul og Nytaar ventedes han paa Bjørnsholm med mange fremmede Herskaber; saa skulde hans Datter hentes fra Øe-Kloster, hvor hun i tre Maaneder havde været indespærret som Novitse. Hun skulde nu, efter Kongens og hendes mægtige Faders Villie, ikke begrave sin Ungdom og Skjønhed i Klostret, men ægte Kongens fortrolige Ven, den smukke Ridder Podebusch fra Rygen, som man vel vidste hun havde givet Afslag tilforn, men hvis Elskværdighed og indtagende Væsen man nu dog troede hun ikke længer vilde modstaae. Nytaarsaften skulde deres Bryllup staae paa Bjørnsholm. — Dette almindelig bekjendte Rygte havde sat Svend Trøst i en saadan Stemning, at hvert Ord i Folqvards Elskovssang blev et Udtryk for hans egen Qval og Fortvivlelse; men Sangen opluede tillige hans Mod og det lønlige Haab i hans Sjæl, at den skjønne Agnete dog umulig kunde elske nogen Anden, end hendes Barndomsven, hvorvel hun aldrig havde tilstaaet ham det og endnu mindre givet ham noget Løfte eller Haab. "Ja visselig!" udbrød han nu og sprang op —

""Aldrig sidder Frugten saa høit paa Qvist"" — —

"Hvordan var det nu? Folqvard! o syng det Vers igjen!"

Ridder Folqvard reiste sig og gjentog med vildt tindrende Blik, medens Kaminilden spillede paa hans blege Kinder:

""Aldrig sidder Frugten saa høit paa Dvist,
Som modnes af Solen om Sommer,
At den jo falder engang for vist —
Gud give, inaar det kommer!""

"Ret saa!" — udbrød Svend Træst — "det kommer — det maa komme — eller det hele Liv er en usel foragtelig Løgn" —

""Aldrig sidder Falken saa høit paa Hald"" —

"Var det ikke saa? kjække Folqvard!"

""Og Dyrene er aldrig saa vilde"" —

— gjentog Folqvard med et Blik, der næsten forfærdede den opmærksomme Huusfrue —

""At de jo maae frygte dem for et Fald,
Om Jægerens Raad ere snilde.""

"For Guds og vor kjære Frues Skyld! bedste unge Herrer!" — afbrød Fru Jutta den lidenskabelige Sang — "Lad ikke saa vilde Tanker faae Rum og Røst i eders Sjæle! I er istand til at synge Eder en hidsig Febersot paa Halsen. Staae I ikke der begge som I havde isinde at nedrive den kjære Guds Stjerner af Himlen" —

"Rigtig, ædle Frue! det vil jeg" — vedblev Svend Trøst — "jeg vil nedrive den skjønneste Stjerne fra Himlen til mit Bryst, trods al Verdens Statholdere og Konger. Nu forstaaer jeg eders Sang, Folqvard!"

"'Min Styrke er større, end du forstaaer —
"'Jeg den usynlig dølger —
"'Jeg er ei ene, ihvor jeg gaaer'" — —

"Hvad er her paa Færde?" — spurgte Ebbesen med et roligt Smiil og traadte ind i Fruerstuen med begge sine smaa Sønner ved Hænderne. Den Ene reed paa hans Kastespyd; den Anden legede Blindebuk med Faderens store Hjelm over Hovedet — "Er det et Fastelavnsspil, I øve Jer paa til den glædelige Juul, mine unge Venner!"

Ridder Folqvard taug beskæmmet, og satte sig atter med blussende Kinder hen ved Kaminen, hvor begge Ebbesens raske Sønner snart sade til Hest paa hans Knæ og legede dristig med ham, som man saae de vare vante til. Men Svend Trøst greb heftig sin Morbroders Haand. "Nei, det er hverken Fastelavnsspil eller Juleleeg, jeg tænker paa, kjære Morbroder!" — sagde han ivrig — "denne Stilhed duer ikke for mig. Vil I laane mig den sorte Svend og en halv Snees Ryttere paa nogle Dage?"

"Hvad har du for? min Søstersøn!" — spurgte Ebbesen alvorlig — "du vil dog aldrig være en ubuden Gjest ved Bryllupsgildet paa Bjørnsholm?"

"Det Bryllup bliver der Intet af" — udbrød Svend Trøst heftig — "eller jeg skal ikke see Nytaars Ny tændes."

"Vi har endnu otte Dægn til Nytaar" — svarede Ebbesen rolig — "der kan skee Meget i den Tid; dog husk paa, min unge Ven! det Bryllup gjælder ikke Landets og Rigets Lykke, og her er dyr Tid paa tro og ærligt dansk Hjerteblod i Landet. Sæt dig ned, Svend Trøst! det er jo den glade Juleqvel" — tilføiede han med kjærlig Røst, og indtog selv sin Huusfaderplads ved Kaminen — "saa maae Frænder og gode Venner blive kjønt roligt sammen og tømme Julebægeret i Kjærlighed og Fred. Hvo veed, om vi saaledes skal sidde sammen nogen Juleaften meer!"

Den alvorlige halv veemodige Tone, hvormed Ebbesen sagde disse Ord, gjorde et besynderligt Indtryk paa den ophidsede unge Ridder. "I har Ret, kjære Morbroder!" — sagde han med dæmpet Røst — "det var stor Synd, vilde jeg forspilde eders Jule-Glæde. Har nogen Mand i Danmark fortjent en glad Juleaften iaar, saa er det Eder. Men sig mig, kjæreste Morbroder!" — vedblev han atter ivrig — "vilde I betænkt Eder paa at tage Bjørnsholm med Storm eller nedbryde De-Kloster, naar eders kjære

Fæstemøe havde siddet derinde og skulde være tvunget til at ægte en Kobler?"

"Dertil kunde Ingen have tvunget min kjække Hustru, selv om hun aldrig havde givet mig sin Tro" — svarede Ebbesen med et kjærligt Blik til den stille Huusfrue — "Men gjør du ikke Regning uden Vert? Svend Trøst! Hvo har sagt dig, det er Tvang med det Bryllup? hvad Pant har du paa, at du gjælder meer hos Sti Andersens Datter, end hiin smukke fremmede Hofmand, der nu kappes med Forræderen i Lykke og Kongegunst?"

"Derpaa har jeg Pantet i min egen Sjæl, Morbroder! enten er der ingen Sandhed og Kjærlighed til, eller Agnete maa elske mig iløn, som jeg har elsket hende fra hun var lille."

"Men hun vilde jo ikke kjendes ved dig paa Hald, den Gang hun fornegtede sin forræderske Fader; det kunde jeg ellers lidt hende for, hvis hun ei havde faret med Usandhed og nu vendte Kappen efter Vinden."

"Gud maa vide hvorledes det hængte sammen" — sukkede Svend Trøst — "men Usandhed har hun aldrig sagt — det tør jeg døe paa."

"Saa vær du trøstig! saa har du jo kun Pigebarnet selv at holde dig til" — sagde Ebbesen munter — "Er du kun vis i din Sag, kommer du

vel ud af den Nød saagodtsom hiin raske Hr. Anfind i Sverrig."

"Gud velsigne Jer for det Ord, Morbroder!" — udbrød Svend Træst ivrig — "hvad en svensk Ridder har vovet, skal Ebbesens Søstersøn ei være ræd for, om Agnete saa var en Prindsesse og Sti Andersen fuld saa mægtig som den falske Kong Birger" — —

"Betænk dog den Ting vel, min Søstersøn!" — afbrød Ebbesen ham alvorlig. — "Den Sag, en ærlig Ridder ikke tør sætte sit Hoved paa, regner jeg vel ei til de store og vigtige Ting i Verden; men derfor er ikke enhver Sag stor og ædel, som en ung lidenskabelig Ridder vil vove Livet for. Du har mangengang sat dit krusede Hoved paa Spil, Svend Træst, blot for at kunne sige de Overmægtige et dristigt og trodsigt Ord, hvor Taushed baade havde været visere og gavnligere. I vor lovløse Tid hænger Livet i et Haar, og den høieste Ret er tidt den høieste Uret; men hvorledes Tungen saa vakler paa Retfærdighedens Vægt, den Time vil komme engang, da hver Bedrift med hvert Hjerte og Hoved skal veies rettelig. Lad os ikke glemme det, Søn! og lad os ikke lege Bold med Hjerter og Hoveder, blot for vor egen Morskab eller for en Lykke, som Ingen glæder sig ved, naar vore Øine ere lukte."

Svend Trøst taug, blussende rød, og faldt i dybe Tanker. Hans Blik faldt paa Prinds Ottos gyldne Sværd, der nu stod ærkesløst i Kaminkrogen, medens den fangne Kongesøn syntes glemt af hele Danmark. Men nu sprang Ridder Folqvard op fra sin Plads ved Kaminen, med een af Ebbesens Sønner ved hver Haand. "Den Tid, I taler om, Fader Ebbesen, venter jeg ikke at see" — udbrød han med luende Blik — "men saalænge Ebbesens Slægt og Navn lever i Danmark, skal her, vil Gud og St. Knud, aldrig savnes det Sværd, der kan være Tunge paa Retfærdighedens Vægt." — Derpaa lod han de raske Drenge løbe, og de fortsatte deres Leeg, uden at agte paa deres store Legekammerats heftige Tale. "Lad Hovederne kun sidde her saa løse som de vil" — vedblev Folqvard — "Hjertet maae de dog følge, hvad enten Efterslægten vil glæde sig derved eller ikke."

"Kjære, brave Folqvard!" — sagde Ebbesen og reiste sig, idet han venlig lagde sin Haand paa den lidenskabelige Ridders Skulder — "I er bleven mig og Mine en hjertenskjær Ven i disse Kampens og Farens Dage; men der brænder en Ild i eders Sjæl, som I maa dæmpe, hvis I ei vil gaae tilgrunde. Hvad I drømmer og synger om, veed vi Alle, hvorvel I troer, det er en Løndom" — tilføiede han med dæmpet Stemme — "men tro mig, det er Selvbedrag og Hjerte-Skuffelse. Den Drøm kan koste

eders Hoved og berøve Danmark engang eet af sine ædleste Hjerter."

"Vi veed det Alle, kjære Folqvard!" — hvi-skede den deeltagende Huusfrue og rakte ham med Vel-villie Haanden — "Jeg har selv maaskee gjort Ondt værre, ved at høre paa eders smukke Sange; men jeg tænkte, eders Hjerte trængte til slig Udgydelse og maaskee derved vilde helbredes. Nu tale vi aldrig meer om den Sag. Jeg vil heller være paa Raad med Eder og Svend Træst om Toget til Rendsborg, naar I vil glemme eders egne Sorger for Junker Ottos Frihed og en bedre Konge i Danmark."

"Hvad i al Verden tænker I paa?" — udbrød Ebbesen forbauset og studsede — "har I bygget slige Luftkasteller i Fruerstuen? og i den Afsindighed har du bestyrket de unge ubesindige Mennesker, min Hustru!"

"Det var vel ikke umuligere, end Toget til Randers" — svarede Ebbesens Hustru — "helst naar Danmarks Befrier stod i Spidsen derfor. — Hvad hjelper os nu Geerts Fald? Den hjerteløse Tyran, du ryddede Veien til Thronen, lader jo baade dig og den ædle Otto gaae tilgrunde. Dog lad vore Fruer-stue-Planer ikke forurolige dig!" — afbrød hun mild og rolig — "hvad der skal skee, maa du selv, næst Vorherre, raade for. Lad os nu iaften være glade og træstige!"

Derpaa forlod Ebbesens Hustru Fruerstuen, for at berede Alt til den festlige Aften. Børnene fulgte hende i nysgjerrig Forventning om de smaa Juleaftens-Glæder, de skulde overraskes med; men Ebbesen saae forbauset efter hende og paa begge de unge Riddere, der halv forlegne syntes at undvige hans strenge Blik. "Hm!" Jeg har nu faaet et vanskeligere Hverv, end nogensinde" — sagde han med et veemodigt Smiil og rystede paa Hovedet — "her er Ungdommen og Qvindehjertet i Komplot sammen, mærker jeg. Det er fast lettere at faae Bugt med sine værste Fjender, end bringe sine egne gode Venner til Fornuft. Junker Otto har jeg kjær som I; men for ham og hans Forbringer kan nu ingen dansk Mand drage Sværd, uden at forraade Kronen og Fædrelandet; mærk det vel, mine unge Venner! om det Galskab vil jeg ikke høre et Ord. Dermed har det vel heller ingen Nød, saalænge I har eders egne smaa Jern i Ilden. Din Hjertesorg, min kjære Søstersøn, er der dog Raad for, saalænge du har Haab, og Pigen endnu er frank og fri. Men, kjære Folqvard!" — vedblev han alvorlig og trykte den glødende Ridders Haand — "for Eder er der intet Raad i Verden uden at slaae de vilde Tanker bort, som kun kan føre til Ulykke, men aldrig i dette Liv til Fred og Lykke for nogen Menneskesjæl. Kom nu, begge mine kjære unge Venner! og lad os tømme et Bæger sammen paa

Danmarks Lykke og Fred for alle Tider! Lad os først see Folk og Rige frelst, før vi fortvivle over os selv og vor egen Smule Lykſalighed i dette ſtakkede Liv! Han, der i denne velſignede Nat lod ſig føde i Ringhed til den hele Verdens Frelſe, han tænkte jo hverken paa et lykſaligt eller langt Liv for ſig ſelv i denne Timelighed."

Derpaa gik Ebbeſen, rolig og mild, med Armene paa begge de kjære unge Venners Skuldre, ind i Høienloftsſalen, der paa Huusmoderens Foranſtaltning allerede glimrede af Lys, og hvor det feſtlige Julenadverbord ſtod dækket midt paa Gulvet, medens Børnene med Jubelſkrig hoppede og ſprang om et lille Bord i Kaminkrogen, der nu af Huusmoderen blev afhyllet og var opfyldt med Julegaver.

"See, ſee!" — raabte den ældſte Dreng og greb et forgyldt Barneſværd — "dermed ſkal jeg ride til Randers og ſlaae den kullede Greve."

"Og hør!" — raabte den Yngſte og buldrede paa en Barnetromme — "dermed ſkal jeg vække alle hans Mænd, at de kan høre, vi er ærlige Riddere og ikke bange for dem Alle tilhobe."

"Hvem har lært Jer den Leeg? Børn!" — ſpurgte Ebbeſen, og klappede Drengene paa de runde Kinder.

Den Stolthed og Glæde, der tindrede i Faderens Blik, forſvandt dog pludſelig, da den ældſte

Dreng nu slap Sværdet og greb en lille Øre fra Bordet — "og med den vil vi saa hugge hans Hoved af" — sagde Drengen — "saa det skal trille hen ad Gulvet og sige: bommelom! saa glædes Genduls Aander og hjelper os til Seier alle Dage. Den Leeg har vi lært af sorte Volle, Fader! saadan var det jo I bar Jer ad i Randers."

"Leeg en anden Leeg, Børn!" — sagde Ebbesen med dyb Røst og blegnede. Det var forbi med hans Munterhed og Glæde. Man satte sig taus og forstemt til Bords. Dog snart vidste den besindige Huusmoder at udslette hiint ubehagelige Indtryk af Børnenes Leeg og Snak, og nu forkyndte Kurens Horn fra Porttaarnet, at der var Fremmede, som ønskede at indlades. En Krigsmand meldte Biskop Jacob Split af Ribe, og Ebbesen reiste sig for at modtage sin ærede Gjest.

"Guds Fred og en lyksalig Juul ogsaa paa Brattingsborg, Ridder Niels!" — lød Mester Jacobs stærke Stemme i Døren. — "Jeg kunde ikke drage jer Borg forbi, uden at see ind til Jer. Nu, det glæder mig af Hjertet" — vedblev han og saae sig tilfreds om — "Jeg seer, I sidder her ret luunt og godt indenfor de sorte Mure og lader ikke Modet falde i Ulykken. Det maa jeg lide. Tu non cede malis, sed contra audentior ito! deri havde den gode Virgilius Ret, hvorvel han var en Hedning."

"Endnu har vi, Gud ſkee Tak, paa godt Jydſk holdt Ulykken Stangen, Herre Biſp!" — ſagde Ebbeſen — "og det ſkulde gjøre mig ondt, om I anſaae mig for en ulykkelig Mand, aldenſtund Vorherre og hellig Knud, ſom jeg haaber, med ſamt det brave danſke Folk ikke har ſlaaet Haanden af mig."

"Det ſiger jeg med" — ſvarede Biſpen — "det kan være godt nok at have Kongen og denne Verdens Herrer til Venner; men det er dog tryggere at holde ſig til Vorherre og hellig Knud og ſin egen Samvittighed, naar den duer noget. Folkets Roſt er vel ikke altid Guds Roſt — ſom den hedenſke forblindede Verden vil paaſtaae — men der er dog Noget i Sladderen, og den Mand, der har et ærligt og gudfrygtigt Folk til Ven, kan neppe have Vorherre til Uven, om han end ſtaaer paa det ſorte Bræt hos denne Verdens Guder og Statholdere."

"Tag Sæde, fromme Herre! og lys Velſignelſen over vor tarvelige Nadver!" — ſagde Ebbeſen, heelt vel tilmode, og førte Biſpen til Høiſædet ved Bordenden — "juſt ſom Vorherre ſendte Jer hid, følte jeg Trang til en ſaadan from og ærlig Gjeſt og til et troſtigt Guds Ord over vort Julebord."

"Det ſkal I faae, Fa'er Ebbeſen!" — ſvarede Biſpen og tog Tonſurkallotten af ſit djærve Kæmpehoved. Med foldede Hænder læſte han nu en latinſk Bordbøn, ſom han dog ſluttede med en fyndig Velſig-

nelse paa Dansk. Derpaa tog han Grødskeen i den store Haand og gjorde Besked med Iver og god Evne.

"Skulde I troe det, Herre Bisp! her er endnu Hedninger i Landet" — tog Ebbesen atter Ordet, efterat hans dygtige Gjest havde fortæret et halvt Fad Grød og nu greb det store Sølv-Ølkruus, der stod for ham. — "Jeg har selv et Stykke af en Hedning i mit Huus blandt mine egne Svende; han bilder sig ind, han er en Troldmand, og nu mærker jeg, han maa have snakket mine Drenge Noget for om sine Kog-lerier og hedenske Aander" —

"Da er det, min Gud og Skaber, ingen Spøg, Kjære!" — udbrød Bispen ivrig og satte Ølkruset hastig fra sig — "lad mig faae fat paa den Karl! Jeg omvender Jer ham i en Haandevending, saa det skal knage i hans Sidebeen."

"Hvorledes, fromme Herre!" — spurgte Ebbesen og studsede — "I mener dog vel ikke med haand-gribelige Midler?"

"De ere stundom de allerkraftigste, Fa'er!" — svarede Bispen og knyttede sin stærke Haand. — "En ret forstokket Hedning lader sig aldrig omvende uden af en ærlig Guds Mand, der er hans Overmand baade i legemlig og aandelig Dygtighed; hvor Ordet skal have Klem, maa Haanden være redebon til dets Bistand. Gudsfrygten maa knuges ind i de haarde og vantroe Sjæle med Eftertryk. Det er nu eengang

min Maade, Fa'er! Dermed har jeg revet mangen forvildet Sjæl fra den brede Vei og kylet ham ind paa den snevre, der fører til Himmerigs Porte."

"Det maa I forstaae, Herre Bisp!" — sagde Ebbesen med et trohjertigt Smiil — "paa min sorte Svend troer jeg selv ingen lempeligere Omvendelse vilde frugte. Jeg skal sende ham til Jer. Siig mig nu, med Forlov, fromme Herre! kommer I fra Sjælland og vor unge Konge? Vil han mig for Alvor tillivs? siger han endnu fremdeles, der kommer en Dag imorgen, og lader sem være lige?"

"Jeg har besøgt ham for at ønske ham Velsignelse med Regimentet og see hvad vi med Guds Hjelp kunne vente os af ham. I kan naturligviis ei vente Andet, end hvad han har maattet love og besegle, saavel for Guds Skyld som for Landets og Rigets Velfærd, og tag Jer iagt, Fa'er! hjemsøger han Brattingsborg engang, bliver her visselig ikke Steen paa Steen tilbage. At hans Beslutninger desuagtet ere ligesaa fromme og christelige, som forstandige, det kan I forlade Jer paa, saalænge min fromme og vise Collega Biskop Svend sidder i hans Raad."

"Biskop Svend har ogsaa engang staaet i Glorie for mine Øine" — svarede Ebbesen med dæmpet Røst — "han fordømte min Jid og truede mig med den hellige Bandstraale; men han stod reen som en Helgen for min Sjæl, hvorvel jeg ikke kunde følge hans

fromme Veie. Dog da han beseglede hiint Forlig i Lübeck, der endnu holder Otto i Fængslet, da var det forbi med min Drøm om et skrøbeligt Menneskes Hellighed. Veed I, at den Fred og Tryghed, der blev Ebbesen negtet, blev Biskop Svend til Deel, som Geerts og hans Sønners Fjende, og at dette var et Hovedpunkt i Forliget? See, det kalder jeg at sørge for sig selv, medens man fordømmer sin Næste. I sloges jo fuldt saa dygtig ved Hadersleb og var Grevens Fjende som Svend; men paa eders Fred blev der ikke tænkt. En saadan Freds-mægler kan jeg aldrig meer beundre, om han saa sad paa St. Peders Stol eller stod for Guds Throne blandt de hellige Patriarker."

"Jeg vil ikke troe, I farer med Usandhed, Ridder Niels! men jeg vilde ønske det, hvis det ikke var Synd" — sagde Mester Jacob og var bleven blussende rød — "Jeg kjender ikke hiint Forlig i alle Punkter; dog hvad Biskop Svend har beseglet, maa han vel kunne forsvare. Ret betænkt, vil jeg for-svare det paa hans Vegne" — vedblev han iv-rigere.

"Besvær Eder aldrig dermed, brave ærlige Herre!" — afbrød Ebbesen ham — "I faaer mig dog ikke til at beundre ham meer; han være saa from og viis og modig en Guds Mand som han vil, Hof-luften taaler han dog ikke; for sin egen Lykke og

denne Verdens Herlighed besegler han Alt, hvad de Store og Mægtige forlange."

"Guds Død! I gjer ham Uret!" — raabte stærke Mester Jacob og slog i Bordet, saa Kander og Bægere dandsede — "Hvad Biskop Svend tænker er reent, hvad han siger er sandt, og hvad han handler er Ret; det er jeg saa vis paa som de hellige Troes-Artikler, og forlanger I eller Nogen yderligere Bevis derfor, er jeg Mand for at føre Beviset tilfods eller tilhest, med Landse og Sværd eller Stridskolbe — det er mig Altsammen Eet; men hvad jeg troer saa vist, at jeg tør dø derpaa, gider jeg aldrig spildt et Ord paa."

"Tilgiv mig, min fromme ærlige Gjest! hvis jeg har forterret Eder" — svarede Ebbesen mild og rolig — "Jeg vil før troe Jer paa jert djærve Ord, end fordre det yderlige Bevis, I tilbyder mig, hvorvel det er saa fyndigt, som nogen Lægmand og Ridder kan forlange. Nu kan jeg først forstaae hvorledes I omvender de forstokkede Hedninger" — tilføiede han med et godmodigt Smiil og greeb Bispens svære Haand — "den faste urokkelige Tro, denne eders kjække Haand er saa redebon til at indprænte os, og som I selv tør sætte Liv og Blod paa hvad Time det skal være, maatte man virkelig være en haardhjertet Hedning for at tvivle paa, hvad enten det saa gjælder guddommelige eller menneskelige Ting.

Herefter skal jeg ikke dømme saa haardt og ukjærligt om eders statskloge Collega — det lover jeg Eder. — Kan jeg ikke altid forene Statsmanden med Menneskет og den nidkjære Guds Mand i Biskop Svend — ih nu, saa vil jeg skille dem kjønt ad. Er I dermed tilfreds?"

"Meer forlanger jeg ikke, Fa'er!" — svarede Mester Jacob trohjertig og rystede hans Haand — "saa bliver min gode Ven Svend dog altid en ærlig Guds Mand, det var jo eders Mening — qvod erat demonstrandum." — Derpaa tømte han Krusет og var atter mild og rolig. Hvad Kongen angaaer, min djærve Ridder Niels!" — tog han atter Ordet — "da vil jeg kun sige Jer saa Meget: han er en snild Herre, og mener det godt med Folk og Land, hvorvel han kalder Jer en dumdristig Partihøvding og efter Eed og Pligt maa være jer Fjende."

"Det forstaaer jeg Altsammen" — sagde Ebbesen rolig — "Gud forlade ham den Pligt og Eed! men hvad gjøres der for den brave Junker Otto og for at samle og forsvare Riget?"

Alt Muligt, Fa'er! men det er ikke Meget, og langsomt gaaer det. Nervus rerum, det fordømte Mammon, savnes først og fremmest. Medens der underhandles med Panteherrerne, maa der efterhaanden

dannes en Hær for at give Sladderen Vægt; det er i sin Orden."

"Men som jeg hører vil man nu atter forsvare Landet med fremmede Soldknegte, istedetfor at væbne Landets egne troe Sønner og stole paa dem — kalder I det klogt og priseligt?"

"Det er Borgriddernes, eders Herrer Collegers Skyld. — Kongen troer Jer alle kun halvt, og I veed selv — dog det vil jeg ikke dømme om. Alt kan ikke rettes paa eengang, og Rom blev ikke bygget paa een Dag. Vor unge Konges besindige Valgsprog klinger ilde i de selvraadige Herrers og den utaalmodige Ungdoms Øren. De kalde ham Atterdag for Spot; men det Navn kan, med Guds Hjelp, blive hans Hædersnavn, naar vor Nat er forgangen, og det atter bliver Dag og en ret Valdemars-Tid i Danmark."

"Men, kjære Herre Bisp!" — tog nu Svend Træst utaalmodig Ordet — "I sagde os ikke hvad der gjordes for Junker Otto. Kongens Underfundighed mod hans høihjertede Broder vil vist hverken I eller Biskop Svend kunne forsvare, hvorvel han jo selv har været paa Raad med i den Sag."

"Hvad jeg ikke veed eller tør dømme om, min unge Herre!" — svarede Mester Jacob med et fortørnet Blik — "det skulde I ikke tage Jer paa at mæle saa rask om. Hjerterne ere i Guds Haand; han kan gjøre dem haarde som Steen og blede som

Vor, alt som han vil, og som det er Folk og Rige gavnligst. Saa beskeden burde I dog være, at opsætte jer Mening om hvad Ingen kan vide, uden Den, der prøver Hjerter og Nyrer. Jeg kjender Jer nok, vor kjække fremfusende Bro-Ridder!" — tilføiede han mildere og betragtede ham med Deeltagelse — "jeg veed, I har fortjent Ridderslaget af den dygtige Haand, der gav Jer det; men det vil jeg kun sige Jer til venlig og fornøden Advarsel: Kongen kjender Jer ogsaa. Han veed det var Jer, der stod i Spidsen for de oprørske Bønder, der vilde hindre Hyldingen paa Viborg Thing."

"Det var en ærlig Sag og intet Oprør, Herre Visp!" — svarede Svend Trøst frimodig — "Ved Thinget vare jo alle Stemmer frie; den der blev overstemt og reed taus fra Hyldingen, uden at røre en Haand mod den nye Landsherre, kunde gjerne see ham stift i Øinene og fordre Retfærdighed af ham, uden at frygte for at kjendes."

"Bravt, ærligt, min Søn!" — sagde Mester Jacob og nikkede — "deri giver jeg Jer Ret, hvad saa Kongen og min gode Biskop Svend siger. Imidlertid, min unge Ven! — var det med draget Sværd i Haand I fordrede Retfærdighed, var det en egen Sag. Det vil jeg dog sige Jer, I staaer vel saa høit paa det sorte Bræt, som eders alt for djærve Morbroder, der sidder, og hvad den timelige Lykke

angaaer, seer det ligesaa broget ud for Jer som for Drost Hesfels Søn, der nok var i Ledtog med Jer. Dog Vorherre raader for Lykken; men for et tro og ærligt Hjerte raader en brav Karl selv."

"Ridder Folqvard, Drost Peder Hesfels Søn, sidder der ligefor Eder, værdige Herre!" — tog Ebbesen hastig Ordet — "hvorledes han, med mig selv og alle mine Venner, end staaer anskreven ved Hove, Eder vil jeg dog forestille ham, ei blot som een af mine bedste Venner, men som een af Landets tappreste Beskyttere i denne lovløse Tid."

"Saa lad mig takke Eder paa Folkets og Landets Vegne, Hr. Folqvard!" — sagde Mester Jacob med et trohjertigt Nik og rakte den tause Ridder Haand over Bordet — "den Hofgunst, I maaskee har forspildt, hører til de undværlige Goder og fast til Overdaads-Varer her paa Brattingsborg. At jeg ikke sætter høiere Priis paa slig Glands, end det sømmer sig en christen Bisp og en ærlig dansk Mand, det mener jeg nu at vise Jer Alle, ved at holde Juul med Ridder Niels paa Brattingsborg. Vil I huse mig i nogle Dage? Fa'er!" — vedblev han og vendte sig til Ebbesen — "Jeg har Meget at tale med Jer om. Saaledes som I har det her, kan I vel ogsaa trænge til et fredeligt Guds Ord og en ordentlig Julehøitids-Messe, om ei just til den sidste Olie, som jeg endnu dog haaber I for en Stund vil kunne undvære."

"Dertil siger jeg og min Hustru Eder hjertelig Tak, fromme Herre!" — sagde Ebbesen glad og trykkede hans Haand. — "Siden I traadte over min Tærskel, synes mig, Juleglæden først er kommen heelt herind."

Den omhyggelige Husmoder havde fyldt Festbægerne med Viin; hun henvendte sig venlig til Bispen og gav Samtalen en mild og rolig Vending. Der taltes nu ikke meer om de alvorlige Statssager, og snart syntes man paa Brattingsborg at feire denne Juleaften i den tryggeste Fred og uden mindste Bekymring for Fremtiden, medens Sværdet dog hang truende, som i et Haar, over Borgherrens og hans Venners Hoveder. Børnene støiede med det nye Legetøi, medens de Ældre loe og spøgede ved Bordet. Ogsaa Svend Trøst var bleven munter og trøstig tilmode over Bispens venlige Tiltale; han kastede undertiden et Blik paa Sanduhret, og i hans dristige Øine lyste et Haab og en fast Beslutning, som et Par Bægere Viin endnu mere oplivede. Man drak med Begeistring en Skaal for Fædrelandets Gjenforening og Lykke, hvorpaa Bispen reiste sig og udbrød: "Vor unge Kong Valdemar leve! Gud unde ham de store Valdemarers Lykke og Seier!"

Ebbesens Venner saae forundrede til hverandre og bleve siddende; men Ebbesen selv reiste sig og hævede sit Bæger: "Valdemar Christophersen har kaldet

mig og mine Venner ſine Fjender" — ſagde han med Selvovervindelſe og hans alvorlige Aaſyn opklaredes — "Dog ſaaſandt denne Haand ſelv har rakt ham det Spiir, hvormed han truer mig — jeg erkjender ham for min og Landets retmæssige Herre. — Fordrer han mig for ſin Dom, ſkal jeg møde, om det ſaa gjælder mit Liv. Danmarks Konge leve!"

"Brav Karl!" — mumlede Biſpen ved ſig ſelv — "Ogſaa hans Dronning ſkal leve!" — vedblev han høit og hans ſtærke Stemme bævede af den Følelſe, han vilde ſkjule — "gid den ædle Dronning Helvig maa vorde os og Danmark en forſonende Dagmar!"

Ved disſe Ord foer Ridder Folqvard op med blusſende Kinder og ſvingede ſit Bæger; han tømte det ud til Bunden og ſatte ſig atter taus med glødende Blik paa ſin Plads.

Da man reiſte ſig fra Bordet, ryſtede Biſpen Ebbeſens Haand med Varme, og nikkede, glad bevæget. Svend Træſt drog ſin Morbroder tilſide. "Laaner I mig ſaa Volle og en halv Snees Mand?" — hviſkede han — "det gjælder min høieſte Lykke. — I har vel Intet imod det, hvis jeg bringer Jer en Julegjeſt" —

"Saa mange du vil" — ſvarede Ebbeſen — "far med Gud og tag med hvem du vil! Men hvad du har for, lad det ikke koſte for meget Blod — og endnu mindre Sjælefred og Ære!"

"Vover jeg noget Liv, bliver det vel mit eget — det er en ærlig Sag, mener jeg." Med disse Ord var Svend Træst ude af Døren, og man saae ikke meer til ham den hele Aften, undtagen i Stegerset, hvor han med den sorte Svend, til Pigernes Forundring, gav sig af med Kogekonsten. De lavede en Styrkedrik til en Syg, hed det. Den sorte Svend mumlede hemmelighedsfuldt, medens han fyldte en lille Flaske med Saften af kogte Urter; men idetsamme hørte man Bispens stærke Stemme i Borgestuen, og Svend Træst sprang ud i Stalden for at sadle sin Hest.

Da det ved Sengetid var stille paa Brattingsborg, reed Svend Træst med den sorte Svend og ti Ryttere uden al Larm og Opsigt ud af Borgporten. De droge Vester paa gjennem Kleitrup til Sundstrup hvor de ved Midnat lode sig sætte over en Arm af Liimfjorden. De rede videre. Den sorte Svend var mod Sædvane taus og tvær. Svend Træst havde talt nogle Gange til ham næsten uden at faae Svar. Endelig blev han ked deraf og spurgte heftig: "hvad gaaer af dig, Volle! har du glemt Mund og Mæle paa Brattingsborg? eller skjætter du ikke om at hjelpe mig til min Lykke, nu, jeg meest trænger til dig?"

"Ak, kjære unge Herre!" — sagde Volle med et halvt arrigt halv modfaldent Hjertesuk — "var I bleven rystet og omvendt, som jeg efter Julenad-

veren, af ſtærke Meſter Jacob, havde I vel ogſaa tabt Mund og Mæle for en Stund. Det er en Biſp, der forſtaaer at tale Folk til. Det maa jeg lade ham. Der var baade Næb og Kler i hans Ord; han ryſtede mig ſaaledes baade med Ord og Næver, at jeg aldrig glemmer det i mine livfødte Dage."

"Ja ſaa!" — udbrød Svend Træſt og maatte lee uagtet ſin alvorlige Stemning — "det kunde du havt godt af, Volle! Men du ſpøger vel? tog han virkelig ſine Kæmpekræfter til Hjelp?"

"Til at ſpøge er Lyſten forgaaet mig, Herre!" — mumlede den ſorte Svend, og rykkede arrig i Heſte-bidſlet — "Det var ingen Spas, kan I troe — I har godt ved at lee — I ſkulde ſelv prøve hvad det er at blive ſaaledes omvendt."

"Er du bleven omvendt, er det neppe til det Bedre: ſtor Fromhed mærker jeg juſt ikke af dig endnu; men jeg vilde ønſke, du havde Ret. Skulde Nogen ryſte Hedenſkabet og Genduls Aander ud af dig, maatte det være ſtærke Meſter Jacob."

"Han har gjort ſit Bedſte — det var Synd at negte ham det" — mumlede Volle. — "Jeg ſtod ſtiv og ſtum for ham, ſom en Muur, og vilde ikke lade mig rokke et Haarsbred af al hans Chriſtendom, og da han endelig tog Næverne til Hjelp, var jeg i Laug med at tage igjen, ſom jeg pleier; men aldrig har jeg kjendt Mage til Karl — trykkede han mig ikke

i Knæ med et eneste Tag, saa han nær havde knuust alle Benene i mig, og saa rystede han mig i sin hellige Iver, saa det knagede i alle mine Ledemod. Vilde jeg ikke lade Sjælen ryste ud af min sølle Krop og fare til Helvede strax, som han svor paa, maatte jeg krybe til Korset for den forfærdelige Bisp — og saa forbandede jeg Gønduls Aander med alt Hedenskab Ord for Ord, ligesom stærke Mester Jacob forlangte det."

"Men naar er alt Det skeet, Volle! du var jo ikke længer Tid hos Bispen i Borgestuen, end jeg behøvede til at sadle min Hest."

"Længer Tid brugte han heller ikke baade til at omvende og døbe mig" — mumlede Volle — "det gik rask nok, og det var til stor Andagt for alle Huuskarlene. Men Hastværk er Lastværk" — tilføiede han halv sagte — "hvor godt det blev gjort, vil jeg selv see, før jeg troer det."

"Men var du da virkelig aldrig christendøbt før, Volle!" — spurgte Svend Trøst — "du har dog sagt mig engang, du troede det."

"Dengang løi jeg, som en Hedning, Herre! siden jeg nu er bleven en Christen, vil jeg sige Jer Sandhed. Ingen af min Slægt er holdt over Daab, og vi har aldrig troet paa andre Guder og Helgene, end de brave Gønduls Aander, som jeg nu skammelig har bandet og gjort mig til Uvenner. Nu vil jeg see

hvad der er ved jeres Frue og alle Helgen, og om et saadant fiint Stykke Jomfru har den Magt, Biſpen ſiger. Hjelper hun mig nu ikke heelſkindet gjennem Verden, faaer jeg hjelpe mig ſelv, og det bliver ſagtens Meningen. Den helligſte Jomfru kan vel ſnarere ſelv trænge til Karlehjelp, end hun ſkulde tage ſig af en lang Lømmel ſom mig; dertil er jeg ogſaa for ſort — hos Qvindfolk har jeg aldrig gjort Lykke."

"Nei, Volle! omvendt har Biſpen dig ikke, hvor vældigt han ſaa har ryſtet din Krop; det mærker jeg nok" — ſagde Svend Træſt — "Men viis dig nu ſom en god Chriſten i Gjerningen og udſpeid Leilighеden i Kloſtret! Den Dag imorgen ſkal afgjøre min Skjæbne."

"Det er tilvisſe en from Gjerning, I har for, unge Herre!" — mumlede Volle og trak paa Skuldrene — "faaer ſtærke Meſter Jacob Jer fat, vil han nok lære Jer det. Dog det maa I ſelv om. Bedſtemoders Urt ſvarer jeg for. Der har I den." Derpaa mumlede han Noget ved ſig ſelv, og rakte Svend Træſt en lille grøn Flaſke. — "Havde jeg kun ikke bandet Gælduls Aander, ſkulde Alt nok gaae godt. Beed nu I den hellige Jomfru ſtaae os bi! Jeg er lidt fremmed endnu i hendes Tjeneſte." Derpaa ſporede han ſin Heſt og reed forud.

Dekloſter, den nuværende Herregaard Orholm, laae eenligt paa den lille Ø i Liimfjorden, der kaldtes

Øeland, men som nu ved Dæmninger og Sluser er landfast med Vendsyssel. Det var et rigt og anseeligt Kloster for Nonner af Benedictiner-Ordenen og stod under Kronens særdeles Beskyttelse. Det bestyredes af en gammel streng Priorinde, der havde den mægtige Prior Andreas Petri til Medhjelper. Prioren selv besøgte kun af og til de fromme Søstre, som deres Skriftefader; men siden Klosteret i Geerts lovløse Tid var blevet plyndret og næsten afbrændt af de tøileløse Krigsfolk, blev det nu paa Kronens Bekostning omhyggelig bevogtet af en Klostervagt, der opholdt sig i Fiskerhusene ved Fjorden, hvor de tillige gjorde Tjeneste, som Fiskere, og passede Klosterets rige Aalegaarde.

Julemorgen saaes den sorte Svend blandt de festlig pyntede Landfolk fra Kysten om Liimfjorden, som i en stor Mængde Baade vare komne til Øeland, for at høre Prior Andreas holde Fromesse i Klosterkirken, hvor Nonnerne, useete af Menigheden, vare tilstede paa et tildækket Pulpitur og forskjønnede Gudstjenesten ved deres gudelige Sang. Saasnart Messen var ude, forlod den sorte Svend Kirken og gav sig i Snak med Klostervagten, hvorpaa han atter seilede fra Øen med de andre fremmede Kirkegjængere.

Ved Høimessen var Klosterkirken, som sædvanlig, besøgt af Egnens fornemste Herskaber, og da der om Aftenen ringedes til Ave, landede Svend Trest paa

Deland og steeg i sin pynteligste Ridderdragt iland med et Følge af otte Svende, medens den sorte Svend og to Mand bleve tilbage ved Baaden. Klostervagten, der stod, tolv Mand stærk, ved Kirkeporten, gjorde ærbødig Plads for den fornemme Herre og hans Følge. I Vaabenhuset satte Svend Træst hemmelig den lille grønne Flaske for Munden og tømte den rask ud i eet Drag.

Da Svend Træst traadte ind i Klosterkirken, tonede Nonnernes deilige Stemmer fra det lukte Pulpitur. I den skjønneste af dem alle gjenkjendte han Jomfru Agnetes henrivende Stemme, saaledes som den endnu klang ham i Sjælen fra de glade Juletider paa Bjørnsholm, naar Agnetes klare Barnestemme gjennemtonede Kapellet med Englebudskabet om Frelserens Fødsel, og han selv blandede sin Røst med de rene Barnestemmer og syntes at see Himlen aaben og Guds Engle fare ned til Hyrderne med det store Evangelium. Erindringen om hiin fromme uskyldige Barndomstid trængte sig med disse Toner med bebreidende Veemod til hans Inderste, og den Hensigt, hvori han nu knælede i en christen Kirke paa den høihellige Julefest, forekom ham i dette Øieblik saa vanhellig og ugudelig, at han gyste for sig selv og syntes forkoglet af onde Ånder. De fromme hellige Toner vedbleve, men de bleve nu til Dødens og Fordømmelsens Varseltoner i hans ængstede Sjæl. Han blev

blegere og blegere. Kirken løb rundt for hans svimle Blik, og det var ham som Altertavlen og alle de hellige Billeder vendte sig. Han syntes, han var hiin frække Havmand, der vilde røve den uskyldige Agnete, og at han fra en christen Ridder var forvandlet til et ugudeligt Uhyre. Den kolde Sved sprang fra hans Pande; han foer op, og vilde styrte ud af Kirken; men det var forsildigt. Den Bedøvelsesdrik, han ifølge sin listige Plan havde udtømt, for som skindød at blive bragt ind i Klosteret, kunde i hans spændte urolige Stemning ikke virke inddysende, men qvalte ham som en dræbende Gift. "Jeg dør" — raabte han og svimlede — "kald Prioren! jeg vil skrifte min store Synd." Men hans Svende, der vare underrettede om hans Plan, troede, det var List og Forstillelse, og smilede hemmelig under Skindkapperne, medens de med tilsyneladende Uro og Angest kom deres Herre til Hjelp. Den fremmede Ridders Udraab og betænkelige Tilstand vakte stor Opmærksomhed i Klosterkirken. Sangen ophørte fra Pulpituret, og Nonnerne kigede nysgjerrig ud gjennem Sprinkelværket. Et dæmpet Skrig hørtes iblandt dem tilligemed Priorindens strenge Stemme, der befalede dem at gaae til deres Celler. Prioren forlod Høialteret og traadte ned i Kirkegangen til den fremmede Ridder, der virkelig saae ud som en Døende.

"Mig skeer min Ret" — stammede Svend Trøst med stedse svagere Stemme, idet han foldede sine Hænder mod sit Bryst og sank paa Knæ i Priorens Arme — "det er den retfærdige Guds Dom — det er min egen Formastelse og Ugudelighed, der volder min Død — hør, hør! — Englen kalder mig til Døden og Dommen. — — Jeg giver alt mit Gods til Deskloster — her vil jeg begraves — beder for min Sjæl!" Med disse afbrudte Udraab sank han uden Livstegn for Priorens Fødder, og nu begyndte først hans Svende at finde Sagen heelt betænkelig og tvivle paa, alt Dette kunde være List og Forstillelse. De havde ham Alle hjertelig kjær; deres deeltagende Sorg blev nu sand og virkelig.

Hos den unge blege Ridder var der intet Spor til Liv. Han laae pludselig som et Liig udstrakt paa Kirkegulvet, og alle Forsøg paa at bringe ham tillive vare frugtesløse. Prioren erkyndigede sig om hans Navn og Stand, og da han hørte, han besad Formue og betydeligt Gods, tog han høitidelig de fremmede Svende og alle Tilstedeværende til Vidner paa den Afdødes sidste Ord, hvorefter han skulde begraves her, hvor han var død, og alt hans Gods tilfalde Klosteret. Paa Priorens Befaling blev der hentet en Liigbaare fra Vaabenhuset; derpaa blev den døde Ridder lagt midt i Kirkegangen. For Lagen og Vorlys, for Sjælemesser og Vigilier lovede den

geiſtlige Herre at ſørge, og da Ingen længer tvivlede paa, at den unge ſmukke Herre jo havde opgivet Aanden, bød Prioren Alle forlade Kloſterkirken. Derpaa lod han Kirkedøren lukke, og forlod ſelv tilſidſt den øde Kirke gjennem Indgangen til Kloſteret, ſom han ſelv lukkede efter ſig.

Denne uſædvanlige Begivenhed havde ſat alle de deeltagende unge Nonner i ſaa ſtor Bevægelſe, at den ſtrenge Priorinde havde Møie med at bringe den ſædvanlige Rolighed og Orden tilbage. Alle vilde de ſee den unge Ridders Liig og tænde Lyſene om hans Baare. Hvem han var, og hvad det var for en ſtor Synd og Ugudelighed, han havde anklaget ſig for i ſin Dødsſtund, vare de meget begjærlige efter at erfare. Da Prioren en Time efter traadte ind i Refectoriet, hvor de alle vare ſamlede, plagede de fromme Søſtre ham med tuſinde Spørgsmaal, ſom han tilſidſt med alvorlig Strenghed frabad ſig, medens han med Priorinden aftalte Alt, hvad der nu maatte foretages, for at ſikkre Kloſteret den betydelige Sjælegave, og hvorledes man ved denne uſædvanlige Leilighed havde at forholde ſig.

De indviede Nonner ſade ved Bordet i deres ſorte Ordensdragt, med det ærbare Hoved-Overſlag af ſort Linned, og lyttede nysgjerrig til Priorens og Priorindens Samtale. Men midt iblandt dem ſad en Novitſe i en hvid verdslig Kjortel; hun var

overordentlig deilig, men dødbleeg, og hun sad som et Marmorbillede ved Bordet med et tilbagetrængt Taarehav i de stille mørkeblaae Øine. Det var Jomfru Agnete fra Bjørnsholm, som om otte Dage skulde være Ridder Podebusch's Brud og nu havde seet og kjendt sin ulykkelige Barndomsvens døende Skikkelse i Klosterkirken. Hun hørte Intet af hvad der blev talt, førend alle de indviede Nonner havde forladt Refectoriet, og Priorindens strenge Røst lød skarpt befalende i hendes Øren: "hent Liiglagnerne til vor døde Gjest, Jomfru Agnete! Maaskee kan I faae meer Lyst til at opfylde eders Pligter og til at adlyde eders Hr. Faders Villie, naar I engang seer Døden under Øine. Jeg er kjed af eders Griller og Haardnakkenhed. Det er dog ikke for Guds Skyld, I hader den hellige Ægtestand; men fordi I er et egensindigt Verdensbarn. Det kan være Eder gavnligt at medtage et alvorligt Memento mori, naar I nu snart skal ombytte dette Fromhedens og Uskyldighedens Asyl med den forfængelige Verden. I skal tænde Lysene ved den døde Ridders Baare."

"For den Døde frygter jeg ikke, fromme Priorinde!" — svarede Agnete og foer hastig op med et siebliftigt Udtryk af smertelig Glæde, idet den længe tilbagetrængte Taarestrøm styrtede ud over hendes blege Kinder — "stod det til mig, skulde jeg selv begraves i Dekloster — og ligesaa snart som den fremmede Ridder."

"Det mener du ikke med, Barn!" — svarede Priorinden. — "Dine Taarer skuffe mig ikke. Jeg kjender nok den lunefulde Ungdom: dræ vil de unge Piger strax, naar de ikke kan faae den Brudgom, de helst vilde have; men de smykkes dog heller med Brudekronen, end med Dødningkrandsen eller det sorte Hovedliin. Efter hvad din Fader har meldt mig, har du i din Barndom halvt om halvt leget Fæstemøe med en ung forvildet Væbner, hvis Navn han ei engang vil nævne; men han har bedet mig sige dig, at hiin unge Fusentast, der har sat dig de ulydige Griller i Hovedet, nu er fredløs og kan vente at dømmes fra Livet, som Partigjænger og Folkeoprører. Kun din Lydighed mod Kongens og din Faders Villie kan maaskee formilde det unge Menneskes Skjæbne."

"Hans Skjæbne raader ingen jordisk Konge for" — sagde Agnete bestemt — "og min Villie skal intet Menneske bøie. Vil man bruge Magt, skal man kun slæbe mig afsjælet til Brudeskamlen. Jeg gifter mig nu aldrig. Jeg vil døe i et Kloster, helst i dette, hvis det maatte forundes mig. Vær saa streng, som I vil, fromme Frue! paalæg mig alle de Bodsøvelser, I kan optænke! Lad mig faste og gaae barfodet i Frost og Snee! Lad mig vaage over Liig og hudflætte mig med Poenitentsøvøben! — men udstød mig ikke af disse hellige Mure! Alt mit mødrende Gods vil jeg give til eders Kloster — und mig kun her en Grav!" —

"Et forunderligt Sind, Fader Prior! en høist besynderlig Fromhed" — sagde Priorinden sagte til sin geistlige Raadgiver, og traadte tilside med ham — "saa bestemt har hun endnu aldrig yttret sig. Klosterets Velfærd gjør os det nu til Pligt at understøtte hendes fromme Begjering og udrive hendes Sjæl fra den forsængelige og forføriske Verden, de Store og Mægtige vil føre hende tilbage til. Vilde I paatage Eder at tale den fromme Novitses Sag for Kongen og hendes Frænder, og forestille dem, at de vil dræbe et Menneske eller berøve Himlen en Sjæl ved at modsætte sig hendes gudelige Ønske" —

"Det er min Pligt saavel mod den betrængte Uskyldighed, som mod Eder, Fru Priorinde! og denne gudelige Stiftelse" — hviskede Prioren med et listigt Smiil — "Jeg drager i denne Time herfra, og nu i et dobbelt Velfærds-Anliggende for De-Kloster. Besørg imidlertid den fremmede Ridders Jordefærd efter vor Aftale! Han var en Frænde, som vi nu vide, af den forvovne Ridder Ebbesen; hans Gods kunde let blive indraget under Kronen. Nu haaber jeg at frelse det til gudeligt Brug og — til vor Administration. Fred være med Eder!"

Derpaa forlod Prioren Refectoriet, og Priorinden henvendte sig nu særdeles mild og deeltagende til den ulykkelige Pige, der stod hensjunken i sin grændseløse Sorg og stirrede paa den hellige Benedicts

Billede over Kaminen, medens den hele Verden bortsmeltede for hendes Blik.

"Vær trøstig, mit fromme Barn!" — sagde Priorinden og klappede hende med den tørre Haand paa Kinden — "Jeg seer, vor hellige Ordens Patron har vidunderlig draget dit Sind og Hjerte til sig. Med hans Forbøn hos de himmelske Magter og den værdige Priors Bestræbelser hos denne Verdens Herrer, haaber jeg det skal lykkes os at beholde dig her hos os, og befrie dig for den verdslige og kjødelige Forbindelse, der er dit gudelige Sind saa forhadt. Du skal ikke blive strengt behandlet. Jeg fritager dig ogsaa for Liigvagten i Nat. Ret betænkt, sømmer det sig ei engang for en tilkommende Søster af vor hellige Orden. Selv en død ung Ridder kan endnu besidde et Slags skuffende Skjønhed, som kunde være det unge ubevogtede Hjerte farlig. Jeg vil lade Klostervagten vaage hos Liget."

"Nei, nei, Fru Priorinde!" — udbrød Agnete heftig — "jeg vil see den Døde — jeg vil tænde Lysene ved hans Baare — jeg vil vaage over hans Liig. Døden — kun Døden vil jeg have for Øie" — tilføiede hun besindigere — "skal jeg blive hos Eder, maa I ikke negte mig denne min eneste Trøst."

"Det nærer kun din Tungsindighed, mit kjære Barn, og kan skade din Helbred. Natten er intet Menneskes Ven; at vaage en kold Julenat over Liig

i den øde Kirke, vilde jeg ei engang for Alvor paalægge den største Synderinde. Jeg vilde ved den Trudsel kun bevæge dig til Lydighed mod dine verdslige Foresatte. Men nu, da du saa bestemt har kastet dig i den hellige Benedicts og vor Frelsers Arme, har du ingen kjødelige Foresatte i Verden. Selv din Ulydighed mod Kongen og din Fader er en from Standhaftighed og en høist priselig Lydighed mod din tilkommende himmelske Brudgom, hvorfor jeg ingen Straf eller Poenitentse kan paalægge dig."

"Men jeg udbeder mig denne Vaagenat, som en Naade, ædle Fru Priorinde! som en Barmhjertighed mod en Ulykkelig, der intet andet Haab har i Verden, end Graven, og intet kjærere Billede at fæste sit Øie paa, end den Døde" —

"Nu vel! saa vil jeg føie din tungsindige Grille, mit Barn!" — sagde Priorinden eftergivende — "du skal see, jeg intet Ønske vil negte dig, selv ei det urimeligste, naar du vil være standhaftig i din fromme Beslutning og blive en Søster i vor stille Trøstens Bolig. Gak med Gud da! bred Vorlagnet over Liget! tænd Lysene ved den Fremmedes Baare! Men kom saa tilbage og gak til Ro! Lad kun Synet af Dødeligheden og Forgjængeligheden af alt Jordisk bestyrke dit gudelige Forsæt!" Derpaa tog Priorinden hende ved Haanden, og de forlode begge Refectoriet.

Hiin giftlignende Drik, der havde bragt Svend Treſt i den Tilſtand, hvori han befandt ſig, var ingen ſædvanlig Dvaledrik, men et høiſt farligt, alle Livskræfter lammende Bedøvelsesmiddel, der i Forbindelse med en heftig Sindsbevægelse lettelig kunde frembringe Døden. Under ſædvanlige Betingelser var dens Virkning dog ligeſaa kortvarende, ſom voldſom. En Time efter at Prioren havde forladt Svend Trøſt, ſom død, i den tillukte Kirke, kom det ſtandſede Blod i den Skindødes Hjerte atter i Bevægelse; hans Øine aabnede ſig, og han ſtirrede ud i den øde Kirke, ſom et ſvagt Maaneſkin oplyſte, dog uden endnu at kunne reiſe ſig fra Liigbaaren. Han var ſtiv og gjennemisnet af Froſtkulden; først efterhaanden kom han til en dunkel Bevidſthed om hvor han var, og hvad der var hændet. Endnu laae han ubevægelig paa Liigbaaren og ſtirrede hen for ſig i den dunkle Kloſterkirke. Alle Foreſtillinger om det Forbigangne og Nærværende ſvømmede i ubeſtemte Taageſkikkelſer for hans Sjæl. Det forekom ham, ſom han var død, men at hans Sjæl dog endnu var fængſlet til det døde Legeme, og ikke kunde forlade det, før han vidſte, om den ſkjønne Agnete havde elſket ham i denne Verden og ſkulde forenes med ham engang i Aandernes Rige. Medens han laae i denne halvbevidſte Mellemtilſtand mellem Liv og Død, fornam han en lydelig Hulken og følte ſit kolde Anſigt vædet af en heed Taareſtrøm. "For

min Skyld er du død, du evig Elskede!" — tonede Agnetes klagende Stemme i hans Øre — "Du kom, for at befrie mig, du kjærlige Sjæl! og du vidste dog ikke hvor høit Agnete elskede dig. — Ak! jeg negtede dig grusom din sidste Bøn — det eneste Ord, der kunde give dig Trøst og Haab i vor Skilsmisse. — Nu tør jeg først sige det; men nu hører du det ikke, kjære, kjære Svend Trøst! Verden eier ingen Sjæl, der var mig kjær, som du — Dig eller Ingen vilde jeg tilhøre i denne Verden — du var min Tanke og min Drøm fra jeg var lille. — Ak! kjære, kjære Svend Trøst! Lad mig nu trolove mig med dig paa din Liigbaare! — Lad min Sjæl flyve med dig til det salige Paradiis!"

Under disse lidenskabelige Kjærlighedsord, som afbrødes af Suk og Taarer, greb hun hans kolde Haand og satte en Ring paa hans Finger. Men nu gjennemstrømmede den saligste Følelse hans stivnede Lemmer. Han havde hørt hvert Ord. Blodet kom tilbage til hans Kinder og Sjælen til hans stivnede Blik. Han reiste sig halvt paa Baaren og udbredte sine Arme mod den forbausede Jomfru, der dog et Øieblik forfærdet veeg tilbage. Liiglagenet faldt hende af Haanden, og hun var nær ved en Afmagt. I det dobbelte Lys af Maanestinnet og Kjærterne, hun havde tændt om hans Baare, var det som den Døde hævede sig i forklaret Glands for hendes Øine, men

dog med hiin Aandeverdenens ubegribelige Rædsel, som selv i det kjæreste Gjenfærd maatte overvælde den svagere Menneskenatur.

"Frygt ikke, Agnete! jeg lever" — udbrød Svend Trøst og reiste sig heelt op — "din Kjærlighed har givet mig Livet tilbage — nu er du min Brud for Guds Aasyn. — O! for dette salige Øieblik kunde jeg døe tusinde Gange. — Nu veed jeg, hvad jeg dog altid haabede — Agnete elsker mig — der er Sandhed og Kjærlighed til — kun derfor kom jeg hid — kun derfor vilde jeg gaae en Dødskamp igjennem i denne Kirke" —

"Du lever! — store Gud! er det muligt" — udbrød Agnete i den høieste Henrykkelse og styrtede i hans Arme. Snart vidste hun Alt, og de lykkelige Elskende glemte nogle Øieblikke enhver anden Tanke, end deres gjensidige Kjærlighed og Lykke.

I Gravlysglandsen om den forladte Liigbaare stode de Elskende Arm i Arm og hviskede fortrolig om deres Liv og Glæde. Over Nonnernes Gravstene mødtes deres Læber første Gang med den første Kjærlighedstilstaaelses fortryllende Bekjendelser. Nu tilstod ogsaa Svend Trøst med den absolverte Synders Frimodighed, hvad der under det hellige Ave havde ængstet ham, som saa stor en Synd og Ugudelighed. Hans Plan var ikke blot at faae Vished om Agnetes Kjærlighed, ved selv at see hvad Indtryk hans for-

meentlige Død gjorde paa hende, men i ethvert Tilfælde, selv med Magt, at bortføre hende af Klosteret og udrive hende af en forhadt Medbeilers Arme. Han behøvede nu ikke mange Overtalelser for at bringe Agnete til at understøtte Udførelsen af hiin Bortførelsesplan, som han næsten havde opoffret sit Liv for. Hun betragtede sig allerede som hans trolovede Brud, og havde fast besluttet at dele hans Skjæbne. At han virkelig var fredløs og truet paa Livet af Kongen, hørte han nu af hendes Mund; men denne Ulykke forenede dem endnu inderligere. Han slukkede Vorkjærterne ved sin Liigbaare og følte sig fuldkommen frisk. Han slog sin Kappe over sin kjærlige Brud, og hun viste ham nu en Udvei til Flugt, som han i sin lidenskabelige Iver ikke havde tænkt paa. Gjennem Sacristie-Døren traadte de Elskende ud paa Kirkegaarden og naaede, ubemærkede af Vagten, den øde Kyst af Liimfjorden, hvor den sorte Svend, med god Tro paa sin Dvaledriks Uskadelighed, tilligemed Ebbesens Stridsmænd endnu ventede ved Baaden.

Inden man i Klosteret havde mærket hvad der var skeet, sad Svend Trøst og Agnete til Hest paa den anden Side af Liimfjorden, og inden det blev Morgen anden Juledag, vare de lykkelige Elskende i Sikkerhed paa Brattingsborg.

Ebbesen modtog dem med faderlig Mildhed, og hans Hustru sluttede kjærlig den skjønne Agnete i sine

Arme; men stærke Mester Jacob holdt en streng Straffeprædiken for den dristige unge Ridder. "Det gaaer, min Gud og Herre! aldrig godt" — sagde han tilsidst og pustede — "det er en Dumdristighed uden Lige. Men har I nu gjort hvad I vil, min unge Ven! saa maa I tage hvad der følger paa. Ret betænkt" — tilføiede han mildere — "eders Sager stode alt saa slet, at I fast ikke kunde gjøre dem værre. Nu, da Ulykken er skeet, seer jeg ikke andet Raad, Fa'er Ebbesen, end at vi lægge de unge forvildede Menneskers Hænder i hinanden og bede Vorherre være dem til Hjelp og Skjold, hvor Mennesker ikke kan hjelpe. De faae nu dele den Ulykke sammen, som Gud Almægtigst har beskikket. Siden jeg seer, de har hinanden saa kjær, skal de dog have nogle gode Dage i denne Verden; jeg vil paa mit eget Ansvar lyse Kirkens Velsignelse over dem og erklære dem rette Ægtefolk at være."

Svend Trøst trykte den djærve ærlige Biskops Haand til sine Læber, og da Mester Jacob om Aftenen forlod Brattingsborg, fulgte Svend Trøst og hans ægteviede Hustru ham med de kjærligste Afskedsord ned af Høienloftsbroen. Huuskarlene dandsede i Borgestuen, og der lød Jubel og Bryllupsglæde indenfor Brattingsborgs sorte Mure, medens der foer Tilbud fra Priorinden i Dekloster til Kongen og den mægtige Sti Andersen om den døde Ridders Forsvin-

delse med Ridder Podebusch's Brud og om det forvovne Angreb, der var skeet paa Øeklosterets Fred, trods Kronens mægtige og hellige Værge.

Et nyt lykkeligt Familieliv opblomstrede nu i de kolde Vintermaaneder indenfor de frosne Grave og sneebedækte Muurtinder paa Brattingsborg, medens Uveiret stedse traf mørkere sammen over Ebbesens og hans Venners Hoveder. Kongen, vidste man, var heftig fortørnet; han havde den 22de Februar udstedet et aabent Brev i Roeskilde, hvori han lovede: mandelig at straffe alle lovløse Foretagender mod Klostere og Geistlige. Den betydelige Krigsmagt, han samlede, skulde være bestemt til at storme og nedbryde alle Ridderborge i Landet, som holdtes i væbnet Tilstand af egenmægtige Partihøvdinger, eller hvorpaa Kronen paa fjerneste Maade kunde gjøre Krav; blandt disse nævntes det mægtige Hald; men begge Ebbesens Borge, Brattingsborg og Nørreriis, vilde man vide stode først paa Udryddelseslisten. Om de Rustninger, Geerts Sønner foretoge, hørtes der forurolígende men hverandre modsigende Rygter. Vaaren kom; endnu stod dog Brattingsborg uantastet. Ebbesen var betænkt paa en ny Sommerfeide mod de fremmede Tyranner i Nørrejylland, og Svend Trøst overgav ham villig alt sit Fædrenegods til de fattige Landfolks Udrustning. Morbroderen gjorde ingen Indvendinger ved disse Opoffrelser, hvorved hans

Søstersøn i sin Iver for Landets Vel berøvede sig selv den Uafhængighed og Selvstændighed, han nu som vordende Familiefader meer, end nogensinde, behøvede. Den skjønne Agnete sad alt i Fruerstuen hos Fru Jutta og syede paa Børnehuer og Christentøi til den lille Arving, hvormed hun til Efteraaret haabede at glæde sin kjære Ægtemand. En Morgen traadte Ebbesen med en glad og rolig Mine ind til de unge lykkelige Ægtefolk i den afsides Deel af Borgens Gjestehuus, der var indrømmet dem til deres lille Huusvæsen.

"Jeg lykønsker dig, min kjære Søstersøn, som Herre af Brattingsborg Gaard og Gods med Agerland, Skov, Jagt og Fiskerie og alle herskabelige Rettigheder" — sagde Ebbesen med et venligt Smiil og overrakte den unge Ridder et beseglet Document — — "det er dig lovlig tilskjødet paa Viborg Thing" — vedblev han — "det er ingen Gave, men en ligefrem Erstatning for hvad du har udlagt for mig og mine Foretagender. Alt er afgjort og i Orden. Jeg er nu din Gjest her paa Brattingsborg til jeg selv kan drage ind paa Nørreriis" — —

"Min Gud! hvad tænker I paa, kjære bedste Morbroder!" — udbrød Svend Trøst yderst forbauset — "I har jo selv opoffret langt mere. Har I glemt Eder selv, saa tænk dog paa eders Hustru og Sønner!"

"De har endnu Nørreriis Borg og tilstrækkeligt Gods, saafremt Kongen og hans Raad vil unde dem Fred og Landslovens Værn efter min Død. Af uretfærdigt Gods skulde de dog ikke leve. Du har, uden at tænke derpaa, kjøbt og betalt denne Borg, hvortil du nu er retmæssig Herre. For din mandige Frihed og din Hustrues Trygheds Skyld var det nødvendigt" — tilføiede Ebbesen med et venligt halvt veemodigt Blik til den forbausede Agnete — "Du eiede jo ingen befæstet Borg, og her kunde jeg, som Borgherre, ikke beskytte Eder. Hvis Kongen med Lovens Medhold fordrede Borgporten opladt, maatte jeg, efter min Tænkemaade, adlyde uden Vægring. Om vort rette Forhold til Konge og Landslov ere vi To ikke ganske enige; men nu raader du dig selv, Svend Trøst! Du er en selvstændig Ridder. Du er Ægtemand og, om Gud vil, inden Aaret er omme, Fader. Din timelige Lykke eller Ulykke ligger, næst Guds Villie, nu for en Deel i din egen Haand. Enhver af os maa kunne handle som uafhængig Mand efter sin egen Samvittighed."

Ingen Indvendinger hjalp. Sagen var afgjort, og Ebbesen forlod de overraskede unge Ægtefolk, uden at ville modtage nogen Tak eller Berømmelse for denne Handling. Men fra samme Dag maatte Svend Trøst og Fru Agnete overtage hele Borgens ydre og indre Bestyrelse. Ebbesen og hans Familie

flyttede ind i Borgens Gjestehuus indtil videre og fandt en hjertelig Glæde i at betragte sig som det unge Herskabs kjære og ærede Gjester.

Ridder Folqvard havde ikke kunnet finde sig i det stille huuslige Vinterliv paa Brattingsborg, som han dog selv saa ofte med sin Strængeleeg og sin herlige Stemme havde forskjønnet, naar Agnete og Fru Jutta sang de gamle kjære Folkesange i den fortrolige Aftenkreds ved Kaminflammen. Synet af de unge Ægtefolks Lykke glædede ham vel, men gjorde den glødende Lidenskab, der lønlig fortærede ham selv, uudholdelig. Han foer Landet omkring med Ebbesens Udridere og den sorte Svend, for at kunne give sine Venner paa Brattingsborg sikker Underretning om Alt, hvad der angik dem og de vigtige fædrenelandske Anliggender.

En Aften sidst i April sad Svend Trøst i den huuslige Familiekreds i Brattingsborgs Høienloftssal ved den unge Huusmoders Side. Det havde været en travl Dag for den nye Borgherre, og Ebbesen var træt af at øve sine Krigsmænd.

"Giv Agt, min ærede Hr. Vert!" — sagde Ebbesen munter — "for Kongen faae vi Fred her i Sommer; han har Andet at tænke paa, end at forfølge dem, der ærligt vil staae ham bi mod Landets Fjender. Rigets Gjenforening maa være ham

vigtigere, end at tugte et Par egensindige Riddere, der dog igrunden mene det godt med Land og Rige."

"For Danmark synes mig han sørger kun slet, Morbroder!" — svarede Svend Trøst — "Har han nu solgt Svensken Kronens Ret til Skaane, og stoppet hele Fyens Land i Gabet paa Geerts Sønner, træder han jo i sin elendige Faders Spor, saa jammerligt som muligt. Jeg kan ikke begribe hvorledes I kan vente Jer noget Stort for Danmark af en saadan Kræmmer og Pennehelt af Konge. Nei, da vilde Junker Otto blive os en anderledes Landsherre."

"Lad den Drøm fare, min gode Ven! den kan endnu koste din Hals" — sagde Ebbesen alvorlig — "Vi vil ikke være blinde for Atterdags Lys, om det end brænder os. Der er en Klogskab i Valdemars Fremgangsmaade, som forbauser mig. Han opoffrer kun for Øieblikket og for et Syns Skyld, hvad der endnu ikke kan indløses eller tages med Magt, medens han samler under Kronen hvad der for denne Stund er vigtigst. See, om han ikke fik de geistlige Herrer til at rømme ham Kjøbmandhafn. Fra Axelhuus vil nu Absolons og den store Valdemars Aand, med Guds Hjelp, lære ham at samle Riget baade med Hjerte og Forstand."

"Lad os lade hans Hjerte blive ude af Spillet, kjære Morbroder!" — svarede Svend Trøst med et bittert Smiil — "beholder han Hafn og Axelhuus,

skeer det jo med List og Svig, og det vil I vist aldrig kalde Ret, hvor klogt det kan være. Hvad Valdemar og Biskop Svend besegler, har jeg ingen Tro til, siden jeg læste deres lübske Handel om Eder og Otto. Hofluften maa dog være farlig og Thronglandsen blændende baade for verdslige og hellige Mænd."

"Deres Hjerter vil vi lade Gud dømme" — sagde Ebbesen med rolig Alvor — "Hvad de statskloge Herrer hidtil har beseglet, var dog til Landets og Rigets Bedste — men steenhaardt var det mod os og Otto — det er sandt."

Denne alvorlige Samtale, som Fru Agnete og Ebbesens Hustru med stille Bekymring gave Agt paa, blev nu afbrudt ved Lyden af Hornet fra Porttaarnet. Den muntre Klang meldte en Huusvens Ankomst. Det var Ridder Folqvard. Han traadte strax efter ind i Høienloftssalen med en Heftighed, der bebudede en vigtig Nyhed. "Junker Otto er fri" — udbrød Folqvard — "han er draget til sin Farbroder til Kiel — jeg har selv seet ham."

"Gud skee Tak! det var dog engang et godt Budskab" — sagde Ebbesen og rystede hans Haand — "velkommen, brave Folqvard!"

Svend Trøst var bleven saa glad over den nye Tidende, at han omfavnede Folqvard og dem Alle og sprang om paa Gulvet som en Top. "Vor kjære

Otto fri!" — gjentog han — "og uden at opgive Kronen — giv Agt, Venner! Nu kommer han dog til Regimentet, og vi faae en Konge tilsidst, der er værd at hjelpe til Magten og Riget" —

"Raser du?" — afbrød Ebbesen ham med streng Røst — "kjender du ikke den ædle Junker Otto bedre? Han vil være Landsloven og Folkets Villie, i Frihed, som i Fængsel. Den danske Mand, der kan tænke paa Andet, er en Landsforræder."

Svend Trøst blegnede ved disse haarde Ord, men taug. Ligesom for at erindre sig selv om, at den strenge kjære Morbroder nu tillige var hans Gjest, indtog han sin huusfaderlige Plads. Agnete trykkede ham ængstelig og kjærlig i Haanden, og der kom intet Ord over hans Læber før den opbrusende Harme var overvunden.

"Fortæl, fortæl, kjære Folqvard!" — sagde Ebbesens Hustru hastig og søgte klogelig at afdrage Opmærksomheden fra dette Husets farlige Stridspunkt, hvori hendes strenge Ægtemand havde begge de unge Riddere og hendes eget Hjerte imod sig.

"Jeg var i Ploen i forrige Uge" — sagde Folqvard — "Jeg saae den store Bryllupsfærd med Grev Johan den Mildes: Døttre og Herrerne af Werle. Havde jeg ei vidst, I sad her hjemme, vilde jeg have forverlet Jer med den ene skjønne Brud, Fru Ag=

nete!" — Svend Trøst skiftede atter Farve ved denne Bemærkning, som hverken Agnete eller de Andre lagde videre Mærke til. "Jeg saae begge Geerts Sønner i Brudeskaren" — vedblev Folqvard — "De bære endnu dyb Sorg for deres Fader. Grev Henrik saae ud som han havde forsvoret sig til Nattens Aander; men der var en Storhed i hans mørke Blik, som jeg maatte ære. I har en Dødsfiende, Fader Ebbesen! som jeg kunde misunde Eder. Det er en Ørn med Falkens Blik: naar den flyer for eders stærke Arm, er det kun mod Uveirsskyen, som for at rive Lynet af Tordnerens Haand og slynge det mod sin Fjende. Vogt Eder! kjære djærve Ebbesen! Det Sværd, I høimodig gav Faderhævneren tilbage, hviler vis-selig ikke før det har drukket det ædleste Blod, Danmark eier."

Folqvard taug, og Alles Blik dvælede med deeltagende Bekymring paa Ebbesen; men han nikkede med et roligt Smiil: "I er noget Skjald, min kjære Folqvard! og lidt tilbøielig til hedenske Lignelser og Overdrivelser. Dog lad Ørneungen komme med sit Lyn! — Jeg har ventet ham længe. Har jeg fældet den gamle Kongeørn, veed jeg vel hvad jeg kan vente af den unge. I har Ret: han er en Dødsfiende, som det er værd at see under Øine. Men lad nu den Fugl flyve! — Hvor saae I Junker Otto? hvorledes blev han fri?"

"Jeg saae ham paa Veien mellem Rendsborg og Kiel tre Dage efter Brylluppet i Plœen" — vedblev Folqvard — "Man vil sige, hans milde Farbroder har udvirket hans Frigivelse ved Bryllupsfesten og uden alle Betingelser."

"Hvorledes saae han ud?" — spurgte Svend Træst og sprang op — "han drog vist ikke fra sit Fængsel som en ydmyg Falk, der har lært at lystre, men som een af de kongelige Løver, Danmark nu savner i Hjerteskjoldet."

"Ingen af Delene, Ven!" — svarede Folqvard — "han saae i mine Øine ud som en hellig Martyr, der drager fra Fængslet til sit Baal, for at fare til Himmels paa Luevinger. Det var som han saae ud over al Jordens Herlighed og Nød med et Blik, der gjennemfoer Uendeligheden. Der var en Klarhed og Ro i hans Aasyn, ligesom al Verdens Kroner flœi ham forbi med Støvet under Hestehoven, og som han havde fundet Maalestokken for denne Verdens Storhed og Jammerlighed i en større Verden, end den, Solen beskriver gjennem Himmelrummet."

"Seer du, Svend Trøst!" — sagde Ebbesen og smilede — "saadan tænkte jeg mig ham, efter hvad jeg vidste om hans stille fromme Sind, om jeg just ikke kunde sige det med Folqvards store Ord. En saadan drømmende Helt kan maaskee erobre den hellige

Grav fra de Vantroe, men aldrig opreise en sjunken Throne paa vor jævne platte Jord."

"Den, der kan det Største, kan vel ogsaa det Mindre" — svarede Svend Trest — "dog lad os aldrig tvistes derom, kjære Morbroder!" — vedblev han hjertelig — "Sligt hører paa en Maade til Troessagerne, og deri maa Enhver tilsidst vel følge sit eget Hoved eller Hjerte. Eders Hoved troer paa Valdemar, men mit Hjerte paa Otto. Lad os i det Stykke fordrage hinandens mulige Vildfarelser og i alt Andet være enige som Fader og Søn!"

"Tro, i Guds Navn, hvad du maa, men lad det blive ved Troen, min brave unge Ven!" — svarede Ebbesen og trykkede hans Haand — "du mener det tro og ærlig; men du er paa en farlig Afvei."

Der blev nu ikke talt meer om disse Ting. Da Folqvard havde fortalt hvad han vidste, greb han sin Strængeleeg, og man tilbragte endnu en fortrolig og venlig Aften sammen paa Brattingsborg. Dog en stille Veemod blandede sig i Samlivsglæden; thi næste Dag vilde Ebbesen, efter hvad der længe var bestemt og forberedet, drage ind paa sin gamle Fædreneborg Nørreriis i Nærheden af Aarhuus.

Tidlig om Morgenen var det anseelige Reisetog alt i Bevægelse, ledsaget af en temmelig betydelig Krigerskare. Svend Trøst og hans unge Hustru fulgte med. Det var dem tungt at losrive sig fra de

kjære Venner, og de agtede at blive nogle Dage i den skjønne Mai Maaned paa Ebbesens gamle Skovborg, medens Folqvard paatog sig Brattingsborgs Bevogtning. Efter Planen for den nye Sommerfeide, vilde Ebbesen selv fra Nørreriis lede Befrielseskampen omkring Randers, Aarhuus og Skanderborg, medens Svend Trøst og hans unge Venner fra Brattingsborg skulde forurolige Fjenden i Viborgegnen og ved deres Holdere staae i bestandig Forbindelse med Bondehæren og Feltherren paa Nørreriis.

Ebbesen eiede tvende Gaarde af dette Navn. Den ene var ubefæstet og laae ved Hale Søe i Viborgegnen, en halv Miil fra Brattingsborg eller Kleitrupgaard, hvorfra han havde foretaget det berømte Tog til Randers; men hans gamle befæstede Fædreneborg Nørreriis, der er bleven udødelig med Ebbesens Navn, laae mellem Aarhuus og Randers og har til de sildigste Tider bevaret sin Berømmelse hos Almuen, skjøndt der nu kun er Spor af Borggravene tilligemed den Voldbakke tilbage, hvorpaa Borgen har staaet og hvor en gammel ærværdig Eeg i fem hundrede Aar er bleven holdt i Ære af det taknemlige Folk, der altid har elsket denne Folkehelt, som Schweitzerne deres Tell, som Danmarks uforglemmelige Befrier fra Tyrannens Aag.

Paa Ebbesens Fædreneborg havde man nu ikke seet denne Folkets Ven siden Geerts Fald og siden

Ebbesens Navn var blevet det berømteste i Danmark. Hans Tilbagetog til Nørreriis var derfor ogsaa et Triumphtog, og han modtogēs i sin Fødeegn med en Deeltagelse og Begeistring, der overtydede ham om, at han havde et tryggere Værn i det taknemlige Folks Kjærlighed, end i den bedst befæstede Borg. Nørreriis var kun et lille Herresæde og ikke nær saa stærkt befæstet som Brattingsborg. Størstedelen af Gaardens Bygninger laae udenfor Befæstningen. Volden var ikke høi og Borggraven temmelig smal; Muurtinderne vare noget forfaldne; men det gamle Taarn saae heelt anseeligt ud. Borgen havde ikke, som Brattingsborg og Hald, en naturlig Befæstning af nogen Indsøe; den var omringet af frugtbare Marker mod Nord og Vest og af en herlig Bøgeskov-Halvkreds mod Syd og Øst. Borgen havde en deilig Beliggenhed, og der var den livligste Samfærsel ved Veienes Sammenstød fra Randers, Aarhuus og Skanderborg. I det sydøstlige Hjørne af Volden stod hiin mærkelige Eeg, som Ebbesens Fader, Ridder Ebbe Galt, havde plantet den Dag, hans Søn Niels blev fød, og som endnu den Dag idag staaer frisk og grøn paa Levningen af den gamle Voldbakke. Dette Træ var frodig voxet med Ebbesen og var nu med ham henved de 40 Aar. Derunder havde han leget Krigsmand som Barn; under dets Skygge havde han siddet mangen lykkelig Sommeraften med sin unge Hustru i deres

Ægteskabs fem første Aar, inden endnu Tanken om hiint store Foretagende mod Geert havde furet hans Pande. Da han nu reed ind ad Borgporten paa Nørreriis ved sin Hustrues Side og med den mindste Søn paa Sadelknappen, medens den ældste reed foran paa sin egen lille Hest, faldt Ebbesens Blik først paa Egen foran Taarnet paa Volden; den var endnu ikke udsprungen, men var af hans Bønder og Huusfolk festlig behængt med friske Bøgeløvskrandse. Den lille Borggaard gjenlød af Jubelraab og stod aaben for Ebbesens talrige Venner, der ved Rygtet om hans Ankomst til Egnen vare strømmede til Nørreriis for at modtage ham.

Under al denne Tummel og Glæde bemærkede Svend Trøst, blandt de mange Fremmede, et ham høist modbydeligt Ansigt, som syntes ham bekjendt, men som han ikke vidste hvor han før havde seet. Det forsvandt strax igjen blandt den store Mængde Mennesker, der strømmede ud og ind paa Borgen. Sildig om Aftenen blev det ham først klart, at det havde været John Ellemose, hiin Forræder fra Lolland, der havde været med at bortføre Kong Christopher fra Sarkjøbing, og som siden saa lumskelig havde hjulpet Henneke Bryde paa Heden. Denne Forbryders Forbindelse med Sti Andersen var ham bekjendt; ved Kongens Amnestiebrev var den berygtede John Ellemose nu fri og frank, og man paastod, han brugtes

til Speider af Ridder Sti og den nye Regjering. Neppe var dette Lys opgaaet for Svend Træst, førend han med pludselig Angest savnede sin kjære unge Hustru, som han havde forladt paa den grønne Plads udenfor Borgen, hvor hun med Ebbesens Børn havde glædet sig ved at see paa Bøndernes Dands og paa et Tog af Egnens unge Karle og Piger, der med festlig Sang og med grønne Maigrene i Hænderne reed Sommeriby og forenede denne landlige Folkefest med Glæden over Ebbesens Hjemkomst. Svend Træst foer som en Rasende om mellem de syngende og dandsende Skarer, men kunde ingensteds øine sin Agnete. Endelig traf han Ebbesens Sønner tæt ved Indgangen til Riis-Skov, og de fortalte ham, uden at ahne nogen Ulykke, at den rare Fru Agnete nu ogsaa reed Sommeriby og var bleven Maidronning. Hun var bleven pyntet med Krandse og sat op paa en deilig smykket Hest af en pyntelig Herre, der med en heel Skare prægtige Sommeriby-Folk var redet bort med Fru Agnete gjennem Skoven. Børnene klappede i Hænderne af Glæde over al den Stads og Herlighed, de havde seet; men Svend Træst var fortvivlet. Han foer tilbage til Borgen og svang sig paa sin Hest. Man saae ham fare som et affindigt Menneske ind ad Skoven til, uden at Nogen vidste hvad det kunde betyde. Men ved det festlige Aftensnadverbord savnede man Agnete og Svend Træst, og man søgte dem allevegne forgjæves.

Den unge Frue troede virkelig at føie de godmodige Landfolks Ønske, og at hun med dem og Ebbesens Venner deeltog i en glædelig Fest, da hun som Maidronning besteg den magelig indrettede Sadel og lod sig bortdrage i det festlige Tog, uden at vide hvorhen. Først da hun saae sig dybt inde i Skoven, og Sommeriby-Sangene opherte omkring hende, medens Mørket faldt paa, og det stedse gik hurtigere fremad over ujævne og lidet betraadte Veie, saae hun sig urolig om blandt de fremmede Mennesker, der omgave hende, og spurgte om man nu ikke vendte tilbage til Borgen. Den stadselige Herre, der havde løftet hende i Sadlen, hilsede høflig og forsikkrede hende: at nu var man der strax; det var kun en lille Omvei, man reed, for at nyde den skjønne Maimaaneds-Aften; det hørte til Folkefesten at gjække de Skjønne; men man maatte finde sig i hvad der ved slig Leilighed var Skik og Brug.

Man kom endelig ud af Skoven og befandt sig paa en Landevei.

"Lad os nu skynde os, godt Folk! at man ikke skal savne vor smukke Maidronning for længe" — sagde den fremmede Herre, og det gik rask frem ad Landeveien, som Agnete troede førte tilbage til Nørreriis; men de havde redet over en Time, og endnu saae man Intet til Borgen. Endelig bemærkede Agnete, at man var ved Havet og reed ind gjennem

en anseelig Sestad. Hun var i Aarhuus, og nu steeg hendes Angest til det Høieste. Hun udstødte pludselig et høit Skrig om Hjelp og vilde springe af Hesten; men i samme Øieblik følte hun sig fastholdt af et Par stærke Arme, og der blev bundet et Klæde for hendes Mund. Næsten uden Bevidsthed blev hun ført videre, og da hun kom til Besindelse, befandt hun sig paa Dækket af et Skib, der foer rask hen i Natten over Bølgerne. Hun vilde folde sine Hænder til Bøn om Frelse; men hendes skjønne Hænder vare bundne, og den Ulykkelige hensank i stille Jamren paa Skibsdækket, med et fortvivlet Blik til de rolige Stjerner over hendes Hoved. Skibet styrede neden om Samsøe gjennem store Bælt og foer næste Dags Aften ind i Havnen ved Vordingborg. Her blev den fangne Dame i al Stilhed ført op i det saakaldte Jomfrutaarn, hvor Marsk Stigs Døttre havde siddet fangne i Kong Erik Menveds Tid.

Paa Vordingborg Slot var der i disse Foraarsdage meget Liv. Kong Valdemar havde nylig faaet sig dette Slot afstaaet, der havde været pantsat til hans Farbroder, og strax valgt det til sit Hofhold. Herfra indløste han nu efterhaanden ved statskloge Pengeomsætninger og Løfter, saavelsom ved Retsforfølgelser og Trudsler, flere pantsatte Slotte og Provindser, medens han tillige samlede en Hær af tydske Leietropper omkring sig, for ogsaa med Sværdet at

kunne give sine Underhandlinger Vægt. Biskop Svend af Aarhuus og Sti Andersen vare hans vigtigste Raadgivere saavelsom Marsken Ridder Loken og den rygenske Ridder Podebusch, der var bleven Høvedsmand paa lille Gurre ved Vordingborg, hvor han med sin Moder og skjønne Søster opholdt sig.

Den Aften, Fru Agnete var ført fangen til Jomfrutaarnet, var der rykket en ny Trop tydske Soldryttere ind i Staden, og Borgerne saae med stor Forargelse og Harme, at disse Kongens Krigsmænd havde faaet deres Sold betalt i Kirkeklenoder, som Kongen i sin store Pengetrang havde ladet udtage af Landets Kirker, og at nu disse fremmede Leiesvende, ligesom Geerts Røverbander tilforn, i raa Vildhed og Kaadhed drak deres Øl af de hellige Kirkekalke og misbrugte dem paa anden verdslig Maade ved Drik og Sviir, under fræk̃e ugudelige Sange. Denne Ryggesløshed havde foraarsaget en næsten oprørsk Tumult i Staden, og Biskop Svend gik, heftig oprørt derover, ind til Kongen i hans Lønkammer, medens Sti Andersen og Ridder Podebusch stode paa Hxienloftstillien og talede hemmelig sammen.

"Han er i en hellig Nidkjærhed, den fromme Guds Mand" — sagde Sti Andersen og trak smilende paa Skuldrene — "han forløber sig, skal I see; men det skader ikke. Hvad skal vi med den hellige Mand i vort Raad? Det er ikke Tider til at

gjøre sig Skrupler over Smaating. Mod min Huusret vilde han ogsaa gjøre Indvendinger; men jeg lader mig ikke holde for Nar. Nu har vi hende da, Podebusch!"

"Hvem? den deilige Synderinde? er det muligt?"

"Hun sidder i Jomfrutaarnet. Ellemose har holdt Ord. Men det nytter Jer kun lidt; det tænkte jeg nok. Hun har havt Bryllup for 4 Maaneder siden, og — Nok sagt — kan den Omstændighed ikke slaae Vand paa eders hede Elskov, maae vi see Tiden an. I har ærlig hjulpet mig til Statholderskabet, og jeg vilde gjerne holde mit Løfte. Om Ægteskabet kan hæves, veed jeg dog ikke. I alt Fald — inden Aaret er omme er hun Enke. Det gjør mig ondt for den arme Djævel af Mand; men han har gjort os det for galt. Han vil snart løbe i Fælden. — Det trodsige Hoved har han forbrudt."

"Hun maa blive min, hvad det saa koster, paa enhver mulig Maade" — hviskede Podebusch ivrig — "en saadan Deilighed er der ikke til i Verden. Men I lover saa ubestemt. Siig mig dog Eet, Hr. Statholder! I har ladet Jer forlyde med, der kunde være Tvivl om eders lovlige Ret, som Fader, til at opfylde jert Løfte. Hvo raader da i denne Sag meer, end I?"

"Det vil jeg betroe Eder, naar Tid er — men tys!"

Den hemmelige Samtale blev nu afbrudt, idet Biskop Svend traadte ud af Kongens Lønkammer med blussende Kinder og gik gjennem Forsalen i den heftigste Sindsbevægelse. "Jeg ryster Støvet af min Fod paa denne vanhellige Tærskel" — sagde Bispen og vendte sig ved Døren mod begge Kongens verdslige Raadgivere, der stak Hovederne sammen og smilede.

"Jeg forlader Gudsbespotternes og de Ugudeliges Raad" — vedblev Bispen — "inden Hevnens Time kommer, og vore besmittede Gudshuse styrte sammen over Syndernes Hoved. Det er eders Raad og Anslag, Hr. Statholder! og eders, min fremmede Herre! Kom ihu hvad jeg har sagt Eder! I skal høste som I saaede. De, der besmitte Helligdomme — og de, der sælge Sjæle" — hviskede han til Podebusch — "de skal kjøbe Forbandelse" — —

"Hvad stor Ulykke er her da skeet, Herre Bisp!" — afbrød Sti Andersen den heftige Prælat, medens Ridder Podebusch saae ud af Vinduet og syntes at skjule en lønlig Uro — "Ere Sacramenterne ikke lige hellige, enten de uddeles i Tin- eller Sølv-Kar? Til hvilket helligere Brug kan Kirkernes Rigdomme anvendes, end til at redde Folk og Rige fra Undergang og befæste Majestætens Throne?"

"I skal see, hvad der kommer ud af slig Ryggesløshed" — vedblev Bispen — "I skal see, hvad det bliver for Seire, I vinde med disse fremmede Ransmænd og Gudsbespottere, hvis Blod I kjøbe med fordømmeligt Kirkeran — I skal see, hvad det Liv fører til, hvormed I besmitte dette Kongehuus — Død og Skjændsel, Pestilentse og Fordærvelse maa et saadant Regimente bringe over Land og Rige. Af den Giftsæd, her lægges, skal der opvoxe giftige Frugter. Jeg tvætter mine Hænder. Jeg vil ingen Lod og Deel have deri."

"Det er for sildigt, Herre Bisp, at tvætte Hænderne rene" — tog Sti Andersen spottende Ordet — "I har selv lært os den meget fornuftige Regel, vi har fulgt. Vor gode christelige Hensigt maa undskylde hvad man i Valget af de nødvendige Midler kan dadle. Disse Tiders Ureenhed og Smitte kan Ingen, der vil virke med Kraft, ganske unddrage sig. Det har I selv sagt og beklaget meer, end een Gang. Det er Eders — som det var Ebbesens og hele Folkets Træst i Nøden. Det er Tidens og ikke vor Skyld. Skal nu det Regimente, I selv har hjulpet til at grundfæste, føre Jammer og Fordærvelse over Landet, vil Ulykken vel heller ikke gaae Eder forbi, hvis den er retfærdig."

"Desværre, Sti Andersen, I siger Sandhed" — tog Bispen atter Ordet med dyb Smerte i det

ærværdige Aasyn — "Jeg tør ikke opløfte mit Hoved mod den Retfærdiges Dommersværd og sige: lad din Haand ei ramme mig! Jeg har ingen Deel i Forargelsen. Nu seer jeg klart hvortil hiin ulykkalige Tanke fører, som selv den største Daad iblandt os har besmittet Folket med. Jeg har fordømt den i Ebbesens Jid, men den har i Neden skuffet mig selv, da jeg bred Staven over hans Hoved. Visselig! selv ei det største, det helligste Meed kan gjøre Ondt til Godt og det Vanhellige helligt. Jeg fordømmer endnu den Tanke; jeg lyser den i Band i min egen Sjæl: det er en Djævelens Tanke, som aldrig kan føde anden Daad, end Udaad, og aldrig avle anden Frugt, end Forbandelse."

Med disse Ord forlod Biskop Svend hastig Høien-loftstillien. De to Hofmænd saae til hverandre og trak paa Skuldrene med et medlidende Smiil; dog syntes Hr. Podebusch noget forstemt og urolig. Nu aabnedes Døren til Kongens Lønkammer, og den unge Konge traadte ud til dem. "I har nok ogsaa faaet Texten læst, I gode Herrer!" — sagde han i let bebreidende Tone — "men det har I ærligt forskyldt. Hvad kom der ud af jer dumme Finantsplan? Ei saameget engang, som jeg kan stoppe disse Slughalse i Munden for en Maaned."

"Min naadigste Herre!" — sagde Sti Andersen og bukkede dybt — "I meente dog selv, det var en

god Mundfuld og burde være des drøiere, jo meer Hellighed og Velsignelse der var ved."

"Alt kan bruges; det forstaaer sig" — svarede Kongen — "men med Forstand. — Hvi lod I ikke disse Diske og Kalke smelte eller hugge i Stykker? Verden vil bedrages, det veed I jo. Jeg kan slaae Pærer ned med St. Knuds hellige Halsbeen, naar jeg har det klogelig skjult i min Stok; men sætter jeg aabenbart min Støvle paa en Pjalt af hans Skjorte, kan jeg blive stenet af de dumme Hængehoveder. Nu kan vi faae et smukt Oprør her i Staden for eders Uforsigtighed. Afsted, Sti Andersen! indløs strax det hellige Kram! sig, det skal gives Kirkerne forgyldt tilbage — det var en forskrækkelig Feiltagelse. Lad det saa strax omstøbe! — saa er den Ulykke forbi."

"Havde vi kun rede Penge at indløse med" — mumlede Sti Andersen betænkelig og trak paa Skuldrene. "Som I befaler, min naadigste Herre! det er den simpleste Ting af Verden" — sagde han hastig, idet Kongen med et skalkagtigt Smiil nævnede eet af de Krongodser, Sti Andersen endnu besad med Uret fra Geerts Tid. — "Eet Ord af eders Mund er mig Nok, Herre! — Naar mine Raad skal komme tørre i Huus, maae de dog altid først gaae gjennem eders Hoved." Derpaa bukkede han hastig og gik.

"En huul Karl, Podebusch!" — sagde Kongen og saae smilende efter ham — "naar han kun hører det rette Ord, er Intet ham umuligt. Nu, mit vakkre Podebusch! har vor Skriftefader forjaget din Lystighed? Hans hellige Vrede kom os igrunden tilpas. Jeg er kjed af hans evige Skrupler og Formaninger. Nu kan han undværes. Lad ham nu præke om disse syndige Tiders Pinagtighed for de fromme Sjæle i Aars! Vi kan vel faae ferget for vore Sjæle uden ham. Hvorledes lever jer smukke Jomfru Søster? Vi see hende saa sjelden. Er hun bange for at gjøre Dronningen iversyg?"

"Eders jydske Prophet har jaget mig en Skræk i Blodet, naadigste Herre!" — svarede den fremmede Ridder — "han har sagt mig Ting i Skriftestolen, som har bragt Haarene til at reise sig paa mit Hoved, hvorvel jeg intet Ord har betroet ham af hvad I veed. Er han en Sandsiger og Viismand, seer det galt ud; saa vilde jeg ønske, jeg aldrig var kommen til Danmark med Eder, og I aldrig havde seet min stakkels Søster."

"Ei hvad, med eders Viismænd og Propheter!" — afbrød Kongen ham og loe — "I ere dog propfulde af Overtro, I gode Rygenser. Hvem troer paa Viismænd i vor dumme Tid, naar enhver fri og kjæk Tanke kaldes Kjætterie og Ugudelighed? Nei, min gode Ven!" — vedblev Valdemar alvorlig —

"viis mig en eneste lærd Mand, som ei er gal igrunden! — viis mig en Nutids-Prophet, der paa egen Haand kan gaae tilbunds i Tankedybets Afgrund og dukke levende op igjen, som en Jonas i sin Hval, med Dybets Skatte i sin Sjæl, saa vil jeg høre paa hans Tale og maaskee troe paa hans Ord; men disse hellige Ivrere — disse Eftersnakkere af hvad der er tænkt og sagt for tusind Aar siden — de maae rase og buldre som de vil med deres Kirkefædre og al den gamle Suurdeig — det gaaer mig som Gaase-Sqvalder gjennem Ørene. — Det forstaaer sig — jeg folder Hænderne og tier, som Kirkens lydige Søn, til Narren er ude af Døren. Nu, munter, Podebusch! Imorgen tage vi paa Jagt. Saa besøger jeg Jer paa Gurre. Saasnart Krigsfolket er samlet, rykke vi maaskee i Felten og prøve vor Lykke med Sværdet."

Derpaa forlod Kongen Høienloftstillien med sin ellers saa lystige Selskabsbroder, der dog denne Aften var usædvanlig stille og betænkelig.

Næste Morgen reed Kongen munter paa Jagt gjennem Vordingborg By, med Ridder Podebusch, Sti Andersen og sine talrige lystige Riddere. Al Uro og Misfornøielse i Staden var forbi. Biskop Svend havde vel i sin Iver og Vrede forladt Hoffet for at drage tilbage til Aarhuus, og hans Ytringer mod Kongens verdslige Raadgivere havde ikke været skaan-

somme; men Sti Andersen havde atter bibragt Borgerne de bedste Tanker om deres unge Konges Fromhed og tillige forbedret Krigskassen ved et Laan hos Stadens frommeste Rigmænd, hvorved Kirkekleno-derne vare udløste af de vanhellige Krigerhænder og opbevarede til en forsigtigere Anvendelse. Han smilede triumpherende over dette snilde Indfald. Kongen nikkede og loe. Ridder Podebusch kastede et smægtende Blik til Jomfrutaarnet, hvor han syntes at have seet et Glimt af den deilige Fru Agnete ved Gitteret, og om Aftenen beverteve han Jagtselskabet paa lille Gurre, hvor hans Søster oplivede den frie letsindige Underholdning med sit Lune og sine fortrylende Sange.

Svend Trøst havde imidlertid med rasende Iver fulgt sin bortførte Hustrues Spor og var inden Aften i Vordingborg. Da Jagtselskabet med Hornmusik og munter Spøg kom tilbage, stod Svend Trøst i den høieste Spænding udenfor Jomfrutaarnet og skjulte sig bag en Pille, medens Agnete sang den sørgmodige Vise om Marsk Stigs Dettre, som hun her fandt saa mange Minder om i deres Fængsel. Under dette formildende Udtryk af hendes Sorg og Uro syntes hun at høre sit Navn nævnes udenfor; men hun havde seet Ridder Podebusch og hans frække Blik til Gitteret om Morgenen; hun vovede sig derfor ikke meer derhen. Nu lød der Jagthorn og Hestetrampen i Slotsgaarden,

og hun skjulte sig taus i en Krog af Fængslet. Neppe var Larmen med det hjemkomne Jægertog ophørt, før hun atter hørte sit Navn nævne med en Røst, som hun syntes at kjende; men i det samme lød der Klirren af Vaaben udenfor Taarnet i den stille Foraarsaften. Nu foer hun med en ængstelig Ahnelse til Gitteret og saae en Hob Krigsmænd føre en saaret Ridder til det saakaldte Vandtaarn ligeoverfor hendes eget Fangetaarn. "Store Himmel! det var ham" — udbrød hun og sank jamrende tilbage paa det haarde Fængselsgulv.

Hun laae endnu knælende, med Hovedet mod Muren og Hænderne for de forgrædte Øine, da hendes Fængselsdør aabnedes og lukkedes igjen. Agnete mærkede ikke i sin Fortvivlelse, at der var Nogen tilstede, før Gjenskinnet af et Lys skjar hende i Øinene og hun hørte en qvindelig Røst, der i en halv bydende halv medlidende Tone sagde: "staae op, Elendige! hvem er du?"

Agnete reiste sig og tog Hænderne fra de deilige forgrædte Øine; hun strøg de lange vaade Haar fra Panden. Selv i sin Sorg og sin halv moderlige Skikkelse, stod hun i en saadan Skjønhedsglands for den fremmede Dames Øine, der dog kun betragtede hende gjennem en Hoveddug, at den ubekjendte Dame traadte forbauset tilbage med det uvilkaarlige Udbrud: "Ha, hvilken Skjønhed! — Og alt længe et Offer for den

Troløse" — tilføiede hun med dæmpet Røst og traadte haardt i Gulvet. — "Hvem er du? forførte Skabning!" — vedblev den fremmede Dame høit med stolt og bydende Røst — "føler du dog selv din Elendighed og det Foragtelige i dit nedrige Forhold? Fordølg mig Intet! jeg veed Alt. Dette hemmelighedsfulde Fangenskab gjælder en ganske anden Brøde, end det skal see ud til — her skjules ikke blot din, men en højere Persons Skjændsel. Tal, Elendige! Du seer, jeg er underrettet."

"Hvem I saa er, der saaledes tiltaler mig, saa er I falskelig underrettet" — svarede Agnete, og Følelsen af hendes krænkede Ære og Værdighed gav hende Mod og Fatning tilbage. — "Jeg kjender Intet til den Skjændsel og Brøde, I taler om. Jeg er en ægteviet Hustru. Med List og Vold har man skilt mig fra min Ægtemand og bragt mig hid til dette Fængsel; i hvad Hensigt veed jeg ikke; men jeg er meget ulykkelig. Skal jeg nu tilmed krænkes i min Ulykke med en fornedrende Mistanke af det første menneskelige Væsen, her tiltaler mig?"

"Siger I Sandhed?" — spurgte den Fremmede heftig og slog Sløret tilside — "vov ikke at skuffe Dronningen af Danmark!"

Den unge Dronning Helvig stod for hende; men Agnete gjenkjendte hende neppe. Krænket Stolthed og nagende Skinsyge, maaskee ogsaa en anden hem-

melig Lidenskab havde betaget den unge Dronning hiin blomstrende Ungdomsfriskhed, der paa hendes Brylupsdag forrige Sommer gjorde hende saa smuk i Manges Øine. Nu var der en Bitterhed og Lidenskabelighed i hendes skarpe Træk, der gjorde hende ti Aar ældre.

"Min Dronning!" — udbrød Agnete forbauset — "er det muligt? beseger Dronning Helvig mig i mit Fængsel! Saa være selv Bagvaskeren takket, hvis falske Anklage førte Jer hid! I vil ikke lade en ulykkelig Hustru adskilles fra sin Ægtefælle — I vil skaffe mig Ret og Frihed — I vil ædelmodig beskytte mig mod Ridder Podebusch og selv mod den ubarmhjertige Mand, der kalder sig min Fader — I vil bede eders mægtige Gemal frigive min kjære, kjære Svend Trøst — Ak! har de kun ikke myrdet ham! Vore Forfølgere har overfaldet ham her udenfor mit Fængsel — de har slæbt ham i Taarnet histovre. Hjelp, hjelp os, naadige Dronning!" Hun brast atter i Graad og sank for Dronningens Fødder.

"Svend Trøst? siger du, den forvovne Ebbesens Søstersøn? — du hans Hustru? — den ærbare Novitse altsaa, som vilde døe i Klostret og løb bort med hiin Eventyr-Ridder?"

"Ja, ædle Dronning! det var mig, han gik i Døden for — jeg var Novitsen, der skulde ægte den afskyelige Podebusch, men trolovede sig med sin

dede Barndomsven og fulgte ham glad og lykfalig ind i Livet, for aldrig meer at forlade ham — og nu er al vor Lykke forbi, hvis I ikke frelser os."

"Rigtig! nu kjender jeg Eder" — sagde Dronningen og betragtede hende med et skarpt Blik — "Jeg saae Jer jo paa Sønderborg ved mit Bryllup isjor." — Det var, som der foer et Sting gjennem Dronningens Bryst ved dette Ord. — I var ikke blandt Brudepigerne. Man glemte Eder, som mig, for den letfærdige Rygerinde. Men hendes Broder, den artige Skjønhedskjender, har ikke talt om Andet siden den Dag, end om eders Deilighed. Hm! det er altsaa ham og eders egen Hr. Fader, der har ført Eder hid, Fru Agnete!" — vedblev Dronningen med et uvist endnu mistænkeligt Blik — "og I har Ingen seet her endnu? slet Ingen? jeg er den første, I taler med i dette Fængsel?"

"Ja visselig, ædle Dronning! min tause Fangevogterske har jeg ikke talt et Ord med, og ingen Anden har jeg seet. Ak! naadige Dronning! I seer saa koldt og skarpt paa mig — er jeg endnu i eders Øine den foragtelige Skabning, I troede at finde her? og kan I troe, den ophøiede Person, I mistænkte mig for" — —

"Ti stille med hvad jeg kan troe og tænke! eller I er ulykkelig" — afbrød Dronningen hende med et truende Blik — "staa op! — Det var maaskee dog

en Vildfarelse, Fru Agnete!" — tilføiede hun med bævende Røst — "Jeg er heller ikke lykkelig — jeg er maaskee ulykkeligere, end J. Der gives Forhold, hvori man intet Menneske troer. Eders hemmelighedsfulde Fangenskab saae heel mistænkeligt ud — og her har Falskhed og Troløshed hjemme. — Endnu veed jeg ikke hvad jeg skal troe. Dog om Eder vil jeg intet Ondt formode. Hvad jeg kan gjøre for Eder og eders forvovne Mand veed jeg ikke. Han er en Oprørsstifter — han har forbrudt sig mod Kronen — og" — tilføiede hun bitter — "eders Fader og denne Podebusch formaae Meer her, end Danmarks Dronning."

Agnete havde reist sig; hun trykkede Dronningens kolde Haand til sine Læber. "I miskjender mig altsaa ikke meer, ædle Dronning! I veed selv hvad Ulykke er — I vil ikke lukke eders Hjerte for de Ulykkelige — I vil redde min troe Svend Trøst og mig fra vore Forfølgere" —

"Ti med hvad I veed! Betro mig Alt hvad her skeer! Saa vil jeg see hvad jeg kan gjøre. Hver Aften ved denne Tid kan I vente mig her — men det maa Ingen vide — Vær stum som Graven — eller det kan koste eders Liv." —

Med disse Ord forlod Dronningen Fængslet. En Terne traadte ind og borttog Lyset. Fængselsdøren lukkedes atter i Laas, og Agnete stod ene i

Mørket. Hun bøiede sine Knæ og hensank i en stille Bøn. Da hun reiste sig, følte hun sig roligere, skjøndt Dronningens sidste Ord endnu klang koldt og skjærende i hendes Øre. Et Glimt af Haab gav hende Mod og Kræfter. Det var sildigt. Alt var stille paa Slottet. Hun nærmede sig Fængselsgittret og saae over til det mørke Vandtaarn, hvorhen hun havde seet dem bortslæbe hendes troe kjære Svend Trøst. Der var øde og stille i Slotsgaarden; men nu troede hun at høre en dæmpet veemodig Sang ligesom fra en dyb underjordisk Hvælving, men ei langt borte. Hun lyttede opmærksom. Det var Sangen om Arel Thordsen og skjøn Valdborg, som hun saa ofte havde sjunget med Svend Trøst i sin lykkelige Barndom paa Bjørnsholm. Hun kjendte Stemmen; den kom fra den dybe Kjælder i Vandtaarnet. Det var hendes fangne Ægtemand, der nu med denne kjære Barndomssang vilde tilkjendegive hende, at han levede og kun tænkte paa hende i sin Ulykke. Han sang Arels Afskedsord til Valdborg, da han var dødelig saaret i Kampen for sin Konge:

"I sige skjøn Valdborg tusind Godnat!
Vor Herre skal for hende raade.
I Himmerige vi findes saa brat
Og sankes saa gladelig baade."

"Ak, Gud hjelpe mig!" — sukkede Agnete og vred sine Hænder — "han synger som en Døende. For-

barmende Gud! skil os ikke ad! Lad mig døe med ham!" — Sangen i Vandtaarnet holdt inde. — "Ak, nu døer han maaskee alt" — udbrød hun jamrende — "og jeg kan ikke være hos ham — kan ikke sige ham hvor høit jeg elsker ham — dog jo, kan hans Røst naae mine Øren, maa min vel ogsaa kunne naae hans. Min Stemme har jo før kaldt ham tillive." Hun sang nu høit og smerteligt, med graadqvalt Stemme, de deilige Ord, der i Visen er lagt Valdborg i Munden, og som de unge Ægtefolk saa ofte havde grædt over sammen i de uskyldige Barndomsdage paa Bjørnsholm:

— — "Om jeg i tusind Aar levede her,
"I ganger mig aldrig af Sinde." —

"Jeg vil da sidde i Høienloft vid
"Og virke det Guld udi Hue;
"Saa sørgelig vil jeg leve min Tid
"Alt som en Turteldue."

"Hun hviler aldrig paa grønnen Green,
"Hendes Been er aldrig saa møde;
"Hun drikker aldrig det Vand saa reen,
'Hun rører det først med Fødder."

Hun holdt inde og lyttede. "Han lever — han lever endnu" — sagde hun glad — "han kan ikke døe saalænge han hører Agnetes Stemme."

Svend Trøst sang nu virkelig fra hiin mørke Taarnkjælder med livligere Røst og med et blandet

Udtryk af Veemod og af Glæde over dog at have fundet et Middel til Meddelelse i Skilsmissen. Han sang det sidste bekjendte Vers i hiin Elskovssang, som saa mange elskende Hjerter efter hans Tid har gjentaget:

"Gud dennem forlade, som Aarsag er,
"At de ei sammen maae være,
"Som have hinanden af Hjertet kjær
"Og elske i Tugt og Ære!" —

Men neppe havde han sjunget Verset til Ende, før Agnete fløi forskrækket fra Gitteret og hørte en fremmed Mandsstemme synge i Nærheden:

"Eia! hvor klager den eensomme Fugl!
Men var jeg saasandt en Flue,
Saa fløi jeg flux gjennem Nøglehul
Og trøsted den Turteldue."

"Deiligste Agnete! min udkaarne Brud! har I da intet Øre for eders ydmyge Tilbeder" — lød Hr. Podebuschs Stemme med svær Tunge, som af en Halvberuset, gjennem Nøglehullet paa Fængselsdøren. — "Jeg kan ikke komme Eder nærmere og overbevise Eder om min brændende Kjærlighed; men selv eders Utroskab og lille letfærdige Eventyr har gydet Olie i min rene Brudgoms-Ild. Nu veed jeg da, I er ingen koldsindig Steenjomfru. Den blødhjertede Novitse, der kunde løbe af Klosteret med en død Ridder, hun kan vist ogsaa forbarme sig over en

lystig levende Elsker; og det forsikrer jeg Eder: i mig er der meget visere og længere Liv, end i den arme Synder, der har forlokket Jer."

"Jeg afskyer Jer — jeg foragter Jer, Hr. Podebusch!" — svarede Agnete med en Kjækhed og Bestemthed, som var hendes milde Natur fremmed — "Vover I nogensinde at komme mig et Skridt nærmere, er jeg Herre over mit Liv og maaskee over eders." — Uagtet Fængselsdøren adskilte hende fra den forhadte Elsker, havde hun dog uvilkaarlig bevæbnet sig med den vistnok svage Naal, der sammenholdt hendes flettede Lokker.

"Død og Ulykke! Dyden er dog stærk her til Lands endnu — men derfor er der vel Raad" — mumlede Jomfru Toves Broder og tumlede med en ubehagelig Latter ned af Taarntrappen.

Næste Aften var der stor Lystighed paa Vordingborg Slot. Bønderne i Sydsjælland rede nu ogsaa Sommeriby, og den muntre Konge havde ladet Slotsporten aabne for de pyntede Bønderskarer, der droge gjennem Byen med deres Standarter og dandsede under Fidelspil og til de gamle nationale Foraarssange i alle Gaarde. Kongen deeltog selv i denne Folkefest med sine Riddere og Hofmænd. Ogsaa Dronningen og alle hendes Damer toge Deel i Festligheden. Der dandsedes tilsidst baade paa Hvenloftstillien og i Slotsgaarden. Her gik det især frit og

livligt til efter at der var uddeelt Forfriskninger blandt Gjesterne, og Kongen selv med de unge Riddere kom fra Drikkebordet. Saavel Agnete som Svend Trøst kunde see Dandsen i Slotsgaarden fra deres Fængsler; men en fremspringende Taarnpille forhindrede dem i at see hinanden. Dronningen var prydet med stor Pragt i Silke og stift Gyldenstykke, og man saae hende dandse med Kongen mellem Bønderskarerne paa Slotspladsen i det flammende Fakkellys. Der var en mørk Ild i hendes Blik og en Vildhed i hendes Bevægelser, uagtet al hendes Stivhed, der gav hende et frygteligt næsten furieagtigt Udseende, idet hendes Haarfletninger havde opløst sig, og de lange udslagne Haar flagrede hende om de magre blussende Kinder.

Saasnart Dronningen var traadt ud af Dandsen, fremsprang Hr. Podebusch med en lille særdeles smuk og næsten ligesaa prægtig smykket Dame, der var behængt med Krandse og valgt til Maidronning eller, som det her kaldtes, Maigrevinde af de unge Bønderkarle. Hun snoede sig fra sin Ledsager, neiede dybt for Kongen og svingede sin Krands; hvorpaa alle Bønderpigerne kastede deres Krandse paa Kongen og valgte ham til Maigreve. Han nikkede munter til Pigerne og takkede for denne Opmærksomhed; derpaa rakte han den nydelige Maigrevinde sin Haand og begyndte en rask Dands med hende i Fakkelglandsen

under de mailøvbekrandsede Linde. Dronningen stod ved Høienloftsbroen; hun saae sig tilbage over Skulderen og blegnede. Den lille deilige Festens Dronning, der nu afløste hende, som Kongens udvalgte Dandserinde, var Hr. Podebusch's Søster, Jomfru Tove fra lille Gurre, som man allerede mumlede om modtog Besøg af Kongen paa hans Jagttog. Hun var som Maigrevinde bleven smykket med en overflødig Mængde Baand og løse Silketørklæder, som hun ubekymret i den livlige Dands lod flagre omkring sig, til de faldt af og dannede et Silketæppe for hendes lette Fod, medens hun i letfærdige men nydelige Svingninger neppe berørte Jorden med Taaspidsen og hvirvlede sig som i en Tryllekreds om den unge artige Konge. Da hun endelig med et flygtigt Haandtryk og et skjælmsk fortroligt Smiil forlod sin kongelige Dandser, traadte Dronningen hende med glødende Kinder imøde under Høienloftssvalen.

"Hør, min fine Jomfru Tove!" — sagde Dronning Helvig med skjult Forbittrelse i en tilsyneladende spøgende Tone — "I skulde dog ikke kaste Silke for eders Fod. Det er kun Dronninger, der træde paa Silke ved Hove."

"Men jeg er jo ogsaa Dronning iaften, eders Naade!" — svarede Jomfru Tove og slog Nakken stolt tilbage med en ikke uheldig men dristig Efterligning af Dronning Helvigs stolte og noget stive Ad-

færd — "Jeg maa vel ogsaa føle mig lidt ved slig Herlighed og Ære — og hvo veed hvad jeg kan blive?"

"En Konges Slegfredviv kan du vel blive, Uforskammede! men aldrig en Dronning med Ære" — hviskede Dronningen med et stolt og heftigt Udbrud af sin Harme, idet hun med Foragt vendte sig bort fra den lille letfærdige Koglerinde, der atter med Latter og Spøg hvirvlede sig hen i Dandsen og syntes at fortrylle alle Mænd med sine yndige Bevægelser.

Siden stod Kongen med hende under Høienloftssvalen, og de hviskede fortroligt sammen. "Gid hun sad paa Bloksbjerg blandt de gamle Hexe!" — hviskede Kongen — "saa skulde du bære hendes Krone med Ære, lille Tove!"

"Ti stille, Herre Konge, med den farlige Spøg!" — hviskede den skjønne Rylænderinde — "I veed ikke hvo der kan staae paa Svalen over os og lytte."

"Lad lytte hvem der vil!" — svarede Kongen stolt — "saa ønsker jeg dog det maatte gaae, for du er langt vænere, om du saa var død, end nogen stiv arrig Dronning i al sin Guldstads."

De hørte en pludselig Bevægelse over deres Hoveder paa Svalen; men de saae ikke, det var Dron-

ningen, der halv afmægtig blev ført fra Svalen af sine Damer.

"See her, lille Tove!" — vedblev Kongen og bandt en Guldkjæde om den skjønne Maigrevindes Hals — "Dronningen har aldrig baaret skjønnere Smykke. Men nu har jeg dig i Baand og Lænker igjen, lille Tryllerske! Nu slipper du ikke af mit Fangenskab, før du løskjøber dig."

"Naar Løsningssummen ikke er for stor" — hviskede den lille Letfærdige med et skjælmsk Smiil — "saa faaer jeg vel Raad dertil; men en anden Gang — her er det aldeles umuligt." Hun dreiede det nydelige Hoved hastig om og saae om der Ingen var i Nærheden; derpaa lod hun sig fraræve et lidenskabeligt Kys og vilde snoe sig af hans Arme.

"Nei, tøv lidt, lille Skalk!" — sagde Kongen og holdt hende fast — "sig mig nu, mens vi er ene to: hvad Hererie var der ved den Gave, du gav mig sidst? Siden jeg bærer den Haarlok paa mit Bryst, kan jeg ikke tænke paa Andet, end dine Favntag baade Nat og Dag. Jeg er nær ved at glemme Folk og Rige over det Galskab."

"Saa giv mig den tilbage! for Himlens Skyld" — sagde Tovelille skalkagtig — "det var stor Synd, skulde min Gave gjøre saa skrækkelig en Ulykke, og Tovelille gjøre Kong Valdemar til en daarlig Landsfader" —

"Det er Alvor" — sagde Kongen, pludselig alvorlig — "det gaaer for vidt med det Daarskab." Nu er her Andet at tænke paa. Der, Barn! tag det Tant tilbage! Det er dog Uret mod Helvig — det var Spøg, hvad jeg sagde dig før. Vi maae ikke sees oftere som sidst" —

"Det var Ret, det var fornuftigt, strenge Herre!" — hviskede Tove med et forføriſk Smiil — "hvad skulde ogsaa I med en Jomfrues Haar paa det mandhaftige Hjerte? Lad mig nu see, I kjønt rider lille Gurre forbi imorgen Aften! I træffer nu aldrig Andre hjemme, end min gamle Moder."

"Lille skjælmske Her!" — udbrød Kongen og vilde atter tage hende i Favn; men nu fløi hun bort som en les Fugl fra hans Haand og hvirvlede sig yndigt hen i Dandseskaren med sin Broder.

Af de mangfoldige Mennesker, som under Sang og lystig Skjemt betragtede Dandsen i Slotsgaarden eller flokkedes om Drikkebordet under de store Linde, syntes dog Ingen at have bemærket hvad Kongen talede iløn med den smukke Maigrevinde under Svalen. Men Dronningens fortroligste Terne var bleven tilbage paa Høienloftssvalen, og inden Kongen atter lod sig see, var hun ilet bort til sin upasselige Herskerinde.

Hvo der bedst kunde have seet hiint altfor kjærlige Optrin under Svalen, var Agnete. Hun stod

ved sit Fængselsgitter i samme Stund, ligeoverfor hiint halvoplyste Skjul under Svalen; men hun tænkte kun paa sin fangne Svend Trøst og gav kun liden Agt paa hvad der foregik i Slotsgaarden. Hun saae veemodig paa Dandsen og længtes kun efter, at Festligheden skulde ophøre paa Slottet, for at hun atter i den stille Foraarsnat kunde verle et hemmeligt Kjærlighedsord med sin fangne Ridder i de uskyldige og umistænkte Folkesange. Neppe var dog Tummelen ophørt i Slotsgaarden, før hun saae sig forstyrret i dette sit kjærlige Haab. Hendes Fængselsdør aabnedes, og hun modtog atter et Besøg af Dronning Helvig.

Dronningen var denne Gang ikke ene; hendes fortroligste Terne fulgte ind med og satte Lyset paa Bordet, hvorpaa hun lukkede Døren og blev staaende ved Tærskelen. Dronningen slog strax sin Hoveddug tilbage. Hun var bleeg og syntes heftig oprørt.

"I maa have seet, Fru Agnete! hvad hun der kun har hørt" — sagde Dronningen og pegede paa Ternen — "Vær mig tro og tilstaae Alt! saa skal jeg tænke paa eders Frelse og Lykke. Men fordølger I mig, hvad I nødvendig maa kunne bevidne, skal I aldrig slippe ud fra disse Mure."

"Jeg veed ikke hvad I mener, naadige Dronning!" — svarede Agnede forskrækket — "Jeg har seet Bønderne dandse og holde Maigilde her i Gaarden;

jeg saae der var fornemme Herrer og Damer iblandt dem; men jeg kjendte ikke en Eneste, undtagen den forhadte Hr. Podebusch, og for hans Skyld turde jeg ikke ret see mig om."

"Saae I da ikke hans smukke Søster?" — spurgte Dronningen med sit skarpe Blik.

"Jo, det er sandt — det var jo hende, de havde pyntet som Maidronning. — Ak, saaledes var jeg ogsaa smykket for faa Dage siden. Jeg kunde ikke see den uskyldige Leeg uden Gru. Det kom mig for, som der nu lurede Svig og troløst Bedrag under enhver Spøg og Glæde her i Landet. Den lille bekrandsede Dandserinde med det nydelige fremmede Ansigt forekom mig ogsaa som et Offer, man kun pyntede for at føre til Elendighed."

"Deri kan I have Ret, Fru Agnete!" — sagde Dronningen kold og bitter — "men et uskyldigt Offerlam er hun ikke. En listig Koglerske er hun. Hun vil ende med Gru, som en Hex. Siig frem! hvad Djævelskab saae I med hende under Svalen?"

"Jeg saae hende dandse i Gaarden i al Munterhed og Uskyldighed, naadige Dronning! men Andet har jeg ikke bemærket" —

"I lyver, I bedrager mig" — udbrød Dronningen heftig — "I er Alle lige gode. I har Alle sammensvoret Jer mod min Fred og min Ære. Men bi! — Jeg skal lære disse fine Fruer og Jomfruer

hvad det koster at tirre Danmarks Dronning. Viid, Kong Abels Blod koger i disse Aarer — Dronning Helvig maa ikke ræddes for Qvindeskrig." — Det var som hendes Ansigt fik et tigeragtigt Udseende ved disse truende Ord, og hun forlod Agnete med et Blik, som gjennemisnede hende.

Dronningen med hendes Terne var forsvunden. Lyset var borttaget, og Fængselsdøren lukket igjen. Det var som Agnete havde seet ind i en Sjæl, der følte sig beslægtet med Mørkets Aander og glædede sig stolt ved den frygtelige Arv. Den fangne ulykkelige Ridderfrue kom først til Fatning og Rolighed igjen, da der var ganske stille i Slotsgaarden, og hun atter hørte sin kjære Svend Trøsts Sangstemme i Fængslet ligeoverfor Jomfrutaarnet. Nu begyndte den kjærlige Vexelsang igjen, ligesom forrige Nat, og de adskilte Elskende vidste i Valget af de fælleds bekjendte Folkesange paa en sindrig og mangfoldig Maade at meddele hinanden de ømmeste og kjærligste Forsikkringer om, at de kun levede i Haabet om at sees og forenes igjen. At Svend Trøst ikke var farlig saaret, vidste han ogsaa at tilkjendegive sin bekymrede Hustru paa denne Maade, og at den vordende Moder med Rolighed og stille Haab vilde stræbe at undgaae Fortvivlelsens Jammer og Fare, vidnede de fromme Hjertetoner om, der nu hver Nat tonede fra Jomfrutaarnet til Vandtaarnet, uden at høres af andre

Uvedkommende, end af Kuren paa Vagttaarnet, der stundom faldt ind i de ham velbekjendte Kæmpevisetoner med sit Vægterhorn.

Medens Utroskab og Skinsyge, Forfængelighed og Hovmod, Ærgjærrighed og Selvsyge drev sit Spil med saa mange Hjerter paa det store larmende Kongeslot, savnede den stille Kjærlighed og Troskab saaledes dog ikke Røst, men fandt Trøst og Haab i de Toner, der gjennem Aarhundreder har vidnet om, at det danske Hjerte aldrig ganske døer, selv ei i den usleste Tid; og mærkeligt er det, at en stor Deel af vore skjønneste Folkesange netop ere oprundne i denne Tid, hvori Nøden endnu var saa stor og Udsigterne til Folkets og Rigets Gjenforening saa mislige.

I de tre første Dage efter hiin Maimaanedsfest paa Vordingborg Slot drog Kongen, mod Sædvane, ikke paa Jagt. Han arbeidede ivrig i sit Lønkammer med sine statskloge Raadgivere, og der gik hyppige Bud fra og til Kallundborg. Dette Slot havde Kongen gjort Fordring paa, som forfaldet til Kronen efter den svenske Hertug Eriks Død; men Hertuginde Ingeborg af Sverrig var endnu i Besiddelse deraf og lod det ved sin Høvedsmand forsvare, som hendes Yndlings, den berygtede Knud Porses Lehn.

Under disse alvorlige Statsforhandlinger syntes Ingen at bekymre sig om de ulykkelige adskilte Ægtefolk i Slottets Fangetaarne. Sti Andersen vilde ikke

see sin forløbne Datter, som han kaldte hende, og med Svend Trøsts Forhør og Dom, som Oprører, lod man heller ikke til at ile. Den fjerde Dags Morgen var der stor Bevægelse paa Slottet. Kongen reed i Spidsen for sine leiede tydske Armbrystskytter med sin Marsk og alle sine Riddere i fuld Rustning ud af Staden, med Beleiringsmaskiner, Blider og Leirtelte. Rygtet var almindeligt, at det gjaldt Kallundborg. Agnete havde seet Hr. Podebusch og Sti Andersen blandt de bortdragende Krigere, og hun følte sig lettere om Hjertet, skjøndt hun dog gruede, naar hun tænkte paa Dronningens Heftighed og lidenskabelige Trudsler. Henad Aften saae hun en fremmed Herre ride ind i Slotsgaarden, og hun kjendte med Overraskelse og Forundring Ridder Folqvard Lovmandsøn, som hun vidste var i Ugunst hos Kongen, som een af Partigjængerne for Junker Otto og Ebbesens Ven. Hun saae, at han blev indladt paa Slottet, og hun kom nu næsten med Skræk ihu, hvad han vel aldrig havde tilstaaet, men hvad saa Mange talede om, at han nærede en hemmelig Lidenskab for Dronningen og havde været hendes meest begunstigede Hofmand indtil hendes Bryllupsdag.

Ridder Folqvard var ikke kommen længer, end til Høienloftstillien, Slottets almindelige Forsal, hvor han i en høist spændt og urolig Stemning blev underholdt af den gamle stive Hofmand, der, som

Dronningens Huushofmester, var fulgt med hende fra Sønderborg og nu forestod hendes Hofhold paa Vordingborg.

"Skade at J ikke kom $11\frac{1}{2}$ Time før" — sagde Huushofmesteren og trak paa Skuldrene — "Nei, $11\frac{3}{4}$ Time før maatte J have været her" — vedblev han og saae paa Sanduhret — "saa havde J truffet hans Naade Kongen her endnu, og kunde forebragt ham selv eders betænkelige Andragende; dog ret beregnet, maatte J have været her 12 hele Timer tidligere. Jeg veed nu sandfærdig ikke, hvad jeg i denne vanskelige Sag tør gjøre eller undlade — eller" — — den gamle Herre syntes yderst forlegen.

"Der gives intet Tredie at være uvis om" — sagde Folqvard utaalmodig — "men J har kun Eet at gjøre, det er at melde mig hos Dronningen uden Ophold. Det er med hende jeg vil tale. Kong Valdemars Fraværelse gjør her Intet til Sagen."

"Jh! du Fredsens Gud! Intet til Sagen?" — gjentog Huushofmesteren forskrækket og saae sig speidende om — "J taler heelt forvovent, Hr. Folqvard! det er en Lykke, vi er ene To. Sagen angaaer jo, som J siger, de to besynderlige Statsfanger, som Ingen her veed Noget om." — vedblev han hviskende — "Over dem raader Ingen her uden Kongen selv eller den meget formaaende Hr. Statholder, og den høieste Forsigtighed er paalagt mig baade af

Statholderen og Hr. Podebusch — netop hvad disse Fanger angaaer — og desuden" —

"Paa Eder kan intet Ansvar hvile" — afbrød Folqvard ham — "hvorvidt Dronningens Myndighed her kan udstrækkes i Kongens Fraværelse, maa hun selv bedst vide, og om hun vil modtage mig ligeledes. Jeg beder Eder kun nævne hende mit Navn og min Bøn om at indlades."

"I den første Time og $\frac{1}{12}$ af den næste er det aldeles umuligt" — svarede den nøiagtige Huushofmester og saae atter paa Sanduhret — "Hendes Naade har været utilpas. Det er paa denne Tid hun i de sidste 9 Dage har behaget at gaae i sin Badstue. Der er desuden en fremmed Dame hos hende, og hun har udtrykkelig selv havt den Naade at befale mig, at jeg ikke idag maa indlade noget Menneske eller nogetsomhelst levende Væsen i Fruersalen før det ringer til Ave og hun maaskee naadigst befaler at dyrke sin Gud i Kapellet."

Den utaalmodige Ridder Folqvard maatte slaae sig til Ro; han gik taus op og ned i Forsalen; men hans urolige Miner røbede en lønlig Kamp i hans Inderste.

"Ret betænkt, Hr. Folqvard!" — tog atter den gamle Huushofmester Ordet — "tillad mig, som en gammel Bekjendt og Ven — dog om det Venskab beder jeg Eder ikke tale her, af visse Aarsager —

tillad mig i al Forsigtighed, vilde jeg sige, at være oprigtig — at sige, under fire Øine — allerhelst det gjælder eders eget Vel! — ret betænkt — mener jeg — var det ikke baade klogere og sikkrere, om I først opsøgte vor stormægtigste Herre den unge Konge selv og forsikkrede Eder hans Naades høie Naade for eders egen respective Person, inden I tog Eder paa at gaae i Forbøn for Andre? I kan vel ikke være uvidende om de besynderlige Rygter, der har udbredt sig, betræffende eders tidligere vistnok aldeles rene og dadelfrie Forhold til vor fælleds høie Herskerindes Person, samt eders hemmelige Deeltagelse i visse mislige Statssager; dog tys! det er en Ting, som det er farligt at tale om og selv at tænke paa ved Hove — og under saadanne Omstændigheder vover I personlig at komme hid — og netop i Kongens personlige Fraværelse. Jeg forsikkrer Eder, jeg skjælver over mit hele Legeme, naar jeg tænker paa hvad man vil troe og dømme om denne eders personlige Nærværelse, og hvad Klafferne vil forebringe Kongen saavel om min Conduite som om eders, hvis jeg lader Eder faae Dronningen et eneste Øieblik i Tale."

"Hvad al Verdens lave og feige Sjæle dømme om mig, bekymrer jeg mig ikke om" — svarede Folqvard stolt — "Hvad der skjules i min egen Sjæls Afgrund, skylder jeg kun den Alvidende Regnskab for; men hvad jeg til denne Time har udøvet i mit Liv,

kan jeg, Gud skee Tak, forsvare for enhver retfærdig og lovlig Domstol i Verden. Jeg er ikke kommen hid for at krybe for Throner og beile til de Mægtiges Gunst. Jeg søger kun et aabent Øre og Hjerte for Sandhed og Ret; men det søger jeg kun hvor jeg veed det maa findes."

"Tys, tys! raab ikke saa høit! husk paa hvor I er!" — hviskede Huushofmesteren og tørrede Angest-Sveden af sin Pande, medens han trippede om som paa Naale og rystede med de lange Fingre — "Gjør mig for Himlens Skyld intet Oprør her paa Slottet! Vil I endelig løbe i Ulykken — I Guds Navn, saa faaer jeg melde Jer, naar Tid er. I raader Eder selv, Hr. Ridder! men jeg kjender Jer ikke — Jeg har aldrig seet Eder før. Det nødes jeg til at paastaae. I kneiser saa kjækt, Hr. Folqvard, som her var ingen Fare paafærde, og som I var Herre her paa Slottet; men jeg vil dog give Eder et godt Raad, for gammelt Kjendskabs Skyld — dog jeg beder Eder ikke tale derom til Nogen — kun derved har jeg selv faaet graae Haar ved Hove: Vil man finde Indgang gjennem de Stores høie Døre, og være vis paa at finde Udgang derhos og med heel Hals, maa man følge Gjæssenes ydmyge Skik og bukke Hovedet forsigtig, hvor høit der saa er til Loftet, for Tærskelen er stundom noget glat og slibrig, skal jeg have den Ære at sige Eder."

"Den Klogskab nytter Gjæssene kun lidt ved Mortensdags-Tider" — sagde Folqvard og loe bittert — "Jeg forlanger ikke Gjæssenes Lykke ved Hove; men det veed jeg: hvor Fru Helvig er Herskerinde, gjælder Svanen meer, end Gaasen, og Falken meer, end den krybende Snog" —

"Tillad mig blot at erindre Eder om, at vi ikke kalde Dronningen slet og ret Frue" — bemærkede den ængstelige Huushofmester og saae urolig til alle Dere.

Folqvard taug og vendte sig fra ham. Han greb med funklende Blik en gammel Strængeleeg, der hang ved Kaminen. Det var den samme, hvorpaa han saa ofte havde spillet for Prindsesse Helvig og hendes Jomfruer i Fruerstuen paa Sønderborg; men nu var den ringeagtet og forstemt. Han rettede og stemte den med evet Haand, og snart greb hans Fingre i Strængene og aflokkede dem hine besynderlig hjertegribende Toner, hvormed han i Fruerstuen vidste at fængsle og henrive alle qvindelige Sjæle, og hvori han havde fundet et Sprog for sin hemmelige Lidenskab, som ingen jordisk Dommer kunde domfælde ham for, men som trængte dybere i Aand og Hjerte, end de meest glødende Ord.

"Om det ikke er til Anstød mod god Hofskik at spille saa rørende ved Hove, vil jeg dog erkyndige mig om" — mumlede Huushofmesteren og bladede i en

Bog, han havde fremtaget, og som indeholdt Reglerne for Dronningens Hofhold.

I Lønkamret, tre Værelser fra Høienloftstillien, sad imidlertid Dronning Helvig i en forgyldt Armstol ved Sømmebordet. Ligefor hende stod hendes forhadte Medbeilerinde, den lille rygiske Jomfru Tove. Strax efter Kongens Afreise havde hun faaet Bud ved to Svende om øiebliklig at følge dem til Dronningen. Hun havde dog tøvet nogle Timer og givet sig gode Stunder med sin Paaklædning; men derfor havde hun staaet i tredobbelt saa mange Timer, som paa Gløder, i den ydre Fruersal. Efter en saa lang og ængstelig Forventning, var hun nu først bleven indladt i dette Dronningens inderste Høienloftsværelse, der ved en Længang stod i Forbindelse med det egentlig saakaldte Fruerhuus, eller den lavere Sidefløi af Slotsbygningen, hvor det qvindelige Tjenerskab opholdt sig, og hvor Bagerset, Stegerset og Dronningens Badstuer fandtes.

Dronning Helvig havde nogle Dage været virkelig syg. Hun havde ikke seet Kongen eller taget Deel i Hoffets sædvanlige Sammenkomster siden hiin natlige Vaarfest, hvorved hun under Dandsen i Slotsgaarden meentes at have paadraget sig en Koldesot. Her sad hun nu, ifert en simpel hvid Badekjortel, uden alle Prydelser. Hendes lange Haarfletninger syntes skjødesløst sammenbundne; men der var dog

en skjult Konst og Omhu i denne halv forsømte Paaklædning, hvori hun saae langt smukkere ud, end i den stive Guldstofs-Klædning, hun sædvanlig viste sig med. Hendes mat brændende Blik og de feberglødende Kinder røbede Søvnløshed og en tilbagetrængt lidenskabelig Uro; men den Mine, hvormed hun betragtede den frygtsom indtrædende Jomfru Tove, var iiskold.

Den lille nydelige Rylænderinde neiede dybt og syntes heelt ængstelig tilmode. Den skjælmske og trodsige Mine var forsvunden. Hun var, som sædvanlig, klædt med forfængelig Pragt og med en letfærdig Blottelse af de yppige Former. Med den aabne Sindals-Trøie og det korte Skjørt af grønt Silkestof, stod hun i de smaa guldspændte Sko, som smykket til Dands; men Frygten havde bortjaget Roserne og de skalkagtige Smilehuller af hendes Kinder, og hun var ikke nær saa indtagende idag, som hiin Aften ved Maigildet.

Dronningen betragtede hende længe taus med sit skarpe brændende Blik og syntes at maale hendes Vext og anstille en Sammenligning mellem Rylænderindens og sin egen Skjønhed, ved et flygtigt Sideblik i det store Metalspeil over Kaminen.

"Hvad er eders Befaling, Dandronning! siden I har sendt mig Bud?" — spurgte endelig Tove med

ængstelig Røst — "Jeg er saa bange, Eders Naade er bleven mig vred" —

"I saa Fald, veed I selv vel Grunden, Jomfru Tove!" — svarede Dronningen med tiltvungen Rolighed — "hvad hviskede I forleden Aften iløn med min kongelige Hr. Gemal under Svalen?"

"Det var ikke om Andet, end hvad I gjerne maatte hørt" — svarede Tove og blev ildrød — "dersom det ellers havde sømmet sig for Eders Naade at lytte. Det var om den Ridder, der har beilet til mig — om ham spurgte jeg eders Herre til Raads."

"Ja saa, min Herre?" — gjentog Dronningen med dæmpet Bitterhed — "og din Fortrolige? Og hvad Raad gav min Herre dig da? Man vil sige, han bad dig give Tid, til du kunde faae en Dronningkrone paa dine gule Haar. Kom! jeg vil see hvorledes den Stads kunde klæde dig." Med disse Ord reiste Dronningen sig heftig, og greb det kroneformede Gulddiadem, der laae paa Bordet og hørte til hendes daglige Pynt — "Kom!" — gjentog hun med et bydende Vink, og trykkede det saa fast paa den forskrækkede Piges Isse, at det smertede hende, og Vandet randt hende i Øinene. "Ei, see! hvilken ynkelig Dronning!" — udbrød Helvig og loe bittert — "Vend dig om! speil dig, forfængelige Taabe! see den Herlighed, du vilde sælge din Sjæl for!" —

Tove var bleven staaende med nedslagne Øine, og Taarerne randt hende ned over Kinderne; men Helvig greb hende ved Armen og dreiede hende om mod Speilet. Uagtet sin Angest og Uro, kunde Tove dog ikke undlade at kaste et nysgjerrigt og selvtilfreds Blik paa sit smukke Speilbillede. — "Ak ja!" — udbrød hun uvilkaarlig, og syntes et Øieblik at have glemt sin hele mislige Stilling — "den klæder ret smukt; men det er jo ikke den virkelige — den, man bærer ved Kroningen."

"Den vilde du vel bære i mit Sted? Uforskammede!" — lød Svaret foragteligt fra Dronningens rødblaae Læber, idet hun rev Smykket af Jomfruens Haar og kastede det paa Gulvet — "Nei, dertil kommer det aldrig — det kan jeg love dig; men af Pynt og Stads har du vel fuldtop, siden du ikke har holdt din Jomfruære og din Salighed dyrere, end et nyt Halsbaand."

"Jo tilvisse, meget dyrere, Eders Naade!" — svarede Tove nu i kjækkere Tone og syntes at faae Mod af den tilsidesatte Værdighed i Dronningens lidenskabelige Adfærd — "Vel er jeg en Gjæk efter Pynt og Stads; men det kan jeg forsikre Eder: jeg vilde ei engang bære en saadan Krone og række en Konge min Haand, naar ikke Hjertet heelt og holdent fulgte med. Jeg vilde dog havt min Jomfruære og Hjertets Lyksalighed meget kjærere, end at jeg vilde folgt

min Person for slig Guldpynt, eller for at hedde Dronning — om det saa var af al Verden."

Den skjærende Bebreidelse, der laae i disse Ord, traf den forpiinte Helvigs Hjerte, som et Dolkestik. Hun tumlede om paa Stolen og holdt Haanden for den blege Pande. "Du finder det maaskee endog ædlere og skjønnere at eie et Kongehjerte, selv uden Kronen, og med Ærens Forliis i Verdens Øine?" — spurgte hun med et smerteligt Blik, hvori en bitter Taare syntes at skjule sig, idet hun lod Haanden synke ned i sit Skjød og bøiede det stolte Hoved mod sin Barm.

"Det er et Samvittighedsspørgsmaal, Eders Naade!" — svarede Tove med et lidt skadefro skalkagtigt Smiil og syntes et Øieblik at føle sig overlegen — "Svaret derpaa vil jeg forbeholde min Skriftefader."

"Den Foragtelige! — Det er vist nok" — mumlede Dronningen ved sig selv, og reiste sig atter stolt med tilsyneladende Rolighed. — "Vi vil nu ikke tale meer om hiint taabelige Fjaserie under Svalen, Jomfru Tove!" — sagde hun i ligegyldig Tone — "Om min unge muntre Hr. Gemal har spøgt med dig og fundet dig vakker, saaer jeg finde mig deri; ret smuk er du virkelig, om man endogsaa fraregner de smaa Konstgreb med Pynt og Paaklædning, hvormed Mændenes Øine saa let bestikkes. Jeg kunde have Lyst til

at see dig i en simpel ærbar Kappe, som denne." — Hun pegede paa en hvid Badekappe, med lange Ermer og Overslag, der hang over en Stol og næsten saae ud som en Nonnekaabe, ligesom den, Dronningen selv bar.

"Befaler Eders Naade, saa troer jeg vist, den kunde passe mig" — svarede Tove med et lønligt triumpherende Smiil, i Bevidstheden om de Skjønhedsfortrin, hendes fyrstelige Medbeilerinde syntes at tvivle paa.

"O ja" — svarede Helvig og vendte sig bort med et besynderligt Nik — "du er min Badepige idag."

"Den passer fortræffeligt" — sagde Tove, næsten overgiven, idet hun slog Kappen om sig og ikke kunde modstaae Fristelsen til at vise sig selv og Dronning Helvig, at det ingenlunde var Pynten, hun skyldte sin Skjønhed. — "Men I maa ikke blive vred" — tilføiede hun og neiede, medens hun hastig ordnede Folderne i Kappen — "hvis jeg selv i denne ærbare Nonnesæk dog bliver det Verdensbarn, jeg var. — Herregud! Det har jeg efter min Moder og Bedstemoder, og vi kan dog ikke alle være Helgeninder" —

Helvig hørte ikke derpaa; hun sad fravendt, med Haanden under den glødende Kind, i dybe Tanker, og hendes Barm bevægede sig urolig, idet hun stirrede

stift hen mod Døren til Løngangen. Da Dronningen vendte sig om, saae hun Jomfru Tove dristig smykke sig for Speilet med smilende Selvtilfredshed. Den side Badekappe sad hende høit op i Halsen og sluttede kun fast til Legemet ved et grønt Bælte under Barmen; men de rige Folder faldt smagfuldt om hendes yppige Lemmer, og den lille nydelige Skabning tog sig endnu næsten skjønnere ud, end før. Da den ærbart tilhyllede Jomfru Tove nu vendte sig fra Speilet, med de lange opløste Silkelokker om Barm og Skulder, saae hun ud som en paa Skrømt bodfærdig Magdalene, der endnu ikke havde afsagt Verden og dens forfængelige Lyst, men kun skalkagtig legede Helgeninde, for at bedaare sig selv eller Andre.

"I Sandhed!" — udbrød Helvig — "det klæder dig smukt at være Nonne, lille Tove! Men sæt dig ned, Barn! her mangler dog en væsentlig Ting." Hun trykkede den smigrede Jomfru sagtelig ned paa Stolen og ordnede hendes rige Haarfylde; men idetsamme hørte Tove med Forskrækkelse en skjærende Lyd og saae med et fortvivlet Skrig hele sit skjønne lange Haar afklippet i Dronningens Haand. "See saa!" — sagde Helvig og kastede med Latter de deilige Haarlokker tilligemed Saxen hen paa Sømmebordet — "det hørte ikke til Nonnekaaben. — Speil dig nu, lille Tove!"

Den vanzirede Skjønne kastede et Blik i Speilet, men sank tilbage paa Stolen, idet hun holdt Hænderne for Øinene og græd bitterlig.

"Vær intet taabeligt Barn!" — sagde Helvig — "det var jo kun en Spøg. I nogle Maaneder kan du have smukt langt Haar igjen, og nu er her jo Ingen at smykke sig for, saalænge alle vore unge Herrer ligge i Felten."

"I har Ret, Dronning Helvig!" — udbrød Tove, med et vildt hevngnistrende Blik, og sprang op — "det skal blive dobbelt saa smukt, det lover jeg Jer — det skal blive saa guult engang, at Dronning Helvig skal faae graae Haar ved at see derpaa."

"Ja saa! mener du det?" — sagde Helvig og beed Tænderne sammen — "Nu ja, det vil vi see. — Dog — vær nu fornuftig, forfængelige Barn!" — vedblev hun iiskold — "Siden du nu er badeklædt, skal du følge mig i Badet idag."

Tove saae paa Dronningen med Forfærdelse. — "I vil dog aldrig drukne mig i Badet?" — spurgte hun og blev dødbleeg — "I hader mig, Dronning Helvig! det mærker jeg nok — og jeg har sagtens ikke forskyldt, I skulde sørge for min Skjønhed og pynte mig med egen Haand — men har I meer Ondt isinde imod mig, saa husk paa, at vi alle ere Syndere for Gud, og der kommer en Dag efter denne, som eders ædle Herre Kongen siger. Han vil visselig

aldrig tilgive Jer det, naar han hører, I har mis-handlet den, han har kjær, medens her Ingen var, der kunde beskytte hans Tovelille."

"Dig har han altsaa kjær, og mig vil han blive en streng Herre?" — spurgte Helvig med bitter Kulde — "dog, du drømmer, taabelige Barn! du anklager dig selv i din forfængelige Vrede; men jeg troer dig ikke, om du saa tilstaaer mig det Allerværste. Kan du for Alvor indbilde dig, at du kunde være Gjenstand for en Konges Tilbøielighed og en Dron-nings Had? Nei, dertil er du for ringe. Kom! følg mig nu i Badet! — Du skal aldrig meer beklage dig over Dronning Helvig." Derpaa tog hun den æng-stelige Skjønne ved Haanden og gik ud med hende gjennem Løngangen. Tove fulgte Dronningen med vaklende Trin og syntes uvis om hvad hun skulde troe om denne pludselige Naadesyttring.

Kort efter kom Dronningen alene, blussende heed, med hastige Skridt tilbage i Lønkamret. Hun kastede en Nøgle paa Bordet, og sank ned i sin Arm-stol. "Lad hende nu svede Dronninggrillerne ud!" — mumlede hun — "døe kan hun vel ikke — den Smule Dødsangst har hun vel forskyldt. — Der var hedt" — vedblev hun og foer pustende op — "næsten for hedt — men saa skal hun have det, den Her! hvad er en varm Badstue mod Baalet? — Ha! hvad er dette?" — udbrød hun nu forbauset og lyttede — "Folqvards

Strængeleeg! — store Himmel! — han her? og hvorledes seer jeg ud!" — Hun foer til Speilet og derfra til Vandkummen, for at afkjøle sit brændende Ansigt. Hun vilde ringe paa sine Terner, men betænkte sig og hjalp sig selv med at ordne Haar og Paaklædning. Fra Høienloftstillien trængte der en Strøm af de deiligste Toner til Dronningens Lenkammer, medens hun hastig iførte sig sin stive glimrende Dragt og syntes i sin Iver og Omhu for sin Paaklædning at have glemt alt Andet.

Folqvard sad endnu med Strængelegen i Haanden paa Høienloftstillien. Huushofmesteren gik ængstelig frem og tilbage og rystede paa Hovedet. Døren til den store Fruersal aabnedes nu, og Dronningen traadte ud paa Tillien. Alle hendes Jomfruer og Terner, selv Pigerne fra Stegerset og Fruerhuset havde ogsaa hørt Folqvards Strængeleeg og stode lyttende ved Dørene til Forsalen. Folqvard saae Dronningen og foer op.

"Bliv ved, bliv ved!" — sagde Helvig i heftig Sindsbevægelse — "det kan behøves her. — Saa snukt forstod I dog ikke Konsten paa Sønderborg, Ridder Folqvard! Der er kommet et Udtryk, en Ild i eders Spil, som fra et tro og varmt Hjerte — det er Sjeldenheder i vore Dage! Bliv ved!"

"Forund mig først, naadigste Dronning! at sige Eder Aarsagen til min dristige Tilnærmelse, uagtet

jeg veed, jeg er i eders kongelige Hr. Gemals Ugunst! Til eders Hjerte og høie Sind har jeg en Bøn, ædleste af alle Qvinder!" — med disse Ord bøiede Folqvard sit Knæ for Dronningen og trykkede hendes Haand til sine brændende Læber. — "Jeg reiser mig ikke fra denne min misundelsesværdige Plads ved eders Fod" — vedblev han — "før I har frigivet min troe Ven, Ridder Svend Trøst af Brattingsborg, og hans ulykkelige Hustru, som jeg veed sidde adskilte i dette Slots Fangetaarne. Jeg vil med mit Liv og min Ære staae inde for, at de ikke ere skyldige i nogen Brøde, hvorfor de med Rette kan fængsles eller efter Landsloven domfældes" —

"Til slig Retfærdigheds-Gjerning har jeg vel, strengt taget, ingen Ret" — svarede Dronningen — "men jeg vil tage mig den. — Paa mit Ansvar, Huushofmester! Lad strax Fængslerne aabne for hiin fangne Ridder og hans Frue! inden en Time skal de være ombord paa et kongeligt Skib og ude af Havnen."

Huushofmesteren gjorde store Øine; han syntes, yderst forlegen, at ville tillade sig en Indvending; men paa et strengt Vink af Dronningen bukkede han dybt og gik, efter at have seet nøie paa Sanduhret.

Folqvard var sprunget sjæleglad op. Han saae sig i dette Øieblik alene med Dronningen, medens dog Døren til Fruersalen stod halv aaben, og man

hørte en nysgjerrig Hvisken af qvindelige Stemmer; men Folqvard saae og hørte kun Dronning Helvig, der stod med brændende Kinder for ham med et besynderligt Udtryk af næsten vild Glæde i sit Aasyn, medens hun dog ligesom uvilkaarlig gyste. "Ædle, høihjertede Sjæl!" — udbrød Folqvard og trykkede Dronningens Haand til sit Hjerte; der foer en Ildstrøm fra hans Blik, og han opløftede sin Arm ligesom til en forvoven og uimodstaaelig Omfavnelse.

"Raser I!" — hviskede Dronningen og traadte tilbage — "Min høie Gemal haaber jeg vil billige denne min Benaadning" — vedblev hun høit i fornem Tone, medens Folqvard bukkede dybt med blussende Kinder — "Efter hvad jeg hører, ere eders Venner ikke fængslede paa kongelig Befaling men ved private Forfølgeres Hævn" —

"Jeg stiller mig selv her i Pant og Borgen for mine løsladte Venners Uskyldighed" — tog Folqvard atter Ordet — "hvad Dom og Straf dem lovlig kan tilkjendes, skal jeg villig underkaste mig i deres Sted" —

"Vel! I bliver her, Ridder Folqvard! som Gidsel — som eders Venners Forsvarer" — udbrød Dronningen med Heftighed og Iil — "ogsaa mig skal I beskytte. — Jeg udnævner Eder til min Ridder og Drost" — hun gav sine Damer et Vink til at træde ind — "I skal modtage et Pant derpaa af min

Haand, og i disse Fruers og ædle Damers Nærvæ-relse." Med disse Ord trak hun sin ene Handske saa heftig af, at den reves i Stykker, og i Kredsen af de tiltrædende Damer rakte hun Ridder Folqvard den sønderrevne Handske.

Den artige Ridder bøiede strax med formelig An-stand sit Knæ og modtog i denne Stilling Dronnin-gens hædrende Pant med et ærbødigt Haandkys, der dog varede noget længer, end Hofskikken tillod.

"I har overrasket os Alle med eders udtryks-fulde Strængeleeg, Ridder Folqvard!" — tog nu Dronningen hastig Ordet, idet hun med et lønligt Haandtryk gav ham Tegn til at reise sig — "Nu vente vi ogsaa at høre den Sang, hvortil I har forberedt os med saa indbydende Toner. Syng, syng!" — vedblev hun hastig med stigende Utro — "jeg maa høre Sang. — Paa Vordingborg skal der nu være lystigt" — —

"Den eneste Sang, jeg kan synge med Sandhed og Liv, skal I høre, naadigste Dronning!" — sva-rede Folqvard, og sprang henrykt op med Strænge-legen i Haanden — "Enhver Tanke, som skal blive til Toner i min Sjæl, har kun een Gjenstand i Verden." Han greb nu i Strængene og sang med lidenskabelig begeistret Røst:

"Hold fast, min Sjæl, din høieste Attraa!
Opgiv ei din stolte Begjære!

Den Frugt er ei til, du ei kan naae:
I Tanken er Stolthed og Ære.

Og bærer jeg Ved end til det Baal,
Som mig skal selver brænde —
I Solen har dristig Ørn sit Maal —
Og Tanken ved Verdens Ende."

Han sang endnu nogle Vers med dunkle Hentydninger paa sin lenlige Elskov og med den meest glødende Kjærlighedsbeundring over den Elskedes høie rene Sjæl; men som han sang, blev Dronningen stedse blegere. Under den almindelige Stilhed og den spændte Opmærksomhed paa Ridder Folqvards Sang og fortryllende Strængeleeg, hvortil alle Stegerspigerne lyttede ved Dørene, hørtes der nu nogle fjerne dæmpede Skrig, og der lød en smertelig Klynken over Borggaarden, som af et ynkelig jamrende Barn. Disse Klagetoner blandede sig paa en besynderlig gruelig Maade med de begeistrede Elskovstoner og med de hemmelighedsfulde Beremmelser over Dronningens Høihed og Sjælsreenhed. Det var som hun selv med Helvedqval hørte en dømende Sjæl anklage hende for Guds Domstol, medens syndig Elskov sang en Legnvise til hendes Ære. "Red hende! hun qvæles!" — skreg Dronningen pludselig med et Krampeskrig og sank om i Convulsioner.

Ingen vidste hvad det var. Man kom Dronningen forskrækket til Hjelp. Men nu hørtes der en

høi Larm og mange jamrende Stemmer i Slotsgaarden. Man foer ned af Høienloftsbroen og saae en fremmed Ridder styrte ud af Stegersdøren, blandt den larmende Klynge af Slottets Huustyende, med en hvidklædt qvindelig Skikkelse i sine Arme. Det var den nylig befriede Svend Træst, der i dette Øieblik havde sprængt Døren til Dronningens Badstue og bar den ulykkelige Jomfru Tove ud i Borggaarden. Hun jamrede dog nu ikke meer; hun syntes død. Blodet strømmede hende fra Næse og Mund, og det var et høist ynkeligt Syn at see hende.

Blandt de deeltagende Mennesker, der omringede den Ulykkelige, var ogsaa Agnete, som over dette Jammersyn havde glemt sin egen Lykke. Hun laae grædende, med Svend Træst ved Haanden, ved den elendige Piges Legeme, som man havde lagt ved Brønden, hvor man i største Hast overøste hende med kjølende Vand. Alle troede hende død, og der mumledes med Gru og Forbittrelse om den grusomme Dronning Helvig, som man paastod med Forsæt maatte have indelukket Tovelille i Badstuen og selv ladet Heden forøge.

Agnete var den Første, der troede at opdage nogle Spor til Liv hos den skjønne mishandlede Pige, og nu kom Ridder Folqvard til med den lægekyndige Slotskapellan. Man bar den næsten ukjendelige Tovelille ind paa Slottet, for at anvende alle Læge-

konstens Midler til hendes Redning. Længer end til Høienloftssvalen maatte Svend Træst og Agnete ikke følge hende. Den gamle Huushofmester, som havde været den eneste ligegyldige Tilskuer ved dette jammerfulde Optrin, bukkede nu stift og ærbødig for Svend Træst og hans Frue, og bad dem, i Dronningens Navn, forlade Slottet og bestige det Skib, der skulde føre dem hvorhen de befalede; "men Timen var næsten udrunden" — forsikkrede han — "og det var hans Embedspligt at see dem ombord inden nærværende Times Udløb."

Svend Træst og Agnete kastede endnu et medlidende Blik efter det ulykkelige Offer for en Forbrydelse, som de dog endnu ikke med Vished turde tiltroe den ophøiede Person, man beskyldte derfor. Haand i Haand forlode de unge gjenforenede Ægtefolk Vordingborg Slot, ledsagede af den stive punktlige Huushofmester, der med al sin Ængstelighed betragtede Ulykken med Tove, som en ham uvedkommende Sag, der med Stegerset og Slottets Sidebygninger kun vedkom Borgfogden.

Da Svend Træst og hans Hustru stege ombord i Havnen, saae de atter Folqvard, som var ilet efter dem, for at sige dem Farvel.

"Tak, trofaste Ven!" — sagde Svend Træst og rystede hans Haand — "Eder har vi jo at takke for vor Frihed. Sørg for hiin Ulykkelige! og følg

snarlig efter os! Fly!" — hviskede han ham i Øret — "for Himlens Skyld, fly Dronningen og dette gruelige Hof!"

Folqvard stod som forstenet af den skrækkelige Tanke, hans Vens Ytring og det almindelige Rygte dog umulig kunde bringe ham til at give Rum i sin Sjæl. "Gud velsigne Jer, kjære Venner, Farvel!" — sagde han med bevæget Røst — "hils Ebbesen! staa ham bi til det Yderste! opgiv ei Junker Ottos Sag! Jeg bliver her. Det er en Ulykkesborg — men, troer mig! jeg veed det — jeg tør dø derpaa — hun — hun er uskyldig" — —

Agnete trykkede med inderlig Deeltagelse den forblindede Ridders Haand og steeg heelt over paa Skibet. Svend Trøst slyngede sin Arm om sin elskede Agnete, og Skibet foer bort med dem i den milde Foraarsaften, medens Aftenklokken tonede fra Landsbykirkerne, og det ringede fredeligt til Ave i Vordingborg By.

Tre Maaneder efter hiin Ulykkesdag paa Vordingborg Slot sad Ridder Folqvard i den kjølige Høstaften med sin Strængeleeg paa Slottets Høienloftssvale. Der var stille paa Kongeborgen og i den øde Slotsgaard. Det var over Sengetid. Kun Kuren gik paa Porttinden og blæste af og til nogle Kæmpevisetoner i sit Horn. Folqvard saae op mod de rolige

Stjerner og lod Aftenvinden gjennemsuse Strængelegen, medens han undertiden selv greb en Accord for at opløse Mislyden; men han søgte forgjæves at forjage den nagende Tvivl og de mørke Tanker, der siden hiin Dag havde forfulgt ham. Kun een Time hver Dag syntes han lykkelig; det var, naar han efter Ave Maria ved Solens Nedgang blev indladt i den store Fruersal, for at more Dronning Helvig og hendes Damer med sine Sange. Dronningen sad da gjerne i Aftenglandsen paa den aabne Altan, med den skjønne Udsigt over Havet og de danske Øegrupper for Øie. Naar Folqvard da saae de ham saa uendelig skjønne Øine og den Qvindeskikkelse, der, uagtet den paafaldende Afblomstring, dog stod i en besynderlig Glorie for hans Blik, var det ligesom der udviklede sig en høiere og skjønnere Verden i hans Sjæl, og han henreves som af en uendelig Strøm af salige Billeder og Toner, der ligesom bortskyllede al Ureenhed og Smitte af den syndige Menneskeverden og lod en ny Himmel og Jord opstige af Tankedybet og det evige Livs Kilde i hans Inderste. Han havde gjort sig det til Pligt at undvige ethvert Møde med Dronningen, der paa fjerneste Maade kunde give Bagvaskelsen Anledning til endnu mere at sværte hendes Rygte, og det var, som han gruede selv for nogensinde ved et Ord af hendes egen Mund at udrives af den salige Drøm om hendes Sjæls Høihed og Reenhed, hvor-

paa han i sin sværmerske Elskovsruus havde sat hele sit Liv.

Baade paa Slottet og i Byen havde der den Dag været megen Uro. Rygtet talte om et stort Nederlag, Kongen skulde have lidt ved Kallundborg: Han skulde i sin Leir være bleven overfalden og slagen af Grev Henrik, der var kommen Borgens svenske Befalingsmand til Undsætning. Ingen vidste hvad man skulde tro herom. Man stimlede sammen og talede om Nederlaget allevegne; først hen mod Aften havde man slaaet sig til Ro, i Haab om, at Rygtet var falsk. Men nu hørte Folqvard pludselig stor Larm i Borggaarden. Porten aabnedes for en ansеelig Flok Krigsmænd i ridderlige Vaabenkjortler. Det var Kongen selv og alle hans Hofmænd med et ringe Antal tydske Soldryttere. Hæren var virkelig slagen og opløst. Beleiringen af Kallundborg var ophævet, og Valdemar havde mistet 2000 Mand. Hans Indtog i Vordingborg, efter dette hans første og mislykkede Felttog, var kun lidet smigrende. Han kom derfor ogsaa umeldt og sildig til Staden, da de fleste Folk alt vare i Seng, og skyndte sig til Slottet i al Stilhed, uden at vente eller ønske nogen Velkomstshilsen af de misfornøiede Borgere.

Det tabte Slag syntes imidlertid ingenlunde at have knækket Kongens Mod eller gjort noget betydeligt Indtryk paa hans lystige Sind, idetmindste holdt

han gode Miner og lod Ingen mærke den ubehagelige Følelse, hvormed han nu, som en slagen Flygtning, vendte tilbage til sin Kongsgaard.

"Vor jydske Prophet fik Ret dengang" — mumlede han i ligegyldig Tone til Sti Andersen, idet han svang sig af Hesten i Slotsgaarden — "De kjøbte Sjæle havde Fanden en Finger i — de var ingen Kalk og Disk værd — vi kunde spart hiint Laan hos Vorherre. Bispen havde Ret. Vi kastede Perler for Sviin og Helligdomme for Hunde. Skaden var dog ikke stor" — tilføiede han og loe, medens han nærmede sig Høienloftsbroen — "den dumme Krig koster meer, end man kan kjøbe Land og Borge for. Grev Henrik har tjent mig bedre, end han tænkte: to Maaneders Sold slippe vi nu for til de tydske Creditorer i Skjærsilden. Ha! men Tovelil" — udbrød han pludselig med mørk Alvor, idet hans Blik faldt paa hiin dunkle Plads under Høienloftssvalen, hvor han sidst ved Maigildet havde seet og omfavnet den smukke Rylænderinde — "her er skeet en større Ulykke, end med alle de kjøbte Helte tilhobe."

Hr. Podebusch var nu ogsaa steget af sin Hest, og gik taus og mørk op ad Høienloftsbroen efter Kongen.

Ridder Folqvard havde trukket sig tilbage fra Høienloftssvalen til den med Fakler oplyste Forsal, hvor han blandt Dronningens Hofmænd vilde modtage

Kongen og retfærdiggjøre sig selv og sine Venner. Det vigtige Øieblik var nu kommet, som han i tre Maaneder havde ventet; men Kongen syntes nu kun lidet stemt til Selvbeherskelse og Mildhed. Den gamle Huushofmester bævede, idet han med stor Forlegenhed forestillede ham Ridder Folqvard, som Dronningens nye Drost, der tillige opholdt sig her, som Gidsel for den af hendes Naade befriede Svend Trøst af Brattingsborg og hans Frue.

Uden at værdige Folqvard et Blik, spurgte Kongen med streng næsten frygtelig Røst: "hvor er Jomfru Tove, Hr. Podebuschs Søster? Her har jo Djævelen regjeret, mens jeg var borte. Man har sagt mig, hun var kogt eller stegt. Lever hun? svar, Menneske!"

"Paa en Maade, Eders høikongelige, stormægtigste Naade!" — stammede Huushofmesteren med bævende Røst — "der er Haab om hendes ærede Liv, siger Slotskapellanen — men det kan vare længe inden hun kommer ganske til sin Førlighed. Forresten er den Ulykke skeet i Sidebygningen og hører til Gaardsfogdens" — —

"Vee de Umennesker, der har havt Deel i den Misgjerning!" — afbrød Kongen ham med frygtelig Harme og stampede i Fliserne, medens han knyttede Haanden om sit Sværdhæfte — "de skal ikke undgaae retfærdig Hevn og Straf, saasandt jeg er Konge

i Danmark. Jeg veed, I var tilstede her hiin Ulykkesdag, Folqvard Lovmandsen!" — vedblev han heftig og vendte sig mod den tause mørke Ridder — "Jeg veed, I har forledet Dronningen til at gjøre Indgreb i min Retspleie. — Jeg veed Meer om Eder, end det. Eders artige Tjeneste her er ophørt. I drager i denne Time som Statsfange til Nyborg; der venter I eders Dom."

Folqvard lagde sit Sværd for Kongens Fod og bukkede. "For en lovlig og retfærdig Dom frygter jeg ikke, Kong Valdemar!" — sagde han rolig — "men vogt Eder for at udøse uskyldigt Blod! og glem ikke hvad I skylder Landsloven og Danmarks Ridderskab!"

"Hvad jeg skylder Eder skal jeg ikke glemme. Det storagtige danske Ridderskab skal jeg lære Tugt" — svarede Kongen opbragt — "I kan være saa vis paa Skafottet, som jeg er paa, at I er en dumdristig Forræder og Majestætsforbryder."

"Saalænge Loven ikke fælder Drost Peder Hessels Søn, kan eders vrange Mening ikke krumme et Haar paa dette Hoved" — tog Folqvard Ordet med kjæk Stolthed — "Danmarks Folk har ei kåaret Jer til Landsherre, for at faae en lovløs Blodregjering her igjen, som Grev Geerts. Husk paa den sidste Tyrans Skjæbne i Danmark, Herre, og hvad dansk Mod og ridderlig Manddom formaaer! Kongestammen

har et ældre og ædlere Skud — og der vil aldrig savnes Ebbesener i Danmark."

"Ei, ei!" — udbrød Kongen og loe høit — "Nu sparer I os selv for lang Rettergangs-Vrøvl, Ridder Folqvard! Ingen Lov kan bedre dømme Jer fra det Hoved, I løfter saa høit, end eders egne formastelige Oprørsord."

"For mine Ord, som for mine Handlinger, vil jeg svare, som en fri dansk Mand" — vedblev Folqvard uforfærdet — "Ingen kan formene mig at nævne, hvad hver Mand veed, men hvad I synes at glemme i eders Overmod, Kong Valdemar! medens I dog med det store Seiersnavn hverken bringer os Storhed eller Seier."

"Slut ham i Lænker!" — bød Valdemar, yderst forbittret — "før ham til Livsfangetaarnet paa Nyborg! Inden tre Døgn skal den Hane have afkaglet."

"Slut Slaver i Lænker!" — raabte Folqvard — "kast lovfældte Forbrydere i Fangehullet! men er I Ridder og Mand af Ære, Kong Valdemar! saa vanærer I ikke Eder selv og det danske Ridderskab. Vil I ei forbryde Danmarks Krone, saa husk paa jer Haandfæstning!"

"Min Hovedfæstning er stærkere, end min Haandfæstning" — svarede Kongen med et stolt Smiil og nikkede — "dog — I skal komme standsmæssig til Nyborg,

min konstige Hr. Folker Spillemand! Jeg skal ikke glemme, I var Dronningens Ridder og Drost. Jeg veed, I har været i Fruerstuen og nemmet Tugt blandt skjønne Jomfruer og Fruer."

"Saasandt hjelpe mig Gud i min sidste Stund!" — sagde Folqvard høitidelig og oprakte sin høire Haand med den helligste Eeds Betegnelse — "jeg kom der aldrig for nogen Uære — derpaa vil jeg dee."

Kongen saae paa ham med et gjennemborende Blik, der tilsidst dvælede paa Ridderens Bryst, hvor en Flip af Dronningens sønderrevne Handske kom tilsyne. "Ja saa!" — mumlede Valdemar med en bitter Latter og forlod hastig Høienloftstillien.

Strax efter reed Ridder Folqvard Lovmandsen, uden Baand og Lænker, men omringet af en stærk Rytterbedækning, ud af Vordingborg Slotsport, ledsaget af mangt deeltagende Blik, og der hørtes megen Jamren paa Slottet over hans Ulykke, især i Fruerstuen og hos alle Slottets qvindelige Beboere, der havde den unge tungsindige Ridder særdeles kjær. Dronningen var bleven farlig syg, hed det, og i hendes Værelser saae man en urolig Bevægelse med Lys.

Ved Midnat gik Kongen op og ned i sit Lønkammer med heftige Skridt. Ridder Podebusch stod med vildt blussende Kinder ved hans Arbeidsbord med et Document i Haanden. Kongen standsede nogle Gange og stampede i Gulvet. "Hvilket Jammersyn!"

— udbrød han — "de Uhyrer! saaledes at behandle en værgeløs Qvinde, fordi hun ei har et Steenhjerte, men kan elske Andet hos en Fyrste, end hans Rang og Høihed — og saa er de selv intet Haar bedre, de skinhellige Dydsmønstre! Ha! jeg kjendte Brudehandsken fra min Bryllupsdag, Podebusch! den stak Pegefingeren ud fra Forræderens Bryst, ligesom jeg var nær ved at troe hans falske Eed og frikjende ham."

"Kunde I kjende min ulykkelige Søster, Herre!" — spurgte Podebusch — "Hun har ikke gjort sin Lykke i Danmark. Lever hun ogsaa — med hendes Deilighed er det nu forbi, og med eders kjærlige Deeltagelse følgelig vel ogsaa, min naadige Konge!" Han sukkede dybt, med et halv sørgmodigt halv listigt forskende Blik, medens Kongen stedse gik heftigere frem og tilbage. — "Det var i en ulyksalig Stund, vi troskyldige Søskende forlode vor Skoveensomhed og vort lykkelige Ryland, for at følge den artige Kong Valdemar til Danmark."

"Hvad anseer du mig for? Podebusch!" — spurgte Kongen og standsede for ham; hans Øine glindsede af en flygtig Vemodsfølelse — "Er det da den glatte Skal alene, Valdemar har Sands for? gjælder Sandhed og Natur, Liv og et elskværdigt Sind mig da slet Intet? Flygtig, letsindig er jeg maaskee — men et Steenhjerte er jeg ikke; en utaknemmelig

Vendekaabe ei heller. Kan hun kun faae Sundhed og Livlighed tilbage, grim bliver hun aldrig i mine Øine. Nu er hun mig tusinde Gange kjærere, end nogensinde. Nu har hun mit Hjerte udeelt. Hvad hun og du har lidt for mig, skal jeg aldrig glemme Jer — derpaa har du min Haand." Han gav ham et flygtigt Haandtryk og fortsatte sin heftige Gang.

"Tak for eders gode Hensigter, stormægtigste Herre!" — vedblev Podebusch i nedslagen Tone — "Dog selv eders mægtige Beskyttelse kan neppe gjøre mig og min stakkels Søster lykkelige. Sagen er nu bekjendt, og vor Ære, som man kalder det, forspildt. Folket er en streng Sædelighedsdommer — den store Verden især — jo mindre Dyd, jo større Ærbarhed. For Øieblikket har vi Medlidenheden paa vor Side; man er dog for godmodig til at forfølge den Lidende. Men bliver Lykken, ved eders Deeltagelse, os gunstig, saa vil Misundelsen faae travlt, saa vil de giftige Tunger faae Spillerum; saa vil de bestorme eders Øren Dag og Nat med vor Dadel og med den Ulykke, de fremmede Yndlinger bringe over Land og Rige. I vil hverken faae Fred i Sovekamret eller i Skriftestolen, hverken i Raadet eller i Lønkamret, før I giver efter for de dydige Skrighalse og lader os pidske ud af Landet. Bortstød os derfor ligesaa godt først som sidst, Herre! og overlad os til vor Elendighed!"

"Nei, nei!" — udbrød Kongen utaalmodig og stampede — "I skal blive hos mig. I skal være mine fortroligste Venner til min Dødsdag — trods Folk og Fæ — trods alle verdslige og hellige Dretudere! Du er fra denne Time min Drost, Podebusch! den første Mand i mit Raad. Ingen Tak derfor! du er Posten voren. Du skal faae Brev og Segl derpaa; de skal nødes til at ære dig. Nu intet Ord meer om den Sag! Er Folqvards Dom opsat?"

Den nye Drost havde bøiet sit Knæ, og Glæden spillede i hans kløgtige Øine, medens han trykkede Kongens Haand til sine Læber. "Her, min naadigste Herre og Konge!" — sagde han nu hastig og reiste sig, idet han overrakte Kongen et beskrevet Pergamentblad — "men vil I ikke opsætte Beseglingen til imorgen? ikke fordi her er nogen Tvivl; men det kunde forstyrre eders Nattero. Det skal være usundt at besegle Dødsdomme ved Sengetid — og — jeg vil ingenlunde fremskynde en Handling, som kunde synes overilet og mod jer strenge — Haandfæstning."

"Hm, Nattero — Haandfæstning!" — gjentog Kongen og rynkede Panden — "Gjort Gjerning er bedst at sove paa. Du har jo alt beredet Segl-Voret. Her er ingen Betænkeligheder. Havde han ogsaa kun sjunget Viser her i Fruerstuen, som en ærbødig forelsket Nar — han hører jo til Ebbesens trodsige Venner — til Oprørspartiet for Otto. Hans Hoved falder

med Rette, trods det kjæpheiede danske Ridderskab og alle Haandfæstninger i Verden."

"Men Dronningen, Eders Naade! hun vil vist gaae i Forben for sin kjære Ridder og Raadgiver" — sagde Podebusch med en listig Mine. Han havde hastig grebet Kongens Secret og legede nu med det i Haanden. "Hun er her bestemt saa snart muligt og sætter Himmel og Jord i Bevægelse for sin smukke Yndlings Liv."

"Saa skal hun faae Tak for Tove — saa er du alt paa Vei til Nyborg med Folqvards Dødsdom" — svarede Kongen heftig og rev Secretet af Podebuschs Haand. — "See saa!" — vedblev han og aftrykte Seglet i det tilberedte Vox — "Nu afsted! Dommen skal uden Ophold fuldbyrdes."

"Naar I bestemt befaler det, Herre Konge! maa jeg punktligt adlyde" — sagde Podebusch i ydmig Tone og forvarede hastig det beseglede Document. — "Inden en halv Time skal I høre Hovslaget af min raskeste Hest over Slotsgaarden." Derpaa bukkede han dybt og bortfjernede sig.

Kongen gik atter frem og tilbage i Lænkamret og stod et Par Gange stille, med Haanden paa Panden, ligesom der faldt ham en svær Betænkelighed ind. "Podebusch!" — sagde han med halv Røst og gik nølende mod Døren, hvorigjennem den nye Drost var forsvunden; men nu sprang Paneel-Døren op til

Dronningens Værelser. Dronning Helvig stod paa Tærskelen, bleeg som en Dødning og med et viftende Lys i Haanden. Kongen havde vendt sig om imod hende; men med en uvilkaarlig Gysen traadte han tilbage. Aldrig havde han seet en qvindelig Skikkelse i saa lidenskabelig en Sjælespænding. Det var som hendes Aasyn og Lemmer vare forstenede i Qval og Angest. Hun vilde bevæge sig, men blev dog staaende — hun vilde tale, men kunde ikke. Endelig tabte hun Lyset af Haanden; hendes Hænder foer sammen; hun bøiede Knæet halvt, som hun vilde knæle: "Naade!" stammede hun — "Nei, Retfærdighed, grumme Konge!" — udbrød hun med høiere Røst og traadte stolt over Tærskelen — "Han har Intet forbrudt — han stod under min Beskyttelse — han er den reneste, den ædleste Ridder i Danmark" —

Kongens Aasyn blussede af Harme; men i hans Blik var bitter Kulde. "Taler I om hiin rene ædle Ridder, der sang Trylleſange for Dronning Helvig, medens Tovelille kogtes i eders Badstue?"

"Ved den levende Gud! han er uskyldig" — svarede Helvig, og Blodet strømmede atter til hendes Kinder. — "Det hele Uheld var min Skyld: jeg glemte hvor hiin elendige Skabning var — til — til" — —

"Til I troede, hun var qvalt og stegt" — afbrød Kongen hende — "til hendes Jammer maatte røre

Stene og bringe Fanger til at sprænge hendes Bagerovn" —

"Ti, ti med den Ulykke! den havde nær lagt mig i Graven" — tog Helvig atter Ordet og foer med Haanden til den glødende Pande — "Dog — hun lever jo" — vedblev hun og hævede atter Hovedet stolt — "hun kan endnu blive smuk nok til Kong Valdemars Slegfredviv, medens hans ægteviede Dronning maa dee af Harm og Skjændsel. Ja, jeg tilstaaer det: jeg hadede den Foragtelige — jeg nedlod mig til at ydmyge hende — jeg undte hende en Skræk — men hendes Død vilde jeg ikke. Blev hun straffet haardere, end jeg ønskede, var det den retfærdige Guds Dom" —

"Nei, den retfærdige Guds Dom kommer først nu" — udbrød Valdemar med et frygteligt Blik — "den rammer først eders dydige Ven" —

"Vil I myrde ham?" — skreg Dronningen og vaklede — "Ha! saa er I ligesaa grum og uretfærdig en Konge, som I er en falsk og troløs Ægtemand. Jeg fordrer hans Liv af eders Haand — saasandt I vil vente Forbarmelse for eders syndige Levnet i jer sidste Time."

"For tre Maaneder siden var jeg ikke fuldt saa dydig som I, Fru Helvig!" — svarede Kongen med kold Spot — "det vil jeg tilstaae — men nu skinner I just ikke med Helgenindens Glorie. Det

hellige Skriftefadersprog klæder Jer ilde. For Vorherre er det vist ei saa fordømmeligt, at favne en smuk Synderinde iløn, som at koge hende levende, helst naar man ei selv er et Haar bedre. Har I efter eget Lune tændt Herebaal for lille Tove paa mit Slot — skal nu Bødlen, efter Lov og Dom, føre Dronning Helvigs Boler til Skafottet."

Dronningen udstødte et Skrig og sank om i en Stol. "Nei" — raabte hun, og samlede med stolt Selvfølelse sine Kræfter, idet hun atter reiste sig og holdt sig fast ved Stole-Armen — "I skal ikke slaae mig til Jorden med hans Dødsdom — ei engang med det Skjændselsord, kun eders egen urene Bevidsthed kunde indgive Jer. Jeg elsker nu Folqvard Lovmandsøn frit — af min hele Sjæl; jeg har elsket ham før jeg vidste det selv; men der er intet Ord skiftet imellem os, som jo al Verden maatte høre — derpaa vil jeg døe." — Hun betragtede Kongen med et stolt foragteligt Blik. "Jeg forlader Eder og eders Kongeborg i denne Time" — tilføiede hun bestemt — "Jeg drager tilbage til Sønderborg. Folqvards og min Æres Morder vil jeg aldrig meer see" —

"Ret saa, Fru Helvig! I har eders Frihed indtil Sagen med Badstuen er undersøgt" — svarede Valdemar iiskold — "Reis over Nyborg! saa kan I maaskee endnu engang faae eders rene standhaftige Ridder at see. Døer han ikke for eders Skyld, saa

deer han for Kronens Skyld, som min og Danmarks Fjende. Dog" — tilføiede han efter et Øiebliks Betænkning, idet han hørte en Hest fare i Fiirspring over Slotsgaarden — "træffer I ham levende imorgen, vil jeg give Jer Myndighed til at benaade ham i mit Navn paa Skafottet. Kun af sin rene Dames Mund skal han modtage Livet. Men saa maa I ei tøve for længe: den Hest, hvis Hovslag vi nys hørte, bringer min Drost og Toves Broder med eders Elskers Dødsdom til Nyborg."

"Grusomme! — kun saaledes benaader du den Uskyldige" — udbrød Dronningen med et Blik, hvori et Glimt af et pludseligt Haab og den frygteligste Angest forenede sig i en næsten vanvittig Spænding. Hun foer som et Lyn ud af Kongens Lønkammer, og kort efter saae Nattevagten med stor Forundring den syge Dronning Helvig med en eneste Dame og sin gamle Huushofmester kiære-dødbleg ud af Vordingborg Slotsport i sin letteste Karm, med løse Forspandsheste til Afløsning, og med en Hast, som det gjaldt Livet.

Næste Formiddag, da Messen var sjungen i Nyborg og Folk gik af Kirke, krydsede der en Jagt tæt udenfor Havnen for en stærk nordlig Kuling. Paa Dækket stod Dronning Helvig ved sin Hofdames og den gamle Huushofmesters Side. Hun stirrede som en Billedstøtte paa Nyborg Slotstaarn og paa

den store Folkestimmel, man kunde see i Staden. Om Natten var hun to Gange faret Hr. Podebusch forbi paa Veien til Korsøer; men han var kommen for en Time siden paa en raskere Seiler over Bæltet. Dronningen havde alt længe krydset udenfor Knudshoved for Modvind. Søfolkene mumlede utilfredse over den onde Vør og om at de nok maatte have slet Fragt ombord. Det Vanrygte, Dronningen var kommen i siden Tildragelsen med Tovelil, havde gjort hende almindelig forhadt. Rygtet havde sagt, at Tove var taget død ud af Badstuen, medens Dronningen hørte paa sin Elskers Sang paa Høienloftstillien. En Folkesang om denne Begivenhed var allerede udbredt blandt Almuen, og medens nu Dronningen med stedse stigende Angest stirrede paa den usædvanlige Folkestimmel i Nyborg og hvert Øieblik syntes ganske nær ved Skibsbroen, men i næste Øieblik igjen var langt derfra, begyndte Sømanden, der sad ved Roret, at nynne hiin Folkesang om Tovelille, som Helvig i sin Angest og gruelige Spænding dog ikke gav Agt paa.

"Der gaaer Dands i Borgegaard —
"Der dandser Dronning Hm=hm med udslagne Haar"

nynnede Styrmanden, men fandt det dog for dristigt at nævne Dronningens Navn, som det stod i Visen. Saasnart Baadsmændene mærkede hvad det gjaldt,

nikkede de bifaldende til den dristige Styrmand og istemte Omqvædet:

"Medens Herre Kong Valdemar kan love dem baade."

Og nu vedblev Styrmanden med høiere Røst:

"Først dandser Dronningen siden Tuve
"Og saa derefter mangen stolt Jomfrue."

Styrmanden havde sjunget længe, uden at Helvig endnu havde lagt Mærke til Andet, end hvad der foregik i Nyborg. Den store Menneskestrøm drog ud af Byen, som til en Folkefest; men paa en Høi ved Stranden, hvor Folkemassen samledes, syntes hun med Gru at see de skrækkelige Tilberedelser til en Henrettelse. I sin Qval og Angest foldede hun Hænderne og vilde bede, medens Skibet atter strøg tæt hen ved Kysten og Skibsbroen. Hun opløftede de vildtstirrende Øine mod Himlen. Men nu hørte hun hvad Styrmanden sang. De foldede Hænder faldt fra hinanden, og hendes opløftede Blik sank mod Afgrunden ved hendes Fod. Skibet foer atter fra Kysten, og Styrmanden sang høit med et hadeligt Sideblik til den høie Reisende:

"Dronning Hm-hm lader en Badstue hede,
"Jomfruen skulde først der indtræde."

"Jomfruen bad, de skulde Døren opslaae.
"Dronningen bød dem gjøre Ild oppaa."

"Det kunde høres saa langt i Stræde
"Hvor Tovelil maatte i Badstuen græde."

"Retfærdige Himmel!" — stønnede Helvig og vaklede ud over Rælingen — "den Synd har lagt en Afgrund mellem hans rene Sjæl og min; men skal han derfor nu døe for mine Øine!" —

"Det kunde Dronningen høre over Borgegaard
"Hvor Tovelil fik en Død saa haard"

vedblev den ubarmhjertige Styrmand; med denne Usandhed i Folkevisen gav den fortvivlede Dronning et Øieblik Mod og ligesom et Glimt af Haab tilbage. "Nei, nei, hun lever den Elendige" — udbrød hun høit — "fordøm dog kun mig — men Folqvard er uskyldig — han skal ikke døe for Dronning Helvigs Synder. Skaf mig iland, I danske Mænd! — det gjælder den ædleste Ridders Liv. — Skaf mig iland, for den forbarmende Guds Skyld! Jeg giver Jer Alt, hvad jeg eier" —

"Skynd Jer, skynd Jer, I gode Sømænd! og hold inde med den uanstændige Syngen i slig ubeleilig Stund!" — raabte den gamle Huushovmester og tørrede Angestsveden af sin Pande over den anstødelige Sang, han nu først forstod Meningen af — "Hører I ei hvad vor naadigste Dronning befaler? Hun behager øieblikkelig at lande" — —

"Det raader Vorherres Aande kun for, men ei Dronning Helvigs Behag" — brummede Styrmanden — "Vi gjør vort Bedste, Hr. Hofmand! men Veir og Strøm har ei endnu nemmet Tugt ved Hove."

"De ubehøvlede Mennesker!" — stammede Huushofmesteren — "Vil eders Naade tillade mig et vistnok noget usømmeligt Ned-Raab? maaskee kunde eders gunstige Befaling endnu naae lydige Undersaatters Øren" —

"Raab! skrig! saa det naaer Himlen og vækker den evige Retfærdighed!" — afbrød Helvig ham — "Folqvards Dødsdom maa ikke fuldbyrdes — byd dem holde inde i Kongens Navn — i den retfærdige Guds Navn — han er uskyldig" —

Den gamle Hofmand skreg nu af alle Kræfter mod Landet: "Pardon! Pardon! i Kongens og Dronningens og Vorherres Navn!" men hans svage Røst hendøde i den hvinende Blæst, og Ingen lagde Mærke til den lille Jagt, der krydsede ved Kysten. Alles Øine vare kun henvendte mod Galgebakken.

"Vee, Vee! der staaer han" — udbrød Dronningen med et fortvivlet Skrig og kjendte Folqvard Lovmandsen paa Toppen af Høien ved Siden af en Mand i geistlig Dragt, der syntes at tale til ham og meddele ham Sacramentet. Tre rødklædte Bødler oprullede nu paa Galgebakken hiin frygtelige Henrettelsesmaskine, der endnu stundom anvendtes til de allergroveste Forbrydere.

"Spigertønden!" — mumlede Styrmanden — "den arme Djævel! Stop, I Hunde! Stop, i Satans og Dronningens Navn!" — raabte han med sin dybe

Sømandsstemme gjennem den hule Haand mod Kysten. Helvig rev som rasende den hvide Hoveddug af sit vildtflagrende Haar og lod den flyve fra Skibsdækket, medens hun selv med et gjennemtrængende Skrig gjentog Benaadnings-Raabet. Men det var umuligt, nogen enkelt Røst kunde naae til Land gjennem den stærke Brusen af Storm og Bølger, uagtet man var saa nær ved Kysten og Retterstedet, at man kunde kjende alle Gjenstande og syntes selv at kunne see de medynksfulde Miner i mange Ansigter.

Ridderen paa Toppen af Galgebakken udbredte sine Arme mod Himlen og syntes at tale til Folket. Der blinkede Noget i hans Haand i Solskinnet — nu hørtes der et Forbauselsesskrig af den talrige Menneskevrimmel. Der var Trængsel og Kamp neden for Høien. Bødlerne grebe efter deres Bytte. Men den dødsdømte Ridders høit opløftede Haand foer voldsomt tilbage mod hans eget Bryst; han lod til at have gjennemboret sig med en Daggert. Den høie skjønne Ridderskikkelse segnede pludselig om i den Geistliges Arme, og et høit deeltagende Raab hørtes i den bølgende Menneskevrimmel.

"Brav Karl!" — mumlede Styrmanden og nikkede — "i Spigertønden vilde han ikke. Det var heller ingen Død for en smuk høibaaren Herre, der tør tage en Dronning i Favn."

Dronning Helvig laae uden Bevidsthed paa Dækket, understøttet af sin bekymrede Hofdame og den gamle Huushofmester. Men nu foer Jagten saa voldsomt mod Skibsbroen, at de fleste Baadsmænd tabte Ligevægten og Huushofmesteren trillede hen ad Dækket.

Det varede nogen Tid inden Dronningen havde faaet saa mange Kræfter tilbage, at hun kunde stige ud af Skibet. Ved sin Hofdames Arm gik hun dog med vaklende Skridt gjennem den lange Gade i Nyborg, medens Huushofmesteren endnu syslede paa Skibet med Karm og Heste og med at bjerge Dronningens bortfløine Hoveddug. Helvig gik taus og bleeg, som en Søvngjængerske, gjennem den øde By, hvor der næsten ikke var et Menneske at see; men da hun nærmede sig den vestlige Stadsport, strømmede der en stor Mængde Mennesker ind ad Porten med vilde Raab og en oprørsk Larm i forvirret Trængsel. Man veeg tilside for den urolige Hob, som nu dog selv gav Plads for et stort høitideligt Tog, der saae ud som en Liigskare. Det var en heel Deel unge Riddersmænd tildeels af Foldqvards og Svend Trøsts Venner, som med almindeligt Bifald havde bortjaget Vagten og Stadsfogdens Svende fra Galgebakken og vilde have revet Folqvard af Bødlernes Hænder, næsten i samme Øieblik, da han faldt for sin egen Haand. De dristige unge Riddere havde bemægtiget sig hans

Liig. De vilde nu dog offentlig vise deres Agtelse for Drost Hesſels ædle Søn og at de anſaae hans Dødsdom for uretfærdig; de bare med ſtor Deeltagelſe det hædrede Liig fra Retterſtedet; medens de med Forbittrelſe mumlede forvovne Ord mod "det nye Blodregiment." Kongens Navn hørtes med Trudſler, men Junker Ottos Navn med lydelig Hylding blandt de Misfornøiede.

Folqvards ædle Ridderſkikkelſe laae med de foldede Hænder over Bryſtet paa Liigbaaren. I hans kjække blege Anſigt var der et ſkjønt Udtryk næſten af ſalig Henrykkelſe og Begeiſtring. Hans ſidſte Ord havde været: Kjærlighed og Frihed! Han havde høitidelig beſvoret Dronning Helvigs og ſin egen Uſkyldighed og tilſidſt opfordret Folket og ſine troe Venner til at gribe til Vaaben for Fædrelandets Frihed og det danſke Ridderſkabs Ære under Ebbeſens Banner og med den ædle Junker Otto i Spidſen. Den gyldne Daggert, hvormed han ſelv havde befriet ſig fra Skjændſelsdøden, ſad endnu ſom faſtgroet i hans Hjerte og fæſtede ved en Flig en blodig ſønderreven Damehandſke til hans Bryſt.

Paa Dronningens Vink ſtandſede Liigtoget paa Gaden. Hun var allerede kjendt. Rygtet om hendes Ankomſt var faret ſom en Løbeild gjennem den lille Stad, og med Forbauſelſe betragtede man den blege fremmede Dame, ſom alle nu hviſkede om var Dron-

ning Helvig selv, der var kommen hid for at befrie sin Elsker fra Døden. Med vaklende Skridt traadte hun hen til Ridderens Liig, og sank, ligesom opløst af Smerte, ned paa Liigbaaren ved hans Side. Hun var i sin stumme Smerte besynderlig smuk. Hun bøiede sit Hoved mod Folqvards blodige Bryst, og idet hun nu saae sin Brudehandske ved hans gjennemborede Hjerte, styrtede der en Taarestrøm over hendes Kinder, medens hendes Hoved stedse sank dybere ned mod hans Bryst. Ingen kunde see dette hjertegribende Optrin, uden for et Øieblik at glemme alle hadefulde Rygter om Dronning Helvig og føle den inderligste Medynk med den Ulykkelige, for hvem i dette Øieblik alle Stands-Forhold og alle Hensyn til Menneskers Dom syntes forsvundne. Med stille Kraft og Værdighed reiste hun sig dog igjen fra Liigbaaren og gav Toget Tegn til at drage videre, medens hun atter, med vaklende Skridt og støttet til sin deeltagende Hofdame, fortsatte sin Gang udaf Stadsporten, hvor hendes Huushofmester, aandeløs af Skræk over hiin mod al Hofskik stridende Gadescene, skyndsomst indhentede sin Herskerinde med Reisekarmen og unddrog hende fra den nysgjerrige Almuehobs Ledsagelse.

Folqvard Lovmandsøns sørgelige Skjæbne og Dronning Helvigs tause Sorg ved hans Baare havde gjort et dybt Indtryk paa Enhver, der var Vidne

dertil. Paa sin Reise fra Sønderborg det følgende Efteraar, da hun endelig efter en langvarig Mægling havde besluttet sig til at vende tilbage til Kongen, og Uenigheden mellem dem syntes nogenlunde bilagt, besøgte hun i Nyborg Folqvard Lovmandsens Grav og skjænkede Gaver til Kirken for hans Sjæl. Om hendes Sorg over Folqvard og den Hæder, hun viste ham paa Liigbaaren og ved hans Grav, hed det siden i Folkesangen om Folqvard Lovmandsøn:

"Aldrig hørte jeg en Riddersøn
"En større Ære mon faae:
"Dronningen udaf Danmark
"Hun selv for Baaren mon gaae."

"Det var Dronning Helvig
"Hun satte sig paa hans Grav,
"Tusinde Mark af det røde Guld
"Hun for hans Sjæl udgav."

"Det var Dronning Helvig
"Hun satte sig paa sin Hest,
"Saa red hun tilbage igjen;
"Men — Sorgen var hendes Gjest."

Denne Folkesang til Folqvard Lovmandsens Ære var siden i Aarhundreder en Yndlingssang i Danmark. Den Deeltagelse, hvormed ogsaa Dronning Helvig i denne Sang omtales, vidner om, at hendes Sorg over Folqvard og daddelfrie Forhold til denne hendes ridderlige Yndling paa en Maade har forsonet Folket

med den ulykkelige Dronnings Brøde og næsten bragt dem til at glemme hendes lidenskabelige Grumhed mod den siden saa berygtede Tove Podebusch.

Det var en kold Efteraarsaften sidst i October, da Dronning Helvig, efter et Aars Ophold paa Sønderborg, saaledes taus og sorrigfuld nærmede sig Vordingborg med den talrige Skare af Herrer og Damer, der med fyrstelig Pragt skulde erstatte hvad der mangle i Glæde og Kjærlighed ved dette Indtog. Kongen var med sine Hofmænd og Riddere gaaet hende nogle faa Skridt fra Slottet imøde og stod skjødesløs hældet til det saakaldte Borgeled ved Slottets Fruerlund, da Dronningen med sit Følge nærmede sig. Drost Podebusch og den fremmede Marsk stode nærmest ved hans Side, og de fortsatte deres muntre Samtale indtil Toget med Dronningen standsede udenfor Borgeledet. Nu aabnede Hr. Podebusch Ledet og blev ydmyg staaende med Hatten i Haanden, medens Kongen nærmede sig Dronningens Hest og hjalp hende ned af Sadlen. De hilsede hinanden taus og koldt og gik nogle Skridt frem, uden at Nogen af dem vilde afbryde Tausheden. Synet af Toves pyntelige Broder syntes at være en iisnende Dolk i Dronningens Hjerte, og hun gik ham stolt forbi uden at hilse.

"Velkommen, Dronning Helvig!" — sagde endelig Kongen med bitter Spot i den ligegyldige Tone, idet de ærbødige Hofmænd droge sig noget tilbage —

"har den skarpe Blæst bragt eders Øine til at rinde? eller har I maaskee atter havt et rørende Øptrin i Nyborg?"

"Jeg har seet Ridder Folqvards Grav og sørget for hans-Sjæl" — svarede Dronningen — "det vil man dog vel ikke regne mig til Forbrydelse?"

"Det er ikke meer, end hvad en følsom Dame skylder sin troe standhaftige Paladin" — sagde Kongen bitter — "han var jo min Formand i eders Gunst og eders allerlykkeligste Tilbeder."

Helvig blegnede og taug, medens Kongen vendte sig spøgende til Hr. Podebusch, der lod som han ikke havde hørt det korte Ordskifte mellem det gjenforenede Ægtepar.

Først da man var kommen op paa Slottet og de stive Ceremonier ved Dronningens Modtagelse vare forbi, nærmede Kongen sig atter til hende, og de havde nogle Øieblikkes Samtale uden Vidner.

"Har Folqvards Blod ei engang udslettet eders lave Tanker om vort Forhold og min Ære?" — spurgte Helvig i smertelig bebreidende Tone — "Aldrig havde jeg sat min Fod igjen i eders Rige, havde jeg ventet mig en saadan Modtagelse."

"Lad os ei begynde hvor vi slap sidst!" — svarede Valdemar — "Tanker er toldfrie, Helvig! hvad enten de ere høie eller lave — hvad der er skeet vil vi glemme eller slaae Streg over. — I alt Fald — vi

er qvit, mener jeg — selv om Folqvard var en Engel. Han faldt jo for sin egen stolte Haand, og vilde ei engang oppebie vor Benaadning. I er for hans Skyld bleven til en Fabel for Folket. I kan endnu blive en rørende Heltinde i vore Gadeviser, trods Hædersdrapet om Badstuen. I har tænkt meer paa Folker Spillemand iaar, end jeg paa Tovelil. Det vidner det ærværdige Aasyn, I medbringer. Tænk paa ham til Dommedag, om I vil! jeg tager mig ogsaa min Frihed — men forskaan mig for at høre hans Navn!"

"Siig mig kun Eet, min strenge Hr. Gemal!" — sagde Helvig med dyb Krænkelse — "saa skal jeg tie til Dommedag med hvad der har gjort mig gammel i et Aar, som I saa artig bemærker. — Siig: var det alene for Helvigs Skyld, Folqvard saaledes skulde dee?"

Hvorledes? gjør ei stort til Sagen — derfor maa Loven og min Drost svare. Hvorfor? er tildeels et Statsanliggende; dermed vil jeg ikke besvære Andre, end mit Raad. Det er alvorlige Tider nok, Dronning Helvig! Lad os ikke gjøre os det surere, end nødvendigt! Her maa falde mangt forvovent Hoved endnu, inden Valdemarernes gamle Throne staaer fast; men — udenfor Raadet og Leiren og Retterstedet skal her være muntert. Kan vi ikke være glade, saa lad os idetmindste være kloge og ikke plage

hinanden tildøde med kedsommelig Sorg! Kun naar vi begge kan see mildt — vil vi sees." Med disse Ord forlod han den stille, dybt krænkede Dronning, og hun betraadte nu atter sine gamle mørke Værelser paa Vordingborg Slot i taus taareløs Sorg. —

"Ikke hun græd og ikke hun loe —
"Saa mangefold var hendes Qvide"

hed det om hende i Folkesangen, og Helvigs Sorg over Folqvard var saa stor, da hun førstegang saae Kongen igjen efter sin Yndlings Død, at hun næste Morgen fandtes i en næsten livløs Tilstand i sin Seng og i nogle Timer virkelig ansaaes for død. Rygtet om hendes Død af Sorg over hendes ridderlige Elsker har den medlidende Folkesanger endogsaa tilladt sig at benytte, som den romantisk-tragiske Slutning paa hiin ulykkelige Kjærlighedshistorie mellem Drost Peder Hesfels Søn og Dronning Helvig. Hendes Liv og lidet lykkelige Ægteskab blev imidlertid siden, som bekjendt, af Vigtighed for Danmark og hele Norden; men Folqvards Ulykke forkortede upaatvivlelig hendes Dage, og Dronning Helvig skal aldrig have glemt Indseilingen til Nyborg og Synet af den troe Ridder paa Liigbaaren.

De oprørske Yttringer, der havde fundet Sted ved Ridder Folqvards Død og Begravelse i Nyborg, vare ikke blevne Kongen ubekjendte. Til de urolige

Hoveder, der kunde vente Folqvard Lovmandsens Skjæbne, regnedes fornemmelig hans forvovne Liigbærere, der hørte til den misforneiede jydske Adel, for hvem Kongens vilkaarlige Indgreb i Ridderskabets Rettigheder med ethvert Brud paa Haandfæstningen var lovmæssig Grund til Opstand.

Siden Svend Træst med hans unge Hustru var undkommen af Vordingborg Fangetaarn og vendt tilbage til Brattingsborg, var denne hans faste Borg ofte Samlingsstedet for de Misforneiede. Agnete havde skjænket sin kjække Ægtemand en Søn; men hans Kjærlighed og Faderlykke kunde ikke tilbageholde ham fra den ivrigste Deeltagelse i de Misforneiedes Planer. Efter Rygtet om Nederlaget ved Kallundborg og den ophævede Beleiring af denne Borg, havde den utaalmodige Ungdom tabt al Tro til Landets Befrielse ved Kong Valdemar, uagtet Kongen kort derefter ved en statsklog Underhandling havde faaet sig Kallundborg afstaaet og med lignende Held inddrog flere af Kronens Slotte og Provindser. Folqvards Død paa Retterstedet havde gjort Svend Træst rasende og i høieste Grad forøget alle de unge Adelsmænds Had til den nye Regjering. De sluttede sig til Hr. Bugge paa Hald og hans egenmægtige Venner. Om hvad de vilde, vare de vel ikke enige; men Svend Træst og de, der med ham meente det bedst med Fædrenelandet, havde Blikket henvendt

til Junker Otto og vilde endnu ikke opgive Haabet om at see hiin ædle Prinds paa Danmarks Throne. Dog Otto selv forholdt sig stille paa sin Farbroders Slot i Kiel og modtog intet Besøg eller Forslag af de Misfornøiede, skjøndt han syntes at staae paa en spændt Fod med sin Broder og endnu ikke havde villet underskrive nogen formelig Afsigelsesact.

Den, der imidlertid virkede gavnligst for Fædrenelandet, var den troe besindige Ebbesen. Ved sin overlegne Indflydelse dæmpede han Gjæringen i de urolige Hoveder og Hjerter, og — med sit faste stadige Maal for Øie, søgte han at samle den daadbegjerlige Ungdom under sit Banner til Kronens og Folkets Forsvar mod Landets fremmede Tyranner, som Regjeringen endnu ikke kunde virke med Kraft imod.

En stormfuld Morgen sidst i October stod Svend Trøst i fuld Rustning i Borggaarden paa Brattingsborg, blandt sine Venner og en lille udvalgt Krigerskare, der syntes færdig til Opbrud og beredt til et krigersk Foretagende. Svend Trøst havde sagt Farvel til Hustru og Barn og vilde stige i Sadlen, da han modtog et uventet Besøg af den djærve Biskop Jacob Split, der atter var paa Reisen til Ribe og havde lagt Veien om ad Brattingsborg i et vigtigt og hemmeligt Anliggende. Bispen studsede, da han saae de krigerske Tilberedelser, og bad den unge Borgherre om en kort Samtale under fire Øine.

"Vogt Jer, min alt for raske Ven!" — sagde stærke Mester Jacob, da han stod ene med Svend Træst i Lænkamret — "vogt Jer for Dommersværdet i den Salvedes Haand, og bøi Jer for den Almægtiges Villie! Jeg kommer hid idag for at advare Eder for sidste Gang. Vil I ikke falde til Feie for den, der dog fører Spiret og Sværdet med Rette, vil det ei gaae Jer et Haar bedre, end det gik jer forvildede Ven og Staldbroder paa Nyborg Galgebakke."

"Derfor maa Vorherre raade" — svarede Svend Træst rolig — "Jeg har aldrig kunnet følge noget andet Hoved og Hjerte, end mit eget, og dermed tænker jeg at slaae mig igjennem til min Død, hvad enten den bliver paa Valpladsen eller paa Skafottet. Jeg vil før dø paa Galgebakken som Ridder Folqvard, end paa Paradesengen som Kong Valdemars Fader."

"I er og bliver lige stiv, min gode Ven! hvor haardt I saa bliver knuget". — sagde Mester Jacob og rystede paa Hovedet — "I har dog ikke lidt Mangel paa Herrens Tugt og Revselse, synes mig; men det batter kun lidt paa os Kronjyder, kan jeg troe, naar vi ere forstokkede og forhærdede i Selvraadighed. Kan I da ikke see, det er den Almægtiges Villie, at vi skal bøie vore stive Nakker for denne Kong Valdemar og modtage Danmarks Frelse af hans Haand, hvad enten dens Vink behager os eller ikke? En

dygtig Herre er han; det maae vi nu vel tilstaae; at han kan tage Borge med Staalhandske har han viist ved Korsøer og Pedersborg; nu er han jo kommen i Storm over Strandfriserne, som den vilde Jæger. Han har sat Oprørerne i Skræk; han bærer med Føie Danmarks Løver baade i Skjold og Segl."

"Det er ikke ædelmodige Løver; det er lumske grumme Leoparder" — svarede Svend Trøst heftig — "hvor kan I forsvare den Konge, som slog Haanden af vor store Ebbesen og forraadte sin ædle Broder? Er ikke hvert brugbart Middel ham lige ædelt? træder han ikke sin Haandfæstning under Fødder hver Dag og foragter Tro og Love? Hvad kan Danmarks Riderskab vente af Tyrannen, som dømte Folqvard til Spigertønden? og hvorledes handler han med sine egne? Sidder ei Otto der paa Kieler Slot som et Slags Statsfange? — Sukker den ulykkelige Dronning nu ei paa Sjøborg Fangeslot, fordi hun græd over Folqvards Liig, medens han selv holder til med den rygiske Hex paa lille Gurre" —

"For sine Synder vil han gjøre Bod ved den hellige Grav" — sagde Bispen og trak paa Skuldrene — "Dronningen har han jo besøgt og forligt sig med, vil man sige. Hverken af Love eller hendes Broder lader han sig lede i vigtige Ting. Hvad han vil, veed han selv. Dog — paa hans Fromhed vil jeg ikke sværge, og i de Stykker, han ikke duer,

maa han selv see hvor han kommer til Rette med Gud og sin Samvittighed. Det er hverken hans Ærlighed eller Troskab, jeg forsvarer, men hans Ret til Kronen ifølge det lovmæssige Valg, item hans Regent-Klogskab og Dygtighed til at samle Folk og Rige: Dertil kunde Hellig-Knud ingen bedre Hjelper i Nøden have sendt os."

"O ja" — svarede Svend Trøst bitter — "han forstaaer heelt klogelig at handle med Sjæle; det kan de solgte Estlænder vidne: det var Junker Ottos Arv og Hertugdom, han solgte, brave hengivne Undersaatter; men hvad gjør det til Sagen? Den tydske Orden betaler strax, og der skal Penge til at løskjøbe Riget."

"Haardt, haardt, min brave Ven! det er Blodpenge" — sukkede Mester Jacob — "Det er tilvisse tungt, Danmarks Lykke skal kjøbes med slig Mynt. Mig huer den Handel ikke, hvad saa min fromme Biskop Svend har sagt dertil; det skeer jo med Ottos Samtykke, hedder det, og for hans Sjæls Saligheds Skyld, saavelsom for Kongens med samt hans Forfædres og Eftermænds Synders Eftergivelse, saafremt de nu blive deelagtige i alle den tydske Ordens gode Gjerninger. Det klinger fromt nok; men Gud hjelpe os for den statsklægtige Fromhed! Dog det kommer ikke os til at skruple over de Midler, Vorherre tillader. Det gaaer over vor Forstand,

Søn! Vil den hellige og retfærdige Gud rive os ud af Ilden med en Leopardklo, maae vi sige ham Tak og ikke knurre, om den Klo end river os et lille Stykke ud af den selvraadige Pande. Det er onde Tider, min gode Ven! Af den Slægt, der lever nu, giver jeg ikke Stort for Hælvten; men er der ærligt dansk Christenblod i Resten, kommer der vel engang en bedre Tid for vore Efterkommere."

Svend Trøsts Opmærksomhed var i dette Øieblik henvendt paa et levende Malerie, der var oplyst af Morgensolen, og som han kunde see gjennem en Rude i den mørke Lønkammer-Alkove, der stødte til Fruerstuen. Det var Agnetes deilige Ansigt. Hun knælede paa en Bønskammel med sin lille Dreng og lærte Barnet at folde de smaa Hænder mod Crucifixet. Uagtet hendes veemodige Afskedsstemning denne Morgen, gav dog Moderglæden og hendes ægteskabelige Lykke hende en fortryllende Skjønhed; hun lignede i dette Øieblik en af de meest begeistrede Maleres Afbildninger af den hellige Jomfru, som vil lære Jesusbarnet at bede, medens det tilkommende Tegn paa hans Lidelse staaer ham for Øiet i et Syn.

"Nei, see dog engang, fromme Fader Bisp!" — hviskede Svend Trøst — "Et skjønnere Alterbilled kunde I aldrig ønske Jer at synge Glorie for i Ribe Domkirke."

"Gud bevare Jer og dem, I har kjær!" — svarede Bispen med sagte Røst og bekymret Aasyn — "gid hiin skjønne Moders Billede ei alt for snart maa forvandles til en sorrigfuld Enke med et faderløst Barn! Jeg veed hvad I og eders unge Venner tænker paa" — vedblev han og greb Svend Træsts Haand — "men opgiv det, Søn! det er Uret og Afsindighed. Ydmyg Jer for Kongen! sværg ham Lydighed og Troskab! Erfarer han, hvad man mumler om, vil han komme med et Uveir over Eder, som over Friserne, og lægge Brattingsborg i Gruus; I kan selv komme paa Hjul og Steile. Tænk dog paa Hustru og Barn, om I ei vil tænke paa Vorherre og den Ulykke, I kan bringe over Land og Rige med sligt Galskab!"

"Hvo har sagt Eder hvad jeg og mine troe Venner tænker paa, Herre Bisp!" — spurgte Svend Træst forbauset — "Der er ingen Forræder iblandt os; det veed jeg."

"Sti Andersen er kommen hjem fra Estland. Hans letsindige Søn hører til eders Venner og Fortrolige" —

"Ja saa! Nu veed jeg Forræderen" — udbrød Svend Træst harmfuld og slog sig for Panden — "jeg Dosmer, som vilde troe Sønnen, naar jeg kjendte Faderen!"

"I kjender ikke Faderen ganske" — vedblev Bispen og fremtog et forseglet Brevskab — "han vil frelse saavel Eder som sin Søn, hvis det er muligt. Dette Lønbrev har han givet mig til Eder. Hvad det indeholder veed jeg ikke; men det kan frelse eders Liv, hvis I selv vil. Det var hans Ord til mig for tre Dage siden."

Svend Trøst aabnede Brevet. Det var skrevet med hiin forhadte Kapellans Haand paa Bjørnsholm. Han læste det og blegnede.

"Er det Ting, I tør betroe mig, og kan jeg her raade eller hjelpe, saa siig frem!" — sagde Mester Jacob og lagde Haanden paa hans Skulder.

"Det er en Hemmelighed, fromme Herre! jeg vilde helst ikke vidst den. Kun Eder vil jeg betroe den. Læs!"

Bispen læste det korte Brev og studsede. Der laae et Document deri, som han ogsaa gjennemlæste. Han saae med et høist betænkeligt Blik paa den unge alvorlige Ridder og spurgte næsten med frygtsom Røst: "Hvad gjør I? hvad siger I dertil?"

"Agnete være hvo hun vil!" — svarede Svend Trøst — "jeg elsker hende lige høit. Hun er lige ædel og reen, hvad enten hun skylder en Fyrste eller en Betler Livet; men klæber der en Plet for Verden ved hendes Fødsel, saa skal hun og Verden aldrig vide det. At Sti Andersen ikke var hendes Fader,

det vidſte baade hun og jeg. Hun troede, hun var et fattigt faderløſt Barn af Sti Andersens Slægt, ſom den ſnedige Hofmand af liſtige Grunde udgav for ſit eget. Kan hun nu kun frelſe mit Liv ved at ydmyge ſig for Kongen, ſom hans milde Farbroders Slegfreddatter — ſaa ſkal hun før ſee mig døe. Der ligger Beviſet for den Vanære, ſom ſkulde redde mig fra Galgen." Med disſe Ord kaſtede han Lønbrevet med Documentet, det indeſluttede, i Kaminflammen.

"Brav, min kjære Søn! det ventede jeg mig næſten af dig" — ſagde ſtærke Meſter Jacob glad og knugede hans Haand eftertrykkelig — "Æren er for dyr en Priis for Livet. Dog — Vorherre raader for Alt. Endnu er det vel kun Luftkaſteller med eders Junker — og i Ridder Bugges Statsraad ſidder I vel ikke blandt de ariſtokratiſke Landsforrædere?"

"Nei, den ſtortalende Ridder paa Hald volder tilſidſt vor Undergang. Han og hans Venner vil kun have deres Villie til Landslov og deres Fordeel til Haandfæſtning."

"Men hvor vil I ſelv hen med de Spydſtager, I har ſat eders Ret i?"

"Til Ebbeſen — til Skanderborgs Befrielſe — i Folkets og Kronens Navn, Herre Biſp! det kalder I dog intet ariſtokratiſk Landsforræderie, veed jeg" —

"Nei, min Søn! det er en ærlig Sag, det tænker jeg at vise baade Ebbesen og dig" — svarede stærke Mester Jacob med en kjæk og glad Mine, idet han nikkede og klappede paa Sværdet, han bar under sin Reisekappe — "Jeg trænger ogsaa til at røre mig lidt igjen. Vil Gud, skal I høre fra mig. Den, der følger Ebbesen, vil jeg forsvare for Vorherre, i hvad saa Kongen og al Verdens Statskonst siger dertil. Gud og St. Knud være med Jer!"

Derpaa forlod den kæmpestærke Bisp hastig Brattingsborg, og Svend Trøst drog heelt freidig med sine Venner og Krigsmænd ud af Borgen, medens Fru Agnete stod paa Høienloftssvalen med sit Barn paa Armen og tilvinkede dem et kjærligt Farvel med sin Hoveddug.

Det var nu det tredie Efteraar efter den mægtige Geerts Fald. I to Vintre og tre Sommere havde Ebbesen udholdt Feiden med hans Sønner. Hvert Foraar var han rykket i Marken med den lille frivillige Bondehær, der med rørende Kjærlighed havde knyttet sin Skjæbne til hans og ikke vilde erkjende nogen større Mand i Landet, end "ham, der slog den kullede Greve." Som Feltherre i denne Folkefeide havde Ebbesen alt befriet en stor Deel af Nørrejylland ligened til Skanderborg, vel ikke i Kong Valdemars men "i Folkets og Kronens Navn," som var den fredløse Ridders og hans Venners Løsen, hvorpaa

imidlertid ogsaa Prinds Ottos hemmelige Tilhængere kjendte hverandre.

Med de udholdende jydske Bønderkarle og de raske unge Riddere, der sluttede sig til ham, hævdede Ebbesen saaledes Danmarks Selvstændighed og Frihed paa egen Haand, medens Kong Valdemar og hans Raad klogelig lukkede Øinene for denne gavnlige Selvraadighed og selv udrettede Meer med Pennen, end med Sværdet, til at samle det adsplittede Rige.

Alle Helgens Dag, den første kolde Novemberdag i dette Aar (1342) holdt Ebbesen og hans Venner Gudstjeneste under aaben Himmel i deres befæstede Leir udenfor det af Holstenerne besatte Skanderborg Slot, som man i nogle Uger havde holdt strengt beleiret. Stemningen var lidenskabelig blandt Beleirerne. Ogsaa i denne Sommer havde Ebbesen forøget sin Feltherreberømmelse og den Tillid, hvormed Jyderne fulgte ham. Især havde hans Seier den 2den Mai ved Skjernaa i Ringkjøbing-Egnen været af Vigtighed, da han derved havde forhindret Geerts Sønner i at besætte Lundenæs, der, ligesom Skanderborg, var een af Kronens vigtigste Lehnsborge. Dog Fjendens Magt var endnu truende i Jylland. Grev Henrik var en Modstander, som intet Skridt veeg, uden det var kjøbt med Blod, og hver Seier,

Ebbesen havde tilkæmpet sig over ham, havde kostet mangen brav Jydes Liv. Forbittrelsen mod de fremmede Voldsmænd var under den langvarige og blodige Feide nu steget til det Høieste. Den tydske Besætning paa Skanderborg var stærk. Grev Henrik var ikke selv tilstede, men kunde hver Dag ventes at ville komme sin Høvding paa Slottet til Undsætning. Ebbesens Hær var ikke ubetydelig, og den lod til at ville erstatte ved Kamplyst og Iver hvad den manglede i Krigskonst og ordentlig Bevæbning. Næste Dag var bestemt til Skanderborgs Bestormelse, og i Beleirernes Gudstjeneste var der en frygtelig Alvor. Hele Hæren havde modtaget Sacramentet, og endeel unge Krigsmænd havde under dets Modtagelse hemmelig svoret at dræbe enhver Fjende, og ingen Forbarmelse meer at give eller modtage. Denne blodige Beslutning gjaldt ikke blot den tydske Besætning paa Skanderborg, men alle Tydske i Skanderborg-Egnen og det hele Land.

Ebbesen selv vidste dog endnu Intet om denne hans unge Krigsmænds Aftale. Han stod, tilsyneladende rolig, men med en usædvanlig Rødme paa sine brune Kinder, ved Svend Trøsts Side, nærmest ved det paa Marken oprettede Græstørv-Alter, og holdt paa sædvanlig Ridderviis sine foldede Hænder om Hæftet paa sit opadvendte Sværd, medens Evangeliet læstes fra det grønne Alter, og Krigernes dybe Amen gjen-

løb over Skanderborg Sø. Den Geistlige, der forrettede denne usædvanlige Gudstjeneste, var den nidkjære Biskop Svend fra Aarhuus. Han var samme Dags Morgen kommen til Leiren og havde havt en lang alvorlig Samtale med Ebbesen, som han paa sin heftige Viis havde opfordret til at forlige sig baade med Kongen og sin Gud. Han havde priist den Høimodighed og Troskab, hvormed den fredløse Ridder og forskudte Undersaat dog saa utrættelig vedblev at kæmpe for Landets Befrielse og Kronens Rettigheder; men han havde ingenlunde tilbagekaldt sin tidligere strenge Dom over Ebbesens Tyrandrab; han havde endogsaa negtet ham Kirkens Absolution, indtil han ydmyg og angerfuld erkjendte hiin glimrende Daad for en Brøde. Ebbesen havde hørt derpaa med et noget stolt og roligt Smiil, i stille Fortrøstning til sin Sags Retfærdighed, og de vare fulgtes tause med hinanden til Gudstjenesten, hvorved Bispen selv havde paataget sig Feltpræstens Functioner.

Biskop Svend havde talt med Iver om Bod og Pønitentse. Han havde meddeelt hele Høren Sacramentet, uden at ahne den blodige Beslutning, hvorpaa hine unge Krigsmænd mumlende modtoge Hostien af hans Haand, som en hellig Bekræftelse. Ebbesen selv var den Eneste, som Bispen ved Sacramentets Uddelelse var gaaet forbi. I Spidsen for sin Hær havde Ebbesen bøiet sine Knæe ved Græstørv-Altret under

Sacramentets Uddelelse; men Biſpen ſyntes ikke at have ſeet ham.

Gudstjeneſten var endt. Ebbeſen traadte ind i ſit Feltherretelt med Biſkop Svend. Der laae en mørk Sky over den kjække Hærførers Aasyn, og der var en Uro og Harme i hans Sjæl, ſom han ikke kunde dølge. "Det er anden Gang, I negter mig det Høihelligſte, Herre Biſp!" — ſagde han med dæmpet, faſt bævende Stemme — "Jeg havde dog jo bøiet mit Knæ med Ydmyghed og Andagt. Niels Ebbeſen ventede ikke at være uværdigere til den hellige Naadegave, end den ringeſte Svend i hans Leir. Hvi har I gjort mig dette? Biſkop Svend!" — vedblev han med ſmerteligt Udtryk af den dybeſte Krænkelſe — "maae nu ikke mine Krigsmænd anſee mig for en ugudelig og forhærdet Synder og tabe den Tillid til Guds Biſtand under mit Banner, ſom vi nu meer end nogenſinde behøve?"

"Den, der ikke vil angre ſin ſtørſte Synd" — ſvarede Biſpen — "kan jeg aldrig paa mit hellige Embedes Vegne meddele de hellige Naadegaver, ei engang in articulo mortis — ei engang i eders Dødsſtund, forblindede Ven!"

"Det var haardt" — ſagde Ebbeſen mørk — "det var næſten gruſomt, Herre Biſp! Hvo ſiger Eder da, at mine Krigsmænd har bekjendt Eder og angret Alt, hvad I kalder Synd og Brøde, inden I

meddeelte dem deres Synders naadige Forladelse og det høihellige Sacrament?"

"Hvad Ingen kan sige mig, veed den Alvidende" — svarede Bispen med streng Ro — "og den Almægtiges Arm vil ikke lade den uangrede Synd ustraffet. Hvo der uværdig har annammet hiin hellige Gave, har ædet sig selv Død og Fordømmelse."

Man hørte nu en larmende Jubel i Leiren, og Svend Trøst traadte hastig ind i Teltet. "Veed I det? Fader Ebbesen!" — raabte han glad — "Nu skal det faae Klem. Faae vi nu ikke Bugt med Tydsken, skeer det aldrig i Evighed" — —

"Næst Guds Bistand, skeer det vel, min Søsterson!" — svarede Ebbesen — "men Dagen og Timen staaer i Guds Haand. Hvad er her paa Færde?"

"I kom i en god Stund, Biskop Svend!" — vedblev den ivrige Ridder — "Nu har I dog gjort os noget Godt, for alt det Onde, I har tilføiet os i de Stores Raad. I har gjort en god Gjerning, som I dog neppe tænkte paa. Eders Velsignelse har sat hele Hæren i Flamme. Nu skal der ikke komme en levende Tydsker fra Skanderborg imorgen, saasandt vi Alle vil være salige og holde Vorherre og St. Knud, hvad I har giver os Sacrament paa med alle Helgens Velsignelse."

"Forbarmende Gud! hvad er dette?" — udbrød Biſpen yderſt beſtyrtet, og Svend Trøſt fortalte nu ham og Ebbeſen hvad han ſelv og hans unge Venner hemmelig havde lovet Gud og St. Knud, idet man nedſvælgede den hellige Hoſtie under Gudstjeneſten, og hvorledes i dette Øieblik hele Hæren med ſtor Iver havde lovet og ſvoret det ſamme."

Biſpen var blegnet; men Blodet var faret Ebbeſen til Kind og Pande.

"Nu vel! i den retfærdige Guds Navn!" — ſagde Feltherren og nikkede med en frygtelig Ro og Faſthed — "er det Folkets egen urokkelige Villie, ſkal det nu ogſaa være min, ſaaſandt jeg haaber at blive ſalig uden Abſolution og Sacrament af Biſkop Svends Haand! Det er og bliver dog tilſidſt vor eneſte Redning — vi eller Tyrannerne maae døe — der ſkal ikke længer ſpares Blod iblandt os — det er en Udryddelſeskrig" —

"Forfærdelige Mennesker!" — raabte Biſpen — "Ere I Chriſtne? Er det den Mildhed og Forbarmelſe mod Fjender, der ſkal adſkille chriſtne Krigsmænd og ridderlige Helte fra vilde Hedninger og Barbarer? Det er ikke Tapperhed — det er Gruſomhed. Det er ikke ædel Fædrelandskjærlighed, men lav Hevngjerrighed og Blodtørſt. Har I nu ſelv misbrugt Helligdommen i ſligt vanhelligt og ugudeligt

Sind, saa skal visselig den Velsignelse, jeg idag har lyst over eders Hoveder, blive til" — —

"Ti, for eders egen Saligheds Skyld, Herre Visp!" — afbrød Ebbesen den forternede Prælat og greb voldsomt hans Haand — "Jeg har ikke vidst hvad vore brave Landsmænd i deres Iver har besluttet og saa høitidelig indviet sig til — Jeg vilde have fraraadet det, havde jeg vidst det; dog nu, det er skeet, staaer det ei til at ændre. Eden kan kun den hellige Fader løse dem fra. Her er langt til Rom, men kort til imorgen. Det er nu min Pligt, som Feltherre, at benytte denne Stemning og Krigernes Begeistring til at gjøre Ende paa denne Feide; den har længenok fortæret Landets Marv."

"En uchristelig og ugudelig Ed skal intet gudfrygtigt Menneske holde og ingen ærlig Mand benytte, om han saa derved kunde frelse al Verdens Kroppe fra Baand og Lænker" — vedblev den ivrige Visp — "For Legemets Frihed skal I ikke sælge Sjælens dyre Fred og Salighed eller gjøre Jer til Hævnens og Djævelens Trælle. Selv vore arrigste Fjender skylde vi Menneskelighed. Det er Ulykke nok, vi ei ere komne videre i Christenheden, end at selv vi Evangeliets og den store Kjærligheds Forkyndere maae tillade Krig og Blodstyrtning for Guds og Retfærdighedens Skyld og selv Bisper maae gribe til verdslige Vaaben for det Hellige; det har jeg selv gjort for-

medelst Tidens Brøst; men jeg vilde fordømme min egen Sjæl — jeg vilde bede Herren slaae min bispelige Tunge med Lamhed — hvis jeg ikke her opløftede min Røst til Forbandelse over eders grusomme og uchristelige Forsæt" —

"Det Ord skal falde tilbage paa eders Sjæl, Biskop Svend!" — tog nu Ebbesen Ordet med mægtig Røst i et heftigt Udbrud ligesom af en længe næret men tilbagetrængt Krænkelse — "Var eders Christenkjærlighed større, end min, den Stund, I beseglede Forliget i Lübeck og brød Staven over dette fredløse Hoved, medens I selv lyste Fred over eders eget?"

Det var som dette Ord af Ebbesens Mund slog Bispen med Forfærdelse: han stod et Øieblik ligesom ydmyget og sønderknuust for den fredløse Fædrelandsbefriers Øine. "Har jeg syndet mod Eder og Fædrelandet i de Mægtiges Raad" — tog han nu sagtmælet Ordet — "har jeg en Stund selv ladet mig forblinde af Fristeren, som siger: Ondt er Godt, naar det skeer for det Gode — staaer jeg ogsaa selv besmittet for Guds Aasyn med disse onde Tiders Spedalskhed, fordi jeg vilde gribe ind i Ureenheden med syndig Haand og bortrive den — Gud er min Dommer — jeg bøier mig for hans revsende Haand, naar den rammer — men" — vedblev han og hævede

Hoved og Rest med bispelig Værdighed — "fordi jeg selv er en Synder, skal jeg ikke lovprise Synden. Jeg kan ikke vandre gjennem de Blodterstiges Leir og sige: Eders Iver er christelig og retfærdig — myrder kun de Overvundne for Fode! Jeg kan ei sige til min Menighed idag: Eders Gudsfrygt var sand og saliggjørende; I har ærlig modtaget Forsoningens Pant — Værer kun ubarmhjertige og hader hver Fiende til Døden!"

"Hvad forlanger I da? I fromme Mænd!" — svarede Ebbesen harmfuld og stødte utaalmodig Sværdet mod Jorden — "skal vi lade os søndertræde af Tyranner og skaane dem? skal vi lade os myrde og spare Mordernes Liv? — skal vi lade os fortære af Ogler og ikke udrydde dem? Hvad vil de her, disse ubudne Plagegjester? Lad dem flye, hvis de ei vil begraves her! Det er en falsk Fromhed, at lade sig slaae uden at knye. Det er et usselt Folk, der ei vil udrydde sine Undertrykkere. Nedværge er ingen Ubarmhjertighed og Kamp mod Dødsfjender ingen blodterstig Grumhed. Vi hade ikke deres Sjæle, fordi vi slaae deres Legemer ihjel. Lad dem blive saa salige som de kan i den anden Verden! her vil vi have Fred for dem og begrave dem i christen Jord. Meer kan de ikke forlange. Vi fordre det jo ikke et Haar bedre af dem. Liv mod Liv! det er baade ærligt og ridderligt. Beed I for de Sjæle, her fare fra Skanderborg

imorgen, Herre Bisp! hvad enten de ere tydske eller danske! men forlad i denne Stund min Leir og vov ikke med et eneste Ord at svække Krigsfolkets Mod og Kamplyst i eders utidige Fromhedsiver!"

"Bortviser I en Herrens Tjener som en Spedalsk af eders Leir, fordi han taler Sandhed og Guds Ord, hvor I heller vilde høre Løgn og Djævelens Tale" — udbrød den fornærmede Bisp atter med brændende Nidkjærhed — "Velan! jeg gaaer, og I seer mig aldrig meer i Verden. Hvo af os To der først skal staae for Guds Domstol, veed jeg ikke" — vedblev han med en besynderlig Ild i det opløftede Blik — "men det veed jeg: Eders Time kan ikke være langt borte, I selvbeskikkede Fyrstemorder og Bloddommer! Den, der ei vil tage mod Herrens Tugt og Formaning, skal bortrykkes i sine Synder uden Bod og Syndsforladelse. Hvad Blod her uden Nødvendighed udøses, skal skrige til Himlen mod Eder, forvovne Mand! I, som har gjort Indgreb i den Almægtiges Dommerret og vristet Hævnersværdet af Dødsenglens Haand! Den Blodtanke, I nu billiger, skal falde som et brændende Blodhav over eders Sjæl. — Den Vanhelligelse, man her har gjort min bispelige Haand deelagtig i, hvor jeg stod som den evige Forsonings Bebuder — den Synd mod den hellige Aand skal hverken bringe Eder Lykke eller Velsignelse eller Seier. Jeg gaaer; men hvad jeg har sagt Jer

her, i den Herre Zebaoths Navn, det vil jeg udraabe i eders Leir med den Mægtiges Røst, som udsendte mig blandt disse døbte Hedninger, om I saa vil lade mig stene derfor, som de Sandhedens Vidner, der gik forud gjennem Forsmædelsen til Martyrkronen."

Med disse Ord forlod den fortørnede Prælat Feltherreteltet. Ebbesen blev staaende mørk og betænkelig med sammenflettede Arme og stirrede mod Jorden. Svend Trøst saae forundret paa ham og ventede en streng Befaling mod den farlige Bisp, men Ebbesen opløftede sit Hoved i Sollyset med en besynderlig Ro og Klarhed i det faste bestemte Blik. "Følg efter ham!" — sagde han — "ledsag ham gjennem Leiren! han skal drage fredhellig herfra, som den store Herres Udsending, han ei forstaaer, men hvis Villie han som et blindt Redskab dog har maattet fuldbyrde. Lad denne Bisp nu kun forkynde os Død og Ulykke! — Livet og Seiren er i den Retfærdiges Haand."

Svend Trøst betragtede sin Morbroder med et stolt og kjærligt Blik og fulgte hastig ud efter Bispen. Den nidkjære Prælat holdt Ord; han reed strax efter med sit lille Følge gjennem Leiren, som en ilde varslende Prophet og holdt en rystende Tale for de forbausede Krigsfolk, der, uagtet deres Gru over Bispens Vrede, dog ikke kunde begribe hvad Synd der var i,

at ville slaae Tydskerne ihjel, naar man laae i Krig med dem.

"Bryd Jer ikke derom, brave Landsmænd!" — sagde Svend Træst, saa snart Bispen var heelt ude af Leiren — "Den Aarhuus-Bisp er en from Guds Mand; det er sandt; men i Vorherres Raad sidder han dog ikke endnu. Lad os nu kun blive vort ærlige Forsæt troe, og imorgen vise Bispen og al Verden hvad vi verdslige Jyder duer til."

"Han har Ret, det er der Mening i" — mumlede Jyderne, men syntes dog endnu noget betænkelige over Bispens Ord.

Nu traadte Ebbesen, med stille høitidelig Alvor i Blik og Aasyn, ud af Feltherreteltet, og man klyngede sig om ham for at høre hvad han sagde.

"Landsmænd!" — sagde han med høi og streng Røst — "hvad I har lovet Gud og St. Knud med det høihellige Sacrament paa eders Tunge, det maae I visselig holde, saasandt I har eders Sjæl og Salighed kjær! om saa al Verdens Bisper vilde fordømme Jer derfor. Inden Sol gaaer ned imorgen, maa Skanderborg være i vor Magt, og enten vi eller vore Fjender være udslettede af Jorden. Det er alle Sjæles Dag imorgen; paa den Dag skal alle Christne ihukomme de Døde. Maaskee skal dauske Mænd og Qvinder paa den Dag om hundrede Aar ihukomme vor Død og bede for vore Sjæle, naar

Danmark er fri og ingen fremmed Herſker vover meer at plante ſit Banner paa hint Taarn eller vande ſine Heſte i Skanderborg Søe. Liv og Død er i den Almægtiges Haand med Lykken og Seiren; men hvad enten vi ſeire eller falde, enten det bliver vort eller Fjendens Blod her ſkal flyde — Danmarks Friheds-træ ſkal opvore af det Blod, og Ærens favre Træ ſkal ſtaae ved dets Side. I har lovet at ſeire eller falde imorgen, og intet Liv at ſkaane — det Samme lover jeg her for Eders og den retfærdiges Guds Aasyn; men ærligt og aabent ſkal det gaae til, ſom det ſømmer ſig danſke Mænd. Drag med Luurblæſerne mod Borgporten, min kjække Søſterſøn! Bebud Slottets Høvedsmand og hele Beſætningen i denne Stund, at vi undſige dem Alle paa Liv og Død, og at det er deres eller vores ſidſte Dag imorgen!"

Et larmende Bifaldsraab af Hæren ledſagede denne Feltherrens Befaling, og Svend Træſt begav ſig ſtrax, ſom Herold, hen mod Borgen og bebudede dens Høvedsmand og Beſætning den ſtore alvorlige Undſigelſe. Derpaa lod Ebbeſen Alt berede til Slottets Beſtormelſe.

Da det blev Aften, var der en høitidelig Stilhed i Leiren, idet enhver Krigsmand ſyntes at berede ſig til Døden; medens dog det frimodige Haab om Lykke og Seier ikke var udſlukt. I den kolde Novembernat brændte Vagtblusſene ſmukt blandt de mang-

foldige Telte og kastede hist og her et Gjenskin i Skanderborg Søe, medens Slottet stod mørkt med de høie Taarne og Mure og kastede sin store Skygge ud over Søen i det svage hemmelighedsfulde Nymaane-Lys.

Ved Midnat gik Svend Trøst stille gjennem Leiren og saae til Vagterne. Hans Blik dvælede ofte paa de klare Stjernebilleder paa den nordvestlige Himmel, der skrede fjernt hen over Brattingsborg og hans kjære Agnete. Han drømte sig et Øieblik hjem til den stille velbekjendte Sovestue, hvor hun nu maaskee slumrede urolig ved sin Førstefødtes Vugge og drømte om ham. Ogsaa til Nørreriis fløi hans Tanke. Han syntes at skimte Riis Skovkrands som en sort Skyrand Norden for Skanderborg Søe, og han tænkte paa hvad Tidende Ebbesens Hustru og Børn monne spørge inden næste Midnat. "Store Gud! bevar hans Liv for Danmark og os Alle!" — bad han og foldede sine Hænder, idet hans Blik faldt paa Feltherreteltet, hvor der brændte et eenligt Lys, medens Vagten gik udenfor som en Skygge.

Ebbesen havde kastet sig i fuld Rustning paa sit Feltleie. Han vilde styrke sig til næste Dags vigtige Foretagende ved nogle Timers Blund; men Planen til Angrebet beskæftigede hans vaagne Sjæl; hiint Optrin med den nidkjære Bisp havde ogsaa efterladt en Uro i hans Sind, som han ikke kunde bekæmpe, og han foldede nogle Gange sine Hænder heftigt med

et ſmerteligt Blik mod det Stjernelys, der ſkinnede ned til ham gjennem en Rift i hans Vadmelstelt. Han lod Lyſet brænde og laae ſtille med aabne Øine, ligeſom han vilde læſe ſin og Danmarks Skjæbne i de gaadefulde Stjerner over ſit Hoved. Henved Morgenſtunden laae han vaagen endnu og ſaae en lang mørk Skikkelſe i en rød Kappe liſte ſig Skildvagten forbi og træde ind i Teltet med haſtige Skridt. Den dunkle Gjeſt ſaae ud ſom een af de Bødler, Grev Geert havde ført med ſig til Jylland; men han kaſtede Hætten af Hovedet, og Ebbeſen kjendte ſin driſtigſte Speider.

"Gønduls Aander hjelpe Jer, Herre! — den hellige Frøken ſkulde jeg ſagt" — raabte den ſorte Svend og kaſtede Kappen af ſig — "Grev Jernhenrik kommer Skanderborg til Hjelp med 600 Ryttere — de kan være her inden Sol ſtaaer op — og alle Tydſkerne i hele Egnen ere i Røre."

Ebbeſen var ſprunget op fra ſit Leie. "Godt!" — ſagde han — "Geerts Søn ſkal finde mig vaagen. Er du vis paa din Sag? Volle! har du ſelv ſeet ham? Er hans Magt ikke ſtørre?"

"Paa et Hundrede Qvægſtykker kommer det jo ikke an i denne Slagtertid, Herre! Er der ikke fleer end 600, færre er der ikke, ſaaſandt jeg har Glugger i Skallen. Jeg ſaae dem holde Raſt uden for Horſens Porte. De vare komne i Hui og Haſt fra Fyen.

Jernhenrik saae ud som han havde slugt Sjællandsfarerne og vilde ifærd med Jyderne. Tag Jer iagt for ham, Herre! han bærer Herebilledet paa Brystet — hende fra Itzehoe, I nok veed, og han har sin Faders lange Slire ved Lænden. I husker nok hvad der er galet om den Blodhævnerkniv; havde I beholdt den, da jeg bragte Jer den, havde I nu været sikker" —

"Ti med din Overtro og hedenske Snak, Volle!" — afbrød Ebbesen ham og greb hastig Hjelm og Sværd — "du er ellers en flink Karl" — tilføiede han og lagde Haanden paa hans Skulder — "du har været mig en tro Svend. Falder jeg idag, skal du arve min Stridshingst. Til Vaaben, alle Mand!" — raabte han nu med mægtig Feltherrerøst og traadte med draget Sværd ud af Teltet.

Snart var hele Leiren i Bevægelse, og da Solen stod op, blinkede over 3000 Sværd og Stridsøxer i den vistnok sletbevæbnede Bondehær, hvormed Ebbesen, med Svend Trøst ved Siden, i Stormskridt rykkede ind mod Skanderborg Mure. Dog inden de naaede den yderste Befæstning og havde sat deres Stormmaskiner i Bevægelse, nedrullede Vindebroen over Slotsgraven. Porten til det beleirede Slot var aabnet, og hele Besætningen rykkede frem til et Udfald med deres høie Høvedsmand i Spidsen. Ebbesen studsede ved dette uventede Syn. Besætningen var langt større,

end man havde formodet. Der myldrede en velbevæbnet Krigerskare ud af Skanderborg Slotsport, og deres Luurblæsere spillede Grev Geerts beromte Seierspsalme. Fjenden syntes indviet til den alvorlige Dødskamp, ligesom de Danske, og de udviklede en Vaabenmagt, der kunde maale sig med Beleirerne i aaben Mark.

"Til Nonnebjerget!" — bød nu Ebbesen og forandrede øiebliklig sin Plan; han pegede med sit Sværd paa den anseelige Høide, der fra gamle Dage bar dette Navn, men som i Geerts Voldhersker-Tid var bleven brugt til Retterssted for Oprørerne og kaldet Blodbjerget. Den laae med sit rødbrune Lyngdække høit over Skov og Sø med en fortryllende Udsigt og beherskede hele Egnen. Ved et Slag i aaben Mark tilbød denne Høi den fordeelagtigste Stilling.

Mod Sædvane blev Feltherrens Bud ikke øieblikkelig adlydt, og man lod til enten ikke at have forstaaet hans Mening, eller maaskee at ansee Stedet for ildevarslende.

"Til Nonnebjerget!" — gjentog nu Ebbesen med streng Røst — "til Blodbjerget! derfra skriger mange troe Landsmænds Blod til Himlen — derfra skal vi udføre Guds Dom idag over de Dødsdømte."

Nu forstod man ham og adlød med et Jubelraab og med vild Glæde. Nogen Forvirring var vel opstaaet i Bondehæren ved den pludselig forandrede Be-

vægelse og den nye vanskelige Slagorden, Feltherren befalede; men det lykkedes dem dog at indtage den fordeelagtige Stilling og besætte Nonnebjerget, inden den talrige Besætning fra Skanderborg endnu havde ordnet sig til Angreb.

"Det bliver en varm alle Sjæles Dag, brave Landsmænd!" — sagde Ebbesen og reed frem for Spidsen af sin muurtætte Slagorden paa Skrænten af Høien — "Lad os begynde den med stille Bøn for de Sjæle, der idag skal fare herfra, og med sikkert Haab om den Frihedens Aand, der skal befrie Danmark for Tyranner og Trældom, saalænge her er levende Sjæle tilbage!" Derpaa steeg han af sin Hest og bøiede sit Knæ paa Høien under en kort og stille Bøn. Hele Hæren fulgte hans Exempel, og der var et Øieblik saa stille, at man neppe hørte et Aandedrag. "Gud og St. Knud vil være med os og Danmark alle Dage" — udbrød nu Ebbesen høit med begeistret Røst og svang sig atter i Sadlen — "Det Folk, der vil udrydde hver Tyran og dø for sin Frihed, er ubetvingeligt. Lad Eder ikke forvirre eller rokke" — vedblev han med et sikkert Blik over Kampladsen — "om I end om en føie Stund vil see den sorte Jernhenrik fare mod os hist fra Horsensveien med alle dem, I har lovet Død og Undergang. Jeg veed, han vil komme som en Storm for at adsplitte os; men staaer kun fast som en Muur, til vi kan

mødes Mand mod Mand, og Sværd mod Sværd mod dem Alle! Vi har deelt Sol og Vind med Fjenden; vor Styrke er næsten lige; dog bliver end Fjenden dobbelt saa stærk, ingen Jydes Ryg skal han see, og, næst Guds Bistand, skal han hverken tvinge os eller Danmarks Rige. Kom eders Løfte ihu, kjække Landsmænd! og Danmark skal ikke glemme os saalænge Nonnebjerget staaer. Her skal nu enten vi eller Danmarks Dødsfjender bide i Lyngen." Derpaa slog han op med Haanden. Under et tretusindstemmigt Hurraraab hvirvlede Ebbesens Trommer fra Blodbakken. Lurerne gjaldede paa eengang i begge Hære. Med en Forbittrelse uden Mage istemtes Hærraabet, og det mærkelige Nonnebjerg-Slag begyndte, som hverken Danske eller Holster endnu i fem Aarhundreder har glemt. Det var eet af de blodigste Slag i hiin store Folkekamp for Danmarks Frihed, hvorved det danske Folk for alle Tider har lært hvor det rette Dannevirke findes mod Undertrykkere. Neppe mødtes Kastespydene og Slyngesteen-Skyerne i Luften med Hvinen og Brag og slog ned som Lyn paa Hærenes Skjoldtage, før Grev Jernhenrik i sin sorte Rustning, i Spidsen for sin vilde rasende Rytterskare, fløi Skanderborg Udfaldshær til Hjelp i en Sky af Støv og blinkende Landser fra Horsens-Veien. Han modtoges med et Jubelraab af sine Landsmænd. Hærraabet opløftedes paany;

de kæmpende Masser tørnede sammen med tordnende Vaabenbrag — og nu blev Blodbadet grueligt paa begge Sider. Ingen veeg en Fodsbred. Ingen gav eller modtog Skaansel. Solen steeg høit paa Himlen; det blev Middag, og Ingen kunde endnu see til hvilken Side Seiren vilde hælde. Ebbesen og hans eedsvorne Hær forsvarede deres faste Stilling og kastede Fjenden mange Gange tilbage; de indtoge altid igjen hiin fordeelagtige Stilling, naar den stundom i Kampens Hidsighed syntes tabt. Nonnebjerget laae bestrøet med Liig; men der laae fuldt saa mange ved Høiens Fod. Kampen fortsattes med utrættelig Iver, og Solen var nær ved at dale, inden Grev Henrik og Ebbesen endnu vare komne hinanden saa nær, at deres harmlynende Blik og Sværd paa eengang kunde mødes. En personlig Kamp mellem de vigtige Hærførere søgte baade de tydske og danske Krigere at forhindre.

Midt under den meest fortvivlede Kamp, da de Danske trængtes haardest, hørtes der et Glædesraab blandt Jyderne: "See! see! stærke Mester Jacob! — Hurra! Skanderborg er taget!"

Ebbesen vendte sit Aasyn mod Slottet; den danske Rigsfahne vaiede fra Muurtinden, og den krigerske Visp fra Ribe holdt paa sin store Stridshingst paa Vindebroen ved det erobrede Slot, hvor han syntes at ordne sin Rytterskare, for at tage Deel

i Slaget. Dog Grev Henrik havde alt mærket dette Uheld, han havde opgivet Slottet, men afskaaret Bispen Veien derfra og saaledes omfløiet baade Slottet og Nonnebjerget, at Bispen maatte nøies med sit Erobring, og hverken kunde komme Ebbesen til Hjelp eller afskjære Grev Henrik Tilbagetoget. Selv higede Geerts tappreste Søn kun med lidenskabelig Iver efter at naae sin Faders Banemand. Han kæmpede med en mageløs Kjækhed, og Navnet Jernhenrik, som han siden sin Seier over Kong Valdemar ved Kallundborg nu almindelig hædredes med baade af Fjender og Venner, viste han nu ogsaa at han fuldelig fortjente: intet Sværdslag syntes at bide paa ham; han sad i sin sorte Rustning, som støbt af Jern, paa sin høie pantsrede Stridshingst, og enhver Kriger, der kom ham nær, var dødsens. "Gjør Plads, I Daarer!" — raabte han til Svend Trøst og de unge dødsindviede Riddere, som endnu adskilte ham fra Maalet for hans Blodhævn — "kjender I ikke dette Sværd? den store Geerts Aand er i dets Tunge — det hviler ikke før det har drukket hans Morders Hjerteblod — Plads!" Det var som Sværdet virkelig førtes af en uovervindelig Magt; for hvert Slag flød der Blod; men den sorte Jernmand sad selv urokket og som groet til Sadlen. Med det nedslagne Hjelmgitter og den store Guldkjæde med Madonnabilledet over Brystet, lignede han forunderlig sin

mægtige Fader. Hvo der havde seet hiin berømte Feltherre i Slagene ved Gottorp og Dannevirke eller paa Taphede og ikke vidste, at han nu var død og begraven, maatte troe, det var ham selv, der nu atter svang det store Sværd, paa hvis Od han vilde fæste Danmarks Krone.

Svend Trøst og de unge Riddere, der havde taget Sacramentet paa hiint blodige Løfte, holdt sig tæt sammen og opdyngede en Skandse af Liig mellem Ebbesen og den rasende Grev Henrik. Endelig var hele hiin indviede Skare falden undtagen Svend Trøst, der endnu med udmattet Arm foer mod Grev Henrik; men for et Slag over Hjelmhuen af Geerts tunge Sværd tumlede han af Sadlen paa den store Liigdynge, og Grev Henriks Hingst sprang fnysende over ham og den blodige Skandse.

Til hvad der fra dette Øieblik foregik i Slaget var Svend Trøst kun et halvbevidst Vidne.

Det var som hiint Sværdslag havde slaget ham med Lamhed. Uden at føle Smerten af noget betydeligt Saar, befandt han sig i samme Tilstand, hvori han havde ligget magtløs og næsten sindssvag et heelt Aar paa Bjørnsholm. Han følte kun et smerteligt Indtryk af en Hjelmbule i Tindingen; men det var ham ikke muligt at løfte en Haand og befrie sig fra den trykkende Jernhue. Han laae som begravet i den

store Liigdynge. Vaabenbraget og Slagets Bulder drønede forvirret i hans Øren mellem Dødsskrig og Seiersraab: ingen enkelt Lyd kunde han skjelne; dog syntes han med Forskærdelse at høre Ebbesens Navn udraabt med et Jubelskrig af Fjenden og et Veeraab af de danske Bønder; men kort efter troede han at høre en Røst som af tusinde Stemmer raabe: "stærke Mester Jacob! Seier! Hævn for Ebbesen!" Med disse Ord i Sjælen faldt Svend Trøst hen i hiin næsten aldeles bevidstløse Tilstand, som han saa vel kjendte fra sin Vanmagtstid paa Bjørnsholm. Den piinlige Spænding opløste sig i dødlignende Ro, og han kunde høre den hele Verden forgaae omkring sig, uden at røre sig. Det var som det oprørte Vesterhav brusede hen over ham med Dynger af klirrende Vaaben men med en stedse fjernere og fjernere Susen, til der tilsidst blev stille om ham som i en Grav, og han ingen Fornemmelse meer var sig bevidst.

Hvor længe han havde ligget i denne Bedøvelse, vidste han ikke; men det Første han atter fornam, var den veemodige Lyd af en høitidelig Vigilie eller Bønpsalme for alle Sjæle. Han slog sine Øine op, og det var Nat. Den store rolige Stjernehimmel hvælvede sig prægtig over hans Hoved; men han laae endnu paa samme Sted i den blodige Liigdynge. Slaget var forbi. Der var hverken Venner eller Fjender at see; men Nonnebjerget var som besaaet

med Liig og knuste Vaaben. Hist og her stønnede en Døende endnu svagt. Ved Siden af ham opløftede endnu et Par Hænder sig mellem Ligene med foldede Fingre, medens et halvt Fadervor afbrødes ved et Dødsuk. Det var een af hans og Ebbesens gode Venner, den unge Ridder Frost, som havde været med paa Toget til Randers. Svend Trøst vilde tale og sige ham Farvel, men kunde ikke; han vilde opløfte sit Hoved, men det var tungt som en Steen, og det var som alle hans Lemmer vare døde. Nu hørte han atter hine fromme Vigilietoner. De vare komne ham nærmere, og han fik Øie paa en geistlig Procession, som i den usædvanlig rolige Novembernat drog langsomt over Valdpladsen med Fakler og Corpus-Domini-Skjærm. En høi Mand i bispelig Ornat gik under det røde Skarlagens-Baldakin med en Monstrans i sine foldede Hænder, medens han med dyb dæmpet Røst intonerede Alle-Sjæle-Dags Vigilien for de Døde. Bispen var stærke Mester Jacob. Undertiden standsede Processionen ved en Døende, som Bispen sagde nogle trøstende Ord og vederqvægede med en indviet Hostie, hvorpaa han drog videre og overlod den Døende til en Skare Krigsmænd og nogle Geistlige, der fulgte Bispen og hans Chorherrer med Bærebøre og Saar-Lægemidler. Endelig kom Toget ganske nær til Stedet, hvor Svend Trøst laae; men man drog forbi uden at bemærke

ham; thi han laae nedtrykt mellem Ligene og kunde endnu hverken tale eller røre sig.

"Ærlige Herre Bisp! hjelp mig! og jeg skal aldrig meer troe paa Gønduls Aander" — bad en mat jamrende Stemme ved hans Fod. Det var den sorte Svend, der var haardt saaret og med stor Besvær havde arbeidet sig ud mellem Ligene. Toget standsede, og Bispen nærmede sig med Monstransen.

"Nei, nei, fromme Herre!" — bad den Saarede med døende Stemme — "bryd Jer ei om min sølle Sjæl! men see! der ligger min kjære unge Herre, Svend Trøst, kan I kalde hans Sjæl tilbage, maa I gjerne lade min fare."

"Er det dig!" — sagde stærke Mester Jacob og nikkede deeltagende — "der kan dog ogsaa være Troskab i en Hedning. Sørg vel for ham, Broder Thøger! hans Sjæl er ei saa sort som hans Aasyn."

Medens den geistlige Saarlæge tog sig af Volle, der dog allerede havde opgivet Aanden, saae Bispen sig om blandt de mange Liig og belyste deres Ansigter med en Fakkel. "Herre min Gud! skal jeg søge den gjæve Svend Trøst her?" — sagde han — "ak! nu er han bleven taus for hvad han tilforn var for høirøstet; men jeg kjender jo ingen af disse, og deres Sjæle ere alle henfarne."

Svend Trøst kunde høre Biſpens Røst; men han kunde med al ſin Anſtrengelſe hverken mæle eller bevæge ſig.

"Ak! saa ſkal jeg her vel ogſaa ſøge vor trove Niels Ebbeſens Liig" — vedblev Biſpen bevæget — "falden er han; det vide vi jo, desværre! og denne alle Sjæles Dag vil huſkes længe i Danmark; men Seier vandt han dog i ſin Død; Æren og Valpladſen blev hans. Leder allevegne her, mine Venner! findes Ebbeſens Søſterſøn blandt disſe Liig, kan Ebbeſen ſelv ei ligge langt herfra; til at ſlæbe ham med ſig paa Flugten og mishandle ham i Døden gav vi dem ikke Friſt."

"Vi ſee ham ikke, Herre Biſp!" — ſagde een af Biſpens Svende — "men hør! hvad var det?"

"Ebbeſen! Seier!" — lød en Røſt blandt de Døde. Det var Svend Trøſt, ſom ved Tanken om ſin faderlige Mørbroders ſidſte Bedrift fik ſaamegen Livskraft tilbage, ſom behøvedes til at udraabe disſe Ord, hvorpaa han atter ſank tilbage i ſin ſtumme og lamme Tilſtand.

"Svend Trøſt!" — udbrød Biſpen og opdagede ham. Den ſorte Svend havde endnu i Døden omfavnet ſin kjære Herres Knæ — men derved trykket ham dybere ned i Liigdyngen.

"Hjelp, hjelp ham, fromme Brødre! ſeer jeg ret, er her Livstegn" — vedblev den ſtærke Biſp

og løftede ham med een Haand op i Klerkernes Arme.

"See, see! Herre Bisp!" — raabte en Chordreng — "er det ikke Ridder Ebbesens-Hjelm med Ørnevingen, her ligger?"

"Herre min Gud! ja, det var hans Hjelmklenod, den dristigste Ørnesjæl blandt Danmarks Riddere" — udbrød Bispen og forlod Svend Trøst — "det maa være ham selv, der ligger under Hesten."

Man fremdrog en høi Ridder i fuld Rustning, men uden Hjelm; hans lange blodige Haar klæbede til hans Ansigt. Bispen knælede ved Liget og tog det blodige Haar fra hans Ansigt — det var Ebbesen. Hans Rustning var forhugget og hans høie Isse qvæstet gjennem den splintrede Hjelm. Dog hans Sværd var endnu som fastgroet til hans krummede Haand. Ved hans Fod laae et større men sønderbrudt Slagsværd; det var Geerts berømte Tyran-Sværd; dets brudte Od sad i Ebbesens Brynie og havde givet ham Banesaaret. Der var intet Livstegn at see. Det lod som Fjenden havde forladt ham i stor Hast, siden man ei engang havde givet sig Tid til at bemægtige sig hans Vaaben eller den Guldkapsel, han bar paa Brystet med en Reliqvie af Danmarks Skytshelgen.

Stærke Mester Jacob græd. Han bøiede sig over Helteliget med en stille Bøn. Chordrengene og

de geistlige Ordensbrødre vare ogsaa dybt bevægede; de stillede sig med deres Fakler om Liget og istemmede nu, ved Nonnebjergets Fod under den stille klare Stjernehimmel, en høitidelig Vigilie for hans Sjæl. Under de fromme hellige Toner faldt Fakkellyset stærkt paa Ebbesens djærve blege Ansigt, hvoraf Bispen med kjærlig Omhu havde aftørret Blodet. Han var smuk i Døden; dog var der et Udtryk i hans Miner af Græmmelse eller Uro, ligesom han i sit sidste Øieblik havde næret en lønlig Tvivl, som dette Liv ikke kunde opløse, eller følt et Savn, som ikke her kunde tilfredsstilles. Men det var nu som hans Ansigt under de dybe Vigilietoner stedse blev skjønnere og mildere; ethvert Udtryk af Tvivl og Smerte forsvandt, og Bispen blev med Forbauselse opmærksom paa denne Forandring. "Han lever!" — udbrød han — "Ak nei" — tilføiede han med et dybt Suk; men det var dog ligesom et Efterskin af Sjælens Lys endnu gled hen over det store Aasyn.

"Fred med dig, vor troe Ebbesen! den Fred, som overgaaer al Forstand og Begreb" — sagde Bispen med begeistret Røst og opløftede Monstransen for det stærkt oplyste Helteaasyn — "Har du noget Øieblik tvivlet om Guds Naade og Barmhjertighed, saa faer nu hen i hans evige Kjærligheds Fred og tvivl ikke meer! Jeg tør, paa mit hellige Embedes Vegne, endnu i Døden tilsige dig dine Synders

naadige Forladelse i den hellige Trefoldigheds Navn." Med disse Ord udtog han en indviet Hostie af Monstransen og lagde den i den Døendes lidet aabnede Mund — og nu var det for Bispens Øine som det bortfarende Sjælelys, der ligesom med den sidste Livsfunke glad og smertefrit svævede hen over Heltens Aasyn, blev til et forklaret Udtryk, og hans Læber trak sig sammen over Hostien med et saligt Smiil.

"Han er død som en Helgen — som en Martyr for Danmarks Frihed" — udbrød stærke Mester Jacob — "vil den hellige Fader ikke canonisere ham derfor, saa vil Danmarks Folk — det er en Helgenglorie, der ei heller er at foragte. — Løfter ham varlig op, kjære Venner! lader os føre hans Liig med sømmelig Ære under Bøn og Sang til Slotskapellet! Han skal faae en hæderligere Jordefærd, end mangen Konge."

Bispens Befaling blev strax sat i Værk, og Processionen drog nu langsomt med Ebbesens Liig, med Fakkellys og from Vigiliesang, bort fra Nonnebjerget i den stjerneklare Nat, medens de andre Geistlige og Bispens talrige Svende fremdeles droge Omhu for dem, der endnu maatte være ilive paa Valpladsen, hvad enten de vare Venner eller Fjender.

Man talte 2200 danske Liig, og ei af leiede eller lovtvungne Stridsmænd, men af frivillige Offere

for Fædrelandets Befrielse. Den øvrige Deel af Bondehæren havde, med nogle unge Riddere i Spidsen, forfulgt den adsplittede og flygtende Fjende. Antallet af Holstenernes og de tydske Soldkrigeres Liig var stort; men man begrov dem utalte under Blodbakken, hvorfra Steilen fra Geerts Voldsherskertid blev nedstyrtet, og som siden ikke bar andet Navn end Nonnebjerget.

Rygtet om Nonnebjergslaget og de Edsvornes Seier i Døden hørtes over hele Danmark med Forbauselse og Stolthed. Dog ei blot paa Brattingsborg og Rørreriis var der Sorg; men Budskabet om Ebbesens Død fyldte alle troe danske Hjerter med Veemod og forøgede Folkets Længsel efter den Gjenforening i Kjærlighed og Frihed, hvorfor Ebbesen havde levet og var falden med Ære.

Det var en mild skjøn Maimaaneds-Morgen, otte Aar efter Nonnebjergslaget ved Skanderborg. Under Ebbesens Eeg paa Rørreriis Vold, hvor hiin alvorlige Feltherre saa ofte havde staaet og tænkt paa Danmarks Befrielse, stod nu en mindre anseelig men kraftig bygget Riddersmand i fuld Rustning, med et djærvt og noget trodsigt Ansigt, og saae med et opmærksomt Høvdingsblik ud over Egnen. Det var Svend Trøst. Ebbesens Eeg var endnu

ikke udsprungen, men den var behængt med friske Krandse af Bøgeløv og Fioler fra Borgvolden, som Fru Agnete og Ebbesens Enke med deres Børn havde prydet den med. Udenfor Borgen blinkede en Landseskov i det omhuggede Krat mellem mange hundrede Rustninger og kongelige Krigsmænd. En Mængde Krigsmaskiner stode opstillede ved Borggraven. Nørreriis var beleiret. Udryddelseskrigen mod de Fremmede og den Folkevæbning paa egen Haand, som Svend Trøst med sin djærve Morbroder havde staaet i Spidsen for, havde efter Nonnebjergslaget udbredt sig med almindelig Begeistring over hele Landet. Kongen havde ikke blandet sig deri, men rolig fulgt sine statskloge Planer til at samle Riget og bringe de selvraadige Undersaatter til Lydighed. Brattingsborg havde han bemægtiget sig, medens Svend Trøst forsvarede Nørreriis. Hald var lagt i Gruus. Den aristokratiske Ridder Bugge og alle oprørske Adelsmænd havde en streng Dommer i den stedse mægtigere Kong Valdemar. Ogsaa Ebbesens Frænder og Venner med Partigjængerne for Prinds Otto vare under streng Forfølgelse. De havde mange Tilhængere blandt Folket, og Svend Trøst havde besluttet at forsvare Ebbesens Fædreneborg og Familie saavelsom sig selv med Hustru og Børn til det Yderste. En almindelig Landeplage havde dog standset alle Foretagender. Den sorte Død, der var faret over

hele Europa, havde ogsaa i de to sidste Aar hærjet Danmark, og Nøden havde været stor i Landet. Paa det beleirede Nørreriis var man dog bleven fri for Pesten, medens Beleirerne udenfor ofte bortrykkedes og afløstes. Paa Borgen havde man nu ikke længe hørt Tidender fra det øvrige Danmark. Svend Trøst saae betænkelig paa de kongelige Krigsmænds Fremskridt og kastede et bekymret Blik ud over Landet. I Glandsen af de milde Foraarsstraaler nærmede der sig et ridderligt Tog med et lueforgyldt Kors og den hellige Jomfrues Billede paa Banneret. I Spidsen for de sortklædte Krigere reed en høi skjøn Skikkelse i sort geistlig Ridderdragt med en lang hvid Kappe over de smækkre Skuldre. Paa Kappens venstre Side var den tydske Ordens sølvindfattede Kors kjendeligt. Det var Prinds Otto, der kom, for i Kongens Navn at ophæve Beleiringen af Nørreriis og forkynde Ridder Svend Trøst af Brattingsborg med Ebbesens ædle Slægt Fred og Tryghed under Danmarks Krone. Kun under denne Betingelse havde Prinds Otto med Frihed og Glæde underskrevet den Afsigelsesact, intet Fangenskab og ingen Trudsler havde kunnet aftvinge ham. Hvad han forlængst med høimodig Resignation havde besluttet i sin Sjæl til Danmarks Frelse og Kronens Betryggelse, naar han saae sin Broder dygtig til at samle Land og Rige, det havde han nu ikke længer betænkt sig paa; og han havde formelig

fraſagt ſig al Tiltale til Danmarks Rige. Han var nu paa Veien ud af Landet og paa ſit længe paatænkte Riddertog mod de Vantroe under Korſets hellige Banner. Blandt hans Svende reed en graahærdet Krigsmand, med et ſimpelt ſort Kors paa ſin Rytterkappe. Det var den gamle troe Arvid Smaalænding, ſom vilde følge ſin kjære Herre paa det hellige Tog.

Den ſtille fyrſtelige Ordensridder bragte tillige den glædelige Tidende til Ebbeſens Fædreneborg, at Peſten var ophørt og Fjenden heelt udjaget af Danmark. Ebbeſens og hans Nonnebjergheltes Aand, der havde begeiſtret Sjællænderne og alle Danſke, havde endelig ogſaa bragt Kongen til at forene ſin Magt med Folkets. Det ſtore Befrielſens Værk var fuldbragt: Danmarks Rige var ſamlet, og Skaaningerne kaſtede ſig atter glade i deres forſonede Landsmænds Arme. Glæden var ſtor paa Nørreriis. Svend Træſt omfavnede den ædle Korsridders Knæ og førte ham ind med ſig paa Borgen, hvor den lykſalige Fru Agnete og Ebbeſens ædle Huſtru med deres Børn modtoge ham, ſom en Træſtens og Velſignelſens Engel. Hvad der iſær ſyntes at bevæge den høie Gjeſt dybt, var Synet af Ebbeſens alvorlige Sønner og deres ſtille Moder, der ſagde ham et rørt høitideligt Tak i Ebbeſens Sjæls Navn, og i alle de danſke Hjerters Navn, hvis Haab han

i Norden havde været, og som skyldte ham en kjærlig Ihukommelse alle Dage.

Prinds Otto af Danmark forsvinder fra denne Stund, ligesom en skjøn forbifarende Aand, af disse Rigers Historie. Hvad Deel han siden har taget i de fromme Ordensbrødres Bedrifter og i Verdens ydre Begivenheder, er ubekjendt.

Hvad alle Danske havde sukket efter og hvad Svend Trøst havde drømt om hiin stille Høst-Nat, da han fulgte den ulykkelige Kong Christophers Liig under Fakkellys og Stjerneglimt gjennem Sorøe Klosterskov — det var nu Altsammen kommet', om end anderledes, end det trodsige unge Hjerte havde ønsket sig det, saa dog langt lykkeligere for Danmark, end nogen besindig dansk Mand i hiin mørke Tid havde kunnet vente.

Biskop Svend var død af Pesten, og mange troe brave Danske med ham; men megen Slethed var ogsaa udryddet; mange ryggesløse Mennesker vare omkomne eller bortdragne med Flagellanternes vilde Sværme. Det var som Luften i Danmark efter den jammerlige Christophertid var renset. Den nye lykkeligere Dag i Norden var begyndt, der for den følgende Slægt blev til en glimrende Middagsglands og kastede sit Lys paa en tredobbelt Krone.

Rettelser.

Første Deel.

Side 173 Lin. 10 er læs: en

Anden Deel.

Side	7	Lin. 12	Menved l. Menveds
—	33	— 16	men l. min
—	50	— 26	frivillig l. frivillige
—	70	— 2	hør l. høre
—	124	— 6	mørk l. mørkt
—	161	— 11	lønlig l. bønlig
—	199	— 16	Raade l. Naade